

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว
พระราชทานพระบรมราชโองการให้คณะ
บุคคลต่างๆ เข้าเฝ้าฯ ถวายพระพรชัยมงคล
เนื่องในโอกาสวันเฉลิมพระชนมพรรษา
๕ ธันวาคม ๒๕๔๘ ณ ศาลาสุติตาลัย
สวนจิตรลดา เมื่อวันที่ ๔ ธันวาคม ๒๕๔๘
เวลา ๑๖.๐๐ น.

พระบรมราชโองการ

เนื่องในวันเฉลิมพระชนมพรรษา

ขอใจนายกรัฐมนตรีนี่ได้กล่าวอวยพรในโอกาสที่จะถึงวันเกิดในวันพรุ่งนี้ ซึ่งก็เข้าใจ จะทำให้ทุกคนในที่นี้และนอกที่นี้มีกำลังใจ ว่านายกา พุดดี ฯลฯ

ขมนายกา ว่าพุดดี เพราะถือนายกา พุดดี เพราะมาชมเรา เป็นของธรรมดาที่ทุกคนชอบให้เขาชม เขาไม่ชอบให้ติ ข้าพเจ้าเองก็ได้ติคนอยู่เรื่อยๆ เขาก็ไม่พอใจกัน แม้จะไม่ติคน บางที่เขาไปประกาศในหนังสือพิมพ์ว่า พระเจ้าอยู่หัวติคนโน้นคนนี้ แท้จริงไม่เคยติใครเท่าไร บอกว่าเท่าไร เพราะว่าอาจจะติ แต่ไม่ได้พุดออกมาอย่างโจ่งแจ้งว่าติ ฯลฯ

แต่ว่าวันนี้ตั้งใจจะพุดอะไรที่ไม่พาดพิงใครเลย ไม่ติเตียนใครเลย เพราะว่าการติเตียนใครพาดพิงใครก็เกิดเคือง เกิดไม่สบายใจ แต่ที่เห็นอยู่ข้างหน้า มีคนที่พุดก็คงรู้ว่าใครพุด มีคนที่พุดว่าข้าพเจ้าไม่ดี คือพระเจ้าอยู่หัวไม่ดี ทำอะไรผิด แต่เขาต้องแสดงออกมาว่าพระเจ้าอยู่หัวไม่ผิด

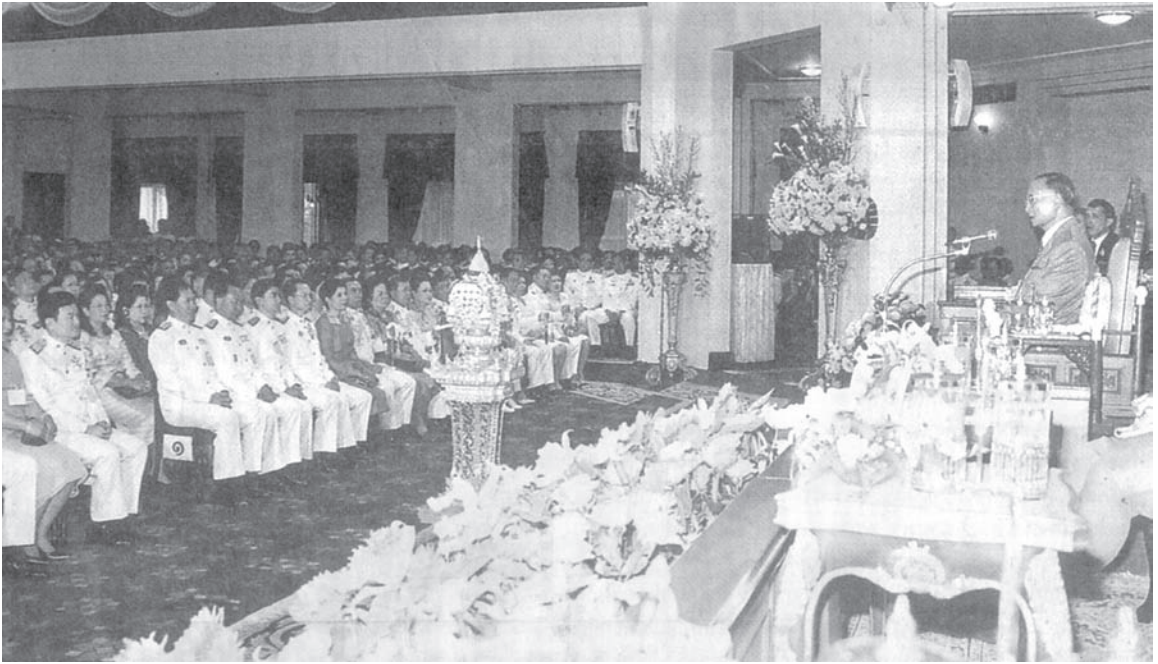
ผิดไม่ได้ ซึ่งเป็นตามความจริงในระบอบประชาธิปไตย ในระบอบรัฐธรรมนูญที่มีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข พระเจ้าอยู่หัวผิดไม่ได้ เขาพูดอย่างนั้น The King can do no wrong เหมือนท่านองคมนตรีชอบพูดว่า ต้องอ้างภาษาอังกฤษ แต่ว่าเวลา The King บอกว่า

The King can do no wrong ก็เป็นสิ่งที่ไม่ผิดแล้ว ที่ผิดแล้ว ไม่ควรพูดอย่างนั้น ความจริงเวลาอ่านตำรากฎหมายรัฐธรรมนูญของอังกฤษ มีตำราที่คนเขาอ้างอยู่เสมอ และคนที่เรียนภาษาอังกฤษ เรียนกฎหมายอังกฤษก็ต้องอ้างกันเสมอ ในเรื่อง The King can do no wrong นี้ แล้วก็นักกฎหมายแถวนี้พยักหน้าว่าใช่ ความจริง The King can do no wrong นี้เป็นการดูถูก The King อย่างมาก เพราะว่า The King ทำไมจะ do wrong ไม่ได้ เพราะว่าแสดงให้เห็นว่า เขาถือว่า The King ไม่ใช่คน แต่ว่า The King ทำ wrong ได้ แต่ข้อสำคัญที่สุดข้าพเจ้าเป็น The King แล้วก็เขาบอกว่า do no wrong does no wrong เราก็เห็นด้วยกับเค้า เพราะว่าทำอะไรกับคนเราถือว่าต้องมีสติ หมายความว่ารู้ว่ากำลังทำอะไร รู้กำลังคิดอะไร แล้วไม่ปล่อยให้มันผิดออกมา มันก็ไม่ผิด ผิดไม่ได้ อันนี้ก็เป็น การพูดว่าข้าพเจ้าเองไม่ผิด ไม่มีวันผิด ถ้าสมมติว่าพูดผิดเพราะไม่รู้ก็อย่าง แต่ว่าผิดโดยรู้ รู้ว่าผิด แต่การทำผิดโดยรู้ๆ ไม่ได้ แต่บางทีไม่รู้เพราะว่าไม่มี ก็ขอโทษนะถ้าพูดไม่มีสติ ขาดสติ คือ ไม่ระวังตัว ที่หลังก็เสียใจ เมื่อก่อนนี่ก่อนที่เป็นพระเจ้าแผ่นดิน ก่อนที่จะเป็น King ก็เสียใจหลายครั้ง แต่ตอนที่พระเจ้าแผ่นดิน แล้วเป็น King แบบไทยๆนี้ ซึ่งฝรั่งเขาบอกว่าเป็น The King เข้าใจว่าน้อยครั้งที่จะได้ทำผิด เพราะว่าจะระวัง ถ้าไม่ระวังปานนี้ก็คงตายแล้ว มันต้องระวัง ถ้าไม่ระวังก็ตาย นี่เป็นเรื่องของธรรมชาติที่เรียกว่าการเมือง หรือการที่อยู่ในสายตาของคน สายตาของคนนั้นมันฆ่าได้ ถ้าเราไม่ระวัง เราตาย ก็เลยถึงบอกได้ว่า ทำไม่ การที่บอกว่า The King can do no wrong เพราะต้อง do no wrong ถ้าทำ wrong ตาย

ทุกคนก็มีฐานะอย่างนี้ ไม่ใช่ว่า The King เก่ง แต่ทุกคนก็มีส่วนที่เป็นที่เก่ง เพราะมีตำแหน่ง รับผิดชอบที่สูง ได้รับเหรียญตรา แล้วคนที่ขึ้นคนคนนี้สูงมาก มียศศักดิ์ The King เป็นยศศักดิ์สูง แต่คนที่อยู่ในที่นี้ ยศศักดิ์ทั้งนั้น ไม่ระวังตัวก็ตายเหมือนกัน ถ้าไม่ระวัง ไม่ใช่คนที่นี้กว่าไอ้คนนั้นเขาต้องตายแน่ เพราะว่าไม่ระวัง ทุกคนตั้งแต่แถวแรกนี่จนถึงแถวสุดท้ายโน่น จนกระทั่งหลังแถว จนกระทั่งข้างนอก ทุกคนถ้าไม่ระวังก็มีอันตราย ฉะนั้น ที่พูดนี้แปลกๆหน่อย ไม่ค่อยได้จะหาว่าแข่ง แต่ที่จริงไม่แข่ง สงสาร เพราะว่าถ้าไม่ระวังเมืองไทยตาย ฉะนั้นก็ต้องขอรับรองอย่างเดียวว่า

มาวันนี้ให้ระวัง ระวัง ระมัดระวัง ที่คิด ที่พูด ที่ทำ ถ้านี้กว่าทำถูกต้องก็ทำ เรื่องที่มี และเขาก็บอกในหนังสือพิมพ์ ในวิทยุ โทรทัศน์ บอกว่าที่ THE KING ทำอะไร เขาไม่วิจารณ์ และเขาบอกอย่าวิจารณ์ ที่จริงอยากให้วิจารณ์ เพราะว่าเราทำอะไร ก็ต้องรู้ว่าเขาเห็นดีหรือไม่ดี ถ้าไม่พูดก็หาว่าทำดีแล้ว แต่แท้จริงที่พูดที่ออกข่าว ให้สัมภาษณ์ บอกว่าอย่าไปวิจารณ์ THE KING ตอนนี้ต้องบอกอย่าไปวิจารณ์พระเจ้าอยู่หัว เพราะว่าไม่ควร ในรัฐธรรมนูญก็มีอยู่ว่า ละเมิดมิได้ นักกฎหมายก็พยักหน้าอีกแล้วว่า ถูกต้องว่าไม่ควรจะวิจารณ์ วิจารณ์ไม่ได้ ละเมิดไม่ได้ แต่ว่าถ้าพูดว่าพระเจ้าอยู่หัวทำถูก พูดถูก ไม่ใช่ละเมิด ถ้าพูดภาษาอังกฤษก็เป็นการ Approve Approve

พระเจ้าอยู่หัวเห็นชอบด้วย แต่ไม่เคยมีใครมาบอกเห็นชอบ ว่าพระเจ้าอยู่หัวพุดดี พุดถูก แต่ว่าความจริงก็ต้องวิจารณ์บ้างเหมือนกัน แล้วก็ไม่ว่า ถ้าใครมาวิจารณ์ว่าทำไม่ดีตรงนั้น ตรงนั้นจะ
ได้รู้ เพราะว่าถ้าบอกว่าพระเจ้าอยู่หัวไปวิจารณ์ท่านไม่ได้ ก็หมายความว่าพระเจ้าอยู่หัวไม่เป็นคน ไม่
วิจารณ์ เราก็กลัวเหมือนกัน ถ้าบอกไม่วิจารณ์ แปลว่าพระเจ้าอยู่หัวไม่ดี รู้ได้อย่างไร ถ้าเขาบอกว่า
ไม่วิจารณ์พระเจ้าอยู่หัว เพราะพระเจ้าอยู่หัวดีมาก ไม่ใช่อย่างนั้น บางคนอยู่ในสมองว่า พระเจ้าอยู่หัว
พุดชอบกล พุดประหลาด **ขอเปิดเผยว่า วิจารณ์ตัวเองได้ ว่าบางที่อาจจะผิด แต่ให้รู้ว่าผิด ถ้าเขา
บอกว่าวิจารณ์พระเจ้าอยู่หัวว่าผิด นั้นขอทราบว่ามีผิดตรงไหน ถ้าไม่ทราบ เตือนร้อน**

ฉะนั้น ที่บอกว่าการวิจารณ์ เรียกว่าละเมิดพระมหากษัตริย์ ให้ละเมิดได้ แต่ถ้าเขาละเมิด
ผิด เขาก็ถูกประชาชนบ้อม คือ ขอให้รู้ว่าเขาวิจารณ์อย่างไร ถ้าเขาวิจารณ์ถูกก็ไม่ว่า แต่ถ้าวิจารณ์ผิด
ไม่ดี แต่เมื่อบอกไม่ให้วิจารณ์ ละเมิดไม่ได้ เพราะรัฐธรรมนูญอย่างนั้น ลงท้าย พระมหากษัตริย์ก็
เลยลำบาก แยก อยู่ในฐานะลำบาก เพราะแสดงให้เห็นว่า ถ้าไม่ให้วิจารณ์ ก็หมายความว่า พระเจ้าอยู่หัว
นี้ก็ต้องวิจารณ์ ต้องละเมิด แล้วไม่ให้ละเมิดพระเจ้าอยู่หัวเสีย พระเจ้าอยู่หัวเป็นคนไม่ดี ซึ่งถ้า
คนไทยด้วยกัน ก็ หนึ่งไม่กล้า สองเอ็นดูพระเจ้าอยู่หัว ไม่อยากละเมิด แต่มีฝ่ายชาวต่างประเทศ
มีบ่อยๆละเมิดพระเจ้าอยู่หัว ละเมิด THE KING แล้วเขาก็หัวเราะเยาะว่า THE KING นี้
THE KING ของไทยแลนด์ THE KING ของยู พวกคนไทยทั้งหลาย เป็นคนแย่ ละเมิดไม่ได้
ในที่สุดถ้าละเมิดไม่ได้ก็เป็นคนเสีย เป็นคนที่เสีย ฉะนั้น ก็บางโอกาส ก็ขอให้ละเมิด จะได้ว่ากันว่า
ใครดี ใครไม่ดี ฯลฯ

ฝรั่งเขาบอกว่าในเมืองไทยนี้ พระมหากษัตริย์ถูกด่า เข้าคุก ที่จริงควรจะเข้าคุก แต่

ว่าเพราะฝรั่งบอกอย่างนั้น ก็ไม่ให้เข้า ไม่มีใครกล้าเอาคนที่ดาพระมหากษัตริย์เข้าคุก เพราะพระมหากษัตริย์เดือดร้อน เขาหาว่าพระมหากษัตริย์เป็นคนที่ไม่ดี อย่างน้อยที่สุดก็เป็นคนที่จี้จี้ จี้จี้ ใครมาว่าอะไรสักนิดก็บอกให้เข้าคุก ที่จริงพระมหากษัตริย์ไม่เคยบอกให้เข้าคุก ตั้งแต่สมัยรัชกาลก่อนๆเป็นกบฏ ก็ยังไม่จับใส่คุก ยังไม่ลงโทษ รัชกาลที่ ๖ ท่านไม่ลงโทษ ไม่ได้ลงโทษผู้ที่เป็นกบฏ มาจนกระทั่งถึงต่อมารัชกาลที่ ๙ ใครเป็นกบฏ ซึ่งก็ไม่เคยมี แท้ๆที่จริงก็ทำแบบเดียว ไม่ให้เข้าคุก ปล่อยให้ปล่อย หรือถ้าเข้าคุกแล้วก็ให้ปล่อย ถ้าไม่เข้าคุกก็ไม่ฟ้อง เพราะว่าเดือดร้อน ผู้ที่ถูกดาเป็นคนเดือดร้อน คนที่ละเมิดพระมหากษัตริย์ แล้วถูกทำโทษ ไม่ใช่คนนั้นเดือดร้อน พระมหากษัตริย์เดือดร้อน และนี่ก็แปลก **นักกฎหมายก็ชอบให้ฟ้อง ให้จับเข้าคุก**

อันนี้ นักกฎหมายก็สอนนายกฯ ว่าต้องฟ้อง ต้องลงโทษ ก็ขอสอนนายกฯว่า **ใครบอกว่าให้ลงโทษ อย่าลงโทษเขา ลงโทษไม่ดี ลงท้ายไม่ใช่** นายกฯเดือดร้อน แต่เป็นพระมหากษัตริย์เดือดร้อน อาจจะอยากให้พระมหากษัตริย์เดือดร้อนใหม่นั้น ไม่รู้นะ เขาทำผิด เขาดาพระมหากษัตริย์ เพื่อให้พระมหากษัตริย์เดือดร้อน เราเดือดร้อนจริงๆ เพราะว่าใครมาดา เราชอบไหม ไม่ชอบ แต่ว่าถ้านายกฯเกิดให้ลงโทษ แยกเลย เพราะนักกฎหมายต่างๆจะให้ลงโทษคนที่ดาพระมหากษัตริย์ ทำไปทำมาเลยต้องเอาว่าเขาด่านายกฯ ถ้าด่านายกฯ นายกฯเดือดร้อนใหม่ ไม่ควรจะได้เดือดร้อน แต่ถ้าดานายกฯพระมหากษัตริย์ก็ไม่เดือดร้อน เพราะว่าเป็นเรื่องของนายกฯ แต่ถ้าเขาดาพระมหากษัตริย์ นายกฯเดือดร้อน เพราะจะต้องเป็นคนจัดการ เรื่องมันยุ่งอย่างนี้ กฎหมายก็สอนนายกฯมาอย่างนั้น สอนนายกฯว่า ใครมาดาเรา เราต้องด่ากลับ มันไม่ดี นี่พูดชักจะไม่ดี เพราะว่าชักจะเป็นส่วนตัว แต่ว่าเราเองก็ไม่ชอบบอกว่า **ควรจะทำอะไร ควรจะรู้ นักกฎหมายต้องรู้ว่าทำอะไรถูก อะไรผิด ฯลฯ**

นี่มาพูดถึงไฟฟ้าและพลังงานไฟฟ้าและพลังงานนี้ การไฟฟ้าต้องใช้พลังงาน เพราะว่าค่าบั้นไฟฟ้าต้องใช้พลังงาน เพื่อให้มีพลังงานไฟฟ้า อันนี้ก็ทำมานานแล้ว เวลาขาดแคลนเชื้อเพลิงก็บอกว่าให้ปิดโทรทัศน์ ให้ปิดไฟแล้วบอกว่าได้ผลดี ความจริงเปิดโทรทัศน์ไม่เป็นไร ถ้าน้ำมันเชื้อเพลิงหมดแล้ว ก็ยังใช้เชื้อเพลิงอย่างอื่นได้ มี แต่ต้องประหยัด ต้องหาวิธีที่จะทำให้เชื้อเพลิงเกิดขึ้นมาใหม่ เชื้อเพลิงที่เรียกว่าน้ำมันเชื้อเพลิงจะหมดภายในไม่กี่ปี หรือไม่ก็สิบปีก็หมด ถ้าไป ๔๐ ปีหมด เราก็จะอายุ ๑๑๘ ๑๑๘ นี่เรายังมีชีวิตอยู่อีก ๒ ปี ๒ ปีนั้นนะ เราก็จะใช้ก๊าซโซฮอลล์ หรือไม่ใช้ก๊าซโซฮอลล์ ก๊าซโซฮอลล์นี่ก็ไม่มี เพราะก๊าซโซฮอลล์ใส่แอลกอฮอล์เพียงประมาณ ๑๐% ในระหว่างที่จะถึงอายุ ๑๑๘ หาวิธีได้แล้วที่จะทำ

ที่จริงเมื่อ ๒ ปีก็ทำ ทำไปโอดีเซล โดยใช้ น้ำมันปาล์ม ๑๐๐ เปอร์เซ็นต์ ไม่ใช่เพียงน้ำมันปาล์ม ๑๐ เปอร์เซ็นต์ นายกฯก็ได้เห็น รถเล่นมาใช้ น้ำมันปาล์ม ๑๐๐ เปอร์เซ็นต์ เรียบอยู่ที่รถคันหนึ่ง เสร็จแล้วก็มีรถอีกคันหนึ่งถอยหลังมา ติดเครื่อง ได้ยินเสียงบิ่งๆ มา นั่นอะไร รถดีเซลรถใช้น้ำมันดีเซล ๑๐๐ เปอร์เซ็นต์ ๑๐๐ เปอร์เซ็นต์ น้ำมันปาล์ม นายกฯก็บอกว่าหอมดี เราก็ถามหอมดี แล้วไม่เดือดร้อน เพราะว่านายกฯ ไม่ต้องกลัวเป็นแคนเซอร์ เพราะว่าเป็นไม่เป็นเรื่อง เราทำแล้วก็หมายความว่าเราไม่เดือดร้อน เมื่อเราอายุ ๑๑๘ ถ้าอย่างไรเราก็ใช้น้ำมันปาล์มของเราเองคนอื่น

อาจจะไม่ได้ คนอื่นอาจจะไม่มี แต่ว่าเรามี เพราะเราชวนขายหาวิธีที่จะทำเชื้อเพลิงทดแทนได้ ถ้าไม่ได้ทำเชื้อเพลิงทดแทน เราก็เดือดร้อน เราก็เป็นห่วง แต่เราไม่ต้องเป็นห่วง ถ้าคนอื่นเขาไม่ทำ เขาอาจจะไม่มีน้ำมันไปโอดีเซลใช้ แต่ว่าเรามี เราคือข้าพเจ้าทำเอง คนอื่นอาจจะไม่มีก็ไม่มีเป็นไร ก็เห็นแก่ตัว แต่ละคนถ้าเห็นแก่ตัวก็รู้ว่าไม่เป็นไร เพราะแต่ละคนก็ต้องพยายามที่จะหาพลังงานทดแทนทั้งนั้น ฯลฯ

โดยเฉพาะสำหรับประเทศไทย มีคนที่มีความคิดดีๆ คนหนึ่ง ก็ข้าพเจ้าที่มีความคิดดีๆ และนายกฯ อีกคนหนึ่ง มีความคิดดีๆ ไม่จวนมุม ฉะนั้น สองคนไม่เดือดร้อน คนอื่นเขาก็ต้องไม่เดือดร้อน เขาก็ต้องหาทางออกได้ เพราะว่าถ้าเดือดร้อนก็ต้องไปดูโครงการพระราชดำริ โครงการพระราชดำรินี้เปิดเผยให้ทุกคนดูได้ทั้งนั้น แล้วถ้าปฏิบัติตามโครงการพระราชดำริ และทำอย่างเศรษฐกิจพอเพียง ตอนนี้นายกฯ ก็เศรษฐกิจพอเพียง ไม่จ่ายเงินแล้ว ใช้แต่เศรษฐกิจพอเพียง เพราะว่ามีโฆษณา คู่สมรสของคณะรัฐมนตรีก็ขำขำนาฏในเศรษฐกิจพอเพียง เก่งมาก นี่ก็อีกคนหนึ่งที่ได้ ก็เลยไม่ต้องเป็นห่วง ไม่ทราบว่าคุณสมรสขององคมนตรี จะทำเศรษฐกิจพอเพียงหรือเปล่า สงสัยว่าไม่ทำ แต่อย่างไรก็ตาม ก็เปิดให้ความกว้างขวางของเศรษฐกิจจะดีขึ้น ท่านรองนายกฯ ทั้งหลายก็อาจจะไม่ทำ เพราะเคยชินกับเศรษฐกิจที่ต้องใช้เงินมาก ไม่ใช่เศรษฐกิจพอเพียง ไม่พอเพียง เพราะฉะนั้น นายกฯ และคุณหญิง อาจจะให้เพื่อนนายกฯ รองนายกฯ ต่างๆ ทำเศรษฐกิจพอเพียงสักนิดหน่อย ก็จะช่วยให้อีก ๔๐ ปี ประเทศชาติไปได้ นี่ก็มีแต่นายกฯ รองนายกฯ จัดการ รวมทั้งคู่สมรสทำเศรษฐกิจพอเพียง ก็เชื่อว่าประเทศจะมีความประหยัดได้เยอะเหมือนกัน คือถ้าไม่ประหยัดประเทศไปไม่ได้ คนอื่นไม่ประหยัด สำหรับคณะรองนายกรัฐมนตรีประหยัดจะทำให้ไปได้ดีขึ้นเยอะ

เหลียวมามองสภาบ้าง เป็นยังไง สภาด้วยเหมือนกัน ถ้าอยากทำ เพราะสภาเป็นอาจารย์ของนายกฯ นายกฯ สอนครูหน่อย สอนอาจารย์ว่าเศรษฐกิจพอเพียงทำอย่างไร สอนครูคนเดียวก็พอแล้ว เพราะว่าครูจะไปสอนคนอื่น ฯลฯ

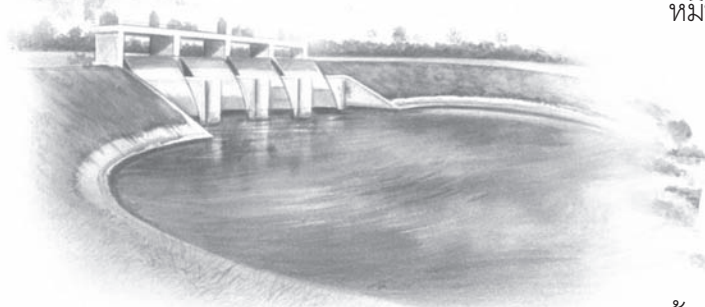
ทุกอย่างที่นายกฯ พูดเมื่อครู่นี้ นายกฯ พูดว่า พระเจ้าอยู่หัวพูดอะไร ทำอะไร ถูกต้อง ชื่นชมว่าพระเจ้าอยู่หัวทำให้ประเทศชาติอยู่ได้ เช่นเดียวกับ แก้มลิง เมื่อครั้งก่อนที่พูดถึงแก้มลิง คนก็หัวเราะ เดียวนี้ไม่หัวเราะแล้ว เพราะว่าลิงก็ต้องมีแก้ม ถ้าลิงไม่มีแก้มเขาอยู่ไม่ได้ คนเราก็ต้องมีแก้ม เป็นแก้มคน แต่แก้มคนก็เป็นแก้มลิงได้ คือหมายความว่าต้องระวัง รักษาอะไรที่เข้าไปก็เก็บไว้ได้ เป็นการประหยัด จะพูดอะไรก็เก็บไว้ในแก้มก็ได้ ก็ประหยัด คือแก้มลิงเป็นการประหยัด และโครงการอะไรอื่นๆ ที่พูด อย่างฝายแม้ว ฝายนายกฯ หรือเปล่า ฝายนายกฯ นายกฯ ไปดูฝายแม้วนี้ฝายเราเนี่ย เราทำ ฝายแม้วเดี๋ยวนี้ซาบซึ่งหรือเปล่านั้นมีประโยชน์อะไร คือมีประโยชน์ทำให้ไม่มีน้ำท่วม หรือไม่มีน้ำแล้ง ตอนนี้น้ำท่วมเชียงใหม่ นายกฯ เดี๋ยวร้อนมาก โกรธมาก ทำไม่ฝายแม้วรองรับ ทำไม่น้ำยังท่วม ก็เพราะฝายแม้วทำไม่ถูกต้อง ทำไม่ดี และปล่อยน้ำลงมาผิดทาง ที่จริงที่ไปดูที่กุยบุรี ไปขยายเขื่อนที่กุยบุรี ที่ยางชุมนั้น เคาระห์ดีไปทำ และโครงการพระราชดำรินี้ ถ้าทำตามที่กรมชลประทานเขาจะทำ ปานนี้ก็ไม่เสร็จ และถ้าไม่เสร็จน้ำท่วมแล้ว

ปีนี้ที่น้ำไม่ท่วมกุยบุรี ประจวบคีรีขันธ์ ก็ท่วมบ้าง แต่ไม่ท่วมมาถึงหัวหิน เพราะว่า

เขื่อนกฤษบุรี แล้วเขื่อนกฤษบุรี ทำไม่ขยายได้ ขยายให้เก็บน้ำได้ ๔ ล้านลูกบาศก์เมตร เพราะเราเดี๋ยวนี้เรามีโครงการพระราชดำริ เราบอกทำเลย อธิบดีชลประทานทำยังไง จะต้องของบประมาณ งบประมาณไม่มีก็มีโครงการพระราชดำริก็เลยทำทันที แทนที่จะใช้เวลา ๓ ปี เป็นว่าใช้เวลาเพียง ๒ ปี ทำงานได้ ที่เราไปดูนั้นนะ ทำงานได้จริงๆ เพราะว่าถ้าไม่มี น้ำ ๔ ล้านลูกบาศก์เมตร มาเติมแล้ว แต่เวลาน้ำ ก็ล้นมาปกติตามจำนวนที่ปกติ เลยทำให้น้ำไม่ท่วม ถ้า ๔ ล้านลูกบาศก์เมตร ฝนมันลงฟูๆ มีหวังท่วม ท่วมทั้งด้านบน ทั้งด้านล่าง ท่วมแล้ว น้ำนั้นก็ทำลาย ฉะนั้น ก็ถ้าเราทำโครงการที่ใช้งานได้เร็ว ประหยัดการท่วมของพื้นดิน ประหยัดทรัพย์ ความจริงที่ใช้เงินตอนนั้นใช้เงินร้อยล้านกว่าๆ เดี่ยวนี้ก็ กลับคืนมาแล้ว ถ้าไม่ได้ทำ น้ำที่มาท่วมก็ทำลายร้อยล้าน เงินร้อยล้าน สำหรับคนที่พยักหน้านี้ละ เขาไม่ร้อยล้านไม่ใช่อะไรต้องพันล้าน

หมื่นล้าน แสนล้าน แต่ร้อยล้านนี่ชาวบ้าน เขารู้สึก ก็หมายความว่าร้อยล้าน ที่เอามาจากโครงการพระราชดำริ กลับคืนมาแล้ว แล้วกลับคืนมา ที่ไหน ก็ที่ประชาชน ประชาชน เขาได้ คือ ถ้าไม่ได้ใช้เงินนี้ ปี หน้าจะต้องใช้ ๒๐๐ ล้าน เพราะว่าถ้าไม่

ใช้เงินทันที เงินมีอยู่ คนก็บอกบางที่เขาบอกว่าไม่มีเงิน แต่เงินอันนี้มีอยู่ เพราะว่าในงบประมาณมี ถ้าไม่มีก็หมายความว่างบประมาณทำไม่ถูก แต่อันนี้ร้อยล้านใช้ไป ใช้ดีแล้ว ใช้ถูกต้อง ไม่เสียหาย ทำให้ประชาชนได้กำไร ถ้าไม่ได้ใช้ไป ก็ไม่รู้ใครใส่กระเป๋าไปได้ แต่ว่าประชาชนไม่ได้ ฯลฯ

อันนี้รู้สึกใครๆ เขาก็คงว่างแล้ว เดี่ยวนี้ชักมีตเร็ว ถ้าง่วง ง่วงเดี๋ยวไปนอนได้ ก็รู้สึกว่ สมควรแก่เวลา ก็ขอขอบใจที่ท่านมาให้พร ให้พรนี้ดี เพราะว่าถ้าไม่ให้พร ก็ไม่รู้ว่เราทำอะไร ถ้ามา ให้พร เราก็มีกำลังใจที่จะทำ ทำงานอะไรต่างๆ แล้วก็ต้องให้พรกันทุกฝ่าย ฝ่ายรัฐบาลและฝ่ายค้านก็ ให้กำลังใจ ทำอะไรก็ทำ ทำได้ดี แต่วันนี้ไม่พูดว่ให้ทำอะไร เพราะว่าให้ทะเลาะกันนี้ไม่เอา ไม่ให้ทะเลาะ ให้ทำอะไรที่ดีจะดี แล้วคิดให้อย่าเกิน อย่าเลยเถิด แต่ว่าถ้าแต่ละคนทำงานให้เหมาะสม บ้านเมืองจะ ไปได้ ถึงว่จะต้องให้พรให้บ้านเมืองไปได้ ให้แต่ละคนไปได้ ไม่ใช่ให้มีการหัวชนฝา จะทำอะไรๆ ก็ขอให้แต่ละคนมีความสำเร็จพอสมควร เศรษฐกิจพอเพียง คือ ถ้าไม่พอเพียง มันไปไม่ได้ แต่ถ้าทำ พอเพียง สามารถที่จะนำพาประเทศให้ไปได้ดี ก็ขอให้ทุกคนประสบความสำเร็จ ในความสำเร็จพอเพียง และเพื่อให้บ้านเมืองบรรลุความสำเร็จที่แท้จริง คนที่รับพรก็รับไป คนที่ไม่รับพรก็คิดในใจ ขอขอบใจ ที่ท่านทั้งหลายมาให้พร เราได้รับพรของท่าน

✽ (บางตอนจากน.ส.พ.ไทยโพสต์ ๕ ธ.ค. ๒๕๔๘)

ทุกๆวันที่ ๕ ธันวาคม นอกจากชาวประชาชนจะพากันทำบุญใส่บาตรจนพระสงฆ์องค์เจ้า อิ่มหน่ำสำราญกันทั่วหน้าแล้ว ชาวอโศกทั่วประเทศก็ยังได้พร้อมใจช่วยกันจัดโรงบุญมังสวิรัต ตามหมู่บ้านย่านชุมชนต่างๆ อย่างเนิ่นนานมากกว่า ๒๐ ปีแล้ว นับเป็นวันมหาปีติมหากุศลแก่ ชนชาวไทยทั่วประเทศ จากการเสียสละที่เริ่มจากในหลวงของเรา ก่อให้เกิดกุศลผลบุญขยาย แวดวงออกไปอีกอย่างกว้างขวางมากมาย

พระราชดำรัสในแต่ละปีๆ **มีผลต่อสังคมเศรษฐกิจและจิตใจยิ่งไปกว่าตัวเลขที่บ่งบอกถึงความเติบโตทางเศรษฐกิจ(จี.ดี.พี.) เพราะตราบดีที่คนยังไม่เปลี่ยนจิตใจของการเป็นผู้ให้มากกว่าผู้รับ ต่อให้มีเงินกันเป็นพันๆล้านก็ยังยากจน อยากๆๆได้อยู่ต่อไป ถ้าไม่ได้มีวิถีชีวิตที่เป็นเศรษฐกิจพอเพียง**

พระราชดำรัสที่ได้ตรัสถึง **“ใครๆก็สามารถวิพากษ์วิจารณ์ในหลวงได้”** เป็นเสมือนเพชรเม็ดงามที่ทรงประทานให้กับพสกนิกรโดยทั่วหน้ากัน เป็นการแสดงถึงอัจฉริยภาพของความ เป็นปราชญ์ที่จะไม่สร้างอำนาจให้กับตัวเองจนคนเกรงไม่กล้าตั้งไม่กล้าติ แต่คนที่ไม่ฉลาด(เพด็จการ) มักจะสร้างอำนาจให้กับตัวเอง เพื่อคนจะได้กลัวเกรงไม่กล้าติ

นับวันๆ แม้จะไม่มีใครพูดกันมากถึงความยิ่งใหญ่ของในหลวง แต่ความที่ทรงยิ่ง เล็กยิ่งไม่ถือพระองค์มากเท่าใดก็เป็นความยิ่งใหญ่โดยสังจะมากเท่านั้น ในวาระโอกาสมหามงคล เช่นนี้ ชาวเราผู้ได้อยู่อาศัยภายใต้ร่มโพธิสมภาร ควรจะได้แสดงความกตัญญูรู้คุณ ด้วยการ ร่วมกันทำความดีกันให้ทุกๆวินาทีเป็นวินาทีแห่งบุญ ซึ่งในบุญกิริยาวัตถุ ๑๐ นั้นเราสามารถทำ บุญได้ทันที โดยไม่ต้องไปซื้อหาวัตถุข้าวของที่ไหนเลย เพราะบุญสามารถสำเร็จได้ด้วยการแบ่ง ปันให้แก่กันและกัน(ทานมัย) ๑ บุญสำเร็จได้ด้วยการประพฤติกาย วาจา ใจให้มีศีล(ศีลมัย) ๒ บุญสำเร็จได้ด้วยการปฏิบัติทานศีลจนเกิดผล(ภาวนามัย) ๓ บุญสำเร็จได้ด้วยการอ่อนน้อมถ่อมตน (อปจายนมัย) ๔ บุญสำเร็จได้ด้วยการชวนช่วยรับใช้ช่วยเหลือ(เวทย์ยาวัจฉมัย) ๕ บุญสำเร็จ ได้ด้วยการยังบุญให้เข้าถึงการบรรลุ ๖ บุญสำเร็จได้ด้วยการยินดีถึงผลที่ได้บรรลุ(ปัตตานุโมทนา มัย) ๗ บุญสำเร็จได้ด้วยการศึกษาฟังธรรม(ธัมมัสสนามัย) ๘ บุญสำเร็จได้ด้วยการสั่งสอนธรรม (ธัมมเทศนามัย) ๙ และบุญสำเร็จได้ด้วยการทำความเห็นและการกระทำที่ถูกตรง(ทิวสุชัมม) ๑๐

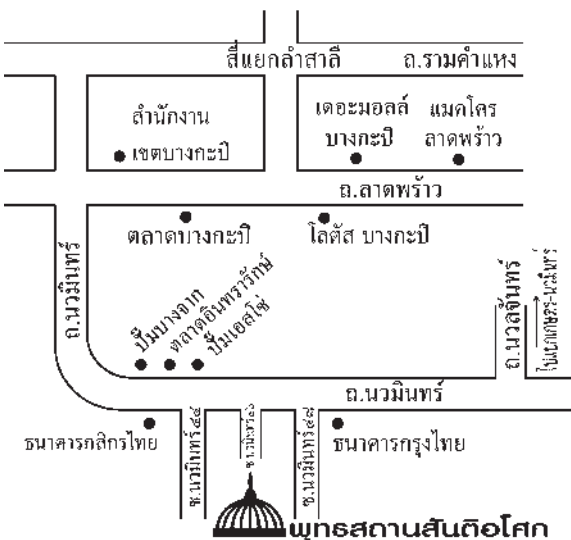
จะเห็นว่าบุญเหล่านี้ไม่มีขายอยากได้ต้องทำเอง และสามารถทำได้ทุกๆวินาที เพื่อให้ทุกๆขณะของชีวิตล้วนแล้วแต่เป็นวินาทีแห่งบุญ

สารบัญ

สารอศอก

ปีที่ ๒๖(๒๙) ฉบับที่ ๔
เดือนพฤศจิกายน ๒๕๕๘
จำนวน ๑๑,๐๐๐ เล่ม

- ๑ พระบรมราชาวัต
- ๗ แถง : ทำทุกๆวินาทีเป็นวินาทีแห่งบุญ สนองคุณของแผ่นดิน
- ๙ โรงบุญมังสวิวัติ ๕ ธันวามหาราช'๕๘
- ๒๔ สิบห้าหน้าที่กับพ่อท่าน
- ๓๗ จดหมายจากญาติธรรม
- ๔๕ เก็บเล็กผสมน้อย
- ๔๖ น้ำจืดจริงหรือ?
- ๔๗ หลักการดูหนังดูละคร
- ๔๘ ถ้าวุณนั้นสำคัญไฉน ?
- ๕๒ บรรลุธรรมด้วยการเขียน(ภาคที่ ๒) (ตอนที่ ๒)
- ๕๕ บันทึกจากปัจฉาสมณะ : บุญนิยม หรือ โลภุตระเท่านั้น คือหนทางรอดจากฯ
- ๙๔ เรียงวลีกวีธรรม
- ๑๐๐ จากโลกีย์ถึงโลกุตระ (น.ส.ดินเย็น ชาวหินฟ้า)
- ๑๐๑ กว่าจะถึงอรหัตต์ (พระลีลาลมาตาเถรี)
- ๑๐๓ รายงานจากพุทธสถาน (ประจำเดือนพฤศจิกายน ๒๕๕๘)
- ๑๒๑ สรุปรายงานการประชุมองค์กรต่างๆของชาวอศอก
- ๑๒๖ ใต้ร่มอศอก (ประจำเดือนพฤศจิกายน ๒๕๕๘)
- ๑๓๔ กรรมตามสนอง : ให้ทุกข์แก่ท่าน ทุกข์นั้นย่อมถึงตน
- ๑๓๘ ไร่บุญนิยมสังคมอันตราัย : หันมากินขนมไทยปลอดภัยกว่า
- ๑๔๑ ธรรมะประทับใจ (๑๑๓)
- ๑๔๓ หอมดอกพุทธา : จิตวิญญาณ์ต้องมีการพัฒนา
- ๑๔๕ คินสู่เหย้าชาวพุทธธรรม ครั้งที่ ๓ ปี'๕๘
- ๑๔๕ อีเมลจากศิษย์เก่าพุทธธรรม

จุดมุ่งหมายในการจัดทำสารอศอก

- * เพื่อเพิ่มพลังธรรมให้กับผู้อ่าน
 - * เพื่อระลึก ทบทวน สรุปสภาวะธรรม และกิจกรรมที่ได้ทำมา
 - * เพื่อเป็นเข็มทิศชี้้นำการปฏิบัติก้าวต่อไป
 - * เพื่อประโยชน์แก่อนุชนรุ่นหลัง
- จะได้อาศัยเป็นข้อมูลในการศึกษาพฤติกรรม และวิธีการดำเนินงานของ“อศอก” อันจะเป็นแนวทางในการสืบสานพระศาสนา

เจ้าของ : มูลนิธิธรรมสันติ บรรณาธิการ : เว็ตรีแซมดิน เลิศบุศย์ สำนักงานและพิมพ์ที่ : โรงพิมพ์มูลนิธิธรรมสันติ
๖๗/๑ ถนนพหลโยธิน แขวงคลองจั่น เขตบึงกุ่ม กรุงเทพฯ ๑๐๒๕๐ โทร. ๐-๒๓๗๔-๕๒๓๐ หรือ www.asoke.info,
e-mail : thatfah2520@yahoo.com ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : นายประสิทธิ์ พิณใจพงศ์

โรงเรียนบุญมาสังวรวิจิตร ๕ ธันวาคมมหาราช '๕๕

“เรารักในหลวง เรารักในหลวง เรารักในหลวง”

ปวงชนชาวไทย ทั้งในและต่างประเทศต่างแซ่ซ้องด้วยความปีติใจเป็นเสียงเดียวกัน ด้วยความปรารถนาให้ทรงเป็นมิ่งเป็นขวัญ อยู่คู่แผ่นดินนานๆ ในโอกาสพิเศษนี้ พี่น้องชาวไทยจึงร่วมใจกันจัดโรงเรียนบุญมาสังวรวิจิตรเพื่อถวายเป็นพระราชกุศลแด่พระองค์ท่านอีกวาระหนึ่ง ตั้งมีการแจ้งสถิติและรายงานการจัดแจงมาดังนี้....

๙ กรุงเทพมหานคร ๙

วันอาทิตย์ที่ ๔ ธ.ค. ที่พุทธสถานสันตโตศกอบอวลไปด้วย“การให้” จากโรงเรียนบุญมาสังวรวิจิตรหลายเจ้า ทั้งในพุทธสถาน(ใต้โบสถ์) ข้างพุทธสถาน และหน้าพุทธสถาน อาทิเช่น ที่ใต้โบสถ์ **กลุ่มอุโบสถศีล**แจกถ้วยเตี้ยวงเนื้อมังฯ(๑) **คุณนงลักษณ์**แจกหลอดช่องและขนมกุยช่าย(๒) **คุณวิรัตน์** **จินะวิจาณะ**แจกสาคุ้ส้มมังฯและข้าวเกรียบปากหม้อ **ร้านเต้าฮวยหน้าชมร.**แจกเต้าฮวย(๓) ที่ลานจอดรถฟ้าย **บริษัทฟ้าย**แจกแซนวิช ส้มตำ ขนมจีนน้ำยาป่า สลัดน้ำชั้น) ด้วยบรรยากาศแบบไทยๆ ปล่อยแจกคู่อ่อนนุ่ม เป็นกันเอง(๔) ซอยหน้าพุทธสถาน**ป้าทุเรียน** **ลุงประกิต**แจกสะเต๊ะและขนมจีนน้ำเงี้ยว(๕) ที่**มูลนิธิเพื่อนช่วยเพื่อน**แจกน้ำกระชายปั่นเพื่อสุขภาพ(๖)

วันจันทร์ที่ ๕ ธ.ค. หน้าสันตโตศกคึกคักเป็นพิเศษ **คุณหินทอง** **ดิรัตนา**(๗) โฆษกขาประจำ ประกาศเชิญชวนให้มาร่วมกันแจก และมาร่วมกันรับประทานด้วยบรรยากาศสนุกสนานเบิกบาน

เป็นการกินการกุศล ทั้งผู้ให้และผู้รับ มีบริษัท ร้านค้า ประชาชนพร้อมใจกันแจกเกือบ ๒๐ เจ้า เช่น บริษัทแต่ชีวิตและผู้ปกครองนักเรียนพุทธธรรมแจกกวยจับ ล้มตำ(๘-๑๑) บริษัทขอบคุณร่วมกับเครือแห้วแจกกาแฟถ้วยเหลืองกับขนมปังโฮลวีท(๑๒) ศิษย์เก่าสัมมาสิกขาแจกแซนวิชหมู่มังงะและน้ำลำไย(๑๓) ศิษย์เก่าพุทธธรรมแจกราดหน้า ขนมปังทานเหย ขนมจีนน้ำยา(๑๔) ร.ร.สัมมาสันตโตศก แจกข้าวเกรียบ ซาลาเปา หมั่นโถ(๑๕) ร้านตุ้มมังสวิรัตและร้านข้าวแดงแกงร้อนอ้อมได้เต็มที่ทั้งร้าน (๑๕) คุณแก้วธรรม รักพงษ์อศกแจกกวยเตี๋ย(๑๖) คุณติ่มกับคุณรุ่งนภาแจกขนมครก(๑๗) คุณเอ้ เสาวรสแจกทับทิมกรอบ บวดฟักทอง(๑๘) คุณประกายบุญแจกเมี่ยงญวน คุณบุญแจกน้ำปั่นผัก คุณอภัยแจกน้ำแคโรท คุณป้าสมบัติแจกมะละกอ ร้านอาศรมพฤษภาคราคาจำหน่ายจาก ๓๐๐ บาท เหลือ ๕๙ บาท คุณทิพวรรณได้ยื่นเสียงประกาศเชิญชวนจึงไปต้มถั่วเขียวมาร่วมแจกด้วย ร้านน้ำเต้าหู้ที่ขายอยู่ที่ตลาดอินทราภิรักษ์ก็แจกน้ำเต้าหู้ที่หน้าบ้านปากซอยนวมินทร์ ๔๒ เยอะแยะจนคนกินมีสิทธิ์เมาได้

บริษัทพลังบุญแจกล่วงหน้าก่อนตั้งแต่วันอาทิตย์ที่ ๒๗ พ.ย. ที่หน้าบริษัทแต่ชีวิตจำกัด “ประชาชนเข้าแถวรอรับอาหารอย่างเป็นระเบียบ และนั่งรับประทานอาหารกันอย่างเรียบร้อย.... ประทับใจจริงๆค่ะ” คุณลมระริน รายงานค่ะ

แผง ๒๒ (ภาพ ๒๐) ในมหาวิทยาลัยรามคำแหงแจ้งว่า “ปีนี้พิเศษกว่าทุกปี มีแผงอื่นเข้ามา ร่วมแจกด้วย เช่น ร้านขนมหวานแผง ๒๑(ภาพ ๑๙) ร้านอาหารเจแผง ๒๘(ภาพ ๒๑) ร้านมังสวิรัตติ แผง ๔๓(ภาพ ๒๒) และร้านน้ำ(นัดพบ) แผง ๖๙(ภาพ ๒๓) บรรยากาศคึกคักอิมมูนูญทั่วหน้า”

กลุ่มบ้านพอกและป่าเบ็็ด ช.เทียมพร “แจกข้าวผัด ผีอก ขนมจีน ก๋วยเตี๋ยว เจาก๊วย ซุปผัก ซุปฟักทอง แพนเค้ก.....ดีใจมากที่ได้ทำแจก” อนุโมทนาค่ะ (๒๔)

คุณสมใจ จากบางเขน ส่งภาพผู้ร่วมบุญมาร่วมรายงานค่ะ (๒๕)

ที่**ร้านมังสวิรัตติ ซอยข้างโรงหนังจักรวาล** ดินแดง “แจก ข้าวกล้อง ผัดหมี่กรอบ ผัดกะเพรา ลาบ น้ำตก ขนมจีน ก๋วยเตี๋ยว มีคนช่วยแจกแค่ ๒๕ คน สถานที่ไม่สะดวก คนเตรียมภาชนะมารับที่บ้านเป็นส่วนใหญ่ เห็นแล้วมีความสุขค่ะ”
คุณอุไรวรรณ ฤทธิธรรม
รายงาน อนุโมทนาค่ะ(๒๖)
ที่ แ ฟ ล ต

เคหะร่มเกล้า **คุณธัญญา จำนง** แจกมาเป็นปีที่ ๔ แล้ว “ปีนี้เจียบเหงาบ้าง แต่ก็ภูมิใจที่ได้ทำค่ะ”

คุณภาวสุทธิ์ สมบูรณ์ แจกที่วัดลาดกระบัง “แจกขนมจีนน้ำพริก-น้ำยา ก๋วยเตี๋ยวถังแตก หมี่กรอบ ลอดช่อง ไอศกรีม” อนุโมทนาค่ะ

คุณปางแก้ว สุขสวัสดิ์ และครอบครัว แจกในซอยนวมินทร์ ๔๘ ข้างสันตโศก “แจกขนม เบื้องญวนค่ะ บ้านหลังนี้เพิ่งย้ายมาอยู่ได้ประมาณหนึ่งปี วันนี้ได้ทำความคุ้นเคยกับเพื่อนบ้านมากขึ้น ค่ะ และยังมีบริการส่งอาหารถึงที่ โดย ด.ช.ภูษาเพชร หลานชายตัวน้อยๆคอยวิ่งส่งให้อีกด้วย”

นักเรียนหันหน้า สุขสวัสดิ์ สส.สอ. รายงานบรรยากาศ โรงบุญของ**นักเรียนพุทธธรรม สันตโศก**ที่สวนพฤกษชาติว่า “อาหารบุญ มีขนมจีน น้ำยา แกงเขียวหวาน รัตหน้า ขนมปังทาเนย

๒๗

๒๘

๒๙

คนมาออกกำลังกาย เสร็จแล้ว ก็แวะโรงบุญได้อิ่มกายอิ่มใจก่อนกลับบ้านค่ะ แล้วพวกหนูก็ได้เพิ่มความสัมพันธ์กับรุ่นพี่ศิษย์เก่าที่ดีด้วย.....” อนุโมทนากับเยาวชนคนเก็บบุญทุกคนค่ะ (๒๗-๒๙)

๓๐

๓๑

๓๒

ชมรมมังสวิรัติแห่งประเทศไทย หน้าสันตโศก “จัดเป็นปกติ ปีนี้แจกวันที่ ๖ ธ.ค. ธรรมทัศน์สมาคมร่วมแจกหนังสือด้วย ๓๐๐ เล่ม และยังมีกรมหม่อมราชวงศ์ฯ ในวันที่ ๒ ธ.ค. โดยชาวตะวันฉาย ๒ เป็นเจ้าภาพ และวันที่ ๗ ธ.ค. โดย บจ.เพื่อนดินฟ้า เป็นเจ้าภาพอีกด้วย” นิลิตปึกฟ้า ภาพประเสริฐ รายงาน (๓๐-๓๒)

๓๓

๓๔

๓๕

ชมรมมังสวิรัติแห่งประเทศไทย สาขาตุจกร ทั้งร้านอาหารและร้านขายผักยังคงร่วมมือร่วมใจกันแจกเช่นทุกปี (๓๓-๓๕)

๓๖

อาช้อเฮียวิบูลย์ ฟ้าพัฒนโณคิน ร่วมกับสัจจะอมรินทร์สันตินาครบุญนิธิ และญาติธรรม

หลายๆท่าน แจกที่หน้าสันตือโศก ๑๑ ธ.ค. “ด้วยความชื่นชื้อของก้วยเตี่ยววาช้อ น้ำก้วยเตี่ยวที่เตรียมไว้อย่างเต็มที่ ๑๐ หม้อเบอร์ ๖๐ จึงหมด และยังมีอาหารอีกหลายรายการ เช่น ข้าวต้มทรงเครื่อง ขนมจีนแกงเขียวหวาน หอยทอดมันๆ ลูกชิ้นปิ้ง....เด็กๆสัมมาลิกขา ญาติธรรมที่มาวัดวันอาทิตย์ และประชาชนทั่วไป จึงมารับบริการกันอย่างล้นหลาม...อืม...มาก.... แกงเขียวหวานมังสวิรัตเยี่ยม ลูกชิ้นปิ้งน้ำจิ้มรสเด็ดจริงๆ”

คุณบัวจริง แสงหิรัญ รายงานโรงบุญถนนเชื่อมลัมพันธ์ เขตหนองจอก กทม. “ทำเป็นครั้งที่ ๓ มีเพื่อนบ้านและผู้เห็นแล้ว เกิดศรัทธาจึงนำอาหารน้ำดื่มมาร่วมแจกด้วย แจกตั้งแต่เช้ายันมืดของยังเหลือ เลยแจกวันรุ่งขึ้นต่ออีกค่ะ” ยิงให้ยิงเป็นสุข พอหมดก็หายเหนื่อยพอดีไหมคะ อนุโมทนาค่ะ

๙ ภาคกลาง ๙

กลุ่มประชากรโศก แจกที่ศาลากลางจังหวัด “บรรยากาศคึกคัก อากาศเย็นสบาย มีผู้มา

รับประทานมาก แต่ก็ยังคงความเป็นระเบียบเรียบร้อย มีนางัธฐพีช ข้าวต้มเครื่อง แกงเผ็ดเบ็ดเตล็ด ก้วยเตี่ยววาดหน้า ยาใหญ่ ทอดมัน วุ้นเส้นผัดไทย ผลไม้ ๕ ชนิด ใช้งบประมาณเกือบ ๒๐,๐๐๐ บาท” อนุโมทนาบุญค่ะ (๓๙)

คุณบุญเจือ มาดี รายงานโรงบุญที่อยู่ตรงข้ามโรงเรียน

เหรียญหัว จ.นครนายกมาว่า “ให้

คนมาตักเองเขาเอาถุงใบใหญ่ๆมาตัก รู้สึกว่าปีหน้าเราตักให้ ผู้รับดีกว่า เตี่ยวคนมาทีหลังไม่มีกิน” ทุกๆที่ ล้วนมีประสบการณ์เป็นกำไร (๔๐)

ป้ารัชนี้ วิธนา ส่งภาพโรงบุญจากอยุธยา (๔๑)

จ.สมุทร

ปราการ **คุณทิพย์มาศ บัณฑิตานนท์** แจกที่ ช.วัดสลุด บางพลี “แจกน้ำเต้าหู้ ปาท่องโก๋ และน้ำข้าวโพดค่ะ” อนุโมทนาค่ะ

จังหวัดสมุทรสาคร แจกที่บริเวณศาลเจ้าพ่อหลักเมือง

“มีการตรวจสุขภาพเบื้องต้นแก่ประชาชนก่อนรับอาหารบุญ อาหารมีลาบ แกงเขียวหวาน ต้มจับฉ่าย ผัดซีอิ้ว

สลัดผักทอง ข้าวเหนียวส้มตำ ผัดหมี่ ไอศกรีม ขนม ผลไม้ น้ำส้ม ฯลฯ” รายชื่ออาหารมากมาย มาจากน้ำใจหลายๆดวงมาร่วมกันจึงอุดมสมบูรณ์เช่นนี้ (๔๒)

คุณสุภร มณีวัฒนา เล่าบรรยากาศโรงบุญจากนครนายกมาอีกแห่ง “ได้รับความอนุเคราะห์จากสว่างอริยธรรมสถานช่วยกางเต็นท์ ให้ ๑ หลัง มีญาติธรรมนำกับข้าว แขนง น้ำเต้าหู้ ข้าวยาควู้นขุ่น มาร่วมกันเป็นความอบอุ่นอย่างคนเมือง....”

กลุ่มบูรพาอโศก แจกที่รพ.เจ้าพระยาอภัยภูเบศร์ จ.ปราจีนบุรี และที่ตลาดสระแก้ว อ.เมือง จ.สระแก้ว “แบ่งงานกันทำ แบ่งกันปรุงอาหารตามถนัด ทุกคนในชุมชนแบ่งจำนวนกันไปทำทั้ง ๒ แห่ง ช่วยกันทำ บริจาคเงิน แรงกายช่วยกัน จนงานสำเร็จด้วยดี” คุณเตือนฤทัย งามวงษ์ รายงาน (๔๓)

๙ ภาคเหนือ

ญาติธรรม อ.เชียงใหม่ของ จ.เชียงใหม่ ร่วมกับ**สถานธรรม ไท้เจียงถาน** “จัดเป็นปีที่ ๑๓ แล้วค่ะ เมนูเด็ดคือ ส้มตำ ช่วยกันตำเป็นลิบๆแม่ครัว หมดมะละกอไป ๖๐ ลูก ของหวานคือ หมี่กรอบ ยังมีขนมจีนน้ำเงี้ยว น้ำยา ผลไม้ กระจ่างเจ และผัดพริกขิง....ผู้มารับแจกมีทั้งพ่อค้า ข้าราชการ ประชาชน และชาวไทยภูเขารวม ๖๐๐ คน” คุณพรเพชรฟ้า ธาดาเดช รายงาน (๔๔)

ทูนจินดา เล่าว่า “ญาติธรรมเพื่อนบ้านร่วมน้ำใจดีมากค่ะ ยังมีหลานช่วยออกความคิดอีกว่า ปีหน้าจะจัดระเบียบใหม่ จะวางอาหารเป็นจุดๆ แล้วให้ผู้มารับอาหารตักเอง....” อนุโมทนาค่ะ (๔๕)

ชุมชนศาลือโคก สูดปลื้มกับโรงบุญจากจังหวัดนครสวรรค์ “ปีนี้คึกคัก เป็นพิเศษ แจกที่บริเวณ บ้านคุณธูป เป็นสถานที่ใหม่ คนยังไม่ค่อยรู้จัก บ้างก็อยากให้อัดในเมือง ไม่ต้องเดินไกล อยากให้มีไอศกรีม ผู้มารับบุญมีส่วนช่วยล้างจานเองก็ได้ฝึกรับผิดชอบ” (๔๖-๔๗)

จังหวัดพิจิตร ที่กิ่ง อ.ดงเจริญ ญาติธรรม **เนียนใน**

ชมรมมังสวิรัตเชียงใหม่ “อบอุ่นเหมือนเดิม จากผู้ใจบุญนำพืชผักไร้สารพิษ และขนมมา ร่วมงานด้วย แม้แต่คุณพรณี ภัทรโกศล (ภรรยาผู้บริจาคที่ดินให้ชมรมฯ) ซึ่งเป็นอัมพาตนั่งบนรถเข็น ก็ยังมาร่วมมอบโมทนาบุญด้วยเลยคะ” (๕๙-๕๑)

ร้านบุญลิตา มังสวิรัต จังหวัดเชียงราย “แจกก๋วยเตี๋ยว น้ำเงี้ยว ปอเปี๊ยะทอด ผัดซีอิ้ว ลาบคั่ว ยำรวมมิตร ผัดผักกวางตุ้ง แอง โส๊ะ ขนมกวยซ่าๆ ใช้ผักปลอดสารพิษ บรรยากาศคึกคักดีมาก” ก็ เหมือนโรงบุญอีกหลายแห่งที่บอกว่า ยิ่งจัดยิ่งลงตัวและสุขใจ(๕๒)

อีกแห่งของจังหวัดเชียงราย จัดที่**ดอยรายปลายฟ้า** “รายการ อาหาร มีก๋วยเตี๋ยว น้ำเงี้ยว ขนมจีนน้ำยา ลัมตำ ผลไม้ “คนมารับ อาหารเป็นชาวบ้านและเด็กๆ บ้านใกล้ชุมชน คนในเมืองมีเล็กน้อย.....”

เห็นจากภาพชาวดำที่แพ็กซ์มาให้ดูแล้วอบอุ่นดีคะ เสียหาย ถ้าเป็นภาพถ่ายจะนำมาลงหนังสือให้ ผู้อ่านเห็นภาพร่วมกันได้.....คุณน้าवलดิน รายงาน

จังหวัดชัยนาท หน้าเทศบาลอำเภอเมือง จัด**โรงบุญ** เป็นปีที่ ๒ แล้วคะ นำทีมโดย**คุณยายสรวมพร กัลปนารท** ร่วมกับ**ชาวชัยนาทอโคก มูลนิธิบูรณะชนบท นายกเทศมนตรี เทศบาลเมืองชัยนาท และประชาชนชาวชัยนาท**ร่วมด้วยช่วย โภยบุญ ดูไบหน้าอิมบุญ ค่ะ (๕๓)

สมาคมนักศึกษาผู้ปฏิบัติธรรม ไปแจกที่บ้านคุณพ่อคุณ แม่ของคนจนชื่อดัง **คุณตายแ่น มุ่งมาจน** “พวกเรามาช่วยกัน มากมายประมาณ ๓๐ ชีวิต เหมือนได้มารวมญาติ นศ.ปช. มี การประชุมแบ่งงานกัน อาหารอร่อยทุกอย่าง บรรยากาศอบอุ่น เบิกบานแจ่มใส เป็นกันเอง” (๕๔-๕๕)

กลุ่มฮอมบุญอโคก อ.เด่นชัย จ.แพร่ “ปีนี้นับเป็นปีที่ สองที่กลุ่มฮอมบุญอโคกได้จัด**โรงบุญมังสวิรัต** ส่วนกลางของ กลุ่มโดยจัดบริเวณบริเวณอาคารร้านค้าชุมชนของกลุ่มฮอมบุญ มีญาติธรรมมาร่วมงานประมาณ ๒๐ คน และมีชาวบ้านป่าไผ่มา

๕๖

ร่วมรับประทานอาหารกันประมาณ ๑๕๐ คน ส่วนใหญ่เป็นเด็ก อาหารประกอบด้วย ผัดไทย ขนมจีน ไอศกรีม ขนมปัง และน้ำเต้าหู้ นอกจากนี้ยังมีการจัดย่อยอีกหลายแห่งเช่นที่ลำปาง จัดที่บ้านแม่อำนวยพร นานจัดที่บ้านแม่จำปี และใน

เมืองแพร่จัดให้กับนักเรียนโรงเรียนบ้านนาจักร โดยครูแดง (๕๖)

ร้านแม้งการช่าง อ.บางมูลนาก จ.พิจิตร ต้องขออภัยที่ทางกองบ.ก.ทำรายงานหาย จึงขอรายงานด้วยภาพแทน (๕๗)

๕๗

ภาคใต้

๕๘

คุณสัมพันธ์ เหมทานนท์ และญาติ จัดแจกอาหารบุญที่ อ.ชะอวด นครศรีธรรมราช “ก่อนวันงานฝนตกอย่างต่อเนื่องเป็นอาทิตย์ ถึงวันแจกท้องฟ้าแจ่มใส ช่วยให้บรรยากาศค่อนข้างดี ปีนี้แจกข้าวกล้อง ขนมจีน ข้าวยาแกงเขียวหวาน ผัดเปรี้ยวหวาน ผัดเผ็ดปลาตุ๋น และน้ำเต้าหู้”ร้อยจิงฮู (๕๘)

อโศก จัดเป็นปีที่ ๓ แล้ว “ปีนี้เปลี่ยนสถานที่จัดคนมารับบุญน้อยกว่าเดิมบ้าง แต่บรรยากาศที่ญาติๆ ร่วมช่วยทำด้วยรู้สึกดีมากครับ “คุณสนิท พรรณราย เล่าแจ้งมาแม้จะมีอุปสรรคเรื่องฝนฟ้าบ้างก็ตาม(๕๙)

๕๙

กลุ่มสงขลา

ร.ร.สอนตัดเลื้อยบุญเรื่อง สอาดคลินิก และท.ญ.ฟ้ารักทิพย์ธรรม จ.สุราษฎร์ธานี “ได้ผลเกินคุ้มเป็นวันรวมญาติ ร่วมกันทำบุญถวายเป็นพระราชกุศลแด่ในหลวง ประชาชนที่มารับแจกรู้สึกเป็นกันเอง เป็นญาติพี่น้องพ่อเดียวกัน มีไมตรีต่อกัน ได้รู้จักเพื่อนใหม่ ได้แสดงน้ำใจ ได้ให้ ได้เสียสละเอื้ออาหารต่อกัน ร่วม

๖๐

รับประทานอาหาร สักสันทน์ พูดคุยถามข่าวคราวสารทุกข์สุกดิบเป็นที่ประทับใจมาก.....” ด.ช.นิธิพัฒน์ วาณิสบุตร รายงาน (๖๐)

คุณกลิ่นบุญ ชูทอง รายงานมา ๔ แห่ง ดังนี้
 แห่งที่ ๑ ที่**ชุมชนทักษิณอโศก** จังหวัดตรัง “งานบุญปีนี้ลงตัวมาก มีผู้มาช่วยงานก็มาก นำอาหารมาร่วมก็

๖๑

5 12 2005

มากขึ้น คนก็มารับบริการมากขึ้น สถานที่จัดโรงบุญก็ลงตัวขึ้น การเก็บ กวาด ล้างภาชนะก็เสร็จรวดเร็ว เพราะมีคนช่วยมากขึ้น นี่แหละ“ความสามัคคีคือพลัง” ที่จะทำให้งานทุกอย่างสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี” (๖๑)

แห่งที่ ๒ **ชุมชนทักษิณอโศก** จัดร่วมกับ**กลุ่มเรียนรู้อริยวิถี** และ**กลุ่มดับบ้านดับเมือง** จัดที่บ้านสวนเลา ต.ทุ่งโพธิ์ อ.จุฬาภรณ์ จ.นครศรีธรรมราช ๒๗ พ.ย. “มีสมณะจากภูมาพำน้ำไปร่วมด้วย ๘ รูป จึงมีการแสดงธรรมก่อนแจก เนื่องจากเป็นการจัดเป็นครั้งแรก อาหารที่ทำมีจำนวนมากคน

ทักษิณอโศกผิดหมีกะทิสูตรสงขลา บรรยากาศในโรงบุญฯ มีผู้มาร่วมงานมากพอสมควร บรรยากาศครื้นเครงเป็นกันเองมาก (๖๓)

แห่งที่ ๔ **ชุมชนทักษิณอโศก**ร่วมกับ**กลุ่มสังฆธรรมชีวิต** **บ้านเกาะทองสม** จัดเป็นครั้งแรก ณ โรงเรียนบ้านเกาะทองสม ต.โคกม่วง อ.เขาชัยสน จ.พัทลุง “บรรยากาศในโรงบุญฯอบอุ่นเป็นกันเอง อิ่มบุญทั้งผู้ให้และผู้รับ แต่จำนวนผู้มาร่วมงานน้อยกว่าที่ควรจะเป็น เนื่องจากเป็นการจัดงานครั้งแรกทำให้มีหลายคนไม่กล้ามาร่วมงานทั้งที่ได้ประชาสัมพันธ์เป็นอย่างดี” (๖๔)

ภาคตะวันออก

กลุ่มชลบุรีอโศก แจกที่ข้างตลาดสดบ่อทอง “ผู้มารับบริการประมาณ ๑,๐๐๐ คน อาหารหลักมี ข้าวกล้อง แกงขี้เหล็ก ยำน้ำตัก ขนมจีน ก๋วยเตี๋ยว ผัดหมี ไอศกรีม ผลไม้พร้อมหนังสือ ธรรมะอีกหลายร้อยเล่ม ญาติธรรมได้โอกาสมาร่วมใจกัน พ่อค้าแม่ค้าพลอยอนุโมทนา ให้ผลไม้ ขนม วัตถุดิบบางอย่างมาร่วมด้วย” กลุ่มนี้ร่วมบุญกันอย่างนี้มา ๒๐ ครั้งแล้วค่ะ ถ้าไม่มีมรรคผลหรือจะทนอยู่ไหว (๖๕)

กลุ่มญาติธรรมชาวขลุ่ย ปีนี้คงจัดที่รพ.ขลุ่ย จ.จันทบุรี เช่นเคย “ผู้มาร่วมรับประทานอาหาร ก็มีทั้งผู้ป่วยนอก ผู้ป่วยใน ญาติผู้ป่วย บุคลากรทางการแพทย์ทุกสาขา คนขับรถรับจ้าง ทุกคนเข้าใจเรื่องโรงบุญฯ และการรับประทานอาหารมังสวิรัตมากขึ้น ก่อนนี้บอกว่าคุณรู้สึกแปลกแยก แต่เดี๋ยวรู้สึกว่าการปฏิบัติเหมือนรับประทานอาหารประจำวัน งานดำเนินไปด้วยความราบรื่น เรียบร้อยดีค่ะ ด้วยความร่วมมือจากทุกฝ่าย”

กลุ่มวังจันทร์พฤษภา จ.จันทบุรี “ปีนี้มีผู้มาร่วมรับแจกอาหารประมาณ ๒๕๐ คน ผู้ร่วมรับประทานอาหารส่วนใหญ่จะเป็นคนงานรับจ้างกรีดยาง เด็กนักเรียน คนในหมู่บ้านมีบ้างแต่ยังเป็นส่วนน้อย บางคนอายุเพราะไม่เคยมีการจัดงานลักษณะนี้ ซึ่งรถจักรยานยนต์เวียนไปเวียนมาจนต้องเรียกให้แวะ ปิดโรงบุญร่วมกันเก็บงาน และประชุมสรุปงาน ทำให้ได้แนวทางที่จะปรับปรุงในปีหน้าให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น” การประชุมช่วยให้มีการพัฒนา และสานสัมพันธ์หมู่กลุ่ม (๖๖)

ภาคอีสาน

หมู่บ้านราชธานีโสภโศกได้จัดโรงบุญจำนวน ๑๑ แห่ง ตามหมู่บ้านใกล้เคียงและหมู่บ้านเครือข่าย จัดเป็นบูรณาการ การศึกษาร่วมกันทั้งชุมชน มีการระดมสมองก่อนทำงานและ จัดสรรทีมงาน ในแต่ละโรงบุญจะมีผู้ทำงานทั้งนักเรียน สส.ช. ชาวชุมชน นิสิต และบางโรงบุญมีสมณะไปแสดงธรรม หลังจากเสร็จกิจกรรมแต่ละโรงบุญได้ระดมสมองและสรุป การทำงานในเย็นวันที่ ๕ ธ.ค. บรรยากาศแต่ละโรงบุญมีดังนี้

แห่งที่ ๑ สหกรณ์บุญนิยม อ.วารินชำราบ “ในปีนี้มีผู้มารับประทานเป็นจำนวนมากเพิ่มขึ้นกว่าปีที่ผ่านมา ส่วนใหญ่ล้างภาชนะเอง”

แห่งที่ ๒ บ้านหนองมัง อ.ลำโรง “ชาวบ้านได้เตรียมปลูกผักเพื่อร่วมกิจกรรมโรงบุญ จึงมีผักบริการจำนวนมาก ได้รับความร่วมมือจากเครือข่ายตลาดไร้สารพิษมาร่วมงานกัน อย่างคึกคัก หลังจากกิจกรรมโรงบุญได้ทำกิจกรรมไฮมแฮง เกี่ยวข้าวร่วมกัน” (๖๗-๖๙)

แห่งที่ ๓ บ้านดอนโพธิ์ อ.ศรีเมืองใหม่ “ทีมงานโรงบุญที่เดินทางต่อบ้านหนองมัง มีผู้มาใช้บริการจำนวน

๑๕๐ คน หลังจากแจกโรงบุญมีกิจกรรมไฮมแข่งเกี่ยวข้าว

แห่งที่ ๔ บ้านนาทุ่ง อ.เดชอุดม “การเตรียมสถานที่และเตรียมต้อนรับดีมาก มีอุปสรรคฝนตกตลอดคืน มีผู้ไปรับบริการดีมากใช้เวลาแจกประมาณ ๑ ชั่วโมง อาหารก็หมด”

แห่งที่ ๕ บ้านแก้งลิง อ.กุดข้าวปุ้น “ชาวบ้านมาช่วยงานกันอย่างอบอุ่น”

แห่งที่ ๖ บ้านขามป้อม อ.เขมรราช “ชาวบ้านให้การต้อนรับดีมาก แม้อุปกรณ์ทำครัวจะไม่สะดวกนัก แต่ทุกคนช่วยเหลือกันดี”

แห่งที่ ๗ บ้านโนนหนองสังข์ ต.ศรีสำราญ อ.วังหิน จ.ศรีสะเกษ “เดินทางไปแจกโรงบุญด้วยรถไฟ ชาวบ้านมาร่วมกิจกรรมตั้งแต่วันเตรียมงาน ทุกคนร่วมแรงรวมใจกันเป็นอย่างดี ชาวบ้านประทับใจขั้บรถมาส่งที่งานถึงบ้านราชฯ ๒ คันรถ คนมาส่ง ๒๐ คน”

แห่งที่ ๘ บ้านวังยางสูง อ.วารินชำราบ “ชาวบ้านให้การต้อนรับดีมาก ในปีนี้มีผู้มารับบริการมากกว่าปีที่แล้ว ชาวบ้านมีความเป็นพี่เป็นน้องและมีน้ำใจช่วยเหลือกันดี หลังจากรับประทานอาหารช่วยกันทำงานเก็บภาชนะ และสถานที่ทำงานร่วมใจกันอย่างยิ้มแย้มแจ่มใส”

แห่งที่ ๙ บ้านค้ำกลาง อ.วารินชำราบ “ชาวบ้านได้มาร่วมกิจกรรมอย่างอบอุ่น ประธานเปิดโรงบุญคือผู้ใหญ่บ้านค้ำกลางและ อบต. ค้ำกลาง”

แห่งที่ ๑๐ บ้านกุดระงุม อ.วารินชำราบ “บ้านกุดระงุมเป็นหมู่บ้านที่ติดกับหมู่บ้านราชธานีโอศก ในปีนี้ผู้นำหมู่บ้านให้การต้อนรับดีมาก ช่วยประชาสัมพันธ์ทางหอกระจายข่าวและช่วยจัดเตรียมสถานที่ให้ที่ศาลากลางหมู่บ้าน”

แห่งที่ ๑๑ อุทยานบุญนิยม อ.เมืองอุบล มีผู้ร่วมบุญกันหลายฝ่าย ทั้งญาติธรรมกลุ่มอุบลโอศก เครือแหกสิกรรมไร้สารพิษ และทีมงานอุทยานบุญนิยม ชาวราชธานีโอศก “บรรยากาศเป็นไปด้วยความอบอุ่น เพราะส่วนใหญ่เป็นลูกค้าประจำ และมีผู้มาใหม่บ้าง ลูกค้าที่มาช่วยประชาสัมพันธ์บอกต่อกัน และล้างจานเอง ลูกค้าบางท่านมาช่วยล้างจาน”

จังหวัดนครราชสีมา แจ้งรายงานมาด่วนทันการณ์จาก**โรงบุญกลุ่มปากช่อง** ยิ่งใหญ่อบอุ่นทุกปีเลยนะคะ “เป็นปีที่ ๒๑ แล้วคะ แจกที่ตลาดมีแม่ค้ามาร่วมเป็นเจ้าภาพหลายรายการ มีกล้วยทอด ไข่นกกระทา ขนมไทย ผลไม้

อาหารครบพร้อม ถ้าม

เสื่อสี่เหลี่ยมอีก ๒๐๐ ตัว....” ญาติธรรมที่เป็นแกนนำได้บุญเต็มทีในการจุดประกายและเชิญชวนให้ผู้อื่นมาร่วมเสียสละ เพิ่มบารมีกันให้มากขึ้นมากๆ (๗๐)

อีกจุดของโคราช **คุณถักธรรม กิจประเสริฐ** แจก

ที่ อ.บัวใหญ่ “แจกครั้งแรกค่ะ ประทับใจมากๆ มีก๋วยเตี๋ยว หมี่โคราช ส้มตำ น้ำมะตูม และกล้วย คนมารับไม่ถึงร้อยคน ทำแล้วมีความสุข มีการเล่านิทาน แลกเปลี่ยนกันกับเด็กๆด้วย”....สนุกด้วย อิ่มด้วยงานนี้ (๗๑)

จังหวัดนครพนม **คุณเบญจมาศ แก้วกรต** รายงานมา ...“ ปีนี้มีโรงบุญเพิ่มขึ้นหลายแห่งค่ะ แต่มีเนื้อสัตว์บ้าง โรงบุญมังสวิรัตียังเป็นพระเอกอยู่ คนมาอุดหนุนมาก ทั้งที่ไม่ได้โฆษณาเท่าเดิม มีอาหาร ๑๗ รายการ บางอย่างยกออกมาแค่ ๑๐ นาทีก็หมด เด็กๆรู้จักกินมากขึ้นค่ะ เราทำเป็นเจ้าแรก จะทำจนกว่าจะหมดแรง.....” เจ้าภาพบารารว่า ยังขาดผู้สืบทอดงานบุญอย่างนี้....ก็ที่มีโรงบุญเพิ่มขึ้นมานั้นล่ะค่ะ คือหาขาดโดยธรรม จะค่อยๆพัฒนาได้แน่ น่าอนุโมทนาค่ะ (๗๒)

จังหวัดชัยภูมิ **กลุ่มเครือข่าย** รายงานบรรยากาศโรงบุญห้องใหม่มาว่า “บางคนไม่กล้ามารับอาหาร บ้างไม่กล้านั่งฟางที่เราปูให้ หลายคนถือหม้อมารับตอนอาหารหมดแล้ว ทั้งกินทั้งห่อและล้างจานเอง” คนมารับตั้ง ๓๐๐ คน นี่ถือว่า ประสบผลสำเร็จแล้วค่ะ ข้อบกพร่องคือ กำไรไว้ต่อทุนปีหน้าค่ะ (๗๓)

ที่หน้าตลาดเทศบาลแก้งคร้อ **กลุ่มหินผาฟ้า**

ก็ไปจัดแจกด้วย “....อาหารมีมากเหมาะสมกับผู้รับพอดีค่ะ ท่านนายอำเภอ พ่อค้า ประชาชน มากันถ้วนหน้าวัฒนธรรม ผู้ให้ไหว้ผู้รับ ทำให้เขางงเหมือนกันนะคะ” น่าเสียดายภาพถ่ายใช้ไม่ได้ เพราะแพ็คเกจไป เลยอดเห็นภาพงามๆ สส.พ. อริสา ถานะ นักเรียน ม.๒ รายงาน สาธุค่ะ

ที่หน้าศาลากลางจังหวัดอุดรธานี **คุณเพชรดินฟ้า ดิศจัยริน** รายงานว่า “ผู้ว่าราชการจังหวัด นายจารึก ปริญาพล

มากล่าวเปิดงาน จากนั้นผ่ามะละกอแล้วตัดรับประทานอย่างอโรยและเป็นกันเอง สถานที่กว้างขวาง อาหารมีก๋วยเตี๋ยว ๒ หม้อใหญ่ แกงหวาน ลาบ ขนมจีน ต้มยำ น้ำพริก สมุนไพร น้ำซุบงา ข้าวเหนียว ส้มตำหลายครก เทใส่กะละมังหมดทันที...ค่าใช้จ่าย...๑๐,๐๐๐ บาท ยังมีข้าวของบริจาคอีกต่างหาก ปีนี้อาหารแพ็คคนรับ....” เป็นโรงบุญที่สมบูรณ์แบบอบอุ่น คับคั่งของ**กลุ่มญาติธรรมดินหนองแดนเหนือ** (๗๔)

จังหวัดสุรินทร์ถิ่นช้างใหญ่ เด็กๆใจดีจากโรงเรียน สัมมาสิกขาสันตือโสภณ กลับไปชวนพ่อแม่ทำบุญที่วัดสวนนวม ธรรมธาราวาส และโรงเรียนราษฎร์พัฒนา อาหารมีซาลาเปา เคอริ์ฟับ และน้ำมะตูม “บรรยาภาศดีมากๆครับ อบอุ่น

อร่อย ตอนทำกลัวอาหารไม่สุก แต่พอคนกินมาชมก็หายเหนื่อยครับ ไม่นึกว่าจะมีคนมาช่วยทำช่วยกิน มากอย่างนี้ ปีหน้าอยากทำอีกค่ะ อยากให้ทุกคนหันมาเลิกกินเนื้อสัตว์ จะได้ทำบาปน้อยลง....” อนุโมทนา กับเยาวชนคนดีของชาติที่ไม่ขาดแรงมือแรงใจใฝ่ธรรมทุกคน...อู้ย เพ็ญ เจียมและโย รายงาน...(๗๕)

จาก**กลุ่มบุญนิยมสิกขาตรีโคตรบูรณโศก** ศรีสงคราม จ.นครพนม เล่าว่า “จัดมาเป็น ปีที่ ๑๓ แล้ว บรรยากาศสนุกสนาน วินัยของผู้รับก็ดี เศษอาหารก็ไม่เหลือทิ้งเลย” (๗๖)

กลุ่มไปแจกแห่งที่ ๒ ที่ อ.วานรนิวาส จ.สกลนคร “ผู้มาร่วมบุญยิ้มแย้มแจ่มใส มาร่วมบุญประมาณ ๗๐๐ คน” (๗๗)

แห่งที่ ๓ แจกที่ ต.บ้านเช่า จ.นครพนม

แห่งที่ ๔ แจกที่ ร.ร.บ้านเหล่า อ.เรณูนคร จ.นครพนม “ญาติธรรมเรณูนครเป็นเจ้าภาพงานนี้”

กลุ่มหนองบัวลำภู แห่งชุมชนบ้านดินภูแพงค่า จ.หนองบัวลำภู ได้ร่วมพลังแรงใจ นำอาหารไปแจกให้กับ ชาวบ้านพื้นดอย และบ้านหนองแสงนาล้อม ด้วยอาหาร พื้นบ้านคือ ขนม

๗๘

จีน้ำยา ตำมะละกอ น้ำอ้อยคั้นสดๆ ซึ่งผู้รับบริการส่วนใหญ่ เป็นผู้หญิง คนแก่ และเด็กๆประมาณ ๒๐๐ คน และจะจัด โรงบุญเป็นพุทธบูชา เนื่องในวาระที่พ่อท่านอายุครบ ๗๒ ปี และเพื่อถวายเป็นพระราชกุศล เนื่องในวโรกาสที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ทรงครองสิริราชสมบัติ ครบ ๖๐ ปี จะจัด

๗๖

๗๗

โรงบุญอย่างน้อย ๒ เดือนต่อครั้ง ตลอดปี ๒๕๔๙ (๗๘)

กลุ่มญาติธรรมอำเภอบ้านดุง จ.อุดรฯ จัดที่กอง อำนวยการบริเวณสนามทุ่งศรีเมือง “ได้แจกผู้มาร่วมประกอบ พิธีเฉลิมพระชนมพรรษา หลังจากเวลา ๑๓.๐๐ น. อาหาร ก็ยังไม่หมด เพราะจัดเตรียมมามากกว่าทุกปี จึงบรรจุถุงให้ นำกลับไปบ้านด้วย อาหารหมดลงด้วยดี ด้วยความ ปลาบปลื้มใจของทุกคน” นายบัวผัน ชูคำ รายงาน (๗๙)

๗๙

๘๐

๘๐ ต่างประเทศ

คุณพิบูลย์ เอี่ยมบำรุง มาจากรัฐแมริแลนด์ อเมริกา ปีนี้ยังจัดที่วัดธรรมประทีป วอชิงตันดีซีเช่นเคยอนุโมทนาฝากส่งไปอเมริกาด้วยนะค่ะ (๘๐)

เป็นที่น่าสังเกตว่าเด็กๆ เริ่มรู้สึกสนุกเป็นสุขร่วมกับผู้ใหญ่ ในงานบุญมังสวิรัต ดีขึ้นกว่าเดิม ทั้งคิดอยากทำ อยากให้ พร้อมร่วมแรงลงมือ อย่างเต็มกำลังอย่างน่าชื่นชมอีกด้วย เห็นได้ชัดเจนเลยว่า ทายาทในทางธรรมมุนี มีคนเห็น มีคนรู้ความสำคัญในความสำคัญในสังคมนี้อ้างแล้ว ถ้าถามว่ามากพอหรือยัง ตอบได้ทันทีว่ายังไม่พอ ยิ่งเศรษฐกิจเร้นแค้น สิ่งแวดล้อมขาดแคลน จนแค้นเคืองขุ่นข้องใจใส่กันในโลกมากเพียงใด โลกก็ยิ่งต้องการ พลังเย็นจากโรงเรียนบุญมังสวิรัตอีกมากมาย ใครที่พลาดโอกาสปีนี้เป็นไปแล้ว ก็ยังไม่สายที่จะ “ลงมือ” ร่วมกันในปีหน้าอีกนะค่ะ

สำหรับผู้ที่ทำแล้ว และจะทำอีก ก็ขออนุโมทนา ต่อทุกๆ วิชาญาณที่เสียสละ ที่ได้ก่อเกื้อ สิ่งดีงามฝากไว้ในแผ่นดินนี้ สมกับที่เกิดบนขวานทองของไทย มีในหลวงที่ทรงทศพิธราชธรรม อย่างน่าปลื้มปีติใจอย่างยิ่งยอดเช่นนี้

โรงเรียนใดที่ยังไม่ได้รายงานมา รีบรายงานไปด่วน ฉบับหน้าพบกันอีกค่ะ

 กอบ บ.ก.

สถิติโรงเรียน ๕ ธันวาคมทวารวดี

กทม.	๕๑	แห่ง	ภาคกลาง	๒๑	แห่ง
ภาคเหนือ	๓๖	แห่ง	ภาคใต้	๑๑	แห่ง
ภาคตะวันออก	๕	แห่ง	ภาคอีสาน	๗๐	แห่ง
ต่างประเทศ	๑	แห่ง	รวม	๑๙๕	แห่ง

กทม.

๑. คุณณรงค์ ในกรมที่ดิน ปากคลองตลาด
๒. ร้านดอกข้าว (คุณยลศิริ ดำช่วย) ๖๕/๒๗ ซ.นวมินทร์ ๔๔ ถ.นวมินทร์ คลองกุ่ม บึงกุ่ม
๓. ร้านแจสุขภาพ เยื้องศาลเจ้าพ่อเสือ แขวงเสาชิงช้า พระนคร
๔. คุณทานทน เหล่ารอด (อภัย) ร.ร.ปดินเดชา ๑ วังทองกลาง บางกะปิ
๕. กลุ่มพุทธธรรมสันติอโศก(โรงเรียนเด็ก)

- จัดที่สวนพฤกษชาติ แพลตเคหะคลองจั่น
๖. กลุ่มผู้ประกอบการพุทธธรรมสันติอโศก (โรงบุญผู้ใหญ่) จัดที่หน้าบริษัท แด่ชีวิต จำกัด
 ๗. ชมร.หน้าสันติอโศก (๖ ธ.ค.)
 ๘. ร้านกู่ดินฟ้า แจกผัก (๖ ธ.ค.)
 ๙. ชาวตะวันนงาย ๒ แจกที่ ชมร.หน้าสันติอโศก (๒ ธ.ค.)
 ๑๐. กลุ่มอุโบสถศีล ในบริเวณพุทธสถานสันติอโศก (๔ ธ.ค.)
 ๑๑. โรงเรียนบางบัว อ.บางเขน (๒๙ ธ.ค.)
 ๑๒. บจ.ฟ้าอภัย คุณตะวันธรรม และคุณเทียนแก้ว ลานจอดรถฟ้าอภัย คลองกลุ่ม บึงกลุ่ม
 ๑๓. ร้านอาหารนัดพบ (มังสวิรัต) บางเขน
 ๑๔. คุณอุไรวรรณ-สวัสดิ์ ฤทธิธรรม ช.หน้าโรงหนังจักรวาล ดินแดง
 ๑๕. ชมรมมังสวิรัตแห่งประเทศไทย สาขาจตุจักร เขตจตุจักร
 ๑๖. ครอบครัวนางธัญญา จ่านงค์ แพลตร่มเกล้า ดึกที่ ๓๑
 ๑๗. ฐานวิทยาศาสตร์ฯ(สส.สอ.) และร้านที่ ลานจอดรถฟ้าอภัย ถ.นวมินทร์ คลองกลุ่ม บึงกลุ่ม(๔ ธ.ค.)
 ๑๘. ป้าทุเรียน ลูกประakit ซอยนวมินทร์ ๔๖ คลองกลุ่ม บึงกลุ่ม (๔ ธ.ค.)
 ๑๙. แม่อรงค์ ตลาดคลองเตย ใต้สะพานลอย
 ๒๐. คุณอนงค์ ด.ญ.ธนชพร จรรยาโล คุณไพบูลย์ คงศรี ใต้โบสถ์พุทธสถานสันติอโศก(๒๐ พ.ย.)
 ๒๑. บ้านลานบุญ ช.นวมินทร์ ๔๖ ถ.นวมินทร์ คลองกลุ่ม บึงกลุ่ม (๔ ธ.ค.)
 ๒๒. อาจารย์สุวรรณา สุมณฑา โรงเรียนประสาทวิทยา ช.นวมินทร์ ๔๒ คลองกลุ่ม บึงกลุ่ม
 ๒๓. ชุมชนทรัพย์สินใหม่ ช.รามคำแหง ๓๙ แยก ๑๑ ว่างทองกลาง (โดยคุณละออ ทองก้อน)
 ๒๔. ร้านสวนพุ่มมังสวิรัต ช.สวนพุ่ม ตรงข้ามตลาดสวนพุ่ม สาทร
 ๒๕. บริษัทพลังบุญจำกัด จัดที่หน้าบริษัทแด่ชีวิต จำกัด ถ.นวมินทร์ คลองกลุ่ม บึงกลุ่ม(๒๗ พ.ย.)
 ๒๖. คุณเพชรรา คุณพิมพ์ภา ช.นวมินทร์ ๔๖ คลองกลุ่ม บึงกลุ่ม
 ๒๗. บริษัทดินฟ้าจำกัด ใต้โบสถ์พุทธสถาน

- สันติอโศก คลองกลุ่ม บึงกลุ่ม(๒๗ พ.ย.)
๒๘. คุณณัฐภาวรรณ ปะบัวบุญ พุทธสถานสันติอโศก คลองกลุ่ม บึงกลุ่ม (๒๗ พ.ย.)
 ๒๙. คุณบัวจรัส แสงหิรัญ ถ.เชื่อมสัมพันธ์ ช. ๔ โศกแปด หนองจอก
 ๓๐. คุณดวงจันทร์ ศรีวรรณะ หมู่บ้านไพรชณีย์ ถ.รามอินทรา ช. ๑๙ บางเขน
 ๓๑. บริษัทขอบคุณจำกัด คลองกลุ่ม บึงกลุ่ม
 ๓๒. คุณเทียนดิน ทักโน วิทยาลัยครูราชภัฏพระนคร (๓๐ พ.ย.)
 ๓๓. คุณจรินทร์ทิพย์ จารุงค์ ๓๒/๓๙ หมู่ ๖ ถ.นาคินวาส ช.สหกรณ์ ๕ ถ.ลาดพร้าว ๗๑ เขตลาดพร้าว(๔ ธ.ค.)
 ๓๔. คุณวิรัตน์-ธัญญลักษณ์ จินะวิจารณ์ และครอบครัว ที่พุทธสถานสันติอโศก
 ๓๕. ร้านดอนเมืองมังสวิรัต ดอนเมือง (๖ ธ.ค.)
 ๓๖. คุณบุษกร คุณใบแก้ว และน.ร.สส.สอ. สถานสงเคราะห์เด็กบ้านรังสิต (๑ ธ.ค.)
 ๓๗. คุณบัวแก้ว คำชนะ ในโรงอาหารธนาคารแห่งประเทศไทย เทเวศร์ (๒ ธ.ค.)
 ๓๘. ป้าลำเนียง ปานปรุง ๑๕๓/๓ ซ.แก่งगाถ ถ.พหลโยธิน ๕๖ สายไหม (๔ ธ.ค.)
 ๓๙. กลุ่มบ้านพอกและป่าเบ็ด ช.นวมินทร์ ๔๔ ถ.นวมินทร์ คลองกลุ่ม บึงกลุ่ม
 ๔๐. แผง ๒๑ ในโรงอาหาร มหาวิทยาลัยรามคำแหง บางกะปิ (๓ ธ.ค.)
 ๔๑. กลุ่มนค.ปธ. แผง ๒๒ ในโรงอาหาร มหาวิทยาลัยรามคำแหง บางกะปิ (๓ ธ.ค.)
 ๔๒. แผง ๒๘ ในโรงอาหาร มหาวิทยาลัยรามคำแหง บางกะปิ (๓ ธ.ค.)
 ๔๓. แผง ๔๓ ในโรงอาหาร มหาวิทยาลัยรามคำแหง บางกะปิ (๓ ธ.ค.)
 ๔๔. แผง ๖๙ ในโรงอาหาร มหาวิทยาลัยรามคำแหง บางกะปิ (๓ ธ.ค.)
 ๔๕. เพื่อนดินฟ้า แจกที่ ชมร.หน้าสันติอโศก (๗ ธ.ค.)
 ๔๖. ร้านข้าวแดงแกงร้อน ช.นวมินทร์ ๕๐ คลองกลุ่ม บึงกลุ่ม
 ๔๗. คุณปางแก้ว สุขสวัสดิ์ ช.นวมินทร์ ๔๘

- คลองกุ่ม บึงกุ่ม
๔๘. ชุมชนประชาร่วมใจ (คุณภาวสุทธิ สมบูรณ์)
แจกที่วัดลาดกระบัง
๔๙. ร้านก๋วยเตี๋ยววาช้อ ร่วมกับสัจจะออมทรัพย์-
สันตินาครบุญนิธิ และญาติธรรมหลายๆท่าน
ช.นวมินทร์ ๔๖ คลองกุ่ม บึงกุ่ม (๑๑ ธ.ค.)
๕๐. คุณแก้วธรรม รักพงษ์โสภ
หน้าชมร.สันตือโสภ
๕๑. คุณสุวดี ชวนนทกิจ ซอยหน้าสันตือโสภ

ภาคกลาง

๑. ร้านหึ่งห้อยหน้าปฐมมโศภ อ.เมือง จ.นครปฐม
๒. กลุ่มกสิกรรมไร้สารพิษสังฆธรรมชีวิตวังม่วง
จัดที่โรงพยาบาลวังม่วงสังฆธรรม อ.วังม่วง
จ.สระบุรี
๓. ร้านเทเลคอม (๐๖.๓๐-๑๔.๐๐ น.) อ.เมือง
จ.นครนายก
๔. กลุ่มรังสิตคลองห้า ต.คลองสี่ อ.คลองหลวง
จ.ปทุมธานี
๕. กลุ่มบูรพาอโศก ตลาดตระกุลสุข อ.เมือง
จ.สระแก้ว
๖. ชุมชนวังสวนฟ้า บ้านโคกน้อย ม.๔ ต.วังทอง
กิ่งอ.วังสมบูรณ์ จ.สระแก้ว
๗. ชุมชนวังสวนฟ้า บ้านคลองหาด ม.๕
อ.คลองหาด จ.สระแก้ว (๔ ธ.ค.)
๘. ชุมชนวังสวนฟ้า บ้างวังสมบูรณ์ ม.๑
กิ่งอ.วังสมบูรณ์ จ.สระแก้ว
๙. กลุ่มปรการอโศก ศาลากลางจังหวัด
จ.สมุทรปราการ
๑๐. คุณดิน เจริญสอนและกลุ่มเจ ตลาดไม้ตัด

อ.บางระจัน จ.สิงห์บุรี

๑๑. กลุ่มกสิกรรมบุญนิยมและคุณค่าล้ำ แสงชาติ
ร.ร.ตำรวจชายแดน เสงเกลไทย จ.กาญจนบุรี
๑๒. ชมรมเพื่อนช่วยเพื่อนอินทร์บุรี จ.สิงห์บุรี
๑๓. คุณรัชนี-วีณา เต็นท์ขายรถปากซอยชัยมงคล ๘
ถ.โรจนะ เมืองอยุธยา
๑๔. ชมรมผู้สูงอายุ โรงพยาบาลหนองเสือ
ต.บึงบา อ.หนองเสือ จ.ปทุมธานี
๑๕. ศูนย์การเรียนรู้กสิกรรมไร้สารพิษละโว้ธานี
สวนอาหารโพธิ์สัตว์ ๑๙๖/๒ ม.๘
ต.นิคมสร้างตนเอง อ.เมือง จ.ลพบุรี
๑๖. กลุ่มเพื่อนบุญอโศก ศาลเจ้าพ่อพระยาจักร
อ.อุทุมพร จ.สุพรรณบุรี
๑๗. กลุ่มนันทบุรี แจกที่โรงพยาบาล บางบัวทอง
จ.นนทบุรี
๑๘. คุณทิพย์มาศ บัณฑิตานนท์ ๓๕/๖ ม.๗
ถ.บางนา-ตราด กม.๙ ซ.วัดสลุด แยกช.๒
บางแก้ว บางพลี จ.สมุทรปราการ
๑๙. ร้านอาหารมังสวิรัตติ กระทรวงสาธารณสุข แจก
ที่กรมอนามัย จ.นนทบุรี (๙ ธ.ค.)
๒๐. ร้านมังสวิรัตติ กระทรวงสาธารณสุข แจกที่
กรมการอาหารและยา จ.นนทบุรี (๙ ธ.ค.)
๒๑. กลุ่มบูรพาอโศก รพ.เจ้าพระยาอภัยภูเบศร์
อ.เมือง จ.ปราจีนบุรี

ภาคเหนือ

๑. ร้านคู่ฟ้า ๑๕๒/๖ ถ.แก้วนวรรฐ ต.วัดเกต
อ.เมือง จ.เชียงใหม่
๒. ป้าบัวทอง รอดเกิด วัดป่าธรรมสถาน
อ.ศรีเทพ จ.เพชรบูรณ์
๓. คุณหลิน ราษฎร์จุ แจกที่เพชรพิกุล
จ.กำแพงเพชร
๔. คุณสนธิ เกษมสุข ครั้งที่ ๒๐ หน้าธนาคาร
กรุงไทย อ.ชนแดน จ.เพชรบูรณ์
๕. อาจารย์ประดิษฐ์ กมลคร หน้าร้านเอสทีอโต้
ชาวด์ อ.วิเชียรบุรี จ.เพชรบูรณ์
๖. คุณจำเรียง ถิ่นนาราม หน้าวัดสวนนิพพาน
อ.วังโป่ง จ.เพชรบูรณ์

๗. ศาสตราจารย์ แจกที่โรงช่างติดกับร้านใจฟ้า
อ.ไพศาลี จ.นครสวรรค์
๘. หน้าถนนอนุบาลเทศบาล อ.เมือง จ.ชัยนาท
๙. คุณพูนศรี อุ่นทรัพย์และญาติ โรงเรียน-
บ้านสามเรือน หมู่บ้านสามเรือน จ.กำแพงเพชร
๑๐. อ.เมือง จ.อุทัยธานี (โดยญาติธรรมอุทัยธานี)
๑๑. ป้าอำนวยพร อินทุวัต ๒๙ ถนนรัชฎา หัวเวียง
อ.เมือง จ.ลำปาง
๑๒. หน้าชุมชนคอยรายปลายฟ้า ๒๕๙ หมู่ ๘
บ้านห้วยบง ต.ท่าสาย อ.เมือง จ.เชียงราย
๑๓. นางบุญส่ง (เนียนใจ) กลางสอน ๖๒ หมู่ ๒
ต.ภูมิจ. อ.บางมูลนาก จ.พิจิตร
๑๔. นางเอื้อธรรม ชาวหินฟ้า ๑๖๘/๓ หลังตลาด
อ.แมริม จ.เชียงใหม่
๑๕. คุณนฤมล(ตัดผม) ต.ลำโรงชัย อ.ไพศาลี
จ.นครสวรรค์
๑๖. คุณฉวีวรรณ บุญมี ๑๘/๒ ต.สุเปิม อ.แม่แตง
จ.เชียงใหม่
๑๗. ชมรมนักศึกษาผู้ปฏิบัติธรรม ๓๗/๑ หมู่ ๑๐
ต.หนองกระทุ่ม อ.ทัพทัน จ.อุทัยธานี
๑๘. คุณพิมพ์ภา มะตองและญาติธรรม ๒๐๗ หมู่ ๔
ต.บ้านแก่ง อ.ศรีสัชนาลัย จ.สุโขทัย
๑๙. ชมรมมังสวิวัติแห่งประเทศไทย จ.เชียงใหม่
๒๐. โยมแม่ไข กอบทุม อ.ฝาง จ.เชียงใหม่
๒๑. คุณจรัญย์ ตันวิระ (ใบหญ้า) โรงอิฐวังตาล
อ.หางดง จ.เชียงใหม่
๒๒. คุณใจประนอม เจริญทรัพย์ อ.สันทราย
จ.เชียงใหม่
๒๓. คุณอดุลย์ ศรีสวัสดิ์ จ.ลำพูน
๒๔. คุณวรรณ คุณแก่ง อ.สันทราย จ.เชียงใหม่
๒๕. แม่ครูอารีย์ อ.แมริม จ.เชียงใหม่
๒๖. คุณพนัส (สวนวางใจมังสวิวัติ และร้าน
มังสวิวัติหน้า วค.อุตรดิตถ์) แจกที่หน้าสถานี
รถไฟอุตรดิตถ์
๒๗. คุณเนียนเนิ ทุนจินดา ๖ หมู่ ๑๐ ต.วังคู
อ.บางมูลนาก จ.พิจิตร
๒๘. ชุมชนเพชรผาภูมิ ต.วังทอง อ.เมือง
จ.กำแพงเพชร
๒๙. ญาติธรรม อ.เชียงใหม่ ร่วมกับธรรมสถาน

“ไท่เหิงถาน” จ.เชียงราย

๓๐. ร้านแม่การช่าง ๓๒ อ.บางมูลนาก จ.พิจิตร
๓๑. กลุ่มฮอมบุญอโศก อ.เด่นชัย จ.แพร่
๓๒. แม่อำนวยพร จ.ลำปาง
๓๓. แม่จำปี จ.น่าน
๓๔. โรงเรียนบ้านนาจักรโดยครูแดง อ.เมือง จ.แพร่
๓๕. คุณพิมพ์ภา มะตอง และญาติธรรม
อ.ศรีสัชนาลัย จ.สุโขทัย
๓๖. คุณแจ่มจันทร์ คุณนันทนา และเพื่อน ๑๔๘
ช.นาอ้อมพัฒนา ถ.น่าน-ทุ่งช้าง อ.ท่าวังผา จ.น่าน

ภาคใต้

๑. สังฆสถานทักษิณอโศก ๔๑ ต.บ้านควน
อ.เมือง จ.ตรัง
๒. กลุ่มสังฆธรรมชีวิต ๓๔/๓ สี่แยกปลื้มพร
หมู่ ๙ ต.วังไผ่ อ.เมือง จ.ชุมพร
๓. กลุ่มชลเลขวิญ หมู่ ๓๖ ต.ท้ายเหมือง จ.พังงา
๔. กลุ่มธรรมชาติอโศก หน้าว่าการอำเภอพะโต๊ะ
จ.ชุมพร
๕. ญ.ฟ้ารัก ทิพยธรรม โรงเรียนสอนตัดเสื้อ
บุญเรืองและสอาดคลินิก ๔๕๕ ถ.ชนเกษม
อ.เมือง จ.สุราษฎร์ธานี
๖. บ้านงค์ อังสุสิงห์ ตลาดท่าแซะ จ.ชุมพร
๗. บ้านสวนเลา ต.ทุ่งโพธิ์ อ.จุฬาภรณ์
จ.นครศรีธรรมราช (๒๗ พ.ย.)
๘. บ้านเกาะทองสม ต.โคกม่วง อ.เขาชัยสน
จ.พัทลุง (๓ ธ.ค.)
๙. บ้านหัวหลัง หมู่ ๕ ต.สะท่อน อ.นาทวี
จ.สงขลา (๔ ธ.ค.)
๑๐. กลุ่มสงขลาอโศก อ.เมือง จ.สงขลา (หน้าวัด
สระเกษ)
๑๑. ร้านรักสุขภาพ อ.หาดใหญ่ จ.สงขลา

ภาคตะวันออก

๑. กลุ่มชลบุรีอโศก ตลาดบ่อทอง อ.บ่อทอง
จ.ชลบุรี

๒. กลุ่มวังจันทร์พฤษภา อ.ท่าใหม่ จ.จันทบุรี
๓. คุณพรหม ชื่นสนธิ์ ๕๑ หมู่ ๖
แปลงยาว บางคล้า จ.ฉะเชิงเทรา
๔. คุณหทัย แซ่ลิ้ม ๙/๑๐ หมู่ ๕ ถ.เทพิพัฒน์
ต.เหมือง อ.เมือง จ.ชลบุรี
๕. ร้านโบราณนาทศน์ (คึกคักเก่า) ต.ท่าข้าม
อ.บางปะกง จ.ฉะเชิงเทรา

ภาคอีสาน

หมู่บ้านราชธานีโสภโศกได้จัดโรงบุญจำนวน ๑๑
โรงบุญตามหมู่บ้านใกล้เคียงและหมู่บ้านเครือข่ายดังนี้

๑. บ้านนาทุ่ง อำเภอเดชอุดม
 ๒. บ้านแก่งลิง อำเภอกุดข้าวปุ้น
 ๓. บ้านดอนโพธิ์ อำเภอศรีเมืองใหม่
 ๔. บ้านหนองมัง อำเภอสำโรง
 ๕. บ้านขามป้อม อำเภอเขมราฐ
 ๖. บ้านโนนตู จังหวัดศรีสะเกษ
 ๗. บ้านวังยางสูง อำเภอวารินชำราบ
 ๘. บ้านคำกลาง อำเภอวารินชำราบ
 ๙. บ้านกุดระงุมและบ้านท่ากกเสี้ยว อ.วารินชำราบ
 ๑๐. สหกรณ์บุญนิยม อำเภอวารินชำราบ
 ๑๑. อุทยานบุญนิยม อำเภอเมืองอุบล
- ต่อไปเป็นโรงบุญภาคอีสานจังหวัดอื่นๆ ดังนี้**
๑๒. นายรงค์ ขาวสะอาด ๗๓ หมู่ ๑๓ บ้านเพ็ก
(แจกบ้านเพ็ก) ต.หนองเชียงทูน อ.ปรางค์กู่
จ.ศรีสะเกษ ๓๓๑๗๐
 ๑๓. สุรินทร์อโศก ร้านอาหารมังสวิวัติ ถ.เทศบาล ๓
หลังตลาดสด อ.เมือง จ.สุรินทร์
 ๑๔. ร้านวิสต์บุญนิยม ๓๒ ม.๖ บ้านเหล่าแหลม
ต.เกาะแก้ว อ.เสลภูมิ จ.ร้อยเอ็ด
 ๑๕. วัดตาลวราราม บ้านเหล่าไพรงาม ตลาดค้อ
ต.เกาะแก้ว อ.เสลภูมิ จ.ร้อยเอ็ด
 ๑๖. นางละออง ศิลป์ประกอบ บ้านหนองสองห้อง
จ.ขอนแก่น
 ๑๗. คุณห้วง ศรีสุขวัฒน์ รพ.ขามสะแกแสง
อ.ขามสะแกแสง จ.นครราชสีมา (๒ ธ.ค.)
 ๑๘. บ้านเนินสูง อ.ขุนหาญ จ.ศรีสะเกษ (๑ ธ.ค.)
 ๑๙. นางเต็ม เฉื่อยกลาง ๒๗ ม.๒ บ้านสะแกแสง

๒๐. กลุ่มกาฬสินธุ์อโศก บ้านโนนสะอาด ม.๕ ต.ไผ่
อ.เมือง จ.กาฬสินธุ์
๒๑. หินผาพ้าน้ำ หน้าตลาดสดเทศบาล อ.แก้งคร้อ
จ.ชัยภูมิ
๒๒. กลุ่มดินหนองแดนเหนือ ศาลากลางจังหวัด
อุดรธานี
๒๓. โรงเรียนบ้านโคกกลาง ต.ลุ่มพุก
อ.คำเขื่อนแก้ว จ.ยโสธร
๒๔. ชุมชนศิระอะโศก อ.นาเชือก จ.มหาสารคาม
๒๕. ชุมชนศิระอะโศก อบต. ต.กระแซง จ.ศรีสะเกษ
๒๖. ชุมชนศิระอะโศก บ้านวังจาน จ.มหาสารคาม
๒๗. ชุมชนศิระอะโศก โรงพยาบาลกันทรลักษ์
จ.ศรีสะเกษ
๒๘. กลุ่มบ้านบุสูง ม.๒ ต.บุสูง อ.วังหิน
จ.ศรีสะเกษ
๒๙. กลุ่มบ้านหนองนารี ม.๘ ต.บุสูง อ.วังหิน
จ.ศรีสะเกษ
๓๐. กลุ่มบ้านหนองคูโนนแก้ว ต.ธาตุ อ.วังหิน
จ.ศรีสะเกษ
๓๑. กลุ่มปฏิบัติธรรม โรงเรียนเด็กเล็กบ้านนาสำน
อ.เวียงสา จ.น่าน
๓๒. คุณน่าน้อม จริตรัมย์ บ้านนารายใหญ่ ม.๑๔
ต.สองชั้น อ.กระสัง จ.บุรีรัมย์
๓๓. นายธนาศักดิ์ กัรัมย์ บ้านหนองครอบ ม.๕
ต.สองชั้น อ.กระสัง จ.บุรีรัมย์
๓๔. นายพุดชัย พิพ่วนนอก บ้านน้อยพัฒนา ม.๑๑
ต.ถาวร อ.เฉลิมพระเกียรติ จ.บุรีรัมย์
๓๕. กลุ่มชนภูแพงคำ บ้านพันคอน ต.นาพริ้ว
อ.เมือง จ.หนองบัวลำภู
๓๖. ชุมชนเล็ลย์อโศก ต.ผาอินทร์แปลง
กิ่งอ.เอราวัณ จ.เลย
๓๗. กลุ่มญาติธรรมปากช่อง ลานจวดรถตลาด
กังวาพัฒนา จ.นครราชสีมา
๓๘. คุณธรรมบุญ กิ่งแก้ว สวณธรรมชาติอโศก
สุรินทร์ ต.กาบเชิง กิ่งอ.ขวาง จ.สุรินทร์
๓๙. กลุ่มแก่นอโศก ศาลากลางจังหวัดขอนแก่น
(เทศบาลงานใหม่ผูกเสี่ยว)
๔๐. สวณฝั่งฝัน อ.เสลภูมิ จ.ร้อยเอ็ด

- ๔๑. กลุ่มเวียงโขงอีสาน ๑๑๒ ม.๕
ต.พระธาตุบังพวน อ.เมือง จ.หนองคาย
- ๔๒. กลุ่มสกลอโคก ๑๖๘ ม.๕ ต.ค้อเขียว
อ.วาริชภูมิ จ.สกลนคร
- ๔๓. คุณปางดิน มหาอุป ๙๘ ม.๘ บ้านห้วยซาย
ต.โซ่ อ.โซ่พิสัย จ.หนองคาย
- ๔๔. คุณวงษ์ศิลป์ นาวาบุญนิยม ๔๔ ม.๑๒
บ้านโพธิ์สง่า อ.กุมภวาปี จ.อุดรธานี
- ๔๕. คุณปาริชาติ แหน่นอุดร ๒๑๓ ม.๗ ต.โพนงาม
อ.กมลาสัย จ.กาฬสินธุ์
- ๔๖. พ่อหนูใจ สุตรชัย ๑๗๒ ม.๕ บ้านไทยสมพร
ต.หนองกุงทับม้า อ.วังสามหมอ จ.อุดรธานี
- ๔๗. กลุ่มญาติธรรมสหัสพันธ์
แจกที่ตลาดสหัสพันธ์ จ.กาฬสินธุ์
- ๔๘. สวนล่างผืน แจกที่หน้าร้านวรัญญา
ตลาดวิซิตคิลป์ อ.เมือง จ.อำนาจเจริญ
- ๔๙. สวนล่างผืน แจกที่หน้าร้านวรัญญา
ตลาดแม่ลำไย อ.เลิงนกทา จ.ยโสธร
- ๕๐. คุณเอื้ออภัย อินทนนท์ บ้านขามสะแกแสง
ต.พะวงด อ.ขามสะแกแสง จ.นครราชสีมา(๓ ธ.ค.)
- ๕๑. ชุมชนสีมอโคก รำมังสวิวัตินครราชสีมา(๒ ธ.ค.)

- ๕๒. ป้าตัวเย็น และญาติๆ ร.ร.บ้านอ่างหนองแหน
อ.เมือง จ.นครราชสีมา (๒ ธ.ค.)
- ๕๓. กลุ่มก่อร่างสร้างบุญ บ้านหนองแหน อ.เมือง
จ.นครราชสีมา (๔ ธ.ค.)
- ๕๔. ชุมชนสีมอโคก แจกที่ อบต.หนองบัวศาลา
อ.เมือง จ.นครราชสีมา (๔ ธ.ค.)
- ๕๕. คุณยายหล้าและลูกหลาน โรงพยาบาลมหาราช
จ.นครราชสีมา

- ๕๖. คุณประภาส บุตรประเสริฐ มบ.หนองปรือ
อ.บัวใหญ่ จ.นครราชสีมา
- ๕๗.
- ๕๘. คุณทองใบ ชัยชนะ ๑๑๕ ม.๑ ต.อ.ปากคาด
จ.หนองคาย
- ๕๙. คุณอัมพร ปักปิ่น บ้านจาน อ.กันทรารมย์
จ.ศรีสะเกษ
- ๖๐. กลุ่มศรีโคตรบูรณ์ อ.วานรฯ จ.สกลนคร
- ๖๑. กลุ่มศรีโคตรบูรณ์ ต.โพนทอง อ.เรณูนคร
จ.นครพนม
- ๖๒. กลุ่มศรีโคตรบูรณ์ อ.ศรีสงคราม จ.นครพนม
- ๖๓. กลุ่มเครือข่าย ต.บ้านเป่า อ.เกษตรสมบูรณ์
จ.ชัยภูมิ
- ๖๔. ลานเอนกประสงค์บ้านหนองสองห้อง
จ.ขอนแก่น (ครอบครัวร่วมธรรม)
- ๖๕. นายละออง ไชยศรี ๓๐/๑ ม.๑ ต.ตาแดง
อ.สังขะ จ.สุรินทร์
- ๖๖. คุณลัดดาวรรณ ศิริชาติ กลุ่มเครือข่าย
ต.บ้านเป่า อ.เกษตรสมบูรณ์ จ.ชัยภูมิ
- ๖๗. เครือข่ายสีมอโคก ร.ร.บ้านเหลื่อมวิทยาสรรค์
จ.นครราชสีมา (๘ ธ.ค.)
- ๖๘. กลุ่มหนองบัวลำภู บ้านพันดอย อ.เมือง
จ.หนองบัวลำภู
- ๖๙. กลุ่มหนองบัวลำภู บ้านหนองแสงนาล้อม
อ.เมือง จ.หนองบัวลำภู
- ๗๐. กลุ่มญาติธรรมอำเภอบ้านดุง กองอำนวยการ
บริเวณสนามทุ่งศรีเมือง อ.บ้านดุง จ.อุดรธานี

ต่างประเทศ

- ๑. คุณพิบูลย์ เอี่ยมบำรุง วัดธรรมประทีป
วอชิงตันดีซี ประเทศอเมริกา

โรงบุญ ๕ ธันวาคม มหาสารคาม

เส้นทางสู่ความรวยและความจน
 ระหว่าง **อกิมหาเศรษฐี** และ **คนจนมหัสจรรย์**
 เป็นเส้นขนานสู่จุดหมาย
 ที่สวนกระแสน้อยอย่างสิ้นเชิง
 และบนเส้นทางนี้ ก็ใช่ว่าจะไร้ยอดด้วยกลีบกุหลาบ
 พวกเขาต้องใช้ความอดทนอย่างสูง
 พวกเขาต้องมีความพากเพียรอย่างแรงกล้า
 พวกเขาต้องสู้ สู้ สู้
 พวกเขาสู้เพื่อใคร
 พวกเขาสู้เพื่ออะไร
 พวกเขายอมเหนื่อยเปล่า

ถ้าพวกเขาไม่สู้เพื่อความพิสุทธ์แห่งชีวิตพรหมจรรย์

จากบทสัมภาษณ์**พ่อท่านสมณะโพธิรักษ์** ถึงความมหัสจรรย์ของคนจน และข้อสรุปจาก
 บทความวิทยานิพนธ์ของนักศึกษาปริญญาเอก วิเคราะห์เจาะลึก ๓ กลุ่มพุทธศาสนา ว่าชาวอโศกได้ซัดคิดอะไร
 และอีกหลายคำถามที่ชวนติดตาม เพื่อรู้ เข้าใจ และปฏิบัติได้ทันที เพราะทุกวินาทีเป็นวินาทีแห่งบุญ

ความหมายของมัน มีนัยที่เปิดโลกเปิดตัว และอวดอ้างตัวไปมากทีเดียว เป็นการชี้ให้เห็นจุดสำคัญ และทิศทางของคนในโลกนี้ ใครๆก็รู้ว่า ทั้งนั้นๆแหละอยากจะเป็นคนรวย ไม่มีใครคิดเป็นคนจนง่ายๆหรอก แต่จะว่าไม่มีก็ไม่ได้นะ **มีคนที่ดีอยากจะจน ตั้งใจจะมามากน้อยสั้นโดษอย่างพวกนักปฏิบัติธรรม ก็มีอยู่เยอะในประเทศไทย ในโลกก็มีทั้งนั้นแหละ** แต่พูดถึงนิสัยสามัญของมนุษย์ปุถุชนทั่วไป ก็อยากรวยกันทั้งนั้น ตั้งแต่ขอทานไปจนมหาเศรษฐี-อภิมหาเศรษฐี และอยากรวยต่อไปไม่มีสิ้นสุดด้วย ยังไม่มีใครอยากจนเลย เพราะฉะนั้นในทิศทางของนักปฏิบัติธรรมที่มองโลกในอีกลักษณะหนึ่ง คือจะทำตนให้เป็นคนกล้าจน หรือมกน้อยสั้นโดษ ซึ่งเรารู้จักกันอยู่ แล้วก็มีวิธีการต่างๆแตกต่างกันไป พระพุทธเจ้าท่านก็ปรารถนาจะเป็นคนมกน้อยสั้นโดษ และทรงเห็นว่า การเป็นคนมกน้อยสั้นโดษ เป็นความดีงามยิ่งกว่าไปเป็นคนรวย การมีมากมีมาย ไปกอบโกยไม่มีวันสิ้นสุด ไม่ใช่สิ่งประเสริฐ **ถ้าตั้งสติใช้ปัญญาดีก็รู้กันอยู่ทั่วโลก ว่า หากใครกวาดกอบโกยเอาของในสังคมมาไว้เป็นของตนมากๆ คนอื่นๆในสังคมก็ต้องขาดแคลนอดอยาก มันก็ไม่ดีต่อสังคม อันเป็นการเห็นแก่ตัวอยู่ชัดๆ หรือการกอบโกยเอาเปรียบ มันก็เป็นความไม่ดีอยู่ไหนไหน** พูดกันลึกๆก็รู้กันทั้งนั้นแหละ แต่มันห้ามใจไม่ได้ มันหยุดไม่ได้ เพราะกิเลสโลภมันเป็นจริง คนเป็นทาสมันเป็นจริง กิเลสเป็นมันเป็นเจ้า เป็นนายปุถุชนจริงๆ เป็นอำนาจบาตรใหญ่ที่บีบคั้นให้ปฏิบัติตามที่มันต้องการ ขาดต้องเอา ขาดต้องรวย แม้จะรวยโดยวิธีที่ไม่ดี ข้ำก็จะทำ

คนจนจะมี ๓ ลักษณะ

ลักษณะ ๑. คือ คนจนที่จนจริงๆ ปุถุชนซึ่งอยากรวย แต่ก็รวยไม่ได้ มันจนตั้งแต่ขอทานไปจนถึงผู้กระจอกงอกงอย ซี้เกียจซี้คร้านงอมืองอเท้า หรือเป็นคนที่ไม่มีความสามารถ หรือเป็นคนผลาญพร้าฟุ่มเฟือย ไม่ประมาณตน หรือคนทะเลาะทะเลาะกันทุ่มเสียงกินตัว จนล้มละลายกลายเป็นหนี้เป็นสินล้นพ้นตัว มันก็จนกันได้ทั้งนั้น สุดท้ายฆ่าตัวตายก็มี เป็นต้น

คนจนลักษณะนี้ ทุกคนเข้าใจได้ดี เพราะเป็นสามัญโลกๆ ไม่ใช่“คนจนมหัศจรรย์”แะ เป็นเพียงคนจนตกต่ำธรรมดาๆที่เขาจนกันอยู่ทั่วไป เป็นคนจนที่ไม่ได้เรื่องได้ราว ไม่น่านับถืออะไร

ลักษณะที่ ๒. คือ คนจนที่“มีคุณธรรม” เป็นคนจนที่ปฏิบัติตัวมกน้อยสั้นโดษ หรือปฏิบัติธรรมจนกระทั่งเป็นคนมกน้อยสั้นโดษ ความมกน้อยสั้นโดษชนิดนี้หลายลัทธิศาสนา มกน้อยสั้นโดษได้มากมายยิ่งเกินกว่าศาสนาพุทธซะอีก เช่น บางลัทธิมกน้อยสั้นโดษกันจนกระทั่งผ้าก็ไม่นุ่ง ไม่มีสมบัติอะไรติดตัว อย่างพวกเซน พวกนิครนถ์ เป็นมนุษย์ที่ขมพร นุ่งลมหม่มฟ้า มีแค่ภาชนะสำหรับใส่อาหารกินขึ้นเดียว แล้วก็ปัดเช็ดกันอยู่นั่นแล้ว ให้มันปราศจากสัตว์เล็กๆ มีไม้ปัดนุ่งๆคอยใช้ปัดสัตว์ไม่ให้ตายไปทุกที่ที่ตนจะนั่งจะนอน ไม่เบียดเบียนสัตว์อย่างสุดๆ มีชีวิตมกน้อยสั้นโดษยิ่งจริงๆ แถมอยู่ปลีกเดี่ยว ไม่เกี่ยวกับใคร แต่บิณฑบาตขอเขากินไปวันๆ ไม่สะสมอะไรยิ่งกว่านักปฏิบัติชาวพุทธมากเลย

คนจนชนิดนี้ แม้ชาวพุทธที่ยังไม่สัสมาภิภูจิ ก็มี การปฏิบัติเอาอย่างลัทธิดังกล่าวนี้อยู่มาก

ในวงการศาสนาพุทธ แม้จะไม่ถึงขั้นไม่มุ่งฝักใฝ่ฝ่ายใดก็พยายามเล็กน้อยให้ยิ่งขึ้น โดยฝึกกันไปตามประสาที่รู้ที่เรียนไม่ล้มมาทิวาฐิณันแหละ ก็สามารถเล็กน้อยสันโดษได้เหมือนศาสนาอื่นเขาทำ ก็เป็นคนจนที่ถือว่า “มีคุณธรรม” เช่นกัน แต่ยังไม่ใช่ “คนจนมหัศจรรย์” ที่เข้าชั้นอารยชน และเป็นโลกุตระของพุทธแท้

คนจนลักษณะที่ ๓ ที่ชื่อว่า “คนจนมหัศจรรย์” ก็คือ คนจนที่ปฏิบัติตามทฤษฎีของศาสนาพุทธอย่างสัมมาทิวาฐิณ ซึ่งแนบแน่นกว่าแนวที่ไม่ใช่คนจนในลักษณะที่ ๑ แต่มีคุณสมบัติเล็กน้อยสันโดษคล้ายลักษณะที่ ๒ เขามีแน่นอน ทว่าไม่สุดโต่งไปถึงขนาดนั้น เป็นคนจนเป็นคนเล็กน้อยสันโดษที่เป็นไปตามลำดับ มีเบื้องต้นท่ามกลางบั้นปลายไม่ได้บังคับทุกคน เป็นไปตามฐานะฐานะเท่าที่จะสามารถจัดสรรจิตวิญญาณของเราได้ดี อยู่ได้ขนาดนั้นขนาดนี้ จนกระทั่งมีขีดเขตของมัน เช่น ขั้นพื้นฐานก็ศีล ๕ สูงขึ้นก็ศีล ๘ สูงขึ้นไปอีกก็ศีล ๑๐ ซึ่งถึงขั้นไม่ต้องมีเงิน ไม่รับเงินรับทองเลยในชีวิตก็ได้ ไม่ต้องสะสมสมบัติ มีแค่ปัจจัยที่ใช้สอยอาศัยในชีวิตนิดๆ หน่อยๆ ก็พอเพียง เป็นต้น ซึ่งทุกวันนี้ก็ยังพิสูจน์ความเป็นไปได้นี้กันอยู่ ยืนยัน ออกาลิโก

“คนจนมหัศจรรย์” ก็คือ จนอย่างชนิดที่เต็มใจจน และมีบุญบารมี จนอย่างมีปัญญาในสังขารม จนชนิดที่พึ่งตนเองได้แล้วก็พอเพียง และจนชนิดที่แจ่มง่ายทำทานช่วยเหลือเกื้อกูลผู้อื่นชนิดรู้จักความพอเหมาะแห่งตนแห่งท่าน

“คนจนมหัศจรรย์” เป็นแบบของพระพุทธเจ้า ไม่จนจนกินขอบเขต เหมือนกับลัทธิศาสนาอื่นที่ปฏิบัติมากเกินไป สุดโต่ง จนไม่มีประโยชน์ต่อสังคม ไม่รู้จักการอยู่กับสังคมอย่างชัดเจน เพราะไม่เข้าใจฐานะของสังคม เป็นโลกวิทู ไม่มีเบื้องต้น-

ท่ามกลาง-บั้นปลายอย่างมีลำดับ มีสัดส่วน ที่รู้ยึดหยุ่นอนุโลมให้แก่ความเป็นจริงของแต่ละฐานะปรับตัวและพัฒนาขึ้นมาสู่ทิศทางที่สูงขึ้นๆ เป็นทิศทางความเจริญของมนุษยชาติ ซึ่งรู้ว่ามนุษยชาติคืออะไรอย่างชัดเจน คนจนในลักษณะของพุทธที่เราเรียกว่า “คนจนมหัศจรรย์” ก็คือ จนอย่างชนิดที่เต็มใจจน และมีบุญบารมี จนอย่างมีปัญญาในสังขารม จนชนิดที่พึ่งตนเองได้แล้ว ก็พอเพียง และจนชนิดที่แจ่มง่ายทำทานช่วยเหลือเกื้อกูลผู้อื่นชนิดรู้จักความพอเหมาะแห่งตนแห่งท่าน เป็นคนจนที่ทำทานชนิดที่ไม่ต้องล่อด้วยบุญ ไม่มอมงายในทาน ไม่ค้าบุญขายบุญ แต่มีปัญญาที่เป็นปัญญินทรีย์-

ปัญญาพลจะสามารถ“กล้าจน”ด้วยศรัทธินทรีย์-ศรัทธาพละ

สังขรณ์ของศาสนาพุทธมีวิบาก ทั้งวิบากบุญวิบากบาป โดยเฉพาะวิบากบุญ สามารถสั่งสมได้ในแต่ละชาติ จนมีบุญสนับสนุนอย่างแท้จริง เพราะเชื่อในกรรมในวิบากและในความมีกรรมเป็นของตนเอง ชนิดที่เชื่อเชิญให้มาดูมาพิสูจน์ได้ อย่างนี้เป็นต้น เพราะฉะนั้น คนจนชนิดนี้ จะเห็นได้ว่าในชีวิตปัจจุบันจนจริงๆนะ ถึงขั้นกล้าที่จะไม่สะสมทรัพย์ศฤงคารบ้านช่องเรือนชาน เป็นอนาคาริกชน เป็นคนจนที่ขยันหมั่นเพียร มีความรู้ความสามารถ เป็นคนจนที่ถ้าเป็นแบบคนโลกๆโลกีย์ ก็เป็นคนที่มีกิจการมาก มีงานมาก มีบริษัทหรือกลุ่มสร้างสรรพัฒนาอยู่ในสังคมเยอะเยอะ แต่ท่านก็ไม่เอาอะไรไม่ยึดอะไรเป็นของตัวเองของตัวของตนเองเลย นี่คือนิยามของคณนพหัตศจรย เพราะฉะนั้นคนจนที่มีลักษณะอย่างนี้ จะมีหลายระดับลดหลั่นรองๆกันลงมา เป็นคนจนที่เป็นหมู่เป็นมวลงเป็นบริษัท ทำงานร่วมกันร่วมมือสอดประสานกันอยู่อย่างเป็นปึกแผ่น

สรุปแล้ว คนจนคือคนที่ปฏิบัติธรรม เป็นคนละเลิกโกรธหลง ละกิเลสในตัวออกไปได้จริงๆขั้นโลกุตระ และก็ประพฤติปฏิบัติจนเป็นวัจนธรรม เป็นวิถีการดำเนินชีวิตอยู่อย่างคนบริษัทเดียวกัน มีฐานะฐานะ เป็นเครื่องสอดประสานกันอยู่อย่างมีลำดับเป็นระบบ ถึงขั้นไม่สะสม อยู่อย่างเป็นอนาคาริกชน เป็นคนที่ไม่ต้องมีเงินทอง ทรัพย์ศฤงคารของตนเอง แต่อยู่ในสังคมได้โดยมีสาธารณโภคีมีส่วนกลาง และถืออาศัยอยู่กับส่วนกลาง จะกินจะอยู่ จะไปจะมา จะทำงานทำการ ก็สามารถมีเครื่องทุนแรง มีเครื่องมือเครื่องใช้ให้ทำงานได้ไม่ต้องยืม อยู่ในเกณฑ์มีอาชีพ แต่ท่านก็ไม่ได้ทำงานเพื่อตัวเองเลย คนจนชนิดนี้จะเป็นแบบอย่างและเป็นหลักให้แก่มนุษยชาติ เพื่อให้คนอื่นมาประพฤติเหมือนท่านที่ทำได้ ไม่ได้ฝืน เป็นคนจนที่มีความสุขสบาย เบิกบานร่าเริง ไม่อึดอัดขัดเคืองมีน้อยใช้น้อยก็ได้ มีมากให้ใช้ก็ใช้ เพื่อประโยชน์คนอื่นสะพัดไปสู่คนอื่น ซึ่งไม่ใช่แต่เพียงปากพูด เป็นปรัชญาลอยลมสวยๆหรูๆเท่านั้น แต่เป็นเรื่องที่พิสูจน์ได้ ยืนยันได้ และมีคนชนิดนี้ในลักษณะเดียวกันนี้ เป็นคนที่มุ่งมาจน และก็มาจนได้สำเร็จตามลำดับ คนจนเหล่านี้เป็นกลุ่ม “คนพหัตศจรย” ที่จะกอบกู้สังคมมนุษยชาติให้ไปรอดไปอย่างแท้จริง

คนจนมหัศจรรย์คนแรกในโลกคือใคร

พระพุทธเจ้าเป็นคนจนที่สุดยอดมหัศจรรย์คนแรก คนต่อๆมาเป็นสาวกต่างๆทั้งระดับที่เป็นนักบวช ที่เป็นฆราวาส ซึ่งสืบทอดมาตามลำดับ แม้ถึงวันนี้ ปัจจุบันนี้ในโลกสมัยใหม่นี้ อาตมาก็ได้นำธรรมะของพระพุทธเจ้า ให้พวกเราปฏิบัติพิสูจน์ยืนยันเป็นคนที่ยากจน มุ่งมาจน ทำตัวเองให้สามารถจนอย่างมหัศจรรย์ได้แท้จริง จนกระทั่งสำเร็จ รวมกันอยู่เป็นชุมชน“คนจนมหัศจรรย์”

กรณีที่มีนักศึกษาปริญญาเอก ทำวิจัยกลุ่มศาสนา จี้อี้ สรรโวทัย และสันตติโศก พวกเราน่าจะได้ข้อคิดอะไร จากงานวิจัยชิ้นนี้

งานวิจัยของดร.สุวิดา แสงสีหนาท ที่นำมาจากวิทยานิพนธ์มาเผยแพร่ ซึ่งเนื้อหาเป็นการศึกษาชุมชนคน ๓ กลุ่ม คือ **จี้อี้ สรรโวทัย** และ**สันตติโศก** อาตมาพอสรุปได้ว่า ใน ๓ แบบนี้ สังคม **จี้อี้**ซึ่งเป็นกลุ่มศาสนากลุ่มหนึ่ง ที่อยู่ในประเทศไต้หวัน เป็นกลุ่มคนที่ปฏิบัติต่อวงกว้าง เป็นการทำ

งานกับสังคมรอบกว้างมากเลย และเป็นไปได้ ลักษณะหนึ่งของเขาก็คือตัวคนที่ปฏิบัติของเขา จะมักน้อยสันโดษ ประหยัด มัธยัสถ์ ขยันพากเพียร และมุ่งทำประโยชน์ท่านหรือประโยชน์แก่สังคมมาก ก็คล้ายกับศาสนาส่วนใหญ่ทั่วไป แต่การเข้าถึงประโยชน์ตนในแนวเล็ก ยังไม่ค่อยจะได้เท่าไร เท่าที่อาตมารู้สึกและเข้าใจ เพราะฉะนั้น มันจึงเป็นแนวกว้าง เป็นแนวระนาบ เมื่อเป็นแนวกว้างแนวระนาบ มันก็จะบางๆแบนๆหลวมๆ แผ่กว้างเหมือนเปลือกที่หุ้มนอก โดยยังไม่ใช้เนื้อไม้ใช้แก่น แต่ก็ดีเท่าที่สามารถจะทำได้ เพราะสังคมต้องมีประโยชน์ชนิดนี้ ไม่เช่นนั้นอยู่ไม่ได้ ซึ่งทุกคนเข้าใจและทุกศาสนาต่างก็ทำตามภูมิธรรมตามปัญญา ความเห็นแก่ตัวจะมีเล็กน้อยเท่าไร ก็จะพยายามไม่เห็นแก่ตัวให้ได้ด้วยแนวตั้งๆ บอกตัวเอง บังคับตัวเอง ฝึกฝนตัวเอง แต่ไม่หยิ่งเข้าถึงปรมาตม์ ไม่หยิ่งเข้าถึงเหนือหาจิต เจตสิก รูป นิพพาน ไม่ทำถึงขั้นมีลักษณะการประพุดิอ่านจิตวิญญาน ปรมาตม์คือการอ่านรู้เจตสิก อ่านจิตวิญญาน มีวิชา ๘ เริ่มตั้งแต่วิปัสสนาญาณไป วิเคราะห์วิจลย์อ่านจิตวิญญานออกอย่างแท้จริง เรียนรู้ภายในกาย เวทนาในเวทนา จิตในเจต ธรรมในธรรม แยกธรรมะที่เป็นโลกุตระกับโลกียะออก จับจิตได้ มีเจโตปริยญาณ ๑๖ เป็นต้น และสามารถทำให้มันลดลงไปได้ เป็นขั้นเป็นตอน จนถึงขั้นสมบุรณ์ มีการอ่านรู้จริงๆ มีญาณมีวิปัสสนาหรือมีวิชา ๘ มีมโนมยิทิ มีอิทธิวิธิ เป็นต้น สามารถอ่านจิตอ่านใจ และปฏิบัติจนมีอำนาจกำจัดกิเลสได้จริงๆ อย่างถูกตัวถูกตน ละลดได้น้อยก็รู้ว่าน้อย ละลดได้มากก็รู้ เป็นสมาธิหรือเป็นสมาหิตะแล้วก็รู้ จนจิตใจแข็งแรงขึ้น มีปัญญารู้แจ้ง เห็นจริง รู้ชัดรู้เจน ไม่ใช่หลงๆลืมๆ ไม่ใช่เลอะๆ เเทอะๆ เบลอๆ พร่าๆ มั่วๆ

ลักษณะที่จะรู้จักธรรมะขั้นปรมาตธรรมาอย่างแท้จริงนี้ ทางด้านจิตใจยังไม่เข้าถึงในแนวนี้ ส่วนอีกกลุ่มหนึ่งคือ **สรโรวทัย** กลุ่มนี้อยู่ประเทศศรีลังกา ก็มีความมักน้อยสันโดษเหมือนกัน จะเห็นได้ว่าธรรมะของที่ไหนก็แล้วแต่ มีความมักน้อยสันโดษกันทั้งนั้นแหละเป็นหลัก ถ้ามีแต่ความโลภโมโหสัน กอบโกย ทำใหญ่ ทำเปลือก ทำผลาญ อย่างนั้นไม่ได้หรอก มันต้องมักน้อยสันโดษ ถึงจะเผื่อแผ่ออกไปได้ ตัวเราเองมีความสามารถมาก มีสมรรถนะสูง เมื่อรวมกันก็มีผลได้มาก เราจึงสามารถขยายขอบเขตให้กว้างขึ้นตามลำดับได้ แต่ก็ต้องทำตนเองให้มีประสิทธิภาพ เพื่อช่วยคนอื่นให้มากขึ้นๆ โดยตัวเราต้องมีแกนที่แท้จริง ที่จะเข้าเกณฑ์เป็นอาริยะ อ่านรู้ มีจิตวิญญานที่ถูกล้างกิเลสออกจริงๆ มีเจโตปริยญาณ มีจตุปปาตญาณอย่างแท้จริง ดังที่กล่าวแล้ว

ลักษณะของสรโรวทัยนี้ ไม่มีความกว้างเท่าไร ไม่ได้สัมพันธ์กับสังคมเหมือนฉือจี้ แต่มีแนวที่เป็นตรรกะเป็นความคิดเยอะ มีปรัชญามีความรู้ มีความเข้าใจเหตุและผลแนวเล็ก แนวคิดเชิงลึกเยอะ และก็สาธยายให้คนใช้ความรู้ ใช้เหตุผล ใช้อะไรเป็นตรรกศาสตร์เยอะ นิยมปัญญา ใช้เหตุผลตรรกะต่างๆเป็นคาถาบันเทาทุกข์ จะปฏิบัติทางเจโตก็เป็นสมาธิแบบฤทธิโบราณ หรือกดข่มด้วยวิธีต่างๆ เพื่อช่วยทางด้านระงับจิตเอาไว้ได้บ้างก็ทำประกอบเท่านั้นเอง แต่การปฏิบัติธรรมสร้างสรร ลงแรงช่วยสังคม สงเคราะห์สังคม ลงมือกระทำลุลยกไม่เท่าฉือจี้ เพราะฉะนั้นผลที่จะสู่สังคมจึงมีน้อยกว่าฉือจี้ แต่มีความรอบรู้มีประโยชน์ต่อสังคมเหมือนกันในลักษณะหนึ่ง

ส่วนของเราชาวโคก เป็นลักษณะที่เราเชื่อว่าเป็นได้ทั้งแนวกว้างและแนวเล็ก โดยเฉพาะเน้นแนวเล็กให้พึ่งตนเองได้อย่างแท้จริงก่อน เรามักน้อยสันโดษ ลดละตัวเองเป็นอาริยะบุคคล เป็นโสดา สกิทาฯ อนาคาฯ อรหันต์ ตามลำดับ และมีความมุ่งมั่นเอาจริงเอาจังอย่างเด็ดเดี่ยวอย่างชัดเจน

ดำเนินไปอย่างไม่สงสัยเลย

ทุกวันนี้เราก็มีการช่วยสังคมภายนอกได้เพิ่มขึ้นแล้ว จากการที่เราทำแทนในแก่ตนแก่กลุ่มหมู่ก่อน แล้วก็ค่อยๆช่วยข้างนอกขยายออกไป ไม่เหมือนฉ้อฉลที่ตั้งหน้าตั้งตาทำข้างนอก มีเครือข่ายสถานข้างนอกมาก แล้วค่อยพัฒนาหันเข้ามาหาใน ซึ่งการจะทำได้ก็ต้องอาศัยเวลา ถ้ามีความชัดเจน มีสัมมาทิฐิแท้ ก็อาจจะเข้าถึงแทนได้ แต่ตอนนี้กล่าวได้ว่า ยังไม่ถึงแทน เพราะยังไม่ถึงปรมาตถ์ แต่ของเราทำแทนไปก่อน เมื่อทำแทนไปก่อนจะไม่มีล้ม มันเป็นเรื่องจริง มันเป็นแทนแท้ ฉะนั้นก็จะขยายไปตามสัดส่วนที่ทำได้ มันก็จะอาศัยเวลา ถ้าได้เนื้อหาตามเวลาที่ยาวไปในอนาคต ถึงขั้นถึงขีดจริง **อโศกจะได้มั่นคงกว่า เพราะอโศกมีแทนที่สำเร็จแล้ว** ส่วนฉ้อฉลทำข้างนอก ทำเปลือกมาหาแทน แต่กว่าจะมาถึงแทน อาจล้มก่อนก็ได้ จริงๆมันจะไปได้ยาก ถึงได้ก็กลายเป็นศาสนาพิธีการอย่างที่มีหลายอันกลายเป็นๆกันมา

สรุปแล้วฉ้อฉลก็ดี สรรโวทย์ก็ดี อโศกก็ดี จะว่าเราเข้าข้างตัวเองก็แล้วแต่ เราก็ดู ดร.สุวิดา กวีชัยจารณฺ์ไปในเชิงนั้น ใครอยากรู้จักให้อ่านเอา

ภาวะทางสังคมนับวันจะมีความรุนแรงขัดแย้ง แตกความสามัคคีขึ้นทุกที
 ท่อก่านคิดว่ ชาวโศกควรวางตนอย่างไร

เรื่องนี้เป็นประเด็นสำคัญ จะวางตนอย่างไร ในภาวะสังคมแตกแยก ทุกวันนี้มันแตกแยก ออกไปอย่างชัดเจน ในสถาบันชาติก็แตกเป็นสองฝ่าย กำลังเผชิญหน้ากันแล้ว ฝ่ายผู้บริหารกลุ่มหนึ่ง และที่พยายามยึดมวลประชาชนอีกกลุ่มหนึ่ง กลายเป็นแตกแยกระหว่างประชาชนและผู้บริหาร ชาติ ก็แย่ ศาสนาก็ฝ่ายหนึ่ง จนกระทั่งมีคำกล่าวว่า สังฆราชสององค์ อย่างนี้เป็นต้น ยังเหลือสถาบัน กษัตริย์เท่านั้น ที่ยังเป็นหลักอยู่ แต่ทุกฝ่ายก็พยายามยึดเกาะพระมหากษัตริย์กัน สรุปแล้วขณะนี้ กำลังเกิดวิกฤติ เกิดการเผชิญหน้า หรือปะทะกันรุนแรง ถึงขั้นจะโค่นล้มกันทุกด้าน

ชาวโศกเป็นคนกลาง เราไม่เข้าฝักเข้าฝ่าย แต่เราต้องมองส่วนที่ดี อะไรที่เป็นสังฆธรรม ที่ มองได้ว่าอันนั้นถูกต้องดีงาม เราก็ส่งเสริมอันนั้น ช่วยอันนั้นเท่าที่ช่วยได้ ช่วยไปตามที่เราใช้วินิจฉัย ใช้วิจารณ์ของเรามาตรวจสอบความจริงว่า เออ..เราควรจะช่วยมือช่วยเหลือเพื่อพ่ายเกื้อกูลฝ่ายใด ขณะใดเราก็ทำเท่าที่ควร ส่วนเรื่องการช่วยเหลือเกื้อกูลสามัญ เช่น ให้ข้าวให้น้ำ ให้อยู่ให้กิน เจ็บไข้ ได้ป่วยมา เราก็ช่วยกันดูแลรักษา เราช่วยทุกฝ่าย เพราะมันทุกอย่างชัดๆแล้ว ไม่มีกิน ไม่มีอยู่ มันอด มันอยาก มันทรนทรกรรม มันเจ็บ มันป่วย เราไม่มีปัญหา เราช่วยในเรื่องอย่างนี้ทุกฝ่าย ไม่จำกัด แต่ก็เท่าที่เราจะมีแรงมีทุน และเราก็เน้นเนื้อหาของเรื่องเป็นสำคัญ เพราะอันนี้เป็นปัจจัยแก่ชีวิต

ส่วนเรื่องของนโยบาย เราก็ร่วมคิดร่วมวินิจฉัย เพื่อจะเลือกเฟ้นในสัดส่วนของสาระ ที่มันดี มันงามเราก็เอา ถ้ายังไม่ดีไม่งามเราก็ไม่เอา เราตัดสินของเราเอง อันนี้ขอวินิจฉัยส่วนตัวแบบชาวโศกเราก็ม่าช่วยกันวินิจฉัย ไม่ใช่ส่วนตัวคนใดคนหนึ่ง ไม่ใช่เผด็จการส่วนตัว ในหมู่เราเราใช้วิธีการขบวนการกลุ่ม ร่วมรู้ร่วมประชุมช่วยกันคิดวินิจฉัย ผู้รู้ผู้ที่เป็นปราชญ์หรือเป็นกรรมการ เป็นคณะกรรมการช่วยกัน ดูแลตัดสิน ว่าเราจะร่วมมือร่วมมือกับฝ่ายไหน เราไม่เข้าฝักไหนฝ่ายไหน แต่เราช่วยทุกฝ่ายตามสังจะเราขออยู่ฝ่ายกลางๆส่วนเป็นเรานี่แหละ โดยช่วยโลกช่วยสังคมด้วยวิธีการอย่างนี้

นี่เป็นแนวคิดหรือนโยบายของทางโศกเรา ที่บอกว่าจะทำตัวอย่างไร ก็ดูสังคม แล้วช่วยใน สิ่งที่เป็นสังฆธรรมที่ถูกต้อง ในส่วนที่ดีงาม ตามที่เราพอจะมีความเฉลียวฉลาดที่จะรู้และเลือกเฟ้น เช่น เราออกไปต้านเรื่องการนำน้ำเหล่าเข้าตลาดหลักทรัพย์ เพราะถ้าอย่างนั้นเท่ากับไปเพิ่มกำลังแรงในการผลิต ในการกระจายของที่เป็นนโยบายมุข มอมเมาคน อันนี้เราไม่เห็นด้วย เราก็ออกมาต้านเลย แสดงตัวอยู่ ฝ่ายที่ไม่เอาด้วย ชัดเจนอย่างนี้เราก็ทำ หรือต่อต้านซื้อทีมฟุตบอลมาบริหารระดับประเทศ เราไม่เห็นด้วย มันเป็นนโยบายมุขแท้ๆ อย่างนี้เราก็ต้าน หรือฝ่ายดีที่เราเห็นว่าถูกต้องชัดเจน เราก็ช่วยหนุน แต่ถ้าเรายังไม่แน่ใจ เราก็ยัง เพราะทุกคนก็แสดงภาพพจน์ออกมาดี แต่ลึกๆเรายังลี้ลี้ไม่ถึง สรุปคือ จะว่าเป็นอาริยะจริงๆ จนกระทั่งเป็นแกนใต้หรือเปล่า ก็ยังไม่รู้ เพราะฉะนั้น เราจะเข้าข้างก็ต้องระวัง

แต่ในยุคกาลในบางครั้งบางขณะจำเป็นต้องรีบตัดสินใจ ก็เอาแค่ข้อมูลปัจจุบันที่มีเท่าที่ได้ จะช่วยฝ่ายไหน ถ้าถึงคราวอย่างนั้น เราก็อาจจะต้องเข้าข้างใดข้างหนึ่ง ที่เห็นว่าถูกต้องหรือดีกว่าเท่าที่เรารู้ก็อาจจะเป็นไปได้ อย่างนี้เป็นต้น นี่คืหลักวินิจฉัยในการที่เราจะอยู่กับสังคมอย่างไร

ตอนนี้ในหมู่พวกเราได้รับข้อมูลจากสื่อมาก ถ้าเราเชื่อข้อมูลฝ่ายหนึ่ง เราก็รู้สึกไม่พอใจอีกฝ่าย

ความพอใจหรือไม่พอใจฝ่ายนั้นฝ่ายนี้เป็นทุกข์ มันเป็นบาปเป็นเวร เราจะไปสร้างจิตของเราให้มีทั้งอิฏฐารมณ์ อนิฏฐารมณ์ ทั้งชอบและไม่ชอบ มันเป็นความผิดทางกรรมแล้ว ทางโลกุตรจะต้องให้ลดทั้งนั้น เราไม่เอาอารมณ์ชอบหรือไม่ชอบ เราเอาสาระความจริง เอาเหตุผล เอาหลักฐาน เมื่อความจริงนั้นเราสรุปผลได้แล้วว่า อะไรดีกว่า อะไรถูกต้องกว่า อะไรควรกว่า เราก็สนับสนุนอันนั้น-ลดอันนี้ตามภูมิปัญญา เพราะฉะนั้นต้องห้ามอารมณ์ ไม่ใช่อารมณ์ไม่ใช่ความรู้สึกเข้าร่วมตัดสิน อย่าวินิจฉัยโดยอารมณ์ชอบ-อารมณ์ชัง มันจะเกิดอคติ ถ้าเราตัดสินเรื่องอะไร มีฉันท์ความรัก มีโทษะ ความไม่ชอบ มีโมหะความหลง หรือมีภาวะกลัว คือยังไม่รู้อารมณ์ในจิตของตน เข้าไปประกอบ การตัดสิน ทำให้สิ่งนั้นไม่สุจริต ไม่เที่ยงธรรม เราต้องพยายามวินิจฉัยตัดสิน อย่าให้มีอารมณ์ของเรา ที่เป็นฉันท์อคติ โทสาคติ โมหาคติ ภยาคติ อคติ ๔ ที่พระพุทธเจ้าสอนเรา คนที่ไม่มีอคติ ๔ จริงๆ ท่านก็จะตัดสินอย่างบริสุทธิ์ดี เห็นได้ง่ายชัดเจน ต้องปฏิบัติประพฤติดีจริง และตัวเราก็จะได้ทำ ความสะอาด เรียกว่า ตัดสินอย่างยุติธรรม สุจริตดีด้วย

ชาวโศกกับการรับข้อมูลข่าวสาร

เราต้องสนใจข้อมูลข่าวสารต่างๆ เมื่อทำงานขยายผลออกไปสู่สังคมรอบกว้างขึ้น เราก็ต้องมีปัญญารู้เท่าทันสังคม รู้จักชาวคราวสังคมในรอบที่เราควรรู้ อย่างทุกวันนี้อาตมารู้ชาวคราว ดูชาวคราว ทั้งในประเทศและต่างประเทศ ถึงแม้ต่างประเทศอาตมาจะไม่ได้เอามาเป็นข้อมูลร่วมวินิจฉัยมากนัก เพราะอาตมายังไม่ก้าวคืบออกไปสู่ต่างประเทศ แต่อาตมาก็เอามาเป็นข้อมูลประกอบ เพราะทุกวันนี้โลก เป็นยุคโลกาภิวัตน์ โลกไม่มีพรมแดนแล้ว มันต่อถึงกันหมด ทั้งด้านเศรษฐกิจ ด้านรัฐศาสตร์ และ ด้านสังคมศาสตร์ เราจะไม่เอาสิ่งเหล่านี้มาเป็นเหตุปัจจัยในการตัดสินไม่ได้ แต่ถึงอย่างนั้นก็ตาม อาตมาก็มีนโยบายหลักอยู่ว่า อาตมายังไม่ขยายขอบเขตออกไปสู่ต่างประเทศ อาตมาจะทำงาน ในประเทศไทย และแม้แต่ในประเทศไทยก็ตาม อาตมาจะขยายกรอบออกไปกว้างขึ้น มากขึ้นเท่าใดใน สังคมไทย อาตมาก็มีเขตมีกรอบของอาตมาเหมือนกัน

ความเป็นกลาง คือเราไม่ยึดสุดโต่งไปข้างใดข้างหนึ่ง

แต่ความเป็นกลาง ต้องเข้าข้างความถูกต้องตาม

ความเป็นกลาง เป็นคสรองชีวิตที่งดงาม

เป็นเส้นทางแห่งมัชฌิมาปฏิปทา

อันสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงค้นพบกว่า ๒,๕๐๐ ปี

พร้อมอาวุธวิเศษสุดยอดคือ ปัญญาที่เป็นธรรม

จดหมาย

จากญาติธรรม

เอาแต่ใจตก คือ ข้อโดยอัตโนมัติ ละได้ได้ ต้องกตัญญู กัดเห็นใจคนอื่นเสมอ

ข้อปฏิบัติของผมที่ได้จากการอ่านสารอโศก

- พยายามปรับปรุงตัวเองให้ดีขึ้น ในศีลข้อ ๔ เพราะปกติเป็นคนพูดมาก
- เรื่องมั่งสิริรัตน์นั้นเพิ่งผ่านมาได้ประมาณ ๒ ปีกว่าเอง แต่ยัง ๓ มีอยู่ พยายามจะลดมือแต่พ่อแม่เป็นห่วงสุขภาพ เพราะผมเป็นกำลังหลัก(ใช้แรงมาก)
- ตีมีจีบางครั้งเมื่อเริ่มรู้สึกไม่ค่อยสบาย
- จะพยายามเข้าร่วมกับหมู่กลุ่มให้ได้ทุกงานเช่น งานมหาปวารณาที่จะถึงนี้ ก็จะไปร่วมกับหมู่กลุ่มด้วย

ตลอดระยะเวลาที่ไปช่วยงานที่ชมร. มีความรู้สึกประทับใจกับผู้คนหลายระดับ เริ่มจากเด็กนักเรียนสัมมาสิกขาที่เข้ามาชมร. ซึ่งส่วนใหญ่อยู่ชั้น ม.๑ เห็นเด็กๆทำงานแล้วก็อดที่จะภูมิใจแทน

พ่อแม่ ผู้ปกครองของเขาเหล่านั้นไม่ได้ ส่วนพ่อครัวแม่ครัวก็มากันตั้งแต่เที่ยงคืนก็มี ตีสี่ ตีห้า เตรียมอาหารไว้มากมาย ทิมเก็บบุญ(ล้างภาชนะ, ล้างจาน, เก็บกวาด, เช็ดถู)ก็มีหลายท่าน ซึ่งส่วนมากยังทำงานอยู่ข้างนอก แต่ก็ยังอุตส่าห์ล้างจานกันมาระยะยาวๆเพื่อมารวมบุญกัน ผมเองก็อยู่ที่ตึกนี้แหละครับ แม้กระทั่งลูกค้าก็ให้การอุดหนุนกันอย่างดี โดยเฉพาะเสาร์-อาทิตย์มีลูกค้ามาก อาสาสมัครทุกคนได้ร่วมกันเก็บบุญกันอย่างเต็มที่ และเต็มใจ

แต่มีอยู่อย่างหนึ่งที่ผมรู้สึกไม่ค่อยประทับใจ คือ ตรงซอยเทียมพร(นวมินทร์ ๔๔)ข้างชมร. ซึ่งเป็นซอยที่เข้าไปลานจอดรถฟ้าอภัย ในทางกลับกัน ถ้าออกจากซอยนี้มาสู่ถนนนวมินทร์จะมีเครื่องหมายจราจรห้ามเลี้ยวขวา เพราะจะไปตัดรถกระแสนตรงที่มาจากทางกม.๘ ไปบางกะปิ แต่ก็มีโซเฟอร์ไม่น้อยเลยที่ฝ่าฝืน พยายามเลี้ยวขวาออกไป รถลูกค้าหรือคนภายนอกก็ดูไม่เท่าไร แต่ที่น่าเสียความรู้สึกคือ รถบางคัน(บางคันนะครับ)เป็นของกองทัพธรรมบ้าง ขององค์กรสันติอโศกบ้าง ทำการฝ่าฝืนกฎจราจร เลี้ยวขวาออกไป จะด้วยความไม่รู้หรือรู้แล้วแต่ยังทำอยู่ ขอให้ช่วยกันรักษากฎจราจร ผมว่ามันเป็นตัวอย่างที่ไม่ดีเลย

☸ **สมาชิกหมายเลข ๙๖๓๔ จ.ตาก**

ผู้ขับรถที่มีตราองค์หรือมูลนิธิ มักถูกคาดหวังว่าควรเป็นตัวอย่างที่ดีในทุกเรื่อง โดยเฉพาะชาวอโศกซึ่งเป็นผู้นับถือธรรมด้วย ควรอย่างยิ่งที่จะน้อมรับคำตติงนี้มาปรับเปลี่ยนพฤติกรรมอันยังบกพร่องที่ปรากฏอยู่ ณ ที่นี้ประโยชน์หลักจะได้แก่ตัวเจ้าของเอง อีกทั้งไม่ก่อให้เกิดอุบัติเหตุที่เราเป็นต้นเหตุอีกด้วย ขอขอบคุณในคำตติงเตือนมา เพราะชาวอโศกได้ตติงจากคำตติงแบบนี้แหละจะได้พัฒนาตัวเองลง: -- **บ.ก.**

“นกเอี้ยง” สัญลักษณ์ที่ยากจะเข้าใจ...จริงหรือ?

การสร้างสัญลักษณ์เพื่อเป็นอุปมาเปรียบเทียบกับนั้น ท่านคิดว่าจะมีข้อเสียหรือไม่? หากคนที่ไม่เข้าใจผ่านมาพบเห็นเขาจะคิดอย่างไร ให้กราบไหว้บูชาอีแร้งหรือ? เหตุเพราะอีแร้งนั้นดูโดดเด่นเกินควร อยู่ในตำแหน่งที่โดดเด่น ใครเห็นก็จะเข้าใจว่า ที่นี้บูชาอีแร้ง ยิ่งเวลาเนิ่นนานไปหากไม่มีพ่อท่านใครจะเป็นอีแร้งให้เปรียบล่ะ การคิดสัญลักษณ์เชิงเปรียบเทียบน่าจะเป็นในทางนามธรรมก็เพียงพอ รูปปั้นอีแร้งคงยากที่จะอธิบายความหมายในสถานที่ปฏิบัติธรรม ความหมายของพุทธที่แท้จริงจะ फै้นไปไหม

ที่ราชธานีอโศกมีการก่อสร้างวังนภนตีก ตกแต่งเหมือนว่าเป็นบ้านอีแร้งยังงัยงั้นเลยถามว่าจะต้องใช้เงินมากขนาดไหน เพื่ออะไร? เพื่อสนองความต้องการของใคร ชาวอโศกทุกคน สมณะทุกรูป ใช้หรือไม่

☸ **จันทร์ศิริ คำแสน จ.อุบลราชธานี**

“นกเอี้ยง” รูปปั้นที่บ้านราชฯ ไม่ได้มีไว้เพื่อกราบไหว้บูชา หากแต่เป็นรูปปั้นที่จัดเป็นองค์ประกอบหนึ่งของศิลปะตกแต่งสถานที่ ซึ่งมีความหมายในเชิงเตือนใจชาวอโศกทุกชีวิตได้รับรู้ว่า...ในสายตาของสังคมส่วนใหญ่ เราชาวอโศกเป็นแค่เพียงนกเอี้ยงเท่านั้น อย่าได้หลงตัวคิดว่า ชาวอโศกยิ่งใหญ่

หรือจะได้รับการยอมรับด้วยดีจากสังคมเขaley

มีผู้ศึกษา**"นกเริง"**ว่าเป็นสัตว์ที่ช่วยกำจัด
ซากสัตว์ตายแล้วไม่ให้เป็นขยะของโลก นอกจากนี้ยังเป็นนก
ที่เคารพและให้เกียรติผู้นำจำพวกอีกด้วย เราจึงยก**"พญาเริง"**
มาเทียบเคียงกับ**"พ่อท่าน"**ในฐานะผู้นำชาวโอศก

สำหรับตึกที่ราชนานีโอศก เรามีวิศวกรและ
ทีมงานดูแลอยู่ ไม่มีวัตถุประสงค่นอกเหนือไปจากใช้ทำ

กิจกรรมส่วนกลาง ดังเช่นที่ใช้กันอยู่ทุกวันนี้ คือใช้เป็นที่ประชุม-อบรม รองรับคนที่มาร่วมกิจกรรมกลุ่ม
ใหญ่ๆในหลายๆงานมาแล้ว แม้ดูเหมือนอาคารยังไม่เสร็จสมบูรณ์ก็ตาม -- บ.ก.

ไม่เอาทุกข์ กับถมตน.... ก็ขบขบบรรเทาความเดือดร้อนใจได้มากแล้ว

เวลาอ่านสารอศกและดอกหญ้าก็ทำใจได้ เรื่องจน ยิ่งได้อ่าน จ.ม.จากญาติธรรมยิ่งมีแรงใจ
ที่จะปฏิบัติธรรมและทำเกษตรไร่สารพิษ ต่อไปให้สำเร็จ แต่พอมีโจทย์ มากกระทบโดย เฉพาะแรงสังคม
รอบข้างที่เขามุ่งหาวัตถุแข่งร่ำรวยซึ่งกันและกันทำไม่ ผมก็ทำใจยากอยู่ ھرวันไหวง่าย Һงๆที่ผมลาออก
จากงานที่กรุงเทพฯแล้ว ตั้งใจมาทำเกษตรแบบพอเพียง Һนีสังคมวุ่นวาย พอมาอยู่จริงๆด้วยทุนน้อย
เคยใช้เงินซื้อทุกอย่าง แต่พอมาอยู่อย่างจนก็ทำให้เหงาเหมือนกัน จนบางครั้งแทบจะท้อ Һงๆที่หน้าก็

พร้อม ที่จะปลูกพืช ผัก รอเพียงเกี่ยวข้าวเสร็จก็เก็บฟางลงพื้นที่ได้แล้ว มันคิดถึงความสบายตอน อยู่กรุงเทพฯ

ผมอยากจะมีจุดหมาย คือ มีชีวิตอยู่ภายใต้ จุดหมายของตัวเองให้ได้ นั่นก็คือ เดินตามแนว ทางโศก แต่พอมาทำเกษตรจริงๆไม่่ง่ายอย่างที่ศึกษา(เมื่อก่อนจ้างเขาทำนา) เช่น แดดร้อนมาก(เคยอยู่ห้อง แอร์) เลี้ยงต่อโรคติดต่อ ผมเคยติดโรคฉี่หนู ช่วงมาอยู่ใหม่ๆ ไปถางหญ้าตามคันนา อุปสรรคอีกอย่างคือ ไม่มีแรงงานช่วย เหมือนอยู่โดดเดี่ยว(ภรรยาค้าขาย) ผมจะทำอย่างไรดีถึงจะพ้นจากความใจฝ่อของ ตัวเองให้ได้ ตามหมู่บ้านผมจะสนใจการเลี้ยงวัว ขายได้เงินได้กำไร ไม่มีเงินซื้อวัวก็ไปกู้ ธ.ก.ส. เป็น หนี้สินเอาไร้อานาเข้าธนาคาร เขาเห็นผมจากกรุงเทพฯ มาทำเกษตรแบบธรรมชาติ เขาหัวเราะเยาะ ว่า ล้าสมัยไม่ทันกิน เขาดูเราแบบเหยียดๆ แต่ผมก็จะกัดฟันสู้ แล้วจะรายงาน มากราบเรียนให้ทราบต่อไป

☸ **สามารถ สร้อยสูงเนิน จ.กาฬสินธุ์ (ไม่มีหนี้ แต่ไม่รวย)**

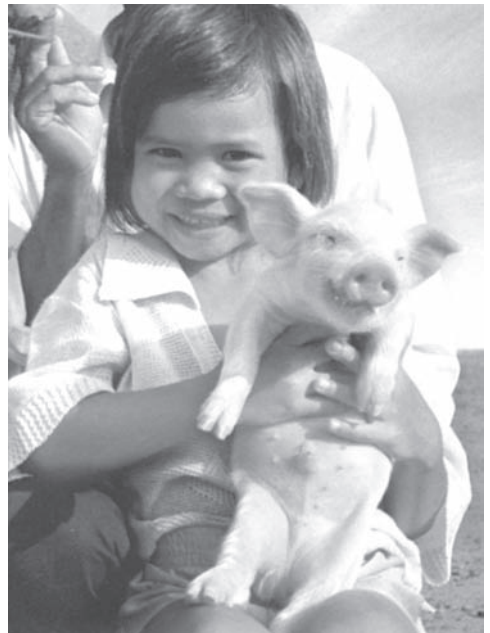

“ความอดทน” เป็นอาหารหลักจานสำคัญในช่วงชีวิตขณะนี้เลยก็ได้นะ อดให้ได้ในสิ่งที่ อยากรู้หรือต้องการ หนให้ได้ในสิ่งที่ไม่ปรารถนา เป็นบทฝึกหัดที่ต้องซ้อมกับทุกวันๆ แล้วเราจะอดและทนได้ เก่งและดีขึ้นเรื่อยๆ หากหมั่นตอกย้ำเป้าหมายให้ชัดเจนเสมอๆ ว่าชีวิตนี้เราจะมาเอาอะไร คุณค่าชีวิตเราคืออะไร และเราทุ่มเทให้กับสิ่งนี้มาก พอมีในเวลาที่ล่วงไปๆแต่ละวัน -- บ.ก.

ฟื้นฟูชีวิตใหม่ด้วยกิจกรรมปีละคุณ

ขอกราบขอบพระคุณญาติธรรมและสมาคมฯเป็นอย่างสูง ที่ให้ความอุปถัมภ์แก่ข้าพเจ้าเรื่อยมา ทำให้ข้าพเจ้าเกิดการเรียนรู้อุทธธรรม และเกิดการเปลี่ยนแปลงตนเอง ด้วยการเริ่มฝึกฝนปฏิบัติตน เพื่อ ชัดเกลากิเลสตามคำสอนของพ่อท่านสมณะโพธิรักษ์และกลุ่มอโศกเรื่อยมา ซึ่งจากเมื่อก่อนที่ไม่เคย สนใจในเรื่องธรรมะเลย แต่พอได้มาอ่านสารอโศกและมีความเข้าใจในธรรมะขึ้นมา ตอนนั้นก็กลายเป็นคนขยัน อ่านหนังสือมากเป็นพิเศษคนหนึ่ง อ่านทุกคำทุกตัวอักษร อ่านแล้วก็พยายามพิจารณา นำความรู้ที่ได้มาปฏิบัติตลอด เลิกอบายมุข เลิกอาหารขยะ รักษาศีลห้า แลงด อาหารมือเย็นที่ไม่เป็นประโยชน์ต่อร่างกาย พอเลิกมือ เย็นได้เด็ดขาดก็เริ่มกินมังสวิรัต ปฏิบัติเจเจียนเนื้อออก โดยเด็ดขาด และเมื่อสอบข้อนี้ผ่าน จึงหันมาลองฝึกกิน อาหารวันละมื้อ โดยเริ่มที่วันเกิดของตนเองเป็นหลัก สรุปลงแล้วก็คือ ฝึกสัปดาห์ละหนึ่งวัน เท่านั้นครับ!

การปฏิบัติเจเจียนทุกวัน บางคนอาจจะมองว่า ไม่มีประโยชน์ แต่สำหรับข้าพเจ้าได้ลองปฏิบัติมาปีกว่า นับว่ามีประโยชน์อย่างมหาศาลทีเดียว จากเมื่อก่อนไม่

เคยเห็นคุณค่าชีวิตอื่นเลย แต่ตอนนี้กลับมีใจเอ็นดูสงสารสัตว์และสิ่งมีชีวิตมากขึ้น สงสารและเศร้า สลดใจเมื่อเห็นใครเบียดเบียนหน้าต่อตา และข้าพเจ้าขอกราบขอบพระคุณพ่อท่านสมณะโพธิรักษ์ และชาวโศกอีกครั้ง ที่ได้อบรมจิตวิญญาณข้าพเจ้า จนเกิดความสำนึกดีและดารีชอบ ขอบพระคุณที่ให้ความเมตตา ซึ่งข้าพเจ้าเชื่อว่า ถ้าไม่ได้พบกับชาวโศก ปัญหาโรค โทสะ โมหะก็คงเร่าร้อนอยู่ต่อไป และการที่จะกลับตัวกลับใจเป็นคนดีมีประโยชน์ต่อสังคมก็คงเป็นไปได้แค่บุคลิกภายนอก ที่ให้บุคคลอื่นเขาเข้าใจว่าเป็นผู้ได้รับการฟื้นฟู หรือแคว้นไบบรรองว่ามี การฟื้นฟูมาแล้วเท่านั้น

☸ **แสงชัย คำลือ เรือนจำกลาง จ.เชียงราย**

ศึกษาธรรมแล้วเอาไปทำ อย่าเอาไปทัก -- บ.ก.

แต่ละคนต่างก็มีกรรม...ลิขิตชีวิตตน

ไปหาญาติที่เชียงราย เขาเป็นแม่ของลูกสะใภ้ ได้เข้ารักษาตัวที่โรงพยาบาลได้ ๖ วันก็เสียชีวิต เพราะเขาติดเหล้ามานานแล้ว ตื่นทุกวัน ลูกชายก็บ่นว่าแม่ทุกวัน ขอให้แม่เลิกดื่มบ้าง เกรงว่าจะเป็นโรคประสาทหลอนอีก เพราะเมื่อสามปีที่ผ่านมาเคยเป็น...คืออยู่ก็วิ่งลงบ้านหนี ตลอดไม่อยู่ติดบ้านเลย บอกว่าจะมีคนมาไล่ฆ่าตลอด หมอช่วยรักษาให้หายแล้ว ลูกชายก็ไม่อยากให้แม่ดื่มอีก แต่ตอนนี้ แม่ก็กลับไปดื่มอีกลูกชายจึงประชดแม่ ไม่ไปทำงานแล้วก็เลยทะเลาะกัน แม่จึงประชดลูก ด้วยการไปเอายาฆ่าหญ้ามาผสมกับเหล้าจะดื่ม ก่อนจะดื่มแม่ก็บอกลูกชายว่าถ้าคิดว่าแม่เป็นภาระแม่อก็จะกินยาตายให้รู้แล้วรู้รอดไปเลย ลูกชายก็บอกว่าอยากตายก็กินเข้าไปซิ แม่ก็เลยยกดื่มเลย แต่ใส่เข้าไ้ได้นิดเดียวเอง ลูกชายก็รีบเข้ามาปิดแก้วออก แล้วก็พาแม่ส่งโรงพยาบาล หมอบอกว่าอายุได้ประมาณ ๕-๖ วันถึงจะตาย เพราะมานี้มันซึมเข้าเส้นเลือดแล้ว ช่างในก็จะเนาไปเรื่อยๆ

พอแม่รู้ว่าจะตายเข้าจริงๆ ก็ไม่อยากจะตาย ดิฉันจึงได้เอาเทปธรรมะของท่านจันทร์ เรืองโทษของสุรา และเทปเปิดให้ฉุกลิดของคุณหมอดุดมสิน ไปเปิดให้แม่เขาฟัง แม่เขายังบอกว่าถ้าหมอรักษาเขาหายได้ ต่อไปเขาจะไม่ดื่มอีกแล้วแหละ ดิฉันสงสารเขามาก ยังคิดว่าเราน่าจะเอาเทปสองม้วนนี้ไปให้เขาฟังตั้งนานแล้ว แต่ก่อนหน้านี้ก็เอาฝากไปให้เขาฟังอยู่หลายม้วนเหมือนกัน เขาฟังแล้วเขาก็บอกว่าดีนะ แต่เขาก็ยังเลิกไม่ได้สักที เขาบอกว่าคนที่บ้านเขาดื่มนกันทั้งนั้น ถ้าใครไม่ดื่มเขาจะหาว่าหยิ่ง ไม่ทันสมัยบ้าง ตอนนางศพแม่เขา ลูกๆหลานๆก็ยังเลี้ยงเหล้ากันอยู่ กินกันเจ็ดวันเจ็ดคืน เห็นแล้วไม่สบายใจเลย เขาบอกมันเป็นประเพณี ไม่เลี้ยงก็ไม่ได้บ้านนอกต่างจังหวัดเหมือนกันหมด เราจะไปเปลี่ยนเขามันยากเหลือเกิน ดิฉันอยากจะถามปัญหาหลักข้อ คือลูกชายจะบาปมากไปไหมจ้ะที่ไปพูดแบบนี้ทำให้แม่ต้องตาย แม่กับลูกก็ใครจะบาปมากกว่ากัน

☸ **เครือวัลย์ จ.อ่างทอง**

แม่และลูกชายต่างก็มีกรรมเป็นของตน แม่คบเหล้าเป็นเพื่อน ส่วนลูกชาย ก็มีอารมณ์โทสะเป็นเพื่อน เมื่อถึงวันหนึ่ง เหตุปัจจัยครบพร้อม ก็ให้พลประจวบกับความเชื่อโยงของแม่ กับลูกทำให้ต้องมีวาทกรรมกัน หากถ้าได้รับช่วยเหลือก็อดุลกันก่อนหน้านี้ เคราะห์ก็คงจะไม่เกิดขึ้นเช่นนี้....-- บ.ก.

ไคยบ่เตอดร้อนกับคความไม่ดีบองคนอื่น

ตอนนี้ผมเลิกสูบบุหรี่ได้ ๕ เดือนแล้ว รู้สึกปกติดี หายใจโล่ง เหมือนควันบุหรี่เมื่อได้กลิ่นคนสูบ มารู้ว่ามันเหม็นอย่างนั้นเอง ตอนที่สูบมันไม่เหม็น ผมสูบมาประมาณ ๒๐ ปี ก่อนจะเลิกสูบ ผมยังคิดว่ามันจะเลิกได้อย่างไร เพราะผมมีบุหรี่ยู่ในกิจวัตรเสียแล้ว ก็ต่อสู้อาพอสสมควร โดยมีวิธีดังนี้

๑. กำหนดวันลดปริมาณ
๒. เคยตื่นนอนมาสูบตอนเช้า ก็เป็นตอนสาย
๓. หยุดตอนสาย ก็เป็นเที่ยง
๔. หยุดตอนเที่ยง ก็เป็นตอนเย็น
๕. หยุดตอนเย็น ก็เป็นตอนก่อนนอน
๖. ในที่สุดตัดสินใจเลิก จะสูบตอนไหนจริงๆ
๗. จากนั้นก็ใช้ สติกำกับว่าไม่สูบ ใจต้องเข้ม

แข็งจริงๆ

ผมคิดว่าผมชนะมัน และจะไม่กลับไปสูบมันอีกอย่างเด็ดขาด แต่ที่ยังชนะไม่ได้คือ อารมณ์โกรธ โมโห เครียดถ้าเจ้านายเอาแต่อารมณ์ จะไม่พอใจ แต่จะพยายามอดทนครับ

✿ จ.ส.ต.สันติ เอี่ยมจำ จ.พิษณุโลก

🕊️ สุขภาพจิตดีอยู่ในร่างกายที่แข็งแรง...อนุโมทนากับการตัดสินใจหยุดดื่มพิษใส่บอดตัวเองก่อนจะลายเกินไป ออกกำลัง...จิตใจจะแข็งแรง ทำต่อจนกว่าจะชนะดีขนาดไหนได้บะ -- บ.ก.

ไม่ประสบกกับสิ่งที่ฟังปวารณา...เป็นทุกขั้วไป

ความรู้สึกในยามสิ้นหวังเมื่อประสบกกับตนเองจริงๆ จึงได้รู้ถึงความโหดร้ายของมันเกือบเอาร่างกายไว้ไม่รอด(ร่างกายที่ไม่ค่อยแข็งแรงอยู่แล้ว)ทุกอย่างอยู่ที่จิตใจของเราจริงๆ คิดดี พูดดี ทำดี ทำให้มีกำลังใจต่อสู้อ่างกายก็คล้อยไปตามกันโดยอัตโนมัติ สามเดือนกว่าๆกับความคิดจำเจเดิมๆที่ไม่มีทางออกให้กับความผิดหวัง น้ำตาไหลทุกวันบางวันก็หลายครั้งอีกด้วยแม้ว่าสองมือยังทำงานหนังสือก็อ่านแต่ความรู้สึกที่ไม่ดีก็ยังแวบเข้ามาในความคิด ทางออกก็คือน้ำตาและคำพูด จนบางครั้งลูกคำเข้าหน้าไม่ติด ระบายตั้งครึบไป ได้สติจากการพูดเตือนจากสามีบ้าง อ่านหนังสือบ้าง จนค่อยๆดีขึ้นตามวันเวลาที่ผ่านไป บางครั้งอยู่คนเดียวก็เป็นผลดีถ้าเราคิดในทางบวก ได้มีเวลาคิดทบทวนเรื่องราวที่ผ่านเข้ามาในชีวิต ได้พิจารณาเปรียบเทียบกับชีวิตของคนอื่นก็พอทำให้ใจปลอ่ดวงได้ในบางเรื่อง

วันนี้วิธีแก้ไขปรับปรุงตัวเองในแต่ละวันทำตามที่ทำเจอนในหนังสือบ้าง ปรึบไปตามสถานการณ์ที่ต้องเจอในแต่ละวัน ยามอารมณ์ไม่ดีไม่ต้องพูด ดีที่สุด ฝืนยิ้มไว้แล้วอารมณ์จะดีขึ้นเอง

อีกวิธีหนึ่ง ดิฉันจะชอบเขียนบันทึกเรื่องราวต่างๆ ทั้ง ดี-ทั้งร้ายที่ผ่านเข้ามาในชีวิต แล้วค่อยแก้ไขเรื่องที่ไม่ดี ภูมิใจกับสิ่งที่ดีที่ทำไว้แล้ว มีกำลังใจต่อสู้ในวันต่อไป

เมื่อช่วงสามเดือนที่ยังปล่อยวางไม่ได้นั้น ดิฉันจะไม่ค่อยได้ดื่มน้ำจืด ทุก ๔-๕ วันทีหนึ่ง สุขภาพก็ไม่ค่อยดีอยู่แล้ว ยิ่งแยกว่าเดิมอีก อาหารก็กินแล้วแต่ทางครอบครัวจะพากันในแต่ละวัน อาการแพ้ต่างๆก็เริ่มเข้ามา แพ้ควั่นบุหรี่ปั่นกลิ่นน้ำมัน แพ้อาหารบางชนิด แต่วันนี้คือวันที่ดีที่สุดที่จะเปลี่ยนแปลงตัวเอง

เมื่อวันที่ ๑ พฤศจิกายน เป็นวันที่ดิฉันได้เริ่มต้นบันทึกประจำวัน เพื่อปรับปรุงแก้ไขสิ่งดีๆให้เกิดขึ้นในเช้าวันใหม่ วันนี้ให้ได้มากกว่าเมื่อวันที่ผ่านไป

เริ่มจากดื่มน้ำจืดทุกวัน บางวันก็ ๒ ครั้ง เช้า-เย็น

อาหารก็กินวันละสองมื้อ เช้าสามโมงกว่า ปาย สามโมงกว่าๆ เย็นจะดื่มน้ำถ้ารู้สึกท้องว่าง เข้านอนตอนไม่เกินสองทุ่ม

ลุกจากที่นอน ดีห่ากว่าทุกวัน

วันนี้การดำเนินชีวิตก็ต้องฝึกต้องฝึกใจตัวเอง น้ำตาของแม่ก็ยังไหลเมื่อคิดถึงเรื่องราวๆ ที่ผ่านไปแล้วของลูกๆที่ไม่ดีเพราะความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ของลูกเอง ซึ่งแม่อย่างดิฉันยอมรับไม่ได้ในเรื่องนี้ แต่ก็ต้องจำยอม การที่ได้เขียนจดหมายเล่าเรื่องราวต่างๆให้คนที่อ่านได้รับรู้ความในใจของตัวเอง อย่างน้อยตัวฉันเองก็รู้สึกสบายใจที่ได้พูดให้กับญาติกับเพื่อนได้รับรู้บ้าง

วันนี้ความรู้สึกบางเวลาก็ยังสับสนแยแอมามากๆ ไม่อยากอยู่คนเดียว มันหดหู่ น้อยใจ เสียใจ สงสารลูกสองคนมากๆ ซึ่งตอนนี้เหมือนแก้วแตก ยากที่จะประสานใหม่

☸ **สมพร จ.มหาสารคาม**

ในยามที่ทุกข์-เดือดร้อนใจ ก็มีแต่ปัญญาแห่งตนเท่านั้นที่จะนำพาตัวเองฟุ้งล้อมแห่งทุกข์นั้นออกมาได้ พุฬารณชาติ-ผู้ให้ความช่วยเหลือแนะนำ ก็ช่วยได้ระดับหนึ่ง แต่หากเจ้าของเอง ยังยึดดีที่จะพึ่งตัวเองอยู่กับเรื่องราว-เหตุการณ์ที่ผ่านไปแล้ว ก็ไม่อาจนับได้ว่า อยู่ในโลกของปัจจุบัน ซึ่งจะมีก็แต่ในโลกของปัจจุบันเท่านั้น ที่เราจะสามารถแก้ไขกรรมทั้ง ๓ ของเราได้ ดังนั้นอย่าเสียเวลา คร่ำครวญกับเรื่องผิดพลาด บกพร่องในอดีตที่อยู่เลย หากแต่ควรรีบปรับปรุงกรรมใหม่ปัจจุบันซะดีกว่า เพราะเป็นหนทางเดียว ที่จะสะสมกรรมสร้างกุศลให้เป็นอดีตที่ดีกว่าเดิมขึ้นมากทดแทนได้ -- บ.ก.

เรียนรู้จากภูมิปัญญา แพทย์ทิเบต

เมื่อไม่กี่วันมานี้ ศูนย์สุขภาพ
ไทย ซึ่งเป็นสถานพยาบาลแผน
โบราณของมูลนิธิสุขภาพไทย ได้มี
โอกาสต้อนรับแพทย์ชาวทิเบตคน
สำคัญ ชื่อ ท่านเปมา ดอร์เจ(Pema
Dorje) ผู้ให้ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับ
ศาสตร์การแพทย์ทิเบต ทั้งภาคทฤษฎี
และภาคปฏิบัติไว้อย่างน่าสนใจมาก

เราได้พบว่า ภูมิปัญญาแพทย์ทิเบต
มีรากฐานมาจากพุทธศาสนาโดยตรง **เห็นได้
ชัดจากการที่กล่าวถึงมูลเหตุของโรคว่า เกิดจาก
อกุศลพิษ หรือพิษร้ายทั้ง ๓ คือ ความโลภ
ความโกรธ และความหลง** บัจฉัยทางจิตใจนี้เอง
เป็นสาเหตุพื้นฐานของโรคทั้งปวง เพราะทำให้เกิด
การเสียดุลของธาตุทั้ง ๕ คือ ดิน น้ำ ลม ไฟ
และอากาศ ส่งผลให้พลังทั้ง ๓ ของชีวิตอันได้แก่
วาตะ(พลังการเคลื่อนไหว) **ปิตตะ**(พลังความร้อน)
และ**กัฬะ**(พลังความเย็น) เกิดอาการแปรปรวน จน
บังเกิดเป็นโทษทั้ง ๓ ที่เรียกว่า **ตรีโทษ**

กล่าวคือ ความโลภ ก่อให้เกิดโทษเกี่ยวกับ
วาตะ(ธาตุลมและอากาศ) ความโกรธก่อให้เกิดโทษ
เกี่ยวกับปิตตะ(ธาตุไฟ) และความหลงก่อให้เกิด
โทษเกี่ยวกับกัฬะ(ธาตุดินและน้ำ หรือที่แพทย์แผน
ไทยเรียกว่าเสมหะนั่นเอง) โดยทั้งนี้แพทย์ทิเบตให้
ความสำคัญกับวาตะว่าเป็นโทษตั้งต้นที่ก่อให้เกิด
โรคทั้งปวง และเป็นตัวการทำให้โทษตัวอื่นกำเริบขึ้น
ยกตัวอย่างคลาสสิกที่มักนำมาสาธกในหมู่หมอทิเบต
คือกรณีของความโลภมาก อยากได้ของอย่างหนึ่ง

ซึ่งต้องใช้พลังความคิด หรือพลังวาตะมาก เพื่อให้
ได้สิ่งนั้นมาเป็นของตน ครั้นเมื่ออุปสรรคขัดขวาง ไม่
ได้สิ่งนั้นดั่งใจพลังวาตะที่สะสมไว้จะเกิดความปั่นป่วน
ผนวกกับความโกรธ ความไม่พอใจซึ่งเป็นพลังลบ
ของปิตตะ ก็จะเกิดภาวะที่วาตะกระพือให้ปิตตะกำเริบ
ก็จะทำให้พลังความร้อนพวยพุ่งสูงกว่าขีดปกติ
ทำให้เกิดอาการปวดหัว ความดันโลหิตสูง เส้นเลือด
ในสมองและในหัวใจตีบ ร้อนใน ผิวหนังพุพอง
เป็นแผลในปาก จิตใจหงุดหงิด ร้อนรน กระสับ
กระส่าย เกิดโรคตับ และถุงน้ำดีอักเสบ เป็นต้น
ในขณะที่อีกด้านหนึ่ง เมื่อวาตะกระพือพัด กัฬะ
ก็จะทำให้ความเย็นแผ่ซ่านไปทั่วสรรพางค์ ทำให้
เกิดอาการอัมพฤกษ์ อัมพาต ปวดเมื่อย เนื้อตัว
หนัก เชื่องซึม ขาดความกระตือรือร้น ความดันต่ำ
แพ้อากาศ เป็นโรคปอดและโรคในระบบทางเดิน
หายใจอื่นๆ เป็นต้น

แล้วหมอบีเบตท่านก็สรุปรวบยอดว่า ในที่สุดแล้ว มูลเหตุของความเจ็บป่วยมาจากอวิชาเพียงตัวเดียว ในทางปรมัตถธรรมนั้น ถือว่า อวิชา เป็นห่วงโซ่แรกของปฏิกิริยาลูกโซ่ปฏิจสมุปบาท(เกิด)ชรา(แก่) มรณะ(เจ็บตาย) เพียงแต่ชาวไทยพุทธมองอวิชาเฉพาะในแง่ที่เป็นต้นเหตุของทุกข์ทางจิตใจ แต่ชาวพุทธทิเบตเขาใช้ตัวอวิชามาเป็นทฤษฎีอธิบายสาเหตุของการเจ็บไข้ได้ป่วย ซึ่งก็เป็นสภาวะทุกข์อย่างหนึ่งนั่นเอง พุดง่าย ๆ แต่ทำได้ยากกว่า หากดับอวิชา ลดละความโลภ ความโกรธ ความหลงเสียได้ ก็จะปลดปล่อยจากโรคภัยไข้เจ็บ หรือสามารถอยู่เหนือความทุกข์อันเกิดจากความเจ็บป่วยนั้น

ที่คนไข้ไทยอาจจะรับได้ยากคือ ในวัฒนธรรมการแพทย์ทิเบตนั้น ไม่นิยมระงับความเจ็บปวดให้คนไข้เขาเห็นว่า **ความเจ็บปวดเป็นของดี เป็นเหตุที่ช่วยสื่อสารบอกความผิดปกติที่แท้จริงภายในร่างกาย เพราะถ้ามุ่งใช้ยาระงับปวดเพียงอย่างเดียวก็จะไม่รู้ต้นตอของโรค เมื่อไม่รู้สมุฏฐานของโรค ก็รักษาโรคไม่หายขาด**

หมอบีเบตท่านมุ่งรักษาที่ต้นตอของโรค นอกจากแนะนำการบำบัดทางใจให้คนไข้ถือศีลทำสมาธิ ลดละอกุศลจิตอันเป็นมูลเหตุหลักของโรคแล้ว ท่านยังมีหลักการตรวจรักษาอวัยวะสำคัญที่ทำให้เกิดโรคด้วย ได้แก่ การเฝ้ามองตรวจจับชีพจร หยั่งรู้ความผิดปกติภายในร่างกาย ยิ่งไปกว่านั้น หมอบีเบตยังมีวิธีตรวจสุขภาพโดยสังเกต อวัยวะภายนอก เช่น ลิ้น เป็นดอกไม้ที่บ่งบอกสุขภาพของหัวใจ และช่องท้อง ดวงตาเป็นดอกไม้ของตับ หูเป็นดอกไม้ของไต ริมฝีปากเป็นดอกไม้ของม้าม จมูกเป็นดอกไม้ของปอด เป็นต้น และที่สำคัญหมอบีเบตยังเชี่ยวชาญการตรวจปัสสาวะ เพื่อวินิจฉัยโรคต่างๆด้วย

ยกตัวอย่างเช่น ถ้าคนไข้เป็นหวัด คัดจมูก น้ำมูกไหล หมอบีเบตจะไม่วางยาแก้อาการที่จมูก น้ำมูกไหล หายใจฟืดฟาด แต่จะมุ่งรักษาปอดให้แข็งแรง อันเป็นต้นตอของโรคทางเดินหายใจ หรือถ้าหูด

ยิบเลียงหึ่งๆเหมือนเสียงผึ้ง ท่านจะมุ่งรักษาที่ไต หรือถ้าลิ้นเจ็บ หนาเป็นฝ้า ท่านจะไม่มัวแต่ทายาทาแก้ลิ้นเป็นฝ้า แต่จะมุ่งรักษาที่หัวใจ เป็นต้น

สิ่งที่เน้นชมุทพयीในวัฒนธรรมการแพทย์ทิเบตนั้น ก็คือ **เขาถือว่าทุกคนเป็นหมอรักษาตัวเองได้ ถ้ารู้จักเผชิญหน้ากับความเจ็บปวดอย่างมีสติสังเกตสัญญาณความผิดปกติจากภายในร่างกายตนเอง และไม่มีหมอมคนใดที่สามารถดลละกิเลสแก้วิชาให้เราได้ นอกจากตัวเราเอง ถ้าแก้โรคทางจิตได้ ก็มีชัยเหนือโรคทางกายไปกว่าครึ่ง ซึ่งทุกคนสามารถเป็นจิตแพทย์ประจำตัวเองได้** นำเสียดายที่วัฒนธรรมพุทธของสังคมไทยเวลานี้อ่อนแอลงมาก มัวเมาอยู่ในกระแสบริโภคนิยม ซึ่งกระตุ้นความอยาก ความต้องการเสพอย่างขาดสติ สร้างนิสัยและพฤติกรรมบริโภคที่เสี่ยงต่อการเสียสมดุล ธาตุดิน น้ำ ลม ไฟ ของชีวิต และโลกธาตุ ซึ่งในที่สุดก็จะจุดสังคมไทยไปสู่สังคมที่อมโรคยากที่จะเยียวยา

อันที่จริง ภูมิปัญญาพุทธในการแพทย์ทิเบตก็เคยมีอยู่ในภูมิปัญญาแพทย์แผนไทย เพราะแต่ก่อนพระมีหน้าที่ให้ทั้งธรรมโอสถ เยียวยาชาวบ้าน เจริญรอยตามพระบรมศาสดา ผู้ทรงเป็นบรมครูแพทย์สูงสุด คุณยี่สุขภาพไทยเองก็ใช้หลักสุขภาพองค์รวม หรือหลักกายจิตสมดุล ของพุทธศาสนา มาเป็นแนวในการดูแลรักษาสุขภาพ โดยผสมผสานกับวิธีบำบัดแบบอายุรเวทของอินเดีย ซึ่งเป็น การเสริมภูมิปัญญาการแพทย์แผนไทยให้มีประสิทธิผลยิ่งขึ้น

หากเป็นไปได้ ทางมูลนิธิสุขภาพไทยอาจจะร่วมมือกับทางแพทย์ทิเบตเพื่อนำเอาแนวทางของภูมิปัญญาแพทย์ทิเบตมาผสานกับการแพทย์แผนไทยให้ก้าวหน้ายิ่งขึ้น เพื่อประโยชน์และความสุขของคนในสังคมไทยสืบไป

(จากสมุนไพรรเพื่อสุขภาพ โครงการสมุนไพรรเพื่อการพัฒนาตนเอง มูลนิธิสุขภาพไทย น.ส.พ.มดิชนสุดสัปดาห์ ฉบับ ๑๓๒๙)

ฉบับนี้ขอรายงานผลการตีพิมพ์สภาวะของสมาชิกคณะ

* ท่านแรกค่ะ **คุณลุงหนูวัย ๗๙ ปี** จากจ.สกลนคร ซึ่งเป็นเจ้าเก่าและเจ้าประจำที่ได้รายงานเข้ามาอย่างสม่ำเสมอค่ะ ผู้เขียนต้องขอชื่นชมนะคะ

ครับ ถ้าจะถามผมว่า น้ำจืดดีจริงหรือ? ขอตอบว่าดีจริงๆครับ พิสูจน์ได้จากตัวกระผมเองคือ

- ๑. เคยปวดท้องหลังอาหารก็หาย
- ๒. เป็นโรคพยาธิเข็มหมุด-เส้นด้ายก็หาย
- ๓. โรคไส้เลื่อนขณะนี้พอทุเลา คิดว่าจะไม่ผ่าตัด

๔. เพื่อนรักของผมชื่อ นายกิ่ง ไกรวิชัย นัwine น้ำจืด-อายุ ๗๒ ปี ถ้าหากผ่าตัดหมอมักรับรองความปลอดภัย ขณะนี้หายเสียแล้ว น้ำจืดจริงจริงๆครับ

กระผมจึงขอยืนยันและนอนยันว่า ยาสูตรของพระพุทธรู้จักนี้ ดีสมกับท่านได้บัญญัติไว้จริงๆครับ

* **ท่านที่ ๒ จากคุณลุงเสาร์ จ.ยโสธร** หมายเลขสมาชิก ๒๓๘๐๔๙

เรื่องน้ำจืดกระผมดื่มเต็มเตือนเมษายน ๒๕๓๕ ถึงปัจจุบัน ปอนดื่มได้ศึกษาเอกสารหลายเล่ม เช่น ทำมิสซูร์น้ำดื่มเฉพาะชนิดสีตรงขาวใสสะอาด อิงดีดีสินน้ำจืด และใช้น้ำปัสสาวะสูงที่เป็นในเวลาต่อมา ๓ วัน หัวยอดหายเจ็บจนทุกวันนี้ กระผมดื่มเป็นประจำ ตอนเช้า ๓ นาฬิกา ดื่มอย่างถูกต้อง ผลคือ ๑.ความดันเลือดปกติ ๒.ไม่ปวดหลัง-เอว อายุกระผม ๖๕ ปีนี้ทำงานได้สมควรแก่กำลังอายุ ไม่มีหมอนวด และ ๓.ปีนี้กระผมตรวจเลือด หมอบอกผลเลือดดีได้เกิน ๖๐ กระผมแนะนำหลายคนให้ใช้น้ำจืด มีบางคนกล้า บางคนไม่กล้า บางคนดื่มแล้วไขข้อนมากบอกว่า ไม่มีผลอะไรเลย กระผมอ่านข่าวข้อใดที่คอยสนมน้ำจืดทุกฉบับ ทราบความสงสัยของสมาชิกที่ไร้และความเห็นหลายคน ยากจะเดาหนึ่งสี่ห้าของขาดแพทย์แผนปัจจุบัน กระผมคิดว่าแล้วแต่จะเชื่อ และเป็นอิสระเสรีที่จะเชื่อหรือไม่ว่า บุกเบิกใครของใคร แต่กระผมได้ทดลองมา ๑๐ ปีแล้ว กระผมเชื่อเพราะพูดเข้าให้ในสี่สี่เก้าปีเมื่อ ๒,๐๐๐ กว่าปีที่ผ่านมา เพราะทาสองแล้วมีผลตั้งตั้งใจ ถ้าจะให้ ได้ตั้งใจทุกคน ก็คงไม่มีใครตาย กระผมคิดอย่างงั้น แพทย์แผนปัจจุบันเหนือกว่าใบชาตมากคือ เชื้อของชาติคือ ขอบใจเลย แก่ง แต่บางรายก็พาคนตีๆเหมือนทาสอง น้ำแหวะเชื้อสัตว์มีพิษไป

หลักการ

ดูหนังดูละคร

ที่พุทธสถานสันตอโต

๑. เกิดอาริยมญาณ(เห็นทุกข์)

* เห็นทุกข์อะไรบ้างจากหนังเรื่องนี้

-เรื่องความรักของคนต้องแก่งแย่งกันกว่าจะได้ก็ทุกข์ทรมาน จนเกิดการฆ่ากัน ชีวิตก็ตกผลึกอารมณ์อย่างทุกข์ทรมาน

-เรื่องความอยากใหญ่ อยากโต กว่าจะได้ก็แสนทุกข์ ได้แล้วก็ทุกข์ทรมานมากกว่าเดิม

-เรื่องของความถือตัว ยอมไม่ได้ จึงต้องทำอะไรที่ผิดๆพลาดๆ ได้สมใจก็ไม่เห็นว่าจะสุขอย่างไรเลย

* แล้วสาเหตุของทุกข์นั้นมาจากอะไร

กิเลสสาม ดิตร้อย ความผูกพัน และ โทสะที่มีสภาพที่เอาแต่ใจของตน

๒. ทำการปฏิบัติ(สู้กับผัสสะ)

* ดูจากรัก ริษยา รุนแรง เศร้า ฯลฯ มีวิธีทำจิตทำใจพิจารณาสู้กิเลสเหล่านั้นอย่างไร

จากรัก ก็ได้ดูอารมณ์ของตนเอง มีจิตลุ่มให้เขาสนใจอยู่นะ และบางทีคนไม่ดีก็ไม่อยากให้มีในเรื่อง เป็นสภาพเอาแต่ใจตนเองจะดูจะทำอะไรให้สมใจ ไม่มองสภาพจริงๆ ตามความเป็นจริงๆ

ชื่อเรื่อง แคนสวรรค์คนชั้นฟ้า ยังอาจหาได้ และเป็นไปได้ (ลูกผู้ชายหัวใจหยก)

ชื่อผู้ดู ส.ฟ้าโก สมชาติโก

๓. อัถพลังกุศล(ซาบซึ้งในคุณความดี)

* ประทับใจความดีหรือแง่คิดอะไรบ้าง

ความดีของพระเอกที่เป็นคนไม่ถือสาคน และยอมเสียสละ แม้ถูกดูหมิ่นก็ตาม มีความอดทนในการเสียสละ แม้คนที่เขารักถูกฆ่า เขาก็ยังทนได้ที่จะไม่ทำร้ายคนอื่น แม้สนับสนุนให้คนอื่นได้ ก็ไม่เอาสรรเสริญ ไม่เอาผลประโยชน์ และมีความซื่อสัตย์เป็นที่ตั้ง มีน้ำใจ เขาจึงมีคนช่วยเหลือในการงานของเขาหลายๆที่เดียว ดีมากๆ คือเขาเป็นคนอ่อนน้อมถ่อมตน ไม่รุนแรง

* มีสำนวนดีๆหรือคำคมอะไรไว้จดจำ

"ความซื่อสัตย์ ไม่มีตั้งแต่เกิด ก็สามารถสร้างเอาได้"

๔. ฝึกฝนโลกวิทู เพิ่มพหูสูต(รู้เท่าทันโลกกว้าง)

* ได้เรียนรู้โลกรู้สังคมตรงไหนบ้าง

-รู้นิสัยของคนเกาหลี่ ที่เซดซูผู้ชายที่เป็นผู้นำต้องเสียสละ และผู้หญิงต้องซื่อสัตย์อย่างชาญฉลาด

-รู้วัฒนธรรมการเป็นอยู่ของเกาหลี่ ลักษณะการแสดงของคนเกาหลี่ จะมีความมุ่งมั่นแทบทุกคนและจริงจัง

-ผู้หญิงเกาหลี่จะมีความเข้มแข็งและช่วยเหลือผู้นำเสมอๆ ส่วนใหญ่ซื่อสัตย์ต่อสามีตนเอง

ถั่วพู นั้น สำคัญไฉน?

สัมภาษณ์ **คุณศรัณย์ พิณจพลนิกร**

เครือข่ายปลูกพืชพื้นเมืองไทย

ทำไม ถึงคิดว่า

ชาวโตกควรหันมากินถั่วพูมากกว่าถั่วเหลือง?

ประเด็นคงไม่ใช่เฉพาะถั่วพู ผมมองว่าอาหารที่จะเลือกกิน ไม่ว่าจะเป็นมังสวิรัติหรือไม่ การเลือกคุณค่าของอาหารและความหลากหลาย หลากชนิดของอาหารนั้นจำเป็น และสาเหตุอีกอย่างหนึ่งก็คือพืชที่เราบริโภคกันเป็นประจำ มันจะเป็นพืชที่อยู่ในกระแสการปลูกแบบอุตสาหกรรม แต่จริงๆของเราเองที่อยู่ในธรรมชาติ **สังคมชนบท** อย่างเดิมเราปลูกเพื่อกิน ซึ่งจะปลูกหลากหลาย ก็จะมีพันธุ์พื้นบ้านอยู่มากมาย ซึ่งปัจจุบันมันสูญหายไปกับขบวนการตลาดที่ต้องการเฉพาะพันธุ์นี้ พันธุ์พื้นบ้านก็เลยหายไป อันนี้รวมเรื่องตั้งแต่ข้าวพันธุ์พื้นบ้าน คนเริ่มมีสตางค์ก็ซื้อข้าวที่เขาปลูกเยอะๆ พันธุ์พื้นบ้านที่ปลูกไว้แล้วเดิมก็ทิ้ง

ถั่วก็เช่นเดียวกัน แต่ในกรณีถั่วเหลืองกับถั่วพูมันเห็นชัดตรงที่ว่า ถั่วเหลืองมันเป็นพืชเขตอบอุ่น จริงๆคำว่าเขตอบอุ่นก็คือว่า โลกเขาแบ่งเขตอากาศออกเป็น ๓ เขตคือ เขตร้อน อบอุ่น และก็หนาว หนาวในเรื่องการแบ่งเขตก็

คือหนาวแบบเป็นน้ำแข็งเลยจริงๆ เขตอบอุ่นก็คือหนาวแล้ว และเขตร้อนก็คือเขตร้อน ถั่วเหลืองเป็นพืชในเขตอบอุ่น คือมีแหล่งกำเนิดอยู่ที่ประเทศจีน เพราะฉะนั้นการดูแลรักษา เหมือนกับเราปลูกผักจีน โรคแมลงก็จะเยอะ เพราะว่าอากาศกับแมลงมันคนละชนิดกัน ความอ่อนไหวต่อโรคแมลงก็จะเยอะ เพราะฉะนั้นถั่วเหลืองที่ผลิตในประเทศไทย ปลูกเท่าไรก็ไม่มีทางทัน ทุกวันนี้เราก็นำเข้าถั่วเหลือง ๘๐%

ในขณะที่ถั่วพูเป็นพืชที่มีรากหรือมีต้นกำเนิดมาจากเอเชียอาคเนย์ ไทย ฟิลิปปินส์ อินโดนีเซีย ปาปัวนิวกินี มันก็ปลูกง่าย บางคนปลูกไว้หลังบ้านอยู่ต้นเดียวก็อยู่ต้นนั้นละไปเป็นสิบๆปี เพราะว่ามันเป็นพืชมีหัวเป็นพืชที่ยืนต้น หน้าแล้งมันอาจจะดูทรุดเหมือนตาย แต่พอฝนตกก็จะขึ้นมาจากหัวใหม่ ถ้าเราให้น้ำตลอดทั้งปีมันก็ไม่ทรุด แล้วสามารถออกผลได้ตลอด มันก็จะมีบางพันธุ์ที่เขาเรียกว่าไวแสง ก็คือออก

ปีละครั้ง แต่พันธุ์ที่ออกทั้งปีก็มี ผมมีตั้งแต่พันธุ์ ยาวเป็นเมตรก็มี เม็ดใหญ่กว่าถั่วเหลืองก็มี เม็ด มีตั้งแต่สีเหลืองอ่อนไปจนกระทั่งสีน้ำตาล สีดำสีเข้ม ไปหมด เป็นพืชที่ใบกินได้ ดอกกินได้ ยอดกินได้ ฝักอ่อนกินได้ เมล็ดแวกินได้ หัวกินได้ หัวมี โปรตีนถึง ๒๐ % แต่หัวมันมีโปรตีน ๒-๔ %

ในตำหรับยาไทยหัวถั่วพุดถือเป็นยาบำรุง กำลัง ในบางพันธุ์หัวจะเยอะฝักน้อย บางพันธุ์ ฝักเยอะหัวน้อย บางพันธุ์เยอะทั้งหัวทั้งฝัก บาง พันธุ์น้อยทั้งคู่ก็มี จากข้อมูลที่เคยได้เมล็ดมา ทั้งหมด ๓๐๐ พันธุ์ แต่คงจะออกอยู่ไม่กี่พันธุ์ เพราะเก็บมาในธนาคารเมล็ดพันธุ์ของ สวว.(สภา วิจัยที่ติดเกษตรศาสตร์) อยู่มา ๒๕ ปี คือ ห้องเย็นของเขาแอร์เปิดมั่งปิดมั่งอะไรอย่างนี้ ก็ ค่อนข้างจะเสียหายไปเยอะ แต่ด้วยศักยภาพ ของเมล็ดถั่วพุด เนื่องจากมันเป็นถั่วชนิดที่เปลือก เมล็ดแข็งมาก มันก็ค่อนข้างทนคือมันพยายาม จะเก็บความงอกของมันไว้ ก็ยังพบว่าออกอยู่ และพันธุ์ที่พบใหม่ๆ อย่างเช่นพันธุ์ที่พบว่ายาว เมตรหนึ่ง พันธุ์ฝักสีดำ ฝักสีแดง หรือว่าพันธุ์ที่ มีฝักเมล็ดสีเหลืองอ่อน ซึ่งมันก็มีลักษณะเอาไป ทำเต้าเจี้ยวเลย มันคล้ายๆถั่วเหลืองมาก

งานวิจัยใน ๓๐ ปีก่อนมันก็ทำกันมา หมดแล้ว เรื่องเต้าเจี้ยว เต้าหู้ นม ซีอิ๊วขาว โปรตีนเกษตร **อะไรที่ถั่วเหลืองทำได้ ถั่วพุดทำได้ หมดและมีโปรตีนเท่ากับถั่วเหลืองแต่ปลูกง่ายกว่า ดูแลง่ายกว่า และที่ภาษาอังกฤษเขาเรียกว่า ไอศกรีมโคน คือเป็นพืชประเภทที่กินได้ทั้งต้น ต้นมันเนี่ยมีค่าเฉลี่ยโปรตีนสูงสุดในโลก** เพราะว่า ปุ่มไนโตรเจนในรากถั่วพุดมันสะสมไนโตรเจน ตลอดชีวิตของมัน ในขณะที่ถั่วชนิดอื่นมันจะมี อยู่ช่วงเดียวที่เริ่มมีไนโตรเจน ฉะนั้นไนโตรเจน เป็นองค์ประกอบสำคัญของโปรตีน ต้นมันก็จะมี ค่าเฉลี่ยของโปรตีนสูงสุด ลำต้นซากต้นจะเอาไป

ทำเป็นปุ๋ยสดหรือจะเอาไปทำเป็นอาหารสัตว์ ก็ จะเป็นแหล่งโปรตีนเป็นอาหารสัตว์ได้

ในพม่าหัวถั่วถูกใช้เป็นอาหารมีขายในตลาด อย่างพันธุ์ภูเก็ตนี้ หัวกับเมล็ดรวมกันเป็นต้น บางที่ฝักอยู่ประมาณ ๘๐๐ กิโลกรัม หัวอีก ๔๐๐ กิโลกรัม มันก็ค่อนข้างเยอะ นั่นถั่วพุดจึง เป็นพืชซึ่งมีศักดิ์ศรีพอที่จะแทนถั่วเหลืองได้เลย เพียงแต่ว่าสาเหตุที่เมื่อ ๓๐ ปีก่อนมันโด่งดัง ระดับนานาชาติ เพราะ ดร.ณรงค์เอามาทำไปคุย กับประธานาธิบดีศรีลังกา แม้กระทั่งเมล็ดพันธุ์ เราก็เอาไปให้ออฟริกา เพราะมันเป็นแหล่งอาหาร ของประเทศโลกที่สาม เป็นโปรตีนราคาถูกปลูก ง่ายดูแลง่าย แต่ต้องเจียบและหยุดไป สาเหตุ เพราะอเมริกาเสียผลประโยชน์จากรูทิกถั่วเหลือง หมื่นล้าน คนที่วิจัยขนาดว่าเป็นคนอเมริกันเองยัง ถูกถอนสัญชาติ อย่างคนไทยเอง อย่างอาจารย์ ณรงค์จะทำ ปกติเป็นที่ปรึกษาเอฟเอโอ เอฟเอโอ ก็ต้องได้ทุนจากอเมริกาตัวนายใหญ่เขาก็บอกว่า อย่าไปแตะเรื่องถั่วพุดแล้วกัน จะของบอะไรก็ขอ ไป แต่อย่าไปบอกว่าจะทำเรื่องถั่วพุด มันก็เลย ด้วยกระแสและรัฐบาลเราเมื่อ ๓๐ ปีก่อนค่อนข้าง จะอิงอเมริกาเยอะ กระแสเรื่องสงครามเย็นอะไร พวกนี้ยังมีอยู่ ก็เลยไม่อยากเป็นศัตรู และ ตอนนั้นกระแสของถั่วเหลืองก็ยังไม่มากเหมือนยุคนี้ ยุคนี้มันกลายเป็นสารพัดนึกดีไปหมด

เรื่องกรณีถั่วเหลืองนี้เป็นปัญหา เดียวกันกับที่ไปทำกับมะพร้าว ผมมีเรื่องราว เกี่ยวกับมะพร้าวของเอฟเอโอก็คือ ประเทศซามัว เป็นเกาะ ผลผลิตหลักของประเทศคือมะพร้าว น้ำมันมะพร้าวหรือกะทิมันก็จะมีน้ำมันมะพร้าว ชนิดอ้อมตัวกับไม่อ้อมตัว ที่ไม่อ้อมตัวเขาว่ามันไม่ดี จริงๆมันก็จะมีอ้อมตัวแบบดีกับไม่ดีด้วยนะ ปรากฏว่าเขารู้กันมานานแล้วว่า **จริงๆน้ำมันมะพร้าว มีประโยชน์กับร่างกายมากกว่าน้ำมันถั่วเหลือง**

อเมริกา ก็ไปบอกว่ากินน้ำมันมะพร้าวไม่ได้เป็นโรคหัวใจ เป็นโรคความดันสูง แต่ปรากฏว่าในขณะที่นักวิจัยของอเมริกาเองออกแฉเรื่องนี้บอกว่าไม่ใช่ และมันก็มีหนังสือออกมามากมายเช่นหนังสือ EAT FAT LOOK THIN ก็คือกินไขมันแต่กลับผอม

เมนูกะทิ น้ำมันถูกใช้ในประเทศที่มีอารยธรรมเก่าแก่โดยเฉพาะประเทศที่อยู่ในเขตที่ติดทะเล มะพร้าวนี้แหล่งกำเนิดทั้งโลกมาจากประเทศไทยและแหลมมลายูทั้งหมด และปรากฏว่าประเทศไทยไม่สะเทือนเท่าไรในธุรกิจน้ำมันมะพร้าว ที่บอกว่าคนจะลดความอ้วนคนกลัวเป็นคอเรสเตอรอล ต้องไม่กินน้ำมันมะพร้าว มันทำให้ธุรกิจอย่างซามัวแทบล่มจม เพราะประเทศเขามีผลผลิตอย่างเดียวคือมะพร้าว ประเทศไทยเกษตรกรอาจจะไม่กระทบกระเทือนเท่าไร แล้วจริงๆเราอาจจะมองว่า เราไปพัฒนาเรื่องอื่นเช่นทำน้ำมันมะพร้าวทำอย่างอื่นเลี้ยงไปได้ แต่ว่าประเทศที่เขาส่งออกน้ำมันมะพร้าวเสียหายหมด และเขาก็บอกเป็นสาเหตุของโรคหัวใจ ในขณะที่คนซามัวแต่ก่อนมีอัตราการเป็นโรคหัวใจน้อยมาก แต่ปัจจุบันใช้น้ำมันถั่วเหลือง

เป็นเยอะขึ้น เราเห็นจากแกงจากอะไรที่เขาทำคล้ายๆเรา เขาใช้กะทิใส่เครื่องแกงอะไรอย่างนี้คือเงื่อนไขของธุรกิจถั่วเหลือง

จริงๆถั่วเหลืองไม่ใช่ผู้ร้ายแต่ผู้ผลิตถั่วเหลืองคือผู้ร้าย ผู้ผลิตแบบอเมริกาใช้ตัดต่อพันธุกรรมด้วย การที่เรามองดูว่าถั่วพุ่มันมีคักดีศรีพอ เพราะผลผลิตมันเยอะในหลายพันธุ์ ผลผลิตมีทั้งปีและมันมีโปรตีนสูงพอกๆกับถั่วเหลือง แม้ว่าเอสเซนเจอ

คนละตัวเราก็ไปเติมที่งา เติมนางขี้ม่อนเข้าไป เราก็สามารถแปรรูปถั่วพูกินได้จริงๆแล้วกลิ่นของมันก็มีกลิ่นเฉพาะพอกๆกับถั่วเหลือง คนบางคนก็แพ้กลิ่นถั่วเหลืองนะเหม็นเขียวของมัน ถั่วพูกีมีกลิ่นเหม็นเขียวของมัน เพียงแต่ว่าที่วิจัยไปจะมีข้อมูลว่าเวลาไปทำนมพันธุ์เมล็ดสีอะไรจะได้กลิ่นน้อยรสชาติดี หรือพอไปทำนมรสชาติอะไรอร่อยทำให้หมดแล้วมีการเช็คว่า เก็บเกี่ยวเมื่อไหร่สำหรับทำเต้าเจี้ยว เก็บเกี่ยวเมื่อไหร่สำหรับทำนม

เขาวิจัยกันอย่างละเอียดเมื่อ ๓๐ ปีก่อน ประมาณ ๒๕-๓๐ ปีที่แล้ว เขาเข้าเพิ่มไว้ นี่ผมไปซีล็อกในห้องสมุดของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ก็รวมเปเปอร์แล้วพยายามคุยกันว่า ตอนนั้นเรากับอเมริกาบ่อยลง เรามีอิสรภาพทางการค้า เราสามารถที่จะผลิตเองและใช้เองได้ เราก็เอาตัวนี้เข้ามา

วันก่อนผมดูสารคดีเรื่องเต้าหู้สองปี

ปรากฏว่าคนจีนจะผลิตเต้าหู้ต้องสั่งถั่วเหลืองจากอเมริกา เขาผลิตไม่ค่อยได้ ปรากฏว่าที่เขาปลูกไม่ค่อยได้ผลแล้ว อาจจะเป็นการปลูกแบบอุตสาหกรรมมันเริ่มใช้ยาใช้อะไร ดินมันก็แยลงก็

เลยนำเข้า ตอนนี่แหล่งซอลถั่วเหลืองก็คืออเมริกา
แห่งเดียว น่ากลัวไหม เราต้องหาว่าอะไรแทน
ถั่วเหลืองได้ ถ้ามันเหม็นเขียวก็เอามาทำโปรตีน
อันนี้เอาไปทำนม อันนี้เมล็ดเล็กสีอ่อนเอามาทำ
เต้าเจี้ยวซีอิ้ว ตกลงถั่วพู่นี้ คุณไม่ต้องสงสัยว่า
เป็นจีเอ็มโอหรือไม่ เพราะมันไม่ใช่ถั่วเหลืองด้วย
ซ้ำ ถั่วพู่มันยังพรีเมนท์พี(ต้นเชื้อสายพันธุ์) เป็น
พันธุ์ป่า ยังเลี้ยงอยู่

เขาบอกว่า ๘๐ ปีที่แล้วถั่วเหลืองก็เป็น
พันธุ์เลี้ยงเหมือนกัน คนเราพัฒนาพันธุ์ให้เกิด
เกี่ยวง่ายก็เลยทำให้เป็นพุ่ม ในเมื่อมันเป็นพันธุ์
พรีเมนท์พีก็ตัดปัญหาเรื่องจีเอ็มโอ แล้วมันจะไม่
มีปัญหาไปตัดต่อจีเอ็มโอ เพราะสาเหตุว่าอเมริกา
มันปลูกไม่ได้ มันเขตรเย็น มันไปตัดต่อเพื่ออะไร
ตัดต่อแล้วมันไม่ได้ประโยชน์ ใช่ไหม ไปแย่ง
ตลาดมันมันก็ไม่ทำ อันนี้เป็นประเด็นว่าทำไม
ถั่วพู่ที่น่าสนใจ แต่ไม่ได้หมายความว่าระดมกินแต่
ถั่วพู่อย่างเดียว ความจริงกินถั่วหลากหลาย
อย่างถั่วมะแฮะที่มันออกผลผลิตมาก ผมก็ว่า
มันดีปลูกง่าย แต่ถ้าดูข้อมูลแล้วปมในรากถั่วพู่
ค่อนข้างจะมากมาย แปรรูปไว้มากมาย และมัน
ถูกแปรรูปไว้อยู่แล้ว อินโดนีเซียทำอยู่แล้ว
เมล็ดแห้งน้ำมันมีอยู่ ๑๕-๒๐ % โปรตีนมี ๒๙-
๓๐ % ซึ่งสู้กับถั่วเหลือง ที่อินโดนีเซียใช้ทำ
เต้าหู้ โปรตีนเกษตร เต็มเป้ ซีอิ้ว เต้าเจี้ยว เป็น
ซूप อาหารเสริมเด็ก เครื่องดื่มนม บะหมี่กึ่ง
สำเร็จรูป ทำได้หมดอะไรที่ถั่วเหลืองทำได้ เป็น
พืชอาหารสัตว์ได้ดีเพราะโปรตีนสูง เป็นพืชบำรุง
ดิน การเกิดปมที่รากได้เองเป็นธรรมชาติ และ
เชื้อที่ขึ้นกับถั่วพู่ไม่เฉพาะเจาะจงคือหลายเชื้อไม่
ต้องไปเพาะไรโซเบียม ปมรากที่เกิดขึ้นมีจำนวน
มากและขนาดใหญ่ และเกิดตลอดเวลาที่ต้น
เจริญเติบโต ถั่วบางชนิดเกิดช่วงปลูก บางชนิด
เกิดช่วงออกดอก แต่ถั่วพู่เกิดตลอด เพราะ

ฉะนั้นต้นถั่วพู่มีโปรตีนสูงสุดในบรรดาพืชทั้งหลาย
เป็นพืชอนุรักษดิน คือถ้าปลูกสูงไปประมาณ
เมตรหนึ่งจะมีต้นอีกชุดหนึ่งแผ่ไปกับดินแนบไป
กับดินปิดหญ้า และถ้ามีต้นไม้ใหญ่มันคลุมทั้งต้น
ต้นนั้นอาจจะตายไปเลย เพราะต้นถั่วพู่คลุม
เห็นศักยภาพการเอาตัวรอดของมัน แสดงว่า
ผลผลิตมันต้องได้แน่นอน

ถ้าเราเปลี่ยนตรงนี้อามาแทนถั่วเหลืองเลย
อาจจะไม่ต้องนำเข้าถั่วเหลืองอีก คือสร้างเกิด
ธุรกิจไซโรของเมล็ดแห้งของถั่วพู่บ้าง เพราะมีแต่
ถั่วเหลือง ถ้ามันเยอะจริงก็ส่งออกบ้างก็ได้
เพราะผมมองว่ามันเป็นแหล่งโปรตีน และก็ปลูก
ง่ายในทุกดินเพราะมันอนุรักษตัวดิน ชื่อสามัญ
ของถั่วพู่ส่วนใหญ่เราจะใช้คำว่า Winged Bean
คือถั่วปีก เราก็บอกว่าคือ ๓๐ ปีที่แล้วที่มันไม่ดัง
ให้เปลี่ยนเป็นชื่อ Princess Bean เป็นชื่อ
ทั่วไปอีกชื่อหนึ่งซึ่งเขาใช้อยู่แล้ว ผักถั่วพลีวของ
มันคล้ายกับลายลูกไม้เหมือนกระโปรงเจ้าหญิง
แล้วเราก็มองว่า ๓๐ ปีที่ผ่านมาลูกแม่มดใจร้าย
หลอกให้เอาเข็มทิ่มแล้วก็กลับไป ตอนนี่เราจะมา
ปลูกเจ้าหญิงนิทราให้ตื่นขึ้น

ตอนนี่ถ้าพันธุ์ยังหาไม่ได้เอาพันธุ์
พื้นบ้านเราก่อน พันธุ์ที่เมล็ดมีสีอ่อนกลืนจะไม่
ค่อยแรง เหมาะจะทำนม ซีอิ้ว เมล็ดสีเข้มเอาไป
ทำเป็นโปรตีนเกษตร ทอดมัน มีถั่วพู่บางพันธุ์
พื้นบ้านจะออกปีละหน ซึ่งพวกออกปีละหนผัก
จะใหญ่ อันนี้เราเก็บปีละหนก็ได้และมันก็ไม่ตาย
ปลูกครั้งเดียวออกตลอด และส่วนใหญ่พันธุ์ที่
เกษตรกรปลูกกันอยู่ พอมันเริ่มโทรมดูเหมือน
จะตายช่วงหน้าแล้งเขาจะตาย สูงจากพื้นสักศอก
หนึ่งแล้วรดน้ำเลย แตกใหม่ปีละเวลาใบเยอะๆ
มันจะไม่ค่อยเป็นลูก คือบางทีปลูกจ้งหะไม่ออก
ดอก มันก็บ้าไป.

บรรณกรรมด้วยการเขียน (ภาคที่ ๒)

(ตอนที่ ๒)

อานิสส์แห่งการเขียนบันทึก

หากท่านผู้อ่านจะย้อนไปดูสารอศอกฉบับโรเนียวว่าด้วยเรื่องหัวข้อนี้อีกครั้ง ก็จะเป็นการดีมิใช่น้อย เพราะได้สาธยายเหตุผลและความจำเป็นไว้มากมาย

ข้าพเจ้าขอตกลึกอีกครั้ง โดยไม่ยอมนทพทวนอ่าน เพื่อคัดแต่แก่นเนื้อให้มากขึ้นอีก

๑. เป็นอาวุธชนิดใหม่ในการต่อสู้กับกิเลส ในสมัยก่อนเราไม่มีตัวอักษรใช้กันแพร่หลาย การเจริญธรรม การฝึกกรรมวิสัย การฝึกสติปัญญา จึงเป็นได้แค่ “มนกรรม”

“การเขียน” จึงเป็นความเข้มข้นที่มากขึ้นอีกหลายเท่า จาก “อรูป” สู่ “รูป” จาก “มน” สู่ “กายกรรม”

ในยุคโลกาภิวัตน์ สิ่ง que ช่วยให้การปฏิบัติธรรมมีพลังมากขึ้น เป็นนวัตกรรมใหม่ เป็น Brother son Sister moon ก็คือ “การเขียนบันทึก” กับ “การฟังเทป”

เทปก็คือ พระอานนท์ สมัยใหม่ นั่นเอง ที่มีพลังความจำเป็นเลิศ และ “การเขียนบันทึก” ก็คือ “กรรมวิสัย” อันทรงพลัง!

๒. เป็นระบบ

Two in One หมายความว่า

ทำเรื่องเดียว แต่จะได้หลายอย่างไปพร้อมกัน

เรามีกาแฟซองสำเร็จรูป (Three in one)

เรามีบะหมี่สำเร็จรูป (เนื้อ-เครื่องปรุงรส)

เรามีศูนย์การค้าใหญ่โต เพราะขายทุกอย่าง

อย่างจึงไปรอด

เรามีเกษตรผสมผสาน (ไร่-นา-สวน)

เรามีหน่วยงานราชการหลายแห่ง ที่

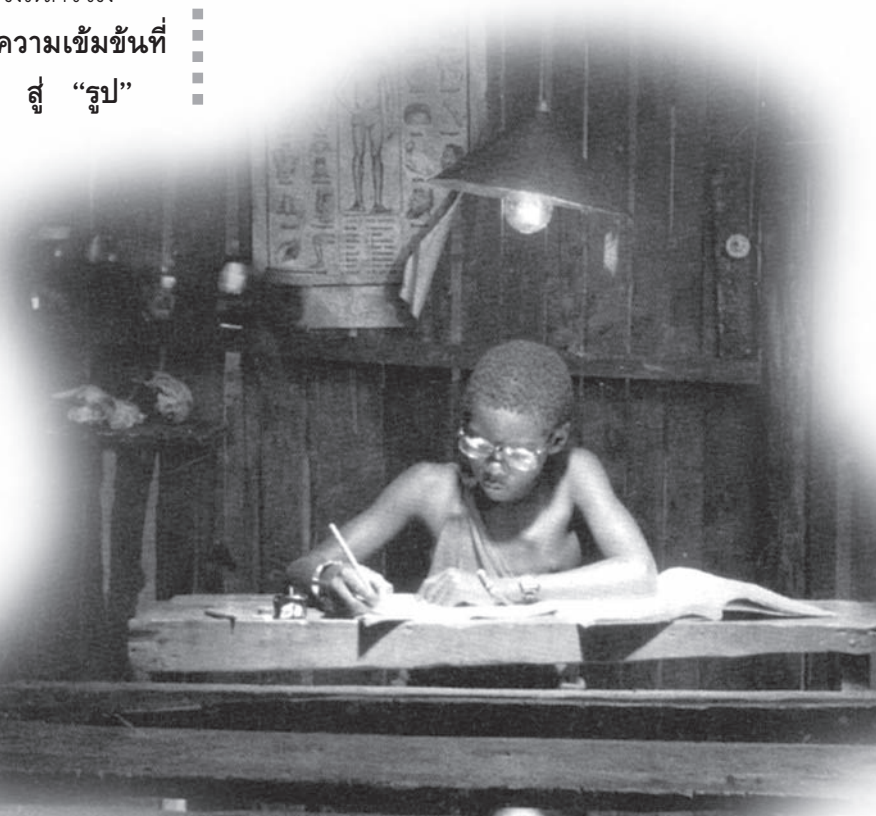
เต็มความเข้มข้นด้วยการเพิ่มงาน เช่น

ไปรษณีย์โทรเลข

แม้ธนาคารรัฐ เช่น ธ.ก.ส. ออมสิน

ก็ต้องขยับเพิ่มงาน

การศึกษาเรามีคำว่า บูรณาการ (ในวิชา

เดี๋ยวก่อเกิดหลายวิชา, ในวิชาเดี๋ยวก่อเกิด
ความตระหนักในคุณค่าชีวิต)

ในการปฏิบัติธรรมเราก็จะมีระบบทูลิน
วันในหลายๆเรื่อง อาทิเช่น

- การทำงานคือการปฏิบัติธรรม
- ประโยชน์ตน-ประโยชน์ท่าน ต้อง
พร้อมกัน

- กิจจรหันธ์-กิลโพรธิสตร์ ต้องไปด้วยกัน
สรุปก็คือ รอบตัวเรา เขาเพิ่มศักยภาพ
ของการทำงานกันทั้งนั้น เราจะอยู่หนึ่งเฉยได้อย่างไร

การเขียนบันทึก จะเรียกว่า “เป็น
อาวุธชนิดใหม่” หรือจะเรียก “เครื่องทุ่นแรงอัน
ทรงพลัง” ก็ย่อมได้

๓. เพิ่มเวลาให้แก่พระพุทธเจ้า ปัญหา
ก็คือเราจะทำอย่างไร ให้จิตใจอยู่กับธรรมะได้
มากที่สุด

เอา“กาย”มาอยู่วัด ถือเป็นสถานที่อัน
สมควร(ปฏิรูปทฤษฎี)

แล้ว จิต-ความคิด-วิมุตตญาณ อยู่ที่ไหน?
ชาวมุสลิมมีกิจกรรมละหมาดวันละ ๕ ครั้ง
ชาวคริสต์มีการเข้าเฝ้าอยู่กับตัวเอง
คุยกับพระเจ้าทุกวัน

ชาวพุทธมีการสวดมนต์ทำวัตร

แต่การ “เขียนบันทึก” คือการตัดแบ่ง
๒๔ ชั่วโมง ให้แก่พระพุทธเจ้าเพิ่มขึ้น

ดึงเวลาของชีวิตกลับคืนมา!

๔. เป็นรูปธรรมที่จับต้องได้ ไม่ใช่คิด
ลอยๆ เรื่อยๆ เมาๆ บางๆ! หลายๆท่านไม่
เห็นความสำคัญของการเป็น“มนุษย์”

ขณะที่พระพุทธองค์ทรงยืนยันว่า เป็น
ความยากเหลือแสน

เพราะฉะนั้น การได้เกิดจึงเป็นความ
โชคตีมหาศาล ความจริงที่ยากกว่านั้นก็คือ ได้

พบศาสนาได้ปฏิบัติธรรมและได้เข้าถึงมรรค-ผล!

พอท่านได้เมตตาอธิบาย การปฏิบัติธรรม
ต้องอยู่ในร่างของคนเท่านั้น

ยิ่งไปอยู่ภพสวรรค์ชั้นไหน ก็ยิ่งไม่มีทาง
เพราะเหตุนี้ การเกิดเป็นมนุษย์จึงเป็น
นาทีทองของชีวิตที่ต้องรีบทำคะแนน สังเกตความดี
เรื่องนี้พุทธศาสนิกชนส่วนใหญ่ ก็ยังเข้าใจไปอีก
ทางหนึ่ง

พระโพธิสัตว์ขณะระอุจติ ก็จะสถิต ณ
สวรรค์ชั้นดุสิต เป็นภาวะนิ่งสงบเฉย

ตอนที่รับอาวาทนามาจุติ พระพุทธเจ้า
ก็อยู่ที่ชั้นนี้

เรื่องนี้เข้าใจยาก ผ่านไปก่อนก็ได้
แต่สรุปความจากพ่อท่าน ก็จะได้ว่า

“ปฏิบัติธรรมได้ต้องเป็นมนุษย์”เท่านั้น เพราะ
มนุษย์มีกายเนื้อ มีรูปขันธ์ การฝึกอิทธิบาท
การฝึกสติปัญญา การฝึกมรรคองค์ ๘ หากไม่
อยู่ในร่างมนุษย์ ย่อมฝึกไม่ได้ !

กายเนื้อ จึงคือ ขอบรั้ว เป็นเขตแดน
เพื่อให้เราได้ฝึกธรรมะ และกายเนื้อก็จะ
เครื่องมือหรืออุปกรณ์ในการบังคับจิต ไปสู่ทิศทาง
ที่ชอบ

เจาะช่องลึกลงไปอีกระดับหนึ่ง มนุษย์
หากมีกายเนื้อเป็นฐานฝึกฝน เป็นพวงแหวน การ
บันทึกก็คือกายเนื้อของชีวิต เป็นพวงแหวนรอบ
ชีวิตที่ลึกลงไปอีก

**พลังความคิดที่กลั่นออกมาเป็นตัวอักษร
คือการตกผลึกกายเนื้อของความคิด**

**มีทั้งปริมาณ คุณภาพ และความหนาแน่น
จะมีธรรมวิจัย วิธีไหนเล่าที่จะแข็งแกร่ง
ยิ่งไปกว่าวิธีการนี้!**

บันทึกจาก... ปิศาจสมณะ

บุญนิยม หรือ โลกุตระ เท่านั้น

คือหนทางรอดจากไฟประลัยกัลป์

ทุนนิยม

อำนาจนิยม

บริโภคนิยม

หรรหรานิยม

ฉีตถารนิยม

เป็นวิถีสู่ไฟประลัยกัลป์

ตุลาคม ๒๕๔๘

ตุลาคมนี้เป็นช่วงปลายของพรรษา พ่อท่านยังคงลุกตื่นบริหารกายตั้งแต่ตีสี่ ใช้เวลาประมาณหนึ่งชั่วโมง จากนั้นจึงออกไปร่วมบิณฑบาตกับหมู่สมณะแทบทุกวัน อย่างเป็นปกติ แม้จะมีฝนตกก็ตาม เสียหายที่ยังไม่ได้บันทึกภาพขณะบิณฑบาตเปียกฝนได้เลย

กลับจากบิณฑบาตแล้วจึงสร้งน้ำ แล้วทำงานต่อจนได้เวลาฉันอาหาร โดยตื่นพรรษาที่ผ่านมา พ่อท่านได้เปลี่ยนเวลาฉันอาหารจากเดิมที่เคยฉันประมาณ ๑๑ นาฬิกาเศษ มาเป็น ๙ นาฬิกา ด้วยเหตุผลว่า**การฉันอาหารแต่เช้า จะมีผลดีต่อสุขภาพมากกว่าฉันในช่วงสายใกล้เที่ยง**

หลังฉันแล้วถ้าไม่มีกิจอื่นก็จะอยู่ทำงานที่เรือที่พักนั้น ไปจนถึงเวลาสองทุ่มจึงได้พักผ่อนจะเป็นอย่างนี้แทบจะทุกวัน นอกจากวันที่มีประชุมชุมชน มีลงอุโบสถทบทวนพระปาติโมกข์ มีทำวัตรเช้า มีทำวัตรเย็น หรือไปเทศน์ที่อุทยานบุญนิยมในวันอาทิตย์ ทุกอาทิตย์ที่อยู่ หรือออกตรวจดูงานต่างๆที่กำลังปรับปรุง ก็เป็นกิจที่เสริมขึ้นมานอกเหนือจากงานเขียน ที่ต้องอยู่กับหน้าเครื่องคอมพิวเตอร์

ปลายเดือนก็จะสัปดาห์ละครั้งจะไปร่วมประชุมที่สันตโศกและที่ปฐมมโศก ซึ่งจะมีการประชุมขององค์กรมูลนิธิ สมาคม ชุมชน รวมถึงบริษัทร้านค้าการพาณิชย์ต่างๆของชาวโศกประชุมกันเดือนละครั้ง

ข้างต้นนี้เป็นเหตุการณ์ปกติธรรมดาสามัญของพ่อท่านในการทำกิจวัตรที่บ้านราชา

ส่วนเหตุการณ์ที่น่าจะนำมาถ่ายทอดในที่นี้ เริ่มจากการเทศน์โปรดหมู่สมณะ หลังจกจบการทบทวนพระปาติโมกข์แล้ว (๓ ต.ค.) ต่อด้วยการสนทนาโปรดสมณะที่กำลังพิจารณาต่อสู้อุเรื่องราคะ (๕ ต.ค.)

เนื่องจากเป็นช่วงเดือนที่มีเทศกาลเจ (๓-๑๓ ต.ค.) พ่อท่านได้ไปสังเกตการณ์การทำงานในช่วงเวลาขายอาหารอยู่บ้าง ทั้งที่อุทยานฯและที่ร้านมังงาบุฟเฟต์ รวมถึงได้เทศน์ที่อุทยานฯในวันอาทิตย์ (๙ ต.ค.) ช่วงเทศกาลเจนี้เหมือนกัน เพื่อให้ลูกค้าได้รับอาหารใจด้วยนอกไปจากอาหารกาย โดยส่งเสียงตามสายไปให้ได้รับฟังกัน ในขณะที่รับประทานอาหาร ลูกค้าบางราย สนใจมาถามหาแผ่นซีดี **“จะรอดพ้นไปประลัยกัลป์ได้อย่างไร”** เป็นชื่อหัวข้อในการแสดงธรรมครั้งนี้ พ่อท่านเริ่มอธิบายการเกิดของชีวิต การเกิดของศาสนา ซึ่งทุกศาสนาก็จะพูดถึงยุคต้น

ยุคกลาง และยุคปลายของโลก การเกิดขึ้นของโลกและสิ่งมีชีวิตมีมานับกับไม่ได้ คำว่า **ไฟประลัยกัลป์** นั้นเป็นอย่างไร มีศาสนาพุทธเท่านั้นที่อธิบายถึงการพ้นไปจากไฟประลัยกัลป์ มีเกร็ดเล็กๆ ที่หลายคนอาจจะไม่เคยได้ยินที่ไหนมาก่อน พ่อท่านอธิบายคำว่าเวไนยสัตว์ กบอเวไนย-สัตว์ และอบายมุขที่มีความลึกซึ้งต่างไปจากที่เคยได้ยินมา รายละเอียดของการแสดงธรรมนี้ น่าสนใจยิ่ง ผู้สนใจติดตามได้จากฝ่ายเผยแพร่

หลังเทศกาลเจแล้วมีการประชุมสรุปผล ปัญหาและอุปสรรค รวมถึงสิ่งที่ควรจะต้องแก้ไขปรับปรุงของฐานงานต่างๆ ทั้งที่อยู่ทานาและร้านมังฯบุฟเฟต์ พ่อท่านได้ให้อิโวกาปิดท้ายการประชุมสรุปงานไว้ด้วยเหมือนกัน (๑๓ ต.ค. ๒๕๔๘)

รายการ“มันแปลกดีนะ!” ของช่อง ๙ สนใจเรื่องชื่อคนที่อยู่ในหมู่บ้านราชธานีโศก ที่ต่างไปจากชื่อของคนส่วนใหญ่ในสังคม จากกรณีของ“นายตายแน่ มุ่งมาจน” ที่เป็นข่าวเมื่อเดือนที่แล้ว ยังคงเป็นที่สนใจของนักข่าวกลุ่มนี้ โดยติดต่อมาขอสัมภาษณ์ผู้ที่มีชื่อแปลกๆ (๑๔ ต.ค. ๔๘) และได้ขอสัมภาษณ์พ่อท่าน ในฐานะที่เป็นผู้ตั้งชื่อแปลกๆ ให้แก่ใครต่อใครมากมาย แต่ชื่อ“ตายแน่”นี้จริงๆ แล้วพ่อท่านไม่ได้เป็นคนตั้ง เจ้าตัวเขาคิดขึ้นเองและเขาชอบ เขาจึงมาขอปรึกษาพ่อท่านว่าจะขอเปลี่ยนชื่อเป็น “ตายแน่” นี้แหละจะดีไหม ก็ได้วิจัยชื่อนี้กันจนเป็นที่กระจ่างในความดี ความดี สุดท้ายก็สรุปได้ว่า“ดีมากเลย” ใช้ได้ เขาก็ไปขอเปลี่ยน มันก็เป็นชื่อที่แปลก แต่ความแปลกนี้มันมองได้ทั้งต้นและลึก โดยเนื้อหาของการเปลี่ยนชื่อเป็น“ตายแน่”นี้ เจ้าของชื่อเขาไม่ได้คิดแค่ว่าเป็นความแปลกแบบเห็นหัว ๒ หัว ๕ ขา หรือเห็นหมามีเขา อะไรแค่นั้น แต่ในเจตนาธรรมณ์ ในเนื้อหามันมีลึกซึ้งยิ่งกว่านั้นอีกนัก

หรือวิธีอ่านนัยยะของความแปลก ที่แปลกยิ่งกว่าชื่อแปลกๆ มีเนื้อหาสาระยิ่งกว่าความแปลกเปลือกว่านี้ พ่อท่านก็ลองเสนอความแปลกอื่นแก่นักข่าวให้คิดดู ว่าสิ่งแปลกกว่า น่าสนใจกว่าชื่อแปลกๆนี้ ไม่สนใจบ้างหรือ? เช่นว่า...หมู่บ้านราชธานีโศกที่คุณมายืนอยู่เห็นอยู่ขณะนี้ มันแปลกยิ่งกว่าชื่อแปลกๆอีกนะ เพราะเป็นหมู่บ้านที่ไม่มีอบายมุขเลย คนทั้งหมู่บ้านไม่มีใครตีหม้อเหล็กคนเดียว แม้แต่สับนุหรีก็ไม่มีสักคน คนมีศีลทั้งหมู่บ้าน ไม่ว่าจะเด็กเล็ก ไปถึงคนแก่เฒ่าถือศีลกันทั้งหมู่บ้าน อย่างต่ำศีล ๕ คือคนทั้งหมู่บ้านไม่มีใครฆ่าสัตว์กันทั้งหมู่บ้าน ไม่มีการลักทรัพย์ ไม่มีกามที่ผิดศีล เป็นต้น แม้ถือศีล ๘ ในหมู่บ้านก็มีกันเยอะ ถึงขนาดเป็นฆราวาสนี้แหละถือศีล ๑๐ ก็มีไม่น้อยในหมู่บ้านนี้ เป็นหมู่บ้านที่ไม่มีอาชญากรรมเลยตลอด ๑๐ ปีมาแล้ว และที่สำคัญสามารถดำเนินชีวิตกันอยู่ได้ถึงขั้นเป็น“สาธารณโภคี”ทีเดียว คือทุกคนในหมู่บ้านทำงานไม่เอาเงินเดือน ทำงานฟรี ใครจะทำงานอะไร ทำมาหาได้ก็นำมารวมเข้าส่วนกลางของหมู่บ้านหมด ไม่เอาเป็นสมบัติส่วนตัว ส่วนตัวก็แบ่งกินแบ่งใช้แบ่งอาศัยเป็นอยู่แบบคนสันโดษมักน้อยตามธรรมของพระพุทธเจ้าที่ปฏิบัติมา เป็นคน“กล้าจน” เป็นคนปฏิบัติละตัวตน ละความเป็นของตัวของตน ไม่ยึดอะไรเป็นของตัวเองของตน กล้าที่จะเป็นคนไม่สะสมทรัพย์ศฤงคารเป็นของตน มีสมบัติร่วมกันเป็นสาธารณะ คือของทุกอย่างเป็นของเราด้วยกันหมด กินใช้ร่วมกันทั้งหมู่บ้านเหมือนครอบครัวเดียวกัน แม้จะต่างพ่อต่างแม่ ต่างตระกูล แต่เข้ามาอยู่ในหมู่บ้านนี้ก็ป็นญาติธรรม เป็นพี่น้องกัน

ช่วยกันเลี้ยงดูลูกเล็กเด็กแดงคนแก่คนเฒ่า เงินทองข้าวของสมบัติทุกอย่างเป็นของทุกคนร่วมกัน กองเดียวกัน อย่างนี้เป็นต้น

มันแปลกประหลาด!! น่าสนใจกว่าชื่อแปลกๆ เป็นไหนดู

แต่ดูเหมือนว่านักข่าวเขายังไม่รู้ลึกลงไปกว่าแปลกไปด้วยเลย เขาฟังก็พยักหน้า แต่ไม่ได้สนใจจะถ่ายทอด..สิ่งที่น่าอัศจรรย์และแปลกประหลาดยิ่งอย่างทีกล่าวแฉนี้เลย ปัญญาชนคงยังไม่ต้องการสังคมชุมชนคนที่เป็นอยู่กันอย่างนี้

นี่คือ ความเข้าใจของผู้รายงานสังคม ที่นำเสนอความมีความเป็นในสังคมต่อประชาชน

๑๖ ต.ค. ๒๕๔๘ ศูนย์บุญนิยมสิกขาราชธานีอโศก จัดกิจกรรมเชื่อมร้อยเครือข่ายเพื่อเพิ่มศักยภาพ กลุ่มสมาชิกเกษตรอินทรีย์จังหวัดอุบลราชธานี มีผู้เข้าร่วมสัมมนาจำนวน ๒๑๗ คน จาก ๑๘ หมู่บ้าน แล้วได้นิมนต์พ่อท่านเทศน์โปรดสมาชิกที่ได้มาอบรม

ออกพรรษาแล้ว ๒๑ ต.ค. ๒๕๔๘ ได้รับนิมนต์ให้ไปร่วมอภิปรายเรื่อง “*ยิ่งทำยิ่งได้ ยิ่งให้ยิ่งมี*” ในการจัดประชุมวิชาการ เรื่อง “*วาระแห่งชาติเกษตรอินทรีย์เพื่อเศรษฐกิจพอเพียง*” ณ ห้องประชุมโรงเรียนคลองไผ่วิทยา อำเภอสีคิ้ว จังหวัดนครราชสีมา ก่อนการไปร่วมอภิปราย ได้แวะพักค้างที่วัดเขาวัววันชัยนวัตน์ ปากช่อง ซึ่งเป็นสาขาที่ ๘๒ ของวัดหนองป่าพง ได้รับการต้อนรับเป็นอย่างดีจากท่านเจ้าอาวาส

๒๒ ต.ค. ๒๕๔๘ ที่สันตืออโศก คุณพิทยา สิทธิโชติ ได้มาปรึกษาเกี่ยวกับการทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง *ปฏิรูปการศึกษา ตามหลักพุทธศาสตร์*

เรื่องการศึกษาบุญนิยมยังมีปัญหา เกี่ยวกับการจัดบูรณาการการศึกษา การจัดเวลาเรียนในห้องเรียนตามตารางเวลาเรียน กับการเรียนในฐานงานกับคุณฐานงาน ผู้ปฏิบัติงานในระดับล่างกับระดับบนยังเห็นต่างกัน เมื่อระดับบนซึ่งเป็นนักบวชมีความเห็นอย่างไร ผู้อยู่ในระดับล่างที่เห็นต่างรู้สึกอึดอัด ยิ่งเด็กนักเรียนที่ยังไม่เข้าใจในการปรับระบบการศึกษาอย่างนี้ เกิดความรู้สึกสับสนในการปรับเปลี่ยนเวลาการเรียนและการทำงาน นักเรียนที่ชอบเรียน หลายคนรู้สึกว่าตนเองได้เรียนน้อยไป ขณะที่คุณฐานงานเองก็ยังไม่สามารถให้ความรู้ร่วมไปกับการทำงาน นักเรียนหลายคนคิดจะออกไปเรียนกับโรงเรียนทั่วไป ทำให้ฝ่ายการศึกษาเห็นว่าน่าจะให้พ่อท่านช่วยมาแก้ปัญหา นี้ เพื่อเป็นบรรทัดฐาน ว่าการจัดการศึกษาแบบบูรณาการ ในสภาพความเป็นจริงขณะนี้ควรเป็นอย่างไร พ่อท่านได้ให้เวลากับการพูดเรื่องการศึกษาในทิศทางที่ควรจะเป็นไป และได้ตอบปัญหาทั้งช่วงเย็นค่ำของวันที่ ๒๒ ต.ค. ๔๘ และทำวัตรเช้า ๒๔ ต.ค. ๔๘

ปลายเดือนนอกจากประชุมองค์กรต่างๆ รวมไปถึงชุมชนสันตืออโศกและปฐมอโศกแล้ว ยังมีการประชุมผู้ซื้อสิทธิในโครงการสวนบุญผักพืช เนื่องจากตั้งแต่เริ่มเปิดโครงการมา ยังไม่เคยมีการประชุมกันมาก่อนเลย เพื่อให้พ่อท่านได้ช่วยแนะให้ทิศทางว่าหมู่บ้านสวนบุญผักพืชควรเป็นเช่นใด (๒๙ ต.ค. ๔๘)

ปิดท้ายบันทึกด้วยโอวาทปิดประชุมชุมชนสันตืออโศกและพาณิชย์บุญนิยม ที่พ่อท่านได้บอกเล่าถึงความยอมรับจากสังคม ทั้งฝ่ายพระและนักวิชาการ ที่มีต่อชาวอโศก

สอบหมู่สมณะ

บันทึกจาก ...ปัจฉิมกาล

๓ ต.ค. ๒๕๕๘ ที่โบสถ์น้ำ ราชธานีโศก หลังการทบทวนพระปาติโมกข์แล้ว พ่อท่าน ได้พูดให้ข้อคิดกับหมู่สมณะ จากเนื้อความบางส่วนดังนี้ เมื่อเรามาบวชมาเป็นสมณะแล้วนี้ ก็คง จะรู้ตัวกันดีทุกคน เพราะเรามาบวชนี้ เราไม่ได้มาบวชอย่างที่เขาบวช บวชเล่นบวชหัว บวชตาม ประเพณี บวชอะไรก็ไม่รู้ บวชแก่งแก้ง ก็ไม่ใช่ทั้งนั้น พวกเรานี้มาบวชตามเป้าหมายเดิมของ พระพุทธเจ้าแน่นอน บวชเพื่อที่จะดับกิเลส เพราะชีวิตมันทุกข์เพราะกิเลสจริงๆ

ผู้ที่เข้าใจเรื่องบวช เนกขัมมะ แล้วก็พยายามปฏิบัติให้เป็นเนกขัมมะ หรือปฏิบัติให้เป็น บวช หรือ“ออกจาก”กันจริงๆจังๆ เนกขัมมะนี้แปลว่าการออกจาก ปลดปล่อยออก ออกหมดเลย ปลดปล่อยทั้งวัตถุ ปลดปล่อยทั้งกิเลส และปลดปล่อยทั้งขั้นนี้ ไม่ติดแม่แต่รูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ ไม่ติดไม่ยึด ไม่มีอุปาทาน ปล่อยออกหมด เข้าใจธรรมะตามลำดับๆ แล้ว ปลดปล่อยมา ตั้งแต่โอฬาริกอัตตา อันมีทรัพย์ศฤงคารบ้านช่องเรือนชาน โภคักขันธปาหะยะ และผู้คน ญาติโกโถติกา ญาติปรีวิภูมิงปหะยะ

ผู้มาบวชนี้ต้องถือว่าเป็นผู้มาตั้งใจตัดภาระอันคือญาติแล้ว ญาติปรีวิภูมิงปหะยะ เราก็ จะไม่ผูกพันห่วงใยรับผิดชอบกันแล้วกับญาติโกโถติกาทางโลก นี้เราจะต้องตัด เรื่องญาติที่จะ

ผูกพันต่อเชื่อต่อภาระอะไรที่จะต้องรับผิดชอบตามแบบโลกๆ และโลกักขันธาทายะ ทรัพย์ศฤงคาร เราก็ต้องไม่ผูกพันเกี่ยวข้งอีกเช่นกัน เราก็จะต้องละ ต้องวาง ต้องปลดปล่อยเหมือนกัน เหมือนกับเครื่องญาติก็มีอยู่อย่างนั้นแหละ ซึ่งเป็นสมมุติสังขะของโลกเขาอย่างหนึ่ง ใครยังมีพอกีพอ ยังมีแม่ก็แม่ บางคนมีลูกด้วยซ้ำไป เมื่อมาบวชแล้วก็ต้องปลดปล่อยปลงวาง และโลกักขันธาทายะ ทรัพย์ศฤงคารเราก็ต้องไม่ไปยุ่งไปเกี่ยวข้งอีกเช่นกัน เราก็จะต้องละ ต้องวาง ต้องปลดปล่อยเหมือนกัน เหมือนกับเครื่องญาติก็มีอยู่อย่างนั้นแหละ ไม่เป็นปลีโพธ ไม่ติด ไม่เป็นห่วง เหมือนขาดจากกันแล้วจริง เข้าใจความจริงว่าทุกอย่างต้องพรากจากกัน ไม่มีอะไรที่จะไม่พรากจากกัน แล้วก็ไม่มีอะไรเป็นของตัวของตน ไม่ใช่ตัว ไม่ใช่ตน ซึ่งเป็นบรมัตถสังขะอันลึกซึ้งของพระพุทธเจ้า

สุดยอดของการเกิดมาเป็นคนก็จะต้องมีความรู้ แล้วปฏิบัติให้ถึงที่สุด ปฏิบัติถึงความจริงอันสุดยอดจริงๆ เพราะฉะนั้นผู้ที่มาบวชจะต้องตั้งใจจริงๆ ตั้งใจและพยายาม

ผู้ที่มาบวชตั้งแต่อายุน้อยก็ทำไร แทนที่เราจะต้องไปเสียเวลา ไปสร้างวิบากต่อ เพราะวิบากคือวิบาก ไปหาภาระ คุณไปทำงานทำการ เอาเงินเอาทองเข้ามา มันก็เป็นวิบากนะ เป็นหนี้ คุณไปเอาของเขามาก เอามากเกินไปแล้วก็เป็นหนี้ เป็นวิบากอกุศลแน่นอน หรือแม้แต่ไม่เป็นหนี้หรอก ไม่ได้เอาของเขามากรอก คุณไปมีบุญมีคุณ ไปติดบุญติดคุณเข้ามา มันก็ยังเป็นหนี้ เพราะฉะนั้นในทางโลกมันก็เท่านั้นนะ ที่ชาติใดๆ มันก็เหมือนกันหมด คนในโลกนี้เกิดมาเท่าไร เกิดมาอีกก็ชาติก็เหมือนกันหมดที่ไม่ได้ศึกษาโลกุตระของพระพุทธเจ้า

ผมถึงได้พยายามอธิบายชี้ให้ฟังว่า พระพุทธเจ้านี้ก็เป็นคน ท่านก็ได้พยายามศึกษาว่า เอ...คนมันคืออะไร คนมันเกิดมาทำไม เกิดมาแล้วมันจะเอาอะไร อะไรเป็นสุดยอดแห่งความเป็นคน ฟังให้ชัดๆ และพระองค์ก็ตามศึกษาโดยตลอด พิสูจน์มาแล้วรู้ที่ล้านๆชาติ พิสูจน์ๆๆ

เมื่อเรามาบวชมาเป็นสมณะแล้ว ก็ต้องพยายามปฏิบัติให้เป็น

เนกขัมมะ หรือปฏิบัติให้เป็นบวช

เนกขัมมะ แปลว่า การออกจาก ปลดปล่อยออก ทั้งวัตถุ ทั้งกิเลส และปลดปล่อย ทั้งขั้นนี้ ไม่ติดแม้ รูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ ไม่มีอุปาทาน ปลดปล่อยหมด

จนกระทั่งรู้จุดจบของ“ความเป็นคน”แล้ว ทำความเป็นคนให้หมดสิ้นอรรถภาพ ไม่เหลืออรรถภาพ ไม่เหลืออรรถา สุธมฺ เป็นอรหันต์ เป็นนิพพาน เป็นการเลิกละปลดปล่อย ไม่เหลืออรรถภาพ ทำลายอรรถาได้ เป็นอนัตตา สุธมฺเลย ไม่เหลือได้ แต่ก็ยังไม่เป็น“สุดยอดของความเป็นคน”อยู่นั่นเอง ท่านก็พิสูจน์จนกระทั่งถึง“สุดยอดของความเป็นคน” คือสำเร็จเป็น“อนุตรสัมมาสัมพุทธเจ้า”นั่นเอง สำหรับการรู้จุดจบของ“ความเป็นคน”นั้นก็แค่ความรู้“ไปไม่กำมือเดียว”นี่คือจบเป็นอรหันต์ สามารถที่จะดับอรรถภาพ ทำลายให้ตนเองสุดสิ้น ไม่มีอะไรเชื่อมต่อกัน ไม่มีอะไรเป็นตัวเกิดอีกแล้ว ตายร่างกายแตกตายลงถ้าตั้งจิตปรินิพพาน ตั้งจิตไม่ต่อภพ ไม่ต่อภุมิอะไรอีก ก็จบสิ้นไม่มี “เรา” หรือ “อรรถา” ในความเป็นตัวเรา”เหลือวนอยู่ในวัฏสงสารและในเอกภพนี้อีกแล้ว นี่คือ “ไปไม่กำมือเดียว” เพราะอรหันต์ที่ได้ไปไม่กำมือเดียวนี่ มีความรู้สึกเลศของตน แล้วก็ล้างกิเลสสาละสลวยชัดเจนว่า อ้อ..รูปนามขันธ์ ๕ คืออะไร จิตวิญญาณคืออะไร ไม่ได้ติดในเวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ รู้นามธรรมเหล่านั้นอย่างรู้แจ้งรู้จริง มันก็ทำหน้าที่ของมัน เวทนามก็คือความรู้สึก สัญญาก็คือความจำ ความกำหนดรู้ สังขารก็คือความปรุงแต่ง ปรุงแต่งไปก็สักแต่ว่าปรุงแต่ง ไม่ได้หลงผิดอะไรต่อไปอีก ไม่ได้ติดใจอะไรต่อไปอีกในวิญญาณ ปล่อยวางวิญญาณได้ แต่ถ้าไม่ปล่อยยังจะศึกษา“ไปไม่ทั้งป่า” เพิ่มต่อไปอีก ก็สมทาน“พุทธภูมิ”ต่อไปได้

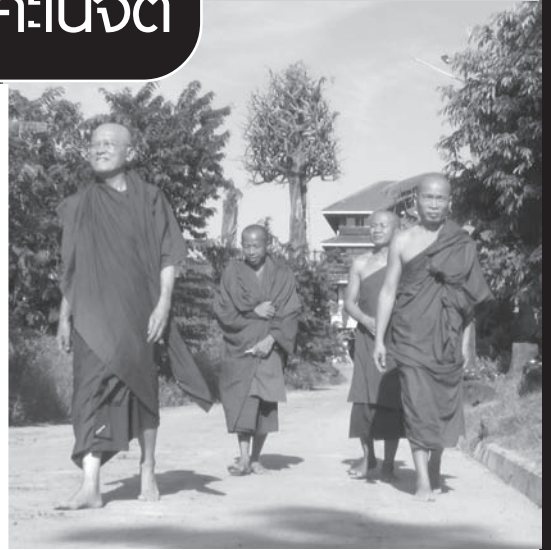
ซึ่งพระพุทธเจ้าได้ทรงพิสูจน์ต่อจนจบมาแล้ว กระทั่งได้เป็นพระพุทธเจ้า รู้ไปไม่ทั้งป่า รู้ว่า“สูงสุดในความเป็นคน”ละ ปลดปล่อยตัวเองได้ก็รู้แล้ว จะ“สูงสุดในความเป็นคน”บนมหาจักรภพนี้จะเป็นอย่างไร ท่านก็พัฒนาตัวเองจนพิสูจน์สัมมาสัมพุทธภูมิ-สัมมาสัมพุทธชาติ จนถึงที่สุดแห่งความเป็นพระอรหันตอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า ก็รู้ว่าสุดยอดแห่งคนในมหาจักรภพนี้ก็เป็นได้เท่านี้ ถ้ายังจะเกิดเป็นสัตว์โลกที่เป็น“สุดยอดแห่งความเป็นคน” ก็อย่างพระพุทธเจ้าไม่มีอะไรแล้ว ท่านก็ทำหายไป ไม่มีใครจะเกินพระองค์ท่านไปได้อีกแล้ว เพราะฉะนั้นพระพุทธเจ้าทุกพระองค์ที่เวียนเกิดมาในโลกมนุษย์ ท่านก็ตรัสอย่างนี้ทุกองค์นะ จะพูดทำหายอย่างนี้ทุกองค์ เป็นคนมันก็แค่นี้ สุดยอดไม่มีใครเท่าเทียมท่านหรอก ท่านก็ตรัสอย่างอาสาวิจา เป็นวาจาของอาจ แก้วกล้า ทำหาย ท่านทรงยืนยันว่าไม่มีใครจะเท่าเทียมท่านหรอก ถ้าใครจะเท่าท่านก็ต้องเป็นพระพุทธเจ้า ท่านให้ได้นั้นแหละ ผู้เป็นโพธิสัตว์ก็คือ ผู้เดินทางสู่“พุทธภูมิ” ก็พัฒนาตนตามท่านไป ซึ่งเมื่อเป็นพระโพธิสัตว์สูงขึ้นๆ คนก็ตามท่านไม่ทันได้ง่ายๆ เป็นอนุโพธิสัตว์ เป็นอนินิตโพธิสัตว์ เป็นนินิตโพธิสัตว์ เป็นมหาโพธิสัตว์ขึ้นไปจนกระทั่งเป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า สุดยอดแต่ละยุคแต่ละสมัยที่จะมาปรากฏ นี่คือ “สุดยอดแห่งความเป็นคน” แล้วท่านก็จะสอนเอาความรู้ที่รู้สัจธรรมนี้มาเผยแผรให้คนได้รู้ตาม ได้ปฏิบัติตาม ใครจะไปทางนี้ก็ไป ใครจะเอา ก็เอา ใครไม่เอา ก็วนเวียนอยู่ในวัฏสงสารนี้ สุขทุกข์เดือดร้อนทรมาณไป ไม่จบ ไม่สิ้นหรอก ได้สวยโลภก็สุข แต่ก็มิใช่สุขคือทุกข์ เพราะมันเป็นทวิลักษณ์ มันไม่ได้เป็นสภาพเดียว มีสุขก็มีทุกข์ ถ้าเป็นสุขโลภก็ขุ่น ต้องมาพัฒนาสู่“สุขแบบโลกุตระ” จึงไม่มีสุขไม่มีทุกข์ เป็นอนุทุกขมสุข วุปลมสุข เป็นอุเบกขาแบบโลกุตระ หรือจะตรวจสอบกันจนละเอียดด้วยอาสาญาณจายตนสัญญา-วิญญาณัญจายตนสัญญา และต่อไปจนสุดสัมบูรณ์ ผมก็ได้อธิบายไป จนไม่รู้จะอธิบายอย่างไรแล้ว

ผมก็ได้พิสูจน์คน ปฏิบัติธรรมของพระพุทธเจ้าทุกวันนี้ ไม่ว่าจะเด็กไม่ว่าเล็ก ไม่ว่าจะคนแก่ คนเฒ่า ไม่ว่าจะฆราวาส ไม่ว่าจะจะเป็นนักบวช พิสูจน์ตามทฤษฎีของพระพุทธเจ้าจริง เรียนรู้รู้ดละ มันก็เป็นมาจนกระทั่งทุกวันนี้ มันเป็นเรื่องมหัศจรรย์ ผมว่ามหัศจรรย์นะ กลุ่มคนที่อยู่ท่ามกลางโลกอันจัดจ้านด้วยโลกียะมากมายเหลือเกินทุกวันนี้แต่ผมก็เอาคนมารวมกลุ่มกันมาทำลายมนุษยชาติ ว่าคนกลุ่มนี้ไม่ไปแย่งชิงโลกีย์เขา อย่างพวกคุณ คนกลุ่มนี้มาอยู่รวมกันตามธรรมะของพระพุทธเจ้า เป็นพุทธบริษัท ๔ ไม่ไปแย่งลาภ ยศ สรรเสริญ โลภียสุขของใคร ทำไปตามประสาพออาศัย ใครเหลืออีกเลสอะไรก็ล้างของตัวเองไป ใครที่หมดแล้วก็อยู่กันอย่างเป็นสุข เห็นได้ชัดว่าเป็น คนมีศีล ทั้งศีล ๕ ศีล ๘ ศีล ๑๐ ศีลโอวาทปาติโมกข์ จุลศีล มัชฌิมศีล มหาศีล อย่างเราเอา จุลศีล มัชฌิมศีล มหาศีลของภิกษุม่าจับได้เลย แม้แต่ฆราวาสของเราก็มีจุลศีล มัชฌิมศีล มหาศีล ในวงการพุทธส่วนใหญ่เขาไม่ศึกษา จึงมีไสยศาสตร์ มีเดรัจฉานวิชา หรือวิชาโลกๆที่ติดเป็น เหวนนิยมต่างๆ แต่ของพวกเราไม่มี

หมู่มวลของพวกเรานั้นเป็นรูปลักษณะของศาสนาพุทธโดยตรง ซึ่งสังคมส่วนใหญ่
เดี๋ยวนี้ไม่เป็นรูปลักษณะของพุทธแล้ว มีรูปลักษณะเป็น“เหวนิยม”กันเกือบทั้งประเทศ ศาสนาพุทธ แท้ๆเป็น“อเหวนิยม” แต่เมื่อไม่เข้าใจว่าศาสนาพุทธแต่เดิมที่พระพุทธเจ้าท่านใช้จุลศีล มัชฌิมศีล มหาศีล เป็นตัวธรรมนุญสร้างศาสนามาตั้งแต่ประกาศศาสนา แล้วพระองค์ก็บอกอย่างนี้ ต้อง ไม่มี ต้องวันชาติ ใครมาบวชแล้วจะเป็นตัวสืบสานศาสนาก็ต้องไม่มีอย่างนี้ ละเว้น เว้นขาดตาม จุลศีล มัชฌิมศีล มหาศีล ตั้งแต่ยังไม่มีการปฏิรูป ซึ่งในพระไตรปิฎกก็มีหลักฐานให้ตรวจสอบกัน แต่ เขาก็ทำให้กลับคืนมาเป็นอย่างศาสนาพุทธไม่ได้ ผมถึงบอกว่านี่เป็นอภาลีโกจจริง ๆ ไม่จำกัดกาลเวลา ผมเอาศาสนาพุทธมาหยั่งลง ตั้งลงได้ เกิดได้เป็นกลุ่มเป็นหมู่ เป็นพุทธบริษัท ๔ อุบาสก อุบาสิกา ไม่มีภิกษุณี ก็เอาแค่เป็นสิกขมาตุก็ได้ ซึ่งเอาจุลศีล มัชฌิมศีล มหาศีลมาจับได้เลย

ถ้าภิกษุ ถ้าสมณะไม่รักษาความเป็นพุทธ ให้อยู่ในลักษณะความเป็นพุทธอเหวนิยมอย่างนี้ ถ้าไม่รักษาไว้มันก็ไม่มีการบวช อย่างมหายานหรือเถรวาทก็ตาม มันก็เป็นพุทธหลายๆ “อริยะ”ก็ โอ้โฮมีฤทธิ์มีเดชอย่างที่เขาเผยแพร่โฆษณากันในวงการพุทธ ซึ่งออกนอกเขตของพุทธไปหมด ไป หลงแกงอิทธิปาฏิหาริย์ อาเทศนาปาฏิหาริย์กันทั้งนั้น พอพูดทักท้วงกัน ตั้งสติก็พอรู้กัน แต่แล้วก็ หลงวน กลับไปมอมอยู่กับความเก่งนอกเขตของพุทธอย่างเดิม หนังสือพิมพ์เขาก็หากิน หน้ากระดาษ โฆษณาสินค้าพระเครื่องรางของขลัง แม้แต่ในหน้าศาสนาแท้ๆก็มีแต่เรื่องของพลังไสยศาสตร์ เดรัจฉานวิชาทั้งนั้น มันน่าสังเวชใจจริงๆที่เป็นเมืองพุทธแต่ทำไมไม่เข้าใจความเป็นพุทธเอาเสียเลย ผู้รู้ว่าพุทธเป็นอย่างไรก็มีแต่ทำให้เกิดกลุ่ม พุทธบริษัท ๔ อย่างเห็นได้เป็นรูปลักษณะของคนมีศีล-สมาธิ-ปัญญา-วิมุตติ-วิมุตติญาณทัสสนะไม่ได้ อันนี้แหละที่ผมเห็นว่ามันเป็นปาฏิหาริย์ เป็นอนุศาสน์ ปาฏิหาริย์ เป็นปาฏิหาริย์ตามคำสอนของพระพุทธเจ้าที่ทรงสอนไว้ อันนี้จึงทำ อันนี้จึงทำให้ยิ่ง อันนี้ จึงทำให้สัมบูรณ์เด็ดขาด นี่เป็นปาฏิหาริย์แท้ๆชัดๆ แล้วเราก็ทำได้กันขึ้นมาบ้างแล้ว เป็นกลุ่มหมู่ และอยู่กันอย่างเป็นรูปสมสุขด้วยไม่ได้มีเรื่องอบายมุขไม่ได้มีเรื่องไสยศาสตร์ไม่ได้มีเรื่องเดรัจฉานวิชา ก็เป็นสุขดี

สอนสมณะ: ที่กำลังต่อสู้กับกามราคะในจิต

บันทึกจาก...ปัจฉิมสนทนา

สู้กับกิเลสจริงๆ มันจะอย่างนี้แหละ ทรมาน เห็นชัดๆเลยว่ามัน**เป็นทุกข์** ถ้าเราปล่อยไปตามอำเภอใจ สึกเลย ไปสมสู่อย่างนี้เลยนะ เราก็จะสุข **แต่ไม่ใช่สุขอาริยสัง** เป็นสุขโลกีย์แท้ๆ ส่วนที่คุณเห็นทุกข์ตอนนี้ เห็น**ทุกข์อาริยสัง** ถ้าเป็นทุกข์อาริยสัง **ต้องเรียนรู้**

๕ ต.ค. ๒๕๔๘ ที่ราชธานีอโศก หลังกลับจากบิณฑบาตแล้ว มีสมณะ ๔ รูป เดินตามพ่อท่านมาที่เรือที่พ่อท่านทำงาน ข้าพเจ้าไม่ทันเฉลียวใจว่าจะมีการสนทนาเป็นกรณีพิเศษ จึงปลีกตัวไปซักผ้า กลับมาอีกที่ได้ยินเสียงพ่อท่านพูดจึงรู้ว่าพลาดโอกาสไปอีกแล้ว จึงรีบกดบันทึกเสียงไว้ การสนทนาช่วงต่อจากนี้ไปจึงไหลมาแบบไม่มีหัวเรื่องเลย ต้องขอภัยด้วย แต่ก็พอจับความสำคัญของเรื่องได้บ้าง จากบางส่วนของพ่อจะนำออกถ่ายทอดเป็นการศึกษาสู่กันดังนี้

พ่อท่าน : แต่หักหลังผมนี่เอาเรื่องน้ำ !

สมณะ ก : หักหลังกิเลสนี้ได้บุญ

พ่อท่าน : เอ้อ..หักหลังกิเลสนี้ได้บุญ แต่หักหลังผมนี่ เฮ้อ...คิดให้ดี คิดอีก ๑๐๘ เที้ยว (เสียงหัวเราะ)

สมณะ ข : เมื่อคืนผมก็คิด มันเหมือนใจจะขาดครับ ผมไม่คิดว่ากิเลสมันจะ...มันจะทุกข์ขนาดนี้

พ่อท่าน : นี่แหละทุกข์อาริยสังแท้ๆเลยนี่

สมณะ ข : ชีวิตไม่เคยทุกข์ขนาดนี้เลย

พ่อท่าน : นี่แหละ ถ้าเผื่อว่าสู้กับกิเลสจริงๆ มันจะอย่างนี้แหละ ทรมาน เป็นทุกข์ เห็นชัดๆเลยว่ามันเป็นทุกข์ ถ้าเราปล่อยไปตามอำเภอใจ ลี้กเลย ไปสมสู่อย่างนี้เลยนะ เราก็จะสุข แต่ไม่ใช่สุขอาริยสังณะ เป็นสุขโลกีย์แท้ๆ ส่วนที่คุณเห็นทุกข์ตอนนี้เห็นทุกข์อาริยสัง แล้วฝึกได้ นี่ ผู้ที่สู้ทุกข์อาริยสังไม่ได้ แล้วจะวิ่งหนีจากทุกข์หรือไปหาทางบำเรอ บำบัด จนได้เสพสุข แต่ถ้าวิ่งไปแล้วผู้หญิงเขาไม่เอาด้วย ก็ไม่ได้บำเรอ ก็ทุกข์ ก็ไปหากินเหล่า ออกหักไป ไปหาเต็นรำหรือไปหาอะไรก็แล้วแต่ตามเรื่องตามราว บำบัดกลมกลื่อนนะ ก็เป็นสุข เพื่อที่จะคลายทุกข์ที่พลาดเป้าแรก แต่สุขทุกข์พวกนี้มันไม่ใช่สุขหรือทุกข์อาริยสัง ไม่ใช่บำบดอย่างอาริยสัง ก็คือ เรื่องสุขทุกข์โลกีย์ธรรมดาๆ ถ้าเป็นทุกข์อาริยสังต้องเรียนรู้ คือ ทุกข์ที่มันอยากได้โลกีย์หรืออยากได้โลกธรรมแล้วเราต่อสู้ การไม่ให้มันบำเรอมันก็ทุกข์ หากเพียงแก้ทุกข์ด้วยบำเรอได้สมใจ นั่นคือ สามัญโลกิยปุถุชน แต่ถ้าแก้ด้วยวิริยमानหรือสมาธิแบบโลกีย์ หรือยิ่งแบบทำสมาธิมันให้ได้ หากภาวนาคำปรัชญามาลอบใจ มาแก้ให้หายทุกข์ไปได้ชั่วคราว ก็ยังไม่ใช่อาริยสัง **ต้องแก้ด้วยฉานหรือสมาธิแบบพุทธ** ซึ่งสูตรใหญ่ก็คือ โพธิปักขิยธรรม ๓๗ เริ่มตั้งแต่ คีล สำรวมอินทริย์ โยนิโสมนสิการ มีสติสัมปชัญญะ ฯลฯ จนเกิดฉาน เกิดวิมุตติ นั่นเอง ขณะต่อสู้ด้วยวิธีของพุทธนี่แหละ เจ้าตัวจะเห็นทุกข์อาริยสัง และขณะต่อสู้กับกิเลส มันยังไม่บรรลุผล มันยังสู้กันอยู่มันยอมทุกข์ หรือเกิดเนกขัมมสติโทมนัสเวทนาแน่ๆ นี่คือ ทุกข์อาริยสัง กระทั่งคุณดับเหตุมันได้ จึงจะเกิดเนกขัมมสติโทมนัสเวทนา และผลสูงสุดก็คือเกิดเนกขัมมสติอุเบกขาเวทนา เวลาคุณทุกข์ คุณต้องรู้ว่านี่คือทุกข์อาริยสัง และเวลาปฏิบัติก็จะเห็นอาการของเหตุ ก็พยายามวิปัสณาพิจารณาจัดการกับเหตุ ทั้งพยายามทั้งมีสติ ถ้าสติมันอ่อน สติมันไม่แข็งแรง ความพยายามอ่อนด้วย ก็จะอ่อนแอๆ ไม่มีปัญญาเข้าไปตามสติ เพราะสติสัมปชัญญะ ปัญญา หรือญาติปริญญา-ตีรณปริญญา-ปหานปริญญา จะทำงานเจริญไม่ครบครัน หรือถ้าสติไม่มี สัมปชัญญะตัวต่อตัวนี้เอง ตัวที่จะต้องพิจารณา เป็นตัวที่จะต่อให้เกิดปัญญามันไม่มี มันอ่อนแอ สติก็ไม่ตั้งอยู่เลย เพราะฉะนั้นสัมปชัญญะจึงไม่ตั้งหลัก แต่ถ้ายังมีสัมปชัญญะอยู่บ้าง ตรงที่รู้ว่าเราเป็นสมณะ สัมปชัญญะนี้เป็นตัวเตือน เราเป็นสมณะที่มาทางนี้แล้ว แต่ยังไม่เกิดปัญญาเห็นกิเลส สู้กิเลสก็แพ้แน่ เพราะฉะนั้นต้องอ่านให้ได้ ให้เกิดปัญญาเห็นกิเลส โอ้..อาการทางใจมันร้อนร่า มันร้อนรน วูบวาบๆๆ มีอาการตื่น เห็นอาการมันให้ได้ อาการมันไม่มีตัวตนนะ มันไม่มีรูปร่าง ไม่มีหัวไม่มีหาง แต่มันมีอาการ เห็นอาการมันไหม?

สมณะ ข : เห็นครับ

พ่อท่าน : เอ้อ..นั่นแหละ ดีแล้ว มีปัญญา เห็นอาการมันนั่นแหละ แล้วต้องทำอาการนั้นให้มันบรรเทา ให้มันเบาบาง จะด้วยพิจารณาเห็นความจริงให้ได้ว่า ขึ้นแพ้มันก็จะมีทุกข์อย่างนี้ไม่จบ จะหาเหตุผลมายืนยัน หรือจะด้วยเอาตัวอย่างผู้ที่เรานับถือผู้ที่ท่านบรรลุแล้ว จะด้วยสัญญาต่างๆ จะด้วยความจริงต่างๆที่นำมาใช้ ว่าเอ้อ..ถ้าเราไม่มีอารมณ์กามเมื่อไร ตอนไหน เอามาเทียบเอามาเคียง มันไม่ทุกข์อย่างนี้น่า มันโล่ง มันสว่าง มันเบาสบาย ยิ่งจะเอาสังขจะความจริงเมื่อใด อย่างไร ก็แล้วแต่ โดยเฉพาะอารมณ์ธรรมะ อารมณ์จิตวิญญาณที่ว่างจากกิเลส อารมณ์นิโรธ

อารมณ์นิพพาน อารมณ์สูญญตา อารมณ์อนัตตา อารมณ์จางคลาย อารมณ์ที่ไม่ถูกกิเลสมัน
 รุมเร้านี้ เอาอารมณ์อันนั้นมานึก มาเทียบเคียงให้เห็นว่า ทำไมเราจะต้องมีอาการอย่างนี้ ถ้า
 อาการอย่างนี้ก็เป็นใจเรา อาการทุกข์ร้อนนี้ก็เป็นใจเราเอง อาการบางอย่างที่เราทำได้ก็เราเอง แล้วเราทำอาการ
 ให้มันเบาให้ได้ พยายามเข้า ถ้าทำได้มันก็จะเกิดขึ้นมาเรื่อยๆ จนชำนาญ จนเก่ง จนแข็งแรง
 แล้วก็เร็วขึ้น เป็นปหาน มีตั้งแต่วิกขัมภนปหาน ตทังคปหาน สมุจเฉทปหาน ปฏิบัติสัทธิปหาน
 นิสสรณปหาน ต้องทำนะ เราจะปล่อยให้มันครอบงำเราไปเรื่อยๆไม่ได้

สมณะ ข : เวลาตอนนี้มันก็เข้าใจครับ มันก็ไม่มี แต่เวลาต่อสู้อันเดียว...มัน

พ่อท่าน : โอ้ย...ต้องต่อสู้ ไม่มีใครทำแทนหรอก ต่อสู้ก็ต้องคนเดียว ไม่มีใครไป
 ช่วยได้เลย แม้เพื่อนอยู่ข้างๆนี้ มันอาจจะช่วยเขาได้บ้าง แต่ก็ชะลอเท่านั้นแหละ เพราะละอาย
 เพื่อน หรือว่าเพื่อน ก็ช่วยด้วยให้บรรเทาอย่างไร มันก็อาศัยคนอื่น มันไม่ได้อาศัยตน แต่ถ้า
 คนเดี่ยวนั้นแหละเด็ดขาดแน่

สมณะ ข : เมื่อก่อนนี่ พอได้ฟังหมู่ จิตใจผมก็มีพลังดี ผมก็กล้าตัดสินใจ แต่พอพูด
 ไปแล้วมันเหมือนกับกระชากหัวใจตนเอง

พ่อท่าน : แล้วมันเป็นอย่างไรล่ะ เลือดไหลหรือเปล่า มันก็ไม่เห็นมีเลือด

สมณะ ก : น้ำตาไหลครับ

พ่อท่าน : น้ำตาไหล (หัวเราะ)

สมณะ ข : มันทรมาณครับ ผมไม่คิดว่ากิเลสมันจะทุกข์ขนาดนี้ ใจจะขาด เหมือนกับ
 ลงแดงครับ

พ่อท่าน : มันเจ็บหลอก ไอ้พวกนี้มันไม่เจ็บจริงหรอก มันไม่ใช่ของจริง

สมณะ ข : มันเหมือนไม่หาย

พ่อท่าน : นั่นแหละมันเป็นสัจจะหนึ่ง สมมุติสัจจะไง คนเขาถึงฆ่าตัวตาย หรือทำอะไรต่อ
 อะไรละอะทำอะไรได้ เพราะไม่มีกำลัง ไม่มีปัญญา แล้วก็สู้ฝืน สู้มารไม่ได้ ถ้าหนีไปอยู่ใกล้
 หมูมารหรือจะหนีไปอยู่กับผีมาร ผีมารเอาไปเป็นบริวารหมดแน่ อยู่กับมิตรดีสหายดียังมีหวังรอด

สมณะ ข : ยิ่งผมคิดว่าผมบวชมา ๑๕ ปี ที่ผ่านมามผมว่ากิเลสพวกนี้ผมลดแล้วนะ
 พอมาเจอแล้วมันรู้สึกเหมือนกับต้องมาเริ่มต้นใหม่

พ่อท่าน : ไม่ มันมีพลวปัจจัย มันไม่ได้เริ่มต้นใหม่ที่เดียวหรอก มันมีส่วนได้

สมณะ ค : รู้สึกสงสารเขาที่เขาโทรมาแล้วเขาเจ็บ สงสารเขาตอนที่พูดไปแล้วเขาเจ็บ

พ่อท่าน : คุณจะสงสารเขาหรือคุณจะสงสารคุณนะ

สมณะ ข : มันก็ทั้งสองอย่าง

พ่อท่าน : โอ้ย..เขาเองเขาก็ต้องพยายามช่วยตัวเอง เราไปสงสารเขาแล้วเราก็อหุด
 เราก็อเสีย แล้วก็ตั้งลงต่ำด้วยกันทั้งคู่ แล้วมันจะไปสงสารทำไมล่ะ สงสารแล้วมันก็ไม่ได้อ
 หมายความว่ามันเจริญขึ้นมา มันไปสู้หินเพชรอย่างเก่า มันจะได้เรื่องอะไรล่ะ นี่คือเหตุผล นี่คือ
 ความจริง คุณก็ต้องพยายาม

สมณะ ข : ผมมันเหมือนกับจะไม่มีแรง กลัวว่าจะไม่ได้ช่วยงานพ่อท่าน มันหมดพลัง

พ่อท่าน : ได้ หายได้ ผมก็เคยอกหัก ไม่เห็นมันจะเป็นอะไร ก็เคยกันมา คนละเล็ก คนละน้อย คนละมาก ก็แล้วแต่ บางคนมากจนกระทั่งแทบตาย แล้วไม่เห็นจะมีอะไร เหมือนหนังแต่ละเรื่องแต่ละเรื่อง (เสียงหัวเราะ) ถึงวินาทีที่ถามหน่อย คิดว่าจะชนะไหมนี่

สมณะ ข : ก็ดีขึ้นครับ แต่เมื่อคืนเหมือนจะตาย เวลาตอนที่เขาไม่มาบอก จิตใจก็ดีขึ้น แต่เวลาที่เขามาบอกก็เหมือนจะไม่ไหว

พ่อท่าน : ไหวอยู่ ก็ดีแล้วละ เอาเถอะ...ไม่เป็นไร เอาตัวเองบ้าง แล้วก็ให้เพื่อนช่วยบ้าง อยู่คนเดียวบางที่สู้เต็มที่มันก็เปลี่ยนๆได้ ก็กลับไป

สมณะ ข : โลกทั้งโลกเหมือนกับหมดความรื่นรมย์

พ่อท่าน : (เสียงหัวเราะ) แหม...เอาเพลงซึ้งรักไปร้องก็ดีอะ รื่นรมย์สมอร่า

สมณะ ข : ผมกลัวว่ามันจะกลับลำ

พ่อท่าน : ย้อนแย้งนะ ตีกลับไปเลย

สมณะ ข : เวลามันคิดขึ้นมาทีไรกลัวว่าจะทำให้หมู่ผิดหวัง รู้สึกอายตัวเองด้วย บวชมาตั้งนาน ทำไม่ เหมือนกับอ่อนแอ

พ่อท่าน : มันเป็นวิบาก ดีแล้วแหละที่เราเจอวิบาก ก็ล้างวิบากมันไป ซาติหน้าซาติในอะไรมันก็จะได้หมดไปเป็นขั้นๆ ซาตินี้ก็เอา เจอมันก็เจอ ลู้มันไป จนชนะ ถ้าไม่ชนะคุณก็ต่อไปอีก ในซาติหน้าคุณก็ไปอีก ทีนี้ต่อไปนี่นะ ถ้าเราแพ้ ซาติหน้ามันก็จะหนาขึ้นมากขึ้น มันก็ยิ่งหนักกว่าเก่า ถ้าเราชนะซาตินี้ ซาติหน้าก็เบาบาง หรือซาติหน้าก็ลอยลำ ถ้าชนะไป มันก็ขาดไปเรื่อยๆ ก็เบา เมื่อชนะแล้วก็ชนะไปเรื่อยๆ ก็เบา ก็ง่ายไปเรื่อย แต่ถ้าแพ้มันจะแพ้หนักหนาลงไปเรื่อยๆ ทุกข์ก็ยิ่งหนัก ยากก็ทวีขึ้นๆ ดำมันก็จะดำลงไปเรื่อยๆ ถ้าขามันก็จะขาวขึ้นไปเรื่อยๆ จะเอาทิศไหนละ

สมณะ ข : ตอนที่มันเกิดมันก็ไม่ยึดครับ แต่มันก็กลัว กลัวตรงที่หักหลังหมู่

พ่อท่าน : (เสียงหัวเราะ) ดีแล้วแหละ เอาตรงนี้ไปพิจารณาดีกว่า *หักหลังผมกับหักหลังผู้หญิงนี้* ผมว่าหักหลังผู้หญิงนั้นไม่เท่าไรหรอก ใ้บุญด้วยนา หักหลังกิเลส มันช่วยผู้หญิงในตัวเลย แต่หักหลังผมนี้ หักหลังอะไรละ หักหลังสังขจะเขี้ยวนะ มันไม่ดีนี่ เห็นชัดแจ้งดีไหม?

สมณะ ข : ไม่มีเจตนาที่จะคิดอย่างนั้น อารมณ์มันมาแล้วมันกลัวว่าจะทนไม่ไหว

สมณะ ค : ตัวอะไรที่มันคอยเตือนไว้ เพราะเราเคยให้สัญญา ถ้าหมู่จะทำอะไร ก็ต้องไม่ทำอะไรตามใจมัน

สมณะ ข : ผมถึงไม่กล้าให้สัญญากับพ่อท่าน เพราะกลัว ผมรู้ว่ากิเลสมันขึ้นๆลงๆ มันพร้อมที่จะตีกลับอยู่เรื่อย

สมณะ ค : เมื่อก่อนมีประชุมอภิธานิยธรรม ว่าจะชวนมาหาพ่อท่านก่อนประชุมมาแล้วก็อาจจะลาเลยก็ได้ เมื่อก่อนประชุมกัน ๔ ชั่วโมงครึ่ง

สมณะ ง : ถ้าไม่บอกหมู่ก็คงจะไม่รู้

สมณะ ข : ที่ผ่านมาผมก็บอกฝ่ายหญิงตลอดว่า มันทรมาณมากเลย ตอนนั้นผมยังแข็งแรง ผมก็บอกให้เขาตัดใจ หลายครั้งเขาก็ตัดใจ ผมก็พยายามที่จะไม่พุดด้วย พยายามที่จะเกี่ยวข้อให้ให้น้อยที่สุด สุดท้ายเขาก็ทรมาณใจ เขาทนไม่ได้เขาก็พุดมาก่อน หลายเที่ยวครับ ผมก็ไม่คิดว่ามันจะทรมาณใจขนาดนี้ ผมเพิ่งมาเข้าใจสภาวะเขาตอนนี้ครับ เอ๊..แต่ก่อนผมก็ไม่ได้คิดขนาดนี้ ผมเข้าใจว่ามันเป็นสภาวะที่ผมจะต้องผ่าน แต่พอคิดว่าจะเลิก มันก็ไหลลงเลยครับ กิเลสเก่าๆมันมาหมดครับ

พ่อท่าน : (หัวเราะ) กิเลสมันมาหมด ก็เลยเห็นว่ามันยังไม่หมดยังงั้นหรือ

สมณะ ข : มันเหมือนกับแต่ก่อนเราเอาชนะมันได้ เรามีกำลังเหนือกว่า เราสามารถที่จะคุมมันได้ พอเราขงขาง มันเหมือนกับมันหมดสภาพเลย มันก็เลยคิดมาทางนี้ ผมฟังคำพ่อท่านตลอด ฟังก็ว่ามันก็ยอมจำนน มันก็เข้าใจ พออารมณ์มันก็อ่อน ที่ผมมานี้ผมไม่แน่ใจว่าใจมันสามารถที่จะคลายได้ มันดูเหมือนกับมันคลายไม่ได้ แต่ตอนนี้มันก็ดีขึ้น

พ่อท่าน : นึกถึงอย่างองค์อื่นสิ องค์อื่นเขาใช้คาถานี้ ผมบอกเขาว่า โธ่เอ๊ย ขนาดพระพุทธรูปเจ้านี่นา มีพระนางพิมพาสุตแสนดี ประเสริฐสุด ทั้งสวยทั้งงาม ทั้งพร้อมไปด้วยเบญจกัลยาณี เป็นสุดยอดผู้หญิง ท่านก็ยังทิ้งเลย เมื่อจะต้องมาบวช ท่านก็ต้องทิ้ง ถึงอย่างไรมันก็ต้องทิ้ง ไม่มีอะไรที่จะไม่พราวจากกัน ทุกอย่างก็ต้องพราวจากกัน ในภพปัจจุเวกขณะ พระพุทธรูปเจ้านี่ตรัสไว้ ไม่มีอะไรที่จะไม่พราวจากกัน จริง..เมื่อเรามาทางโลกุตรระนี้แล้วนี้ มันแน่นอนที่สุดเลยว่าต้องทางนี้ เพราะถ้าเราไม่ชนะ เราก็แพ้ เพราะฉะนั้นเราต้องเอาชนะให้ได้ ต้องชนะให้ได้ ให้มันตายดูซิ ไอ้เจ็บปวดนั้นมันของปลอม คุณหายแล้วคุณจะรู้สึก ว่า โธ่เอ๊ย!....ทำไมแต่ก่อนนี้เราถึงไปหลงเป็นจริงเป็นจังอะไรกันนักหนา มันของปลอมจริงๆ มันไม่ใช่ของจริงหรือ มัน“อลิกะ”(ไม่จริง) มันคือ“กามสุขัลลิกะ”

สมณะ ข : มันของปลอม แต่มันก็เจ็บปวดจริงๆครับ

พ่อท่าน : เจ็บใจมันไม่มี! มีแต่เจ็บกาย เพราะมันเป็นเรื่องของฟิสิกส์ เรื่องของธาตุเคมี เมื่ออวัยวะเจ้ากรรมมันไม่สมดุล มันก็เกิดปฏิกิริยา ปฏิกิริยานั้นคือความเจ็บความปวดทางกาย แต่จริงที่สุดขั้นสุดยอด หรือขั้นปรมาตม์นั้น ใจมันไม่มีเจ็บ ใครยัง“เจ็บใจ”อยู่ คือคนที่ยังมีของหลอกอยู่ในตน

สมณะ ข : ผมก็นึกถึงคำนี้ของพ่อท่าน แต่มันเจ็บจริงๆครับ

พ่อท่าน : (หัวเราะ) ไหนเอามีตมาเจียนดูซิ เอาค้อนมาทุบดูซิ มันเจ็บเหมือนกันหรือเปล่า ไม่ใช่ มันไม่เหมือนนา เจ็บกายนี้มันเจ็บมีแหล่งมีที่ มันเจ็บเห็นๆเลยนา แต่ใจนั้นมันเจ็บไม่จริงหรือ มันเจ็บเอง โอ้ยยย... แต่หายก็หาย แผลไม่มี พอหายแล้วไม่มีอะไรเหลือเลย ไม่มีร่องรอยอยู่ ณ ที่ไหน ถ้าหายเร็วก็ดับเดียวเลย หายปั๊บก็หาย มันไม่มีตัวตน ไม่มีที่อยู่ ไม่มีแผล ไม่มีรอยหรือ แต่กายนั้นปฏิกิริยาของมันมีตัวตน มีรูปรอย รูปธรรมสรีระ ปฏิกิริยาทางฟิสิกส์-เคมี มันมี แต่ใจนี้ไม่มีหรือ

สมณะ ก : มันเหมือนพายุครับพ่อท่าน พัดมาวับแปลับเดียว หายไปแล้วก็ไม่มีอะไร

แล้ว

พ่อท่าน : เอ้อ อันนี้ก็ดี ไม่รู้ไม่ชี้ อยู่ๆก็พุดวูบเข้ามา พายุไม่มี โหนดตัวพายุไม่มี มันสลายไปหมดแล้ว

สมณะ ค : แค่มันมีต้นไม้หักอยู่ข้างใน (เสียงหัวเราะ)

พ่อท่าน : ต้นไม้เหวอ ต้นไม้ก็เอามาทำพิน เอาไปพิจารณา ต้องมีสติ ตั้งสติให้ได้ พิจารณา เห็นความจริงในทางอสุภะ ในทางที่มันไม่ได้เจริญ ไม่ได้ดี ไม่ได้งาม ไม่ได้มีอะไรที่จะ รุ่งเรือง มีแต่ทางเสื่อม ทางทรุด หนักไปเรื่อย ทางไหนมีแต่ตกไปเรื่อยแหละ ต้องพยายาม พิจารณาให้มันคลาย ไอ้ที่มันเจ็บปวดมันก็จะคลาย ต้องทำอย่างนั้นให้มันเกิดผล ถ้าไม่ทำ ปล่อยไปมันก็จะซ้ำซาก ไม่จบสิ้น แต่ถ้าทำได้แล้วมันก็จะเกิดผลชนะ รุกขึ้นไปๆ เรื่อยๆ ต้อง ตั้งสติสัมปชัญญะแล้วพิจารณา สติสัมโพชฌงค์ อัมมวิจยสัมโพชฌงค์ วิริยสัมโพชฌงค์ นี่เป็น ตัวปฏิบัติที่จะเกิดสัมโพชฌงค์ ถ้าตั้งสติสัมปชัญญะ เป็นสติที่เป็นตัวปฏิบัติที่มันมีการปฏิบัติจริงๆ แล้วก็มีอัมมวิจย วิจัยๆๆ พิจารณากาย เวทนา จิต ธรรม เอาธรรมะมาแทรกซ้อนในเวทนา- อารมณ์ อารมณ์มันเจ็บมันปวด เวทนามันเจ็บมันปวด พิจารณาแล้วหาต้นรากของกิเลสในจิต สราคะ สโทสะ สโมหะ พิจารณาจิตในจิต มันเป็นกิเลสอยู่ในจิตอย่างนั้นจริงๆเลย เห็นตัวมัน ให้ได้ โธ..ไอ้ตัวนี้ เห็นอาการของไอ้ตัวนั้นนะ ตัวเจ็บมันเป็นอัสสาหะ ตัวที่มันจะต้องเอาให้ได้ ให้เป็นอย่างนี้ ให้ได้อย่างนี้ ให้อยากอย่างนี้ อยากให้เกิดอย่างนี้ นั่นแหละตัวเป็นเหตุแท้ เป็น ตัวสราคะ สโทสะ สโมหะ แล้วจัดการมัน ไอ้ตัวเจ็บตัวปวด มันเป็นอัสสาหะ มันเป็นรส ปล่อยมันก่อน เพราะท่านไม่ได้ให้ไปดับรส ท่านให้ไปดับเหตุ ดับสราคะ ดับโทสะ ดับโมหะ ดับอาการที่มันเกิดในปัจจุบัน แล้วไอ้ตัวสราคะจะหาย ตัวอัสสาหะจะหาย รสชาติมันจะจืดจาง มีรสก็น้อยลงๆๆ มันไปด้วยกัน สุดท้ายมันก็เหลือน้อยลงๆๆ ไอ้ตัวของเหตุนี้ ตัวของตัณหา มันจะค่อยๆ เล็กลงๆๆ จนกระทั่งต่อไปมันจะเร็ว มันจะเหลือแต่รสอัสสาหะ เอ้อ....รสสุข-รสทุกข์ ถ้าถึงขั้นอนาคามีจริงๆ ยิ่งจะไม่มีตัณหา ไม่มีกิเลสแล้ว มันจะมีแต่รส มันจะมีแต่ เอ้อ..เรา ได้กินรสเก่า รสเก่ามันระริกกระรี้ ขึ้นมีน้ำอะไรอยู่ลึกๆเท่านั้นเอง มันจะไม่แรงไปแบบกิเลสหนา แต่มันจะเหลือรส นั่นคืออารมณ์ของฐานอนาคามี

สมณะ ข : ผมนึกถึงสภาวะของเจ้าชายนันทะ ที่ตอนลาเจ้าหญิงตอนไปส่งพระพุทธเจ้า คำพูดของเจ้าหญิงที่บอกว่า *เสด็จไปแล้วรีบกลับ* ผมเข้าใจสภาวะ มันเหมือนกับมันหลอน เหมือนกับมันหลอนตลอด อย่างเจ้าชายนันทะยังมีความรู้สึกเหมือนกับมีหวัง แต่ผมมันเหมือนกับ มันโกลนจะครีบ เหมือนกับมันต้องสู้ไกล มันเหมือนกับมันหลอน แล้วมันก็ใจหาย

สมณะ ก : เจ้าชายนันทะก็เชื่อพระพุทธเจ้า ก็อยากจะสึกเหมือนกัน แต่เชื่อ พระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าว่าถ้าอยากได้ดีกว่านี้ต้องให้บวชนานๆ สุดท้ายก็เลยได้บรรลुरुธรรม

พ่อท่าน : มันไม่เที่ยง มันไม่จริงหรอก สมมุติสัจจะมันของหลอกทั้งสิ้น สมมุติสัจจะ นั้น *“ไม่เที่ยง(อนิจจัง)-เป็นทุกข์(ทุกขัง)-ไม่ใช่ตัวตนของจริงเลย(อนัตตา)”* ทำให้หายไปจากเราได้ เชื่อพระพุทธเจ้าใหม่ละ เชื่อผมใหม่ละ ผมก็ได้พิสูจน์มาแล้ว สู้เถิดนะ สู้แล้วจะรู้ปรมาตถสัจจะ

ชัดเจน พอบรรลู่ได้ชัยชนะแล้วจะเห็นว่า โอ้..อ..อ..อ... มันไม่จริงอย่างนี้เองหนอ-อ-อ-อ!!!

สมณะ ข : มันรู้สึกเหมือนพ่อท่านหลอกให้ผมทิ้ง

พ่อท่าน : อ้าว ถ้าจะว่าผมหลอก พระพุทธเจ้าก็หลอกนะ คุณก็ต้องโทษพระพุทธเจ้าด้วยนะ เพราะผมไม่ได้พูดนอกแนวพระพุทธเจ้านะ แล้วผมก็ว่าผมไม่ได้หลอก เพราะว่าผมได้จริงหะ คนอื่นก็ได้จริง ตั้งเยอะตั้งแยะ หลอกที่ไหนเล่า เรื่องทุกข์ที่คุณเมื่อนั้นมันเป็นโลกีย์ก็จริงนะ ถ้าจะว่าไปแล้ว มันมี“จริง”กัน ๒ อย่าง โลกุตระก็จริง โลกียะก็จริง..อ้าว แต่ต้องรู้ใน“จริง”กันทั้ง ๒ อย่างนั้นให้แจ้งชัดถูกต้องคมแม่นยำครบ “จริง”ของโลกีย์นั้นเป็นทุกข์เป็นสุขไปตลอดกาล ไม่มีจบทุกข์จบสุขถาวรเด็ดขาด ส่วน“จริง”ที่เป็นโลกุตระอันนี้สิ้นทุกข์สิ้นสุขเด็ดขาดถาวร คุณจะเอาโลกีย์หรือจะเอาโลกุตระล่ะ โลกีย์นั้นมัน“จริง”แบบสมมุติสัจจะ ไม่ใช่“จริง”แบบปรมาตถสัจจะในโลกุตระ

บ้านที่จาก
...ปัจจุบัน:

จะรอดไฟประลัยกัลป์ได้อย่างไร

๙ ต.ค. ๒๕๔๘ ที่อุทยานบุญนิยม เป็นช่วงเทศกาลอาหารเจ และตรงกับวันอาทิตย์ ปีนี้ขายดีกว่าปีที่ผ่านมาถึงกระนั้นก็มีผู้เสนออยากจะนิมนต์พ่อท่านได้มาเทศน์ เพื่อให้ลูกค้าได้อาหารใจด้วย แรกทีเดียวจะจัดให้พ่อท่านได้นั่งเทศน์ที่เวทีร้องเพลงและแสดงหน้าน้ำตก แต่มีเสียงทักว่าดูไม่เหมาะสม คนนั่งกินอาหารอยู่ที่เขื่อนถ้ำมูแฉ แล้วพ่อท่านนั่งเทศน์หันหน้าเข้ามาที่เขื่อนถ้ำมูแฉ ขณะที่คนกำลังกินอาหารอยู่อย่างนั้น ถ้ามองอย่างปรมาตถสัจจะ คนนั่งกินอาหารฟังไปด้วยก็ได้ประโยชน์แน่ แต่ในแง่สมมุติสัจจะ จะมีคนมองได้ว่าเสียดธรรม เป็นการไม่เคารพธรรม จึงต้องกลับไปเทศน์ที่เขื่อนซามีสอง เหมือนอาทิตย์อื่นๆที่ผ่านมา เพราะแยกเป็นคนละ

ส่วนกันเลย ห่างจากกัน ได้แต่ส่งเสียงมาให้ลูกค้าได้ฟังไปด้วยเท่านั้น แล้วก็ย้ายอุปกรณ์ที่นอนของผู้มาช่วยงานเจออกไปชั่วคราว ในช่วงที่ใช้พื้นที่แสดงธรรม ส่วนคนที่จะมาฟังก็มีญาติธรรมกลุ่มอุบลฯรุ่นเก่าแก่เป็นขาประจำ ส่วนลูกค้าและชาวบ้านราชาที่มาช่วยงานก็รับฟังจากเสียงตามสายไป

พ่อท่านให้ชื่อหัวข้อในการแสดงธรรมครั้งนี้ว่า “จะรอดไฟประลัยกัลป์ได้อย่างไร” จากเนื้อหาบางส่วนที่ขอนำมาถ่ายทอดดังนี้

วันนี้หัวข้อเรื่องที่เราจะได้ฟังกันก็ตั้งเอาไว้ง่ายๆ แต่ว่ากว้าง และไม่ไกล ถ้าฟังแล้วอาจไกล แต่จริงๆ แล้วจะไม่ไกล หัวข้อเรื่องว่า “จะรอดไฟประลัยกัลป์ได้อย่างไร”

“คำว่า ‘ไฟประลัยกัลป์’ นี้เป็นสำนวนในทางศาสนา ศาสนาหลายศาสนาเขาเข้าใจว่าในปลายยุค มันจะเดือดร้อน มีเรื่องทารุณโหดร้าย วุ่นวาย เป็นทุกข์เป็นภัย ทำให้คนลำบาก สัตว์เดรัจฉานมันไม่ฉลาดแกมโกงเท่าคน เดรัจฉานมันก็เอาเปรียบสัตว์อื่นเหมือนกัน แต่ว่าเล่ห์เหลี่ยมสมอง ความเฉลียวฉลาดในเชิงเอาเปรียบนี้ เดรัจฉานมันมีไม่มากเท่าคน คนนี้แหมมีเล่ห์เหลี่ยมเอาเปรียบ เห็นแก่ตัวมาก มีกิเลสมาก

ต้นยุคนะ...คนก็จะยังไม่ค่อยมีกิเลสเท่าไร ความเดือดร้อนก็จะไม่มาก เพราะว่าโลกเรานี้มันมีวัตถุดิบ มันมีธรรมชาติ มีดิน น้ำ ลม ไฟ แร่ธาตุ มีแม่น้ำ ภูเขา ต้นไม้ อากาศ สรรพสัตว์ต่างๆ อุดมสมบูรณ์ มากมาย คนเกิดในยุคไหนใหม่ๆ ก็ยังไม่มาก ความแย่งชิงมันจึงยังไม่มาก ยังไม่ได้มอมเมากันเท่าไร พอหนาเข้าๆ คนก็จะสร้างความติดยึด สร้างความหลงขึ้นมาให้หลงติดยึด อันนั้นก็ติด อันนี้ก็ยึด ตั้งแต่อดีตชาติ ชาติปัจจุบัน ชาติอดีตชาติ ทำทางลี้ลาของวัตถุ สัตว์และมนุษย์ ประแสง-สี-เสียง-กลิ่น-รส-สัมผัสสารพัด แล้วก็นามธรรมที่นับไม่ถ้วนในทางอารมณ์ในทางจิต เป็นรสเป็นชาติ เป็นความเห็น เป็นความเชื่อ เป็นความรู้ เป็นศักดิ์นา สิ่งเหล่านี้เป็นนามธรรม แล้วก็เกิดจริง พอคนถูกครอบงำทางความคิด ก็เชื่อ เชื่อแล้วก็ยึด ยึดก็ติดชิ แล้วมันก็แตกไม่ได้ ล้างไม่ได้ ทำลายไม่ได้ ทำให้คลายจากออกจากจิตไม่ได้ กลายเป็นก้อนกิเลส ตัณหา อุปาทาน แล้วก็เพียบพาท เป็นพฤติกรรมอยู่ในคนจัดจ้านยิ่งขึ้นๆๆ

ภาษาอิทธิธรรมก็เรียกว่าอกุศลจิต เรียกภาษาโลกๆ ก็เรียกว่า ฝี ฝีห้าชาตาน ฝีมารอะไรก็เรียกกันไป มันเป็นนามธรรม มันไม่มีตัวตนหรอก มันเป็นพลังงาน อาตมาไม่มีภาษาอะไรเรียกดีกว่านี้ แต่พลังงานอันนี้ ไม่ใช่พลังงานทางวัตถุ เป็นพลังงานทางนามธรรม แล้วพลังงานอันนี้ไม่อาศัยวัตถุอื่น อาศัยกุหาสยัง กุหาสยังนี้เป็นภาษาบาลี กุหาสยังนั่นคือ ร่างกาย ยาววาหนาคับ กว้างคอก ของคนนั่นเอง นี่ก็คือกุหาสยัง จิตหรือมโน หรือจิตวิญญาณ หรือวิญญาณอยู่ในกุหาสยังนี้ ถ้าเรียกเป็นชั้น ๕ ก็เรียกว่า วิญญาณ ถ้าเรียกว่า มโน ก็เรียกได้ทั่วไป ถ้าเรียกว่า จิต ก็เป็นอาการ ซึ่งก็คือ ชาติรู้ นั่นเอง...อยู่ในจิต อยู่ในนายในร่างกายของเรา นี่แหละ จิตวิญญาณ

พลังงานที่เป็นกิเลส ตัณหา อุปาทาน เป็นพลังงานเหมือนกัน คล้ายกันมาก อาศัยจิตเกิดที่จิต ดับที่จิต อยู่ที่จิต มีฤทธิ์มีเดชอยู่ที่จิต ที่อื่นอยู่ไม่ได้ จิตวิญญาณจะไปอยู่ในรูกระบอก อยู่ในโน่นในนี่ที่เป็นวัตถุไม่ได้ ที่ไม่ใช่ร่างกายสัตว์โลก อยู่ไม่ได้ อยู่ได้ในเดรัจฉานหรือคนเท่านั้น แม้ออกจากกุหาสยังไปแล้วคือออกจากร่างกายของสัตว์โลกแล้ว ก็เข้าไปสิงสู่อยู่ในมหาภูตรูปอื่น

ไม่ได้ เขาบอกว่ามีจิตวิญญาณอยู่ที่ต้นไม้ มีจิตวิญญาณอยู่ที่โบสถ์ มีจิตวิญญาณอยู่ที่ภูเขา มีจิตวิญญาณอยู่ที่แม่น้ำ หรืออยู่ในสิ่งที่ไม่ใช่ชีวะ เป็นความเห็นผิด จิตวิญญาณอยู่กับสิ่งเหล่านั้นไม่ได้ พลังงานจิตวิญญาณจะไปแฝงฝังอยู่ในสิ่งเหล่านั้นไม่ได้ เพราะมหาภูตรูปเหล่านั้นมันมีพลังงานที่เป็นพลังงานระดับแค่“อุตุ”เท่านั้น อยู่ในดิน ในน้ำ ในโบสถ์ วิหาร ภูเขา แม้พลังงานยิ่งใหญ่ระดับพระอาทิตย์ ระดับแกแล็คซี่ มันก็เป็นพลังงานธรรมชาติชั้น“อุตุ” มันเป็นพลังงานระดับชีวะไม่ได้ พลังงานระดับ“อุตุ”จะมีความยิ่งใหญ่วิเศษสุดขนาดไหนก็เป็นพลังงานที่ไม่ใช่พลังงานระดับชีวะ เหมือนพลังงานชั้น“พีชะและจิตวิญญาณ” แต่กระนั้นพลังงานชั้น“พีชะ” ก็ยังเป็นพลังงานคนละครึ่งคู่กับพลังงานชั้น“จิตวิญญาณ” แม้จะเป็นชีวะเหมือนกันก็ตาม พลังงาน“จิตวิญญาณ”นั้นอยู่ได้ในร่างกายที่เป็นชีวะระดับ“สัตว์โลก”เท่านั้น ซึ่งมีความเป็นชีวะที่ลึกซึ้งยิ่งกว่าพลังงาน“พีชะ” และแน่นอนต่างกันกับพลังงาน“อุตุ”คนละครึ่งคู่

พระอาทิตย์เป็นต้น มีพลังงานมหาศาลก็จริง พลังงานความร้อน แสง เสียง ยิ่งใหญ่กว่าสัตว์โลก หรือไฟฟ้า แม่เหล็ก อันเป็นพลังงานทางฟิสิกส์อยู่ในดวงอาทิตย์นี้เยอะ แรงแสดงมาก แต่ ไม่ใช่ ชีวะ เป็นพลังงานตระกูล“อุตุ”เท่านั้น แม้แต่ในระดับพลังงานเลื่อนขึ้นมาจากพลังงานของอุตุ มาเป็นพลังงานที่มีชีวะ เรียกว่า“พีชะ” สูงขึ้นไปก็เป็นพลังงานที่เรียกว่า“จิต” พลังงานพีชะก็มีชีวะแล้ว เป็นชีวะขั้นต่ำ เป็นชีวะในพืช หรือเป็นชีวะในสัตว์ขั้นต่ำ สัตว์เซลล์เดียวเป็นต้น

พระพุทธเจ้าตรัสรู้แล้วว่าชีวะเหล่านี้ ไม่มีเวทนา มีแต่เพียงสัญญา-ความจำ และสังขาร-มีการบันทึกรหัสในพลังงาน มันมีสัญญา มันจำได้ว่านี่คือแสง นี่คือธาตุที่มันรู้จัก นี่คือธาตุที่ไม่ต้องใช้ ไม่ต้องใช้มันก็ไม่เอา ถ้าต้องใช้มันก็เอามาใช้ พลังงานทางฟิสิกส์ ดูด ผลัก เป็นเหมือนแม่เหล็กดูด เอามาสังเคราะห์ เหมือนไฟ ไฟธาตุอะไรพวกนี้เป็นต้น

ใน“พีชะ”มีพลังงานชั้นชีวะ แต่เป็นชีวะที่ยังไม่ถึงขั้น“จิต” มันยังไม่มี“ความรู้สึกที่เรียกว่าอารมณ์หรือเวทนา” พลังงานระดับนี้จะเรียกว่ารู้ ก็เหมือนรู้ว่าอะไรเป็นอะไรในระดับหนึ่งเท่านั้น เช่น ร้อนก็รู้ร้อน หนาวก็รู้หนาว อาหารก็รู้ว่าอาหาร เป็นต้น แต่อารมณ์ชอบหรือชัง โกรธหรือรัก รู้สึกทุกข์ รู้สึกสุข มันยังไม่มี พีชะที่เป็นพืชทั้งหลาย พีชะต้นใหญ่ขนาดไหนก็ตาม มันก็ไม่สามารถที่จะมีความรู้สึก สัตว์เซลล์เดียวก็ไม่มีความรู้สึก ยังไม่มีอารมณ์ ความโกรธ เกลียด ชัง รัก เศร้า พยาบาท อย่างนี้เป็นต้น มันยังไม่มี จึงไม่มีทุกข์ ไม่มีสุข ถ้าพลังงานสูงขึ้นมาอีกกว่าระดับพีชะ เป็นระดับจิตวิญญาณ จึงจะมีเวทนา คืออารมณ์ ความรู้สึก สุข ทุกข์ หรือมีรสชอบ ผูกพัน รสซึ่งผลักไสพยาบาทอาฆาต และมีอัสสาหะต่างๆ ความรู้สึกที่เรียกว่า อัญญารมณ์หรืออนัญญารมณ์ โดยเฉพาะอารมณ์สุข อารมณ์ทุกข์ ยึดติดผูกพัน มุ่งทำลายอาฆาต หรือสุข ทุกข์นี้ เพราะฉะนั้นจิตวิญญาณตั้งแต่สัตว์เดรัจฉานจะรู้สึกทุกข์ รู้สึกสุขบ้าง และยังมาเป็นจิตวิญญาณในระดับของมนุษย์ โอ้โฮ...ที่นี่ จิตวิญญาณมนุษย์นี่ยังมีสุข มีทุกข์ ประุ้งแต่งสุข ประุ้งแต่งทุกข์ สมมุติอย่างนี้สุข สมมุติอย่างนี้ทุกข์ เป็นทุกขเวทนา สุขเวทนา อทุกขมสุขเวทนา หรืออุเบกขาเวทนา โอ้โฮ...ยิ่งมากมายกายกองพิสดาร นับไม่ถ้วนซับซ้อนหลากหลายเหลือ สิ่งสมเข้าไป อุปาทานเข้าไป เรียกว่า“ยึด” จนกระทั่งใครไปยึดไปติดไว้มาก คนนั้นก็ทรมานมาก ล้างออกยาก วนเวียนอยู่ใน

โลกแห่งวิญญูสงสารที่มีสุข มีทุกข์ กว้นกันนาน...อีกนานเท่านั้น

ในจิตวิญญาณ นอกจากจะรู้สึก รู้ทุกข์แล้วก็ยังแบ่งเป็นอง เป็นฉลาดอีก ก็ยังมีอีกหลายชั้น ฉลาดอย่างประเภทสามัญทั่วไป ก็จะเป็นความฉลาดแบบโลกๆ เรียกในภาษาลาวว่า “เฉาะ” แล้วก็แย่งชิงแบบโลกๆ มีกิเลสเข้ามามาก็แย่ง ก็ชิง

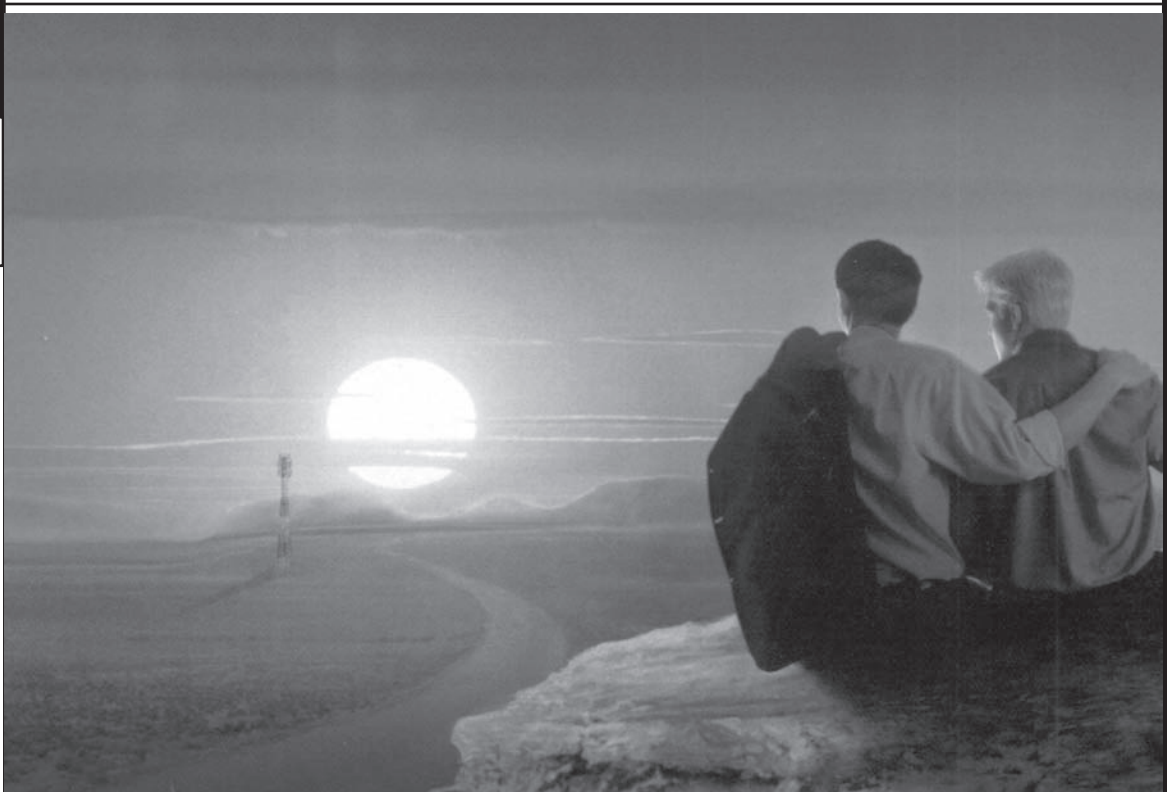
ในระดับธรรมะ ระดับโลกีย์ทั่วไป ก็มีดี มีชั่ว มีบาป มีบุญ กรรมอย่างนี้เป็นกุศลกรรม กรรมอย่างนี้เป็นอกุศลกรรม สามารถที่จะแยกแยะออก สำหรับคนที่สอนได้ เรียกว่า เวไนยสัตว์

คนที่สอนไม่ได้ก็มี แม้แต่ระดับโลกีย์นี้แหละ เรียกคนชนิดนี้ว่า อเวไนยสัตว์

ซึ่งคนส่วนใหญ่ในโลกก็จะรู้ และเรียนรู้กัน พัฒนาชีวิตกันในชั้น “โลกีย์ธรรม” อยู่ทั่วไป

เมื่อพระพุทธเจ้าอุบัติขึ้นมาในโลก “ธรรม” จึงมีพิเศษขึ้นมาอีกระดับหนึ่ง คือมี “โลกุตระธรรม” ซึ่งต่างไปจาก “โลกีย์ธรรม” อันมีเป็นสามัญในสังคมโลก

ผู้เข้าสู่ภูมิโลกุตระธรรม คือ ผู้รู้จักเรื่อง “กรรม” อย่างดี รู้จักทุกข์-สุขอย่างดี โดยเฉพาะ รู้จักจิตวิญญาณอย่างดี อย่างเป็นวิทยาศาสตร์

ดวงอาทิตย์ มีพลังงาน ความร้อน แสง เสียง ยิ่งใหญ่กว่าสัตว์โลก อันเป็นพลังงานทางฟิสิกส์ ในดวงอาทิตย์นี้เยอะ แรงแสดงมาก แต่เป็นพลังงานตระกูล “อตุ” เท่านั้น เลื่อนขึ้นมาจากพลังงานของอตุ เป็นพลังงานที่มีชีวิต เรียกว่า “พีชะ” สูงขึ้นไปก็เป็นพลังงานที่เรียกว่า “จิต”

ธรรมะสูงสุดแห่ง“โลกุตระธรรม” คือ นิพพาน ไม่ใช่จิตวิญญาณที่ดีที่สุดสูงสุด หรือพระเจ้าโลกุตระธรรม รู้ว่า “จิตวิญญาณเป็นประธานสิ่งทั้งปวง” และจัดการที่“จิตวิญญาณ” เพื่อให้ตนหมดการทำกรรมชั่วอย่างเด็ดขาด ทำแต่กรรมดีอย่างเดียว และสูงสุดเป็นอรหันต์นี้ ยิ่งไม่ยึดว่าเป็นกรรมของเรา คือไม่ยึดว่าเป็นของเรา ทั้งๆที่กรรมที่เราทำทุกกรรมเป็นของเราทั้งสิ้น แต่ไม่ยึดว่าเป็นของเรา ถ้าเรายังเวียนวนอยู่ในวัฏสงสารอยู่ เราจะต้องเป็นทนายของกรรมของเราตลอดไป จะดีหรือชั่วเป็นกรรมของเรา เป็นมรดกของเราหมด ทว่าผู้บรรลุอรหันต์แล้ว ไม่มีการทำกรรมชั่วอีก ทำแต่กรรมดีเท่านั้น จึงไม่เป็นภัยต่อโลกต่อสังคมมนุษยชาติเด็ดขาด

พระอรหันต์เนี่ย ท่านทำกรรมกัน แต่ท่านหยุดทำกรรมชั่ว ลัทธิพปอปัสสะ อภรณัง ท่านจะไม่ทำชั่วทั้งปวง ทำแต่ดี กุศลล้นสุบสัมปทา และท่านเป็นพระอรหันต์ท่านก็...สัจจิตปริโยทปนัง สำเร็จสัมบุรณ์ ท่านก็จิตสะอาดผ่องใสหมดแล้วถาวร จิตสะอาดถาวร จิตไม่เปื้อนกิเลสอีกแล้ว ฉะนั้นจิตวิญญาณพระอรหันต์นั้นจึงไม่มีกรรมอะไรอื่น เพราะมีแต่กุศลกรรมอย่างเดียว แต่กรรมนี้ยังเป็นโลกียะ กรรมมีวิบาก กรรมมีฤทธิ์ มีเดช มีบวก มีลบ แต่กรรมของพระอรหันต์นับแต่เป็นอรหันต์ไปแล้วไม่มีลบ มีแต่กรรมบวก และท่านก็ไม่ยึดกรรมเป็นตน-เป็นของตน แต่ที่จริงมันเป็นของท่าน เมื่อท่านทำกุศลกรรมนั้นๆก็เป็นทรัพย์ของท่าน ไม่มีใครแย่งไปได้หรอก แต่ท่านไม่ยึดว่าเป็นของท่าน ท่านปล่อยวางได้จริงๆ นี่เป็นนามธรรม

ธรรมะในขั้นระดับวางหมด ไม่ยึดเป็นเรา นี่เป็นธรรมะขั้นโลกุตระ ที่นี้ธรรมะขั้นโลกียะมีในระดับโลกโลกีย์ รู้ดี รู้ชั่ว ยึดดี ไม่เอาชั่ว ก็เป็นสิ่งดีในโลก เป็นคนปรารถนาดี ทำแต่สิ่งดี สิ่งสมแต่สิ่งดี เลิกสิ่งชั่วให้หมด จนแข็งแรง ไม่ทำชั่วทั้งชีวิต ทำแต่ดี-ดี-ดี ตายไปก็มีวิบากดี เกิดใหม่ก็ได้ส่วยผลดี แต่ต้องมาศึกษาอีก เพราะมันไม่เที่ยง โลกก็จะมีใหม่ เป็นโลกแบบใหม่ มีความดีแบบใหม่ มีความชั่วแบบใหม่ มีความหลอกแบบใหม่ รสนิยมใหม่ ค่านิยมของโลกไม่เหมือนเดิมหรอก ยิ่งเข้าใกล้ๆกลียุคไปทุกที-ทุกที ก็จะปรุงแต่งกันเป็นค่านิยมแบบโลกียะมาก มหาศาล ชับซ้อน ซ่อนเชิงหนักหนาสาหัส

เพราะฉะนั้นที่ตายแล้วเกิด เกิดแล้วตายในโลกียะนี้ ต่อให้ทำความดี หยุดความชั่ว ทำแต่ความดีชาตินี้ ชาติต่อไป วิบากกรรมของแต่ละบุคคลนั้น จะสังเคราะห์กันขึ้นมา

พอเกิดมาแล้วยังจำความเดิมไม่ได้ ระลึกชาติไม่ได้ ก็จะหลงไปตามโลกมอมเมา โลกครอบงำ เพราะฉะนั้นคนทุกคนที่เกิดมา แม้จะเป็นพระอาริยะสูง เป็นอรหันต์ก็ตาม จะถูกโลกครอบงำ และวิบากของตนจะผสมโรง แล้วก็พาตัวเองไปในโลกอยู่พักหนึ่ง ดังที่จะเห็นได้แม้ชีวิตพระพุทธเจ้า

ฉะนั้นในโลกียะนี้ มันไม่มีหลักประกันของโลกุตระคือ ความดีที่ถาวร คือรู้ดี ทำแต่ดี แต่ไม่ติดดี ถ้าติดดี เวลาตายแล้ว เปลี่ยนสภาพ เปลี่ยนชาตินี้ มันจะคลาย มันจะจำไม่ได้ เหมือนอย่างที่เราเกิดมานี้จำไม่ได้ชาติที่แล้ว เมื่อจำไม่ได้ มันก็เปลี่ยนแปลงได้ง่าย ดีเป็นอย่างไรก็เคยทำมา จำไม่ได้ แต่ก็จะมีพอลางๆเลือนๆ ผู้ที่ได้ทำดีมามากก็จะมีพลบัจจัยแห่งวิบากตามจริง แต่มันก็ยังมีฤทธิ์มีเดชของวิบากอื่นที่ตามมาทัน แกนวิบากทั้งหมดยังมีอีกมาก วิบากชั่ว

คนเกิดมาในโลก แล้วก็เวียนตาย เวียนเกิดไปตามวัฏสงสาร ตั้งแต่ต้นยุค มหากาลงยุค มหาปลายยุค บางยุคสั้น บางยุคเป็นหมื่นปี แสนปี บางยุคหลายล้านปี ถึงปลายยุคนี้ ท่านเรียกว่ากัป กัปหนึ่งก็มีต้นยุค และก็มีปลายยุค แต่ไม่ว่ากัปไหนๆ เหมือนกันหมด ตรงที่ปลายกัป มันจะต้องมีไฟประลัยกัลป์ เพราะฉะนั้นคนที่เวียนเกิดเวียนตาย ถ้ายังอยู่ไม่ไกลออกไป จนกระทั่งหลุดกัป ก็จะวนเวียนอยู่ในกัป ต้นกัปถึงปลายกัป ถ้าใครไม่ได้สั่งสมบุญบารมีมา จะเป็นเหยื่อไฟประลัยกัลป์

มันตามมาทัน มากกว่าฤทธิ์ดีที่เราได้เคยทำ และฤทธิ์ดีสู้ไม่ได้ วิชาบาปก็จะมาเสริมเติม ทำให้เราทำชั่วได้อีกไม่เที่ยง อย่างนี้เป็นต้น

เพราะคุณภาพของกุศล มันไม่บริสุทธิ์ มันไม่แข็งแรง มันไม่สะอาดเหมือน...โลกุตระ เพราะโลกุตระนี้มันไม่ซับซ้อน มันหนึ่งเดียวจริงๆ ส่วนโลกียะนั้น แม้ดีอย่างไรมันก็เป็นทวิลักษณ์ มันยังมีสภาพสอง มันจะไม่ใช่เป็นลักษณะเดียวๆ โดดๆ เพราะกิเลสไม่ได้ล้างออกจากจิต จึงทำงานอยู่ในจิต ยังมีผีร้ายแฝงทำงานโดยตนก็ไม่รู้จักมัน

สรุปแล้วคนเกิดในโลกเนี่ย เกิดแล้วก็เวียนตาย เวียนเกิดไปตามวัฏสงสาร ตั้งแต่ต้นยุค มหากาลงยุค มหาปลายยุค ไกลักลี่ยุคหรือใกล้ยุคท้าย ยุคปลายขึ้นมาแล้วนี่ มันจะยิ่ง

เดือดร้อนมากขึ้นมาเรื่อยๆ ห้ามไม่ได้ โลกยุคไหนๆ ก็จะมีเวรเวียนอยู่ในรอบอย่างนี้ เป็นแต่เพียงว่ายาวบ้าง สั้นบ้างเท่านั้นเอง บางยุคสั้น บางยุคเป็นหมื่นปี แสนปี หลายแสนปี บางยุคหลายล้านปี ถึงปลายยุคนี้ ท่านเรียกว่ากัป

กัปหนึ่งก็มีต้นยุค และก็มีปลายยุค เรียกว่ากัปกลับ เพราะในช่วงยุคต้นกัป ปลายกัปของแต่ละยุคๆ ไม่เที่ยง หมื่นปี หลายหมื่นปี แสนปี หลายแสนปี ล้านปี หลายล้านปี มีได้ แต่ละกัปๆ แต่ละยุค ไม่เสมอ ไม่เท่ากัน

แต่ไม่ว่ากัปไหนๆ เหมือนกันหมด เหมือนกันตรงที่ปลายกัปมันจะต้องมีไฟประลัยกัลป์ไม่ว่ากัปนั้นจะสั้น จะยาว เพราะฉะนั้นคนที่เกิดเวียนตายเนี่ย ถ้ายังสามารถที่จะเวียนเกิดเวียนตายอยู่ไม่ไกลออกไป จนกระทั่งหลุดกัป ก็จะมีเวรเวียนอยู่ในกัป ต้นกัปถึงปลายกัป ถ้าใครไม่ได้สั่งสมบุญบารมีมา มีหวัง จะเป็นเหยื่อไฟประลัยกัลป์

เรื่องของกัปเวรเวียนนี้ ศาสนาเทวนิยม ศาสนาอื่นๆ เรียนรู้เหมือนกัน แต่เขาไม่มีทางป้องกัน เขาไม่มีการต้านพลังงานที่มันจะ..หลุดรอด หลุดพ้น เพราะเขาไม่รู้ในความเป็นวิภูงสงสาร และไม่รู้การหลุดพ้นออกจากวิภูงสงสารได้เหมือนของพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าตรัสรู้ ท่านรู้ยาวรู้ไกลในวิภูงสงสารต่างๆ รู้วิภูงสงสารนักรอบไม่ถ้วน ร้อยชาติ พันชาติ หมื่นชาติ แสนชาติ ล้านชาติ สี่วิภูงกัป วิวภูงกัป ท่านรู้ละเอียดไปหมดแม่แต่...สี่วิภูงวิวภูงกัป หมายความว่า ที่เป็นกัปคือ สี่วิภูงกัป และที่ไม่เป็นกัป คือ วิวภูงกัป สั้นบ้างยาวบ้าง สี่วิภูงกัป วิวภูงกัป ปนๆกัน กัปที่มันมีทั้งนับได้บ้าง นับไม่ได้บ้าง มันมีมากมายนับไม่ถ้วน

พระพุทธเจ้าท่านตรวจสอบรู้จักต่างๆพวกนี้ ท่านบอกว่าเราไม่รู้ที่ต้น นั้นแสดงว่าท่านไม่รู้หมด แต่ท่านรู้มาก มากเสียจน..นับไม่ถ้วน มากจนสามารถเอาข้อมูลเหล่านั้นมาประมวล รู้ว่ากรรม รู้ว่าชีวิตของคนนี้มีกรรมเป็นตัวกำเนิด มีกรรมเป็นของของตน มีกรรมเป็นตัวพาเกิด กัมมโยนิ มีกรรมเป็นเผ่าพันธุ์ มีกรรมเป็นที่พึ่งอาศัย มีกรรมจำแนกสัตว์ไปต่างๆ กัมมมัง สัตเต วิภชชติ จำแนกเป็นสัตว์เดรัจฉาน จำแนกเป็นเทวดา จำแนกเป็นมนุษย์ จำแนกเป็นพระพรหม จำแนกเป็นสัตว์นรกก็ชั้นๆ จำแนกเป็นอารยชน เป็นกัลยาณชน เป็นปฏุชน กรรมทั้งนั้นเป็นตัวจำแนก

พระพุทธเจ้าจึงตรัสรู้แล้วก็มาประกาศศาสนาของท่านว่า จริงๆแล้วในโลกนี้ มันไม่ใช่ว่ามนุษย์เกิดมาเพราะพระเจ้ามาสร้างขึ้นมา บันดาลขึ้นมา ไม่ใช่ เกิดเพราะกรรมตัวเองสร้าง และกรรมตัวเองจำแนกให้เป็นไปต่างๆ พระพุทธเจ้านี้...อุบัติขึ้นในท่ามกลางศาสนาเทวนิยมที่อินเดีย มีศาสนาเยอะเยอะ ไม่มีหรือศาสนาที่เป็น“อเทวนิยม” หากจะไม่เป็นเทวนิยมก็เป็นศาสนาอุจเฉททิฐิ

อุจเฉททิฐิ คือไม่นับถือพระเจ้า ไม่นับถือเหตุอะไรทั้งนั้นแหละ ตายแล้วสูญไปเลย ถือว่าชีวิตมีเพียงชาติที่เป็นอยู่ ตายแล้วสูญ สูญตัววนๆ เช่นพวกนัตถิกทิฐิ พวกอกิริยาทิฐิ เป็นต้น พระพุทธเจ้าตรัสรู้หมด ทิฐินี้มีทิฐิ ๖๒ อยู่ในพระไตรปิฎกเล่ม ๕ สูตรที่ ๑ พรหมชาลสูตรไปอ่านดูเถอะ เป็นเทวนิยมกันแทบทั้งนั้น อเทวนิยม ก็ไม่ใช่อเทวนิยมแท้ๆอย่างของพระพุทธเจ้า อาจเป็นพวกอเหตุกะ เป็นพวกอกิริยาทิฐิ เป็นพวกนัตถิกทิฐิอะไรไปหมด เป็นพวกไม่มีกิริยา ไม่มีเหตุ

ไม่มีปัจจัย ไม่มีอะไร ตายสูญ อุกเจตทิฐิจะ ไม่มีที่ไป ไม่มีที่มา เพราะเขาไม่รู้ เขาคิดว่าตายชาติเดียวแล้วสูญ ตายแล้วไม่มีอะไรต่อ ไม่ใช่เทวนิยม แต่ก็ไม่เชื่อเทวนิยมอย่างที่พระพุทธเจ้าตรัสรู้

พระพุทธเจ้าอุบัติขึ้นมา ประกาศ“อเทวนิยม” ท่านบอกท่านไม่ใช่อำนาจศาสนาที่นับถือพระเจ้า แต่ท่านไม่ใช่พวกอุกเจตทิฐิ ท่านก็มาประกาศของท่าน ท่ามกลางศาสนาหลากหลายล้วนเป็นเทวนิยมกันเกือบทั้งนั้น มีเจ้าลัทธิ มีบริวาร โอ้โฮ..เต็มไปหมดเลย

ตอนนี้ปลายยุคแล้ว ใกล้ไฟประลัยกัลป์แล้ว คืออาตมาก็บอกพวกเราว่า ตอนนี้ที่นี่อาตมา มาที่ศาสนาพุทธมาสืบทอด มาสืบสานต่อ คืออาตมาประกาศไปตามจริง ไม่ได้อวดอ้าง ไม่ได้โอ้อวดเด่นอยากดังอะไรหรอกจริงๆ แต่ใครจะเชื่อไม่เชื่อก็ไม่มีส่วนไปบังคับใคร

อาตมาประกาศว่าอาตมาเป็นโพธิสัตว์ จะมาสืบทอดศาสนา จะมานำศาสนานี้ไปให้ถึงยุคปลาย ให้ถึงยุคสิ้นกับ ลัทธิพุทธศาสนา ซึ่งพุทธศาสนาของพระพุทธโคดมนี้ ๕,๐๐๐ ปี อาตมา จะมานำพาไปให้ศาสนานี้ไปถึง ๕,๐๐๐ ปี ก็จะต้องสืบทอด จะต้องเอาเนื้อแท้ๆของพุทธศาสนาของพระพุทธเจ้าที่อาตมาพูดถึงมาก่อนแล้วว่าเป็น“โลกุตระ” ซึ่งพลังงานจิตวิญญาณนี้ ผู้ที่เป็นเวไนยสัตว์ เมื่อที่อาตมาอธิบายเวไนยสัตว์ กับอเวไนยสัตว์ มันมีสองชั้น

โลกียะนี้ อเวไนยสัตว์ คือสัตว์ที่สอนให้ดีไม่ได้ แค่นี้กับชั่วจะเป็นโลกีย์ มันก็ทำไม่ได้ สอนไม่ขึ้น มันก็ชั่วของมันอยู่อย่างงั้นนะ พวกเพียรอย่างไรมันก็ชั่ว บางคนไม่รู้ชั่ว ไม่รู้ดีด้วย เข้าใจผิดด้วย สอนแล้วกึ่งๆเงินๆ ไม่รู้ชั่วรู้ดี นั่นเรียกว่า “อเวไนยสัตว์โลกีย์”

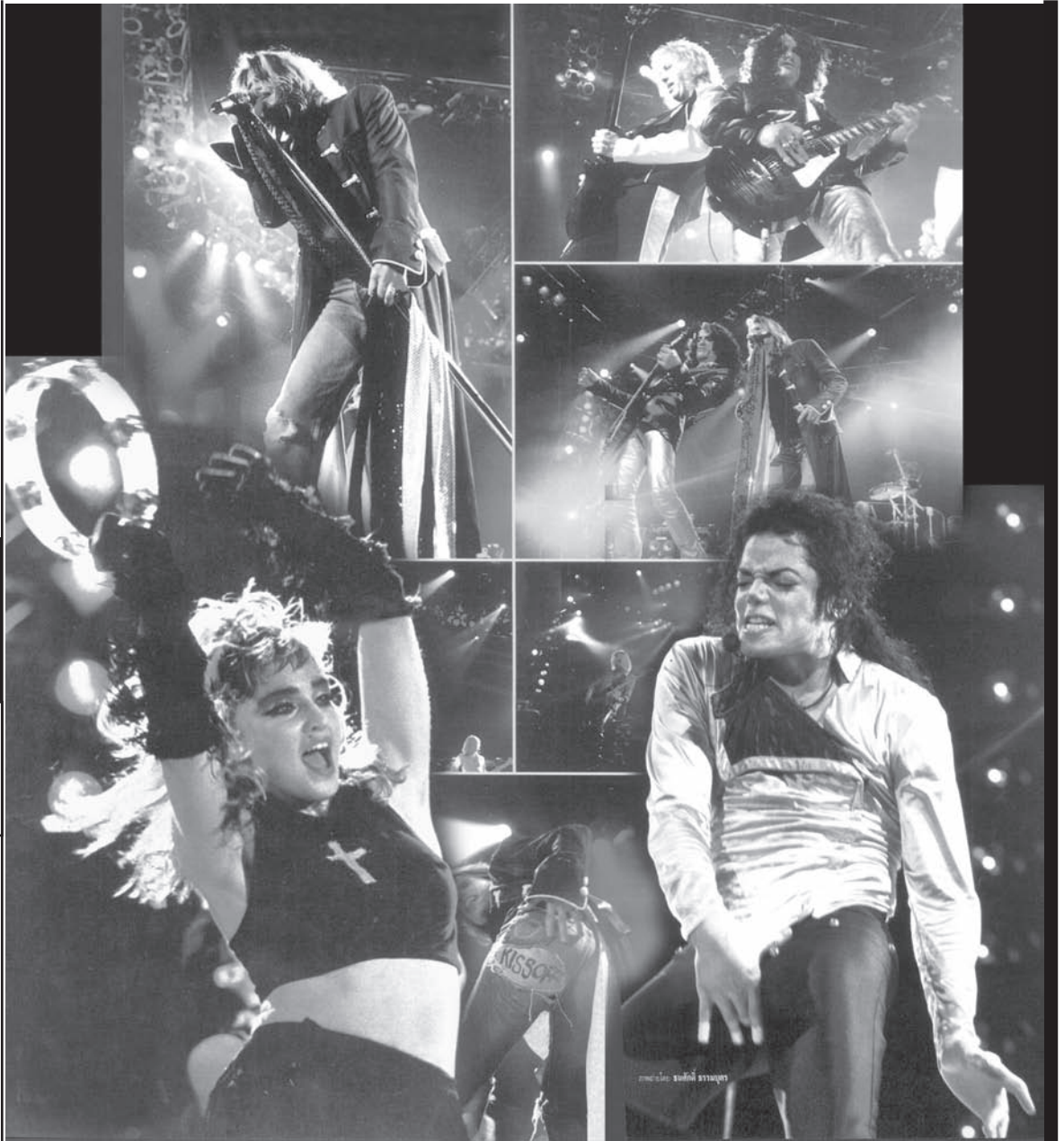
คนที่สอนดีได้ แล้วมาประพฤติดีได้ เป็น“เวไนยสัตว์โลกีย์” สอนเป็นกัลยาณชนได้ เป็นกัลยาณบุคคล นั่นเป็น“เวไนยสัตว์โลกีย์”

ที่นี้ “เวไนยสัตว์กับอเวไนยสัตว์”ในชั้นที่เป็นโลกุตระ ก็มีอีกชั้นหนึ่ง ชั้นที่เป็นโลกุตระก็คือ สัตว์ที่สอนโลกุตระไม่ได้ เรียกว่า “อเวไนยสัตว์”ในระดัปลอกุตระ ไม่รู้เรื่อง ฟังไม่เข้าใจ สอนอย่างไรก็รับไม่ได้ นี่คือ “อเวไนยสัตว์”แท้

ส่วน“อเวไนยสัตว์”อีกระดับหนึ่ง คือเอาโลกุตระไม่ได้ ปฏิบัติเอาโลกุตระธรรมใส่ตนเองไม่ได้ ตลอดชีวิต เรียนรู้เข้าใจได้ รู้เรื่อง แต่ปฏิบัติไม่ได้ ไม่บรรลुเป็นอาริยะในชาตินี้ พวกนี้พระพุทธเจ้าท่านตรัสเรียกว่าเป็นพวก“ปทปรมบุคคล” พวกนี้รู้ดี สอนคนอยู่ก็มาก แต่ตนเองไม่บรรลุธรรม

ปทปรมบุคคล คือบุคคลที่แม้จะเรียนรู้ธรรมพระพุทธเจ้าได้มาก ทรงจำไว้ได้มาก สอนคนอื่นมากด้วย แต่ในชาตินี้ไม่สามารถบรรลุธรรม นี่ก็ถือว่าเป็นอเวไนยสัตว์ ไม่ได้ธรรมะของพระพุทธเจ้า ได้แต่รู้ เมื่อไม่ได้ธรรมะ ไม่ได้โลกุตระธรรม มันก็ไม่มีแก่นแท้ พวกนี้ได้แต่แค่รู้เหมือนฉาบไว้ผิวๆ พอตายแล้วชาติหนึ่งเนี่ย มันจะลบเลือนทิ้งหายไปได้มากเลย มันไม่ยั่งยืนของพระพุทธเจ้านี้จะมีลักษณะนิยตะ หรือมีลักษณะยังยืน มีลักษณะนิจจัง ฐวัง สัสตัง อวิปริณามธัมมัง อสังหิรัง อสังกุปปัง

ไฟประลัยกัลป์ก็คือปลายยุค ที่มันเกิดความเดือดร้อนก็เพราะคนไปสร้างกิเลส

อบายมุข คือสิ่งที่ เลยชอบเขตความพอเหมาะะ **รูป รส กลิ่น เสียง สัมผัส** ที่จัดมากเกินไ้ ที่เดินที่ร้องกันอยู่ทุกวันนี้ โอ้โฮ..เจ้าประคุณเอ๋ย.. กระจุกจะหลุด หัวสั้นหัวคลอน แล้วก็ ทำลามกสารพัด ทำวีดิธการพิสดารอีกต่างหาก แม้แต่เด็กอายุน้อยๆ พ่อแม่พี่ ป้า น้า อา ก็หลงดีใจที่ลูกน้อยของเรามันแดงหน้าแดงหลังได้ เหมือนกับเหล่าชาวอบายมุขเขาแดง เด็กแท้ๆ แต่ทำให้แก่แดดเท่ากับผู้ใหญ่ มันวีดิธการพิสดาร มันน่าสมเพชเวทนา นี่คือความรู้ของคนยุคนี้ **ยุคประลัยกัลป์เป็นอย่างนี้**

ตันทา อุบาทาน แล้วก็มีสามมุตติ หลอกกัน ให้ติด ให้ยึด ให้หลง หลอกกันให้ทรมาณตัวเอง แล้วก็ไปเบียดเบียนตน เบียดเบียนคนอื่น เพราะมันเป็นอุบาทานในจิตใจ สั่งสมยึดติด

อุบาทานนี้เป็นพลังงานที่มีลักษณะแม่เหล็ก มันดูดฝืนก็อยู่ในจิตของตน ละลายพลังงานแม่เหล็กออกยากมาก และตนก็ยังอยู่ในสนามแม่เหล็กแห่งกิเลสของสังคมที่เป็นโลกีย์ด้วยกัน โอ้โฮ..ที่นี้ก็ยังเสริมแรงกันเข้าไปอีก ของตัวเองก็เป็นเชื้อโลกีย์นี้อยู่แล้ว พร้อมทั้งจะเป็นโลกีย์ตามแบบโลกีย์อยู่อย่างเต็มใจ แถมอยู่ในสนามแม่เหล็กแห่งโลกีย์ที่จัดจ้านอีก โอ้โฮ..ถูกแรงเหนี่ยวนำของสนามแม่เหล็กนี้เหนี่ยวนำ เราเป็นอนุหนึ่งเท่านั้น นึกว่าเราแน่หรือ ที่จะไม่ตกอยู่ในอำนาจโลกีย์ สนามแม่เหล็กแห่งโลกีย์นี้มันเหนี่ยวนำ มันดึงดูด มันข่ม มันกลมกลืนครอบงำคุณให้ไปกับมัน เสรีจางๆ เห็นไหม

ถ้าผู้ใดจะทำตัวเองอยู่ในสนามแม่เหล็กแห่งโลกีย์นี้ จะทำตนให้เป็นกลาง หรือให้ไม่อยู่ในใต้อนาจดึงดูดของสนามแม่เหล็กแห่งโลกีย์ ให้ตนเป็นสภาพที่แรงแม่เหล็กโลกีย์ดูดไม่ได้ สนามแม่เหล็กแห่งโลกีย์นี้ ไม่ทำปฏิกิริยากับอนุของเราหรือปรมาณูของเรา พลังงานในตัวของเรา นี้ จิตวิญญาณของเรา นี้ พลังงานแม่เหล็กของสนามแม่เหล็กโลกีย์ดูดไม่ได้ นับตั้งแต่อบายมุข สนามแม่เหล็กแห่งอบายมุขโลกีย์นี้ โอ้โฮ..เดี๋ยวนี้วิถีดารนิยม หรุหรานิยม อำนาจนิยม บริโภคนิยม ทุนนิยม อำนาจของโลกีย์ทุกวันนี้จัดจ้าน รุนแรง เลวร้าย หลอกไม่เสร็จ รวยไม่เสร็จ แล้วไม่เคยพอ คอรัปชั่นซบซ้อน

เข้าใจให้ได้ว่าอบายมุขนั้นคือสิ่งที่เลวชอบเขตความพอเหมาะ รูปมากเกินไปยิ่งแล้ว เสียงมากเกินไปยิ่งแล้ว รสมากเกินไปยิ่งแล้ว รูป รส กลิ่น เสียง สัมผัส ที่มันจัดมากเกินไป ยิ่งๆแล้วอบายมุขทั้งนั้นนะ ที่เต็นกันที่ร้องกันอยู่ทุกวันนี้ โอ้โฮ..เจ้าประคุณเอ๊ย.. กระดุกจะหลุด หัวสั้นหัวคลอน นอกจากหัวสั้นหัวคลอน แล้วก็ทำลายกสารพัด แล้วทำวิถีดารพิสดารอีกต่างหาก นั่นคืออบายมุขทั้งสิ้น มันจัดจ้านเกินที่เหมาะสมที่ควรยิ่ง แม้แต่เด็กอายุหน่อยๆ พ่อแม่ ลูก พี่ ป้า น้า อา ก็หลงดีใจที่ลูกน้อยของเรามันแดงหน้าแดงหลังได้เหมือนกับเหล่าชาวอบายมุขเขาแดงเด็กแท้ๆแต่ทำให้แก่แดดเท่ากับผู้ใหญ่ มันวิถีดารผิดรุ่น มันนำสมเพชเวทนา นี่คือการรู้ของคนยุคนี้ นี่ยุคประลัยกัลป์เป็นอย่างนี้

อาหารอร่อย อร่อย..เสียจนไม่รู้จะอร่อยอย่างไรแล้ว ประุงเข้าไป หลอกเข้าไป

สิ่งที่ใหญ่เกิน มากเกิน แปลกเกิน บ้าเกิน จนเกิน อบายมุขทั้งสิ้น สิ่งที่เกินขอบเขตนั้นนะ คืออบายมุข อบายมุขคือสิ่งที่มันทรมาณแล้ว ผลาญพร่าแล้ว มันเพ้อ มันเป็นสิ่งที่เกินจนสิ้น สูญเสีย จึงคือความเสียหาย เป็นสิ่งที่จูงดึงกันไปในหลุมลึกที่จะต้องทรมาณ ทรกรรมลำบากยากเย็น หนักหนาสาหัส

คนรวยก็ตามหาวิธีซบซ้อนในวิธีการเล่นเงิน เล่นหุ้น ไชรอสเข้ามาประเทศไทยปีเดียว เขาก็เอาไปตั้งไม่รู้กี่พันก็หมื่นล้าน วิถีหาเงินของเขาซบซ้อน วิถีพวกนี้มีเชิงกลคนรู้ไม่เท่าทัน นี่แหละอบายมุข คือมันเอาเปรียบไป ทรมาณคนอื่น ให้คนอื่นเดือดร้อน ตัวเองก็ได้ความโลภ สมใจในความโลภ ที่เกินขอบเขต ผู้ที่โลภเกินขอบเขตอบายมุขทั้งสิ้น ผู้ที่โหดเกินขอบเขตก็

อบายมุขทั้งสิ้น ผู้ที่คลั่งไคล้หลงใหล นั่นแหละคืออบายมุขทั้งสิ้น จำความเป็นอบายมุขให้ได้
 ทุกวันนี้ปรุงแต่งกันเกินทั้งนั้น ไม่เคยมีในยุคพระพุทธเจ้าเลย มันจัดจ้านกว่ายุค
 พระพุทธเจ้า จนเข้าขั้นชาติวิบัติ มาไซคีสม์ โอ๊ย..มันทรมาณตน มันทรมาณคนอื่น นักหนาสาหัส
 เกินกว่าอบายมุขไปอีก มันก็เกิดเดือดร้อน ไร่ร้อนนี้แหละคือไฟ ไฟประลัยกัลป์ ประลัย ก็คือ
 บรรลัย ไฟที่มันบรรลัยอยู่ในกับนี้ ก็คือปลายกับ ความร้อนของราคะ ความร้อนเป็นอัคคี ราคัคคี
 โทสัคคี โมหัคคี

เริ่มมาจากโมหัคคีก่อน คือหลง ไม่เข้าใจ รู้ไม่ทัน ไม่มีปัญญา ไม่มีวิชา ไม่มีภูมิรู้
 ว่าอะไรพอเหมาะพอดี อะไรที่ไม่ต้องมีก็ได้ น้อยก็ได้ พระพุทธเจ้าท่านสอนน้อยลง ราคะคุณ
 น้อยลงๆๆ

เพราะมันปลายกับนี้ ถ้ายังไม่เรียนรู้ ไม่รู้เท่าทัน คนที่เกิดมาแต่ต้นกับ กลางกับ ปลายกับ
 ไม่ได้เรียนรู้ธรรมชาติเลย จะเป็นเหยื่อของไฟประลัยกัลป์ในปลายกับ จะถูกไฟประลัยกัลป์ไหม้ตาย
 หหมด จะตายด้วยโรคเอดส์นี่ก็เป็นไฟประลัยกัลป์ เป็นต้น หรือไฟราคะ-โทสะ-โมหะเกินเพื่อ นั่นคือ
 ไฟโลภภัย

กับนี้ท่านก็ว่าเอาไว้ว่ามีพระพุทธเจ้า ๕ พระองค์ พระสมณะโคดมเป็นผู้ที่อยู่ตรงกับ
 ที่จะถึงขั้นพุทธรันดร พุทธรันดรหมายความว่า ช่วงระหว่างที่ไม่มีศาสนาพุทธ ศาสนาพุทธจะไม่มีใน
 สองกาล คือ ในช่วงกสิยุคที่คนเลวร้ายกันจนศาสนาพุทธช่วยคนเหล่านั้นไม่ได้เลย กับอีกช่วงที่
 สังคมคนยังเป็นคนดี คนยังไม่เลว คนยังไม่สร้างกิเลสขึ้นมาหลอกกันมากพอ สังคมจึงยังไม่มีทุกข์
 คนยังอยู่กันเป็นสุข สังคมยังไม่จำเป็นต้องช่วยเหลือ พระพุทธเจ้าก็ไม่ต้องเกิด จนกระทั่งคนสร้าง
 กิเลสขึ้นมาสู่สังคม สังคมเสื่อมลงจนมีทุกข์ จึงจะเกิดพระพุทธเจ้าขึ้นมาช่วยเหลือมนุษย์

ศาสนาพุทธนี้ไม่ใช่ศาสนาจะมีประจำโลกตลอด ไม่ใช่ซะ ศาสนาพุทธจะมีในช่วงๆ
 แต่ละช่วง ที่โลกเป็นทุกข์ โลกเสื่อมถึงขั้นที่ต้องช่วย แล้วศาสนาพุทธก็จะอุบัติเพื่อช่วยมนุษยชาติ
 ช่วยตั้งแต่ขั้นธรรมะที่เป็นโลกุตระ ไปจนกระทั่งคนในสังคมรับโลกุตระธรรมไม่ได้ ก็จะช่วยในระดับ
 โลภภัยไปจนสิ้นยุค

ซึ่งโลกสามัญจะมีศาสนา“เทวนิยม”เป็นศาสนาอยู่ประจำโลกจะไม่มีช่วงที่ขาดศาสนา
 “เทวนิยม”เลย จะไม่เหมือนศาสนาพุทธ ที่มีช่วง“พุทธรันดร” คือศาสนาพุทธที่เป็น“อเทวนิยม”จะ
 ขาดช่วงหายไปจากโลกเป็นครั้งคราว ศาสนาเทวนิยมนั้นจะมีตั้งแต่เทวนิยมแบบ“ศาสนาที่นับถือผี”
 แล้วจึงค่อยเป็นศาสนาเทวนิยมที่พัฒนาขึ้นมาเรื่อยๆกระทั่งมีศาสนาเทวนิยมที่เจริญสูงสุด แล้วจึง
 เสื่อมไปตามยุคคนเสื่อม แล้วศาสนาแต่ละศาสนาก็จะสิ้นไป มีศาสนาเทวนิยมแบบใหม่เกิดขึ้นมา
 เชื่อมต่อกันไม่มีขาดสาย

เช่น ในยุคนี้ ศาสนาพุทธของพระสมณะโคดม จะมีอายุยืนยาวไปถึง ๕,๐๐๐ ปี ใน
 ยุคต้นๆก็ช่วยคนด้วยโลกุตระธรรมได้เต็มที่ คนได้รับมรรคผลมาก กระทั่งศาสนาพุทธยืนยาวมาถึง
 ๒,๕๐๐ ปี โลกุตระธรรมจะค่อยๆเสื่อมจนถึงขั้นเกือบจะไม่มีมรรคผลกันแล้ว แต่ก็ได้รับการสืบสาน
 พื้นฟูให้พุทธมามกะได้รับโลกุตระธรรมขึ้นมาอีก แต่โลกุตระธรรมนั้นจะมีกันได้ต่อไปอีกไม่ถึงสองพันปี

โลกุตระก็จะยึดไปอีกประมาณพันกว่าปี โลกุตระจะค่อยๆ เลื่อนจากสังคม ซึ่งจากวันนี้ไป โลกุตรธรรมจะเริ่มรุ่งเรืองไปเรื่อยๆ อีก ๕๐๐ ปีจะรุ่งเรืองสูงสุด ซึ่งเป็นการรุ่งเรืองสำหรับยุคนี้แหละ แล้วเชื่อโลกุตระก็จะมียึดต่อไปได้อีกช่วงหนึ่ง ซึ่งแน่นอนหลังจาก ๕๐๐ ปีไปแล้วเชื่อก็จะจางลงไปเรื่อยๆ จนกระทั่งสุดท้ายก็ไม่มีโลกุตระเลย จะเหลือแต่โลกียธรรม ก็ช่วยกันประพฤติดี-ละชั่วกันไปจนสิ้นยุคของศาสนาพุทธ

ก็อีกพันกว่าปีไปโน้นแหละศาสนาพุทธจะไม่มีใครบรรลุโลกุตรธรรม ซึ่งจะเหมือนกับทุกวันนี้ก็เกือบจะพูดโลกุตรธรรมไม่รู้เรื่องกันแล้ว คล้ายๆ กัน แต่ก็ยังพูดได้ เพราะยังไม่ถึงยุคปลายจริง พิสูจน์แล้วว่าทุกวันนี้มีคนรับโลกุตรธรรมได้ สามารถบรรลุโลกุตรธรรม

คนที่มาโลกุตระแล้วนี่ จะเป็นคนที่รอดพ้นจากไฟประลัยกัลป์ เพราะจะมีไฟอบายมุข ไฟแห่งราคะกามารมณ์ที่จัดจ้าน ไฟแห่งโทสะความรุนแรงอำมหิต ไฟแห่งความหลงคลั่งไคล้มกมาย ล้วนเป็นไฟนรก ไฟที่จัดจ้านของราคะ-โทสะ-โมหะทั้งสิ้น ไหม้ลามลุกท่วมไปเต็มสังคม คนที่อยู่ในโลกียะต้องถูกไฟเหล่านี้ไหม้ อย่างน้อยก็ถูกลวกจนต้องทนทรมานแน่นอน คนที่เข้ามาในแดนโลกุตระได้แล้วจึงจะพ้นไฟดังกล่าวนี้ โลกยุคนี้คือโลกแห่งไฟประลัยกัลป์แท้ๆ ซึ่งนับวันจะรุกร้อน รุนแรงยิ่งขึ้นๆ แน่ๆ สังคมที่หลุดพ้นจากไฟประลัยกัลป์นั้นจะเห็นได้แม้แต่ทางรูปธรรม สังคมชาวอโศกเป็นต้น หมู่บ้านราชธานีอโศก หมู่บ้านศีระอโศก หรือชุมชนชาวอโศกทั้งหลาย ไม่มีอบายมุขเลย คนกินเหล้าหรือสูบบุหรี่แม้คนเดียวก็ไม่มี จริงๆ ถือศีลกันทั้งหมู่บ้าน อย่างต่ำศีล ๕ ศีล ๘ ก็มีกันเต็มหมู่บ้าน แม้แต่ศีล ๑๐ ชาวบ้านของชาวอโศกนี้แหละ ก็ยังมีไม่น้อยเลย ไม่มีเดรัจฉานวิชา ไม่มีไสยศาสตร์ทั้งชุมชน

โง่งนี่ เป็นอบายมุขแท้ๆ คือ นรกต่ำนะ วิธีโง่งก็โง่งจัดจ้านซับซ้อนซ่อนเชิง เก่ง นี่พวกนี้พวกสัตว์นรกทั้งนั้นแหละ พวกอบายมุขทั้งนั้นแหละ พวกนี้จะไม่หลุดพ้น พวกนี้คือพวกอยู่ในสภาพไฟประลัยกัลป์ไหม้ตัวเองอยู่ไม่รู้ตัว คือเขาไม่รู้จักทุกข์อาริยสังข์ ไม่รู้จักกลัวบาป ไม่กลัวชั่ว ไฟนรกนี้ไหม้ทั้งตัวเขาอยู่และไหม้สังคมให้เดือดร้อนไปทุกหย่อมหญ้า ความเดือดร้อนหรือทุกข์อาริยสังข์นี้เกิดแล้วอย่าง ยิ่งในสังคมไทย เห็นคาตา แต่คนตาสั้น ตามัว ตาบอด จะไม่เห็น คนตาดีสามัญ มีปัญญา มีปฏิภาณ เห็นชัดเจนในความจริงนี้

นี่ไฟประลัยกัลป์อย่างนี้ มันอยู่ในโลก ใครจะหลุดพ้น จะทำอย่างไรจะหลุดจากไฟประลัยกัลป์ได้ ไฟประลัยกัลป์มันไม่ต้องเป็นรูปกลุ่มก้อนของไฟปรมาณูไหม้มีเปลวเพลิงร้อน เป็นหมื่นเป็นแสนองศา หรือน้ำท่วมโลกก็ต้องมีเรือโนอามาให้อาศัยหนีน้ำ จะต้องเข้าไปยึดเหยียดกันอยู่ในเรือโนอา แล้วน้ำก็ท่วม น้ำลดแล้วผู้รอดพ้นก็ถึงออกมาจากเรือโนอา หรือไฟไหม้ก็ไอ้โห..ลุกโชนเลย มันไม่ใช่อย่างนั้นที่เดียวหรอก ไอ้อย่างนั้นจะเกิดเป็นไฟทางวัตถุไหม้ทำลายจริง ฆ่าแกงทำร้ายกันทางกายภาพก็ร้ายกาจรุนแรงเห็นๆ กันอยู่ แต่ที่เป็นไฟประลัยกัลป์ที่ร้ายกาจทางจิตภาพตามที่อาตมากล่าวมานั้นแหละจริงแท้และแรงร้ายโหดลึกยิ่งกว่าทางกายภาพ และมันก็ส่งเสริมสนับสนุนกันร้ายแรง

ไอ้ปิ่น ไอ้ลูกระเบิดนี้มันไฟไหม้ ไฟทั้งนั้นแหละ ดูซิมันบึ้ม ! บึ้มบึ้ม ! บ้อมบ้อม !

กันอยู่เนี่ย นั่นละมันเกิดมาจากจิตราคะ โทสะ โมหะ เกิดมาจากจิตกามกับพยาบาทที่โมหะ ออกุศลจิตที่เป็นต้นเหตุเป็นประธานทั้งสิ้น พุตกันไม่รู้เรื่อง สามัญสำนึกคนจะ 모르หรือว่าการฆ่าคนนั้น ไม่ดี รู้ทั้งนั้นแหละ แต่มันมีอื่นที่ใหญ่กว่านั้น กิเลสตัณหาไง มันเป็นเจ้านายของคน มันก็เอาชนะคะคาน บอกให้ไปลดกิเลสบ้าง เขาไม่ฟังเสียงหรือ ก็เขาก็จะทำ ร้ายหนัก-ร้ายลึกอย่างไร เขาไม่รู้ตัว เอาตั้งใจให้ได้ ที่จริงดั่งที่ กิเลสมันสั่ง กิเลสมันอยู่เหนือสำนึกดีของคน รู้ทั้งรู้ว่าชั่วแต่

บันทึกจาก ... บังจาสมณะ

ปืน ลูกกระเบิด น้ำมันไฟทั้งนั้น ดูซิ บี้มบี้ม ! บั๊บบั๊บบ ! กันอยู่เนี่ย มาจากจิตราคะ โทสะ โมหะ เกิดมาจากจิตกามกับพยาบาทที่โมหะ สามัญสำนึกคนจะ 모르หรือว่าการฆ่าคนนั้น ไม่ดี รู้ทั้งนั้นแหละ แต่มันมีอื่นที่ใหญ่กว่านั้น กิเลสตัณหาใจ บอกให้ไปลดกิเลสบ้าง เขาไม่ฟังเสียงหรือ ก็เขาก็จะทำ ร้ายหนัก-ร้ายลึกอย่างไร เขาไม่รู้ตัว กิเลสมันอยู่เหนือสำนึกดีของคน

คนผู้นั้นก็ยังทำ เขาสูญเสียกิเลสของเขาไม่ได้

สิ่งเหล่านี้เป็นเรื่องของโลกๆ หรือโลกีย์ที่มันเป็นกันอยู่ เพราะมันตราบไต่ที่คนไม่มาเรียนรู้ลดละกิเลส จนกระทั่งสำเร็จจริง ไม่ต้องมีราคะ ไม่ต้องมีโทสะ ไม่ต้องมีโมหะ คนที่แพ้กิเลสอยู่จริง ไม่มากก็น้อย เพราะกิเลสมันคืออำนาจที่ยิ่งใหญ่ที่มันมีจริงในตัวคน และมันคือตัวการก่อไฟประลัยกัลป์

คนที่ไม่มีราคะ ไม่มีโทสะ ไม่มีโมหะ คนนั้นคือคนรอดพ้นไฟประลัยกัลป์ และไม่ใช่ผู้เป็นเหตุก่อไฟประลัยกัลป์ เพราะดับไฟราคะ ดับไฟโทสะ ดับไฟโมหะในตนแล้ว ไฟข้างนอกมันจะไหม้ มันจะลาม มันจะร้อนอย่างไร มันก็ร้อนไป คนที่ไม่มีภูมิคุ้มกันก็ถูกไฟราคะ ไฟโทสะ ไฟโมหะไหม้เอา มันร้อนยิ่งกว่าไฟพระอาทิตย์เขี้ยวนะ แต่ผู้ที่เข้าสู่ภูมิโลกุตระได้แล้ว ก็มีภูมิคุ้มกันหรือไฟประลัยกัลป์ไหม้ไม่ได้ เพราะไฟที่เข้ามาสู่โลกุตรจิตจะหมดฤทธิ์ลงไปพลัน ฤทธิ์ทั้งหลายจะกลายเป็น“กลาง”ทันที

คนที่พ้นไฟประลัยกัลป์ คือ คนที่ไม่ไปเป็นศัตรูกับฝ่ายไหน ในโลก แม้แต่ศัตรูเราก็ไม่เป็นศัตรูกับเขา เราก็เป็นมิตรกับเขา แม้เขาจะตั้งหน้าเป็นศัตรูเราก็เรื่องของเขา เราก็เป็นมิตรกับเขาอยู่เสมอตลอดไป แล้วเราก็ดีกับเขา เกื้อกูลเขา ช่วยเหลือเขา เมื่อเราไม่เป็นศัตรูกับเขา ถ้าเขายังมีจิตอยากจะมีศัตรู เขาก็ไปหาศัตรูคู่ต่อสู้กับคนอื่น เราไม่เป็นศัตรูคู่ต่อสู้ของใครหรือกรายยอมแพ้ เราไม่สู้ ถ้าจะทำร้ายเรา เราก็หนี เราจะเอาแต่ช่วยคน ก็ช่วยไปหมดทุกคนแหละ แม้แต่ศัตรู เราก็ตั้งหน้าทำประโยชน์ต่อเขา เกื้อกูลเขาให้ได้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ ไ้อ้ใจก็ต้องกินข้าวนะ ไ้อ้ใจเจ็บป่วยมากก็ต้องการคนรักษานะ เพราะฉะนั้นเราหาอาหารไว้ อ้าว...พวกนี้มันรบกันฆ่ากัน มันกำลังหิว ยกอาหารไปให้มันกิน มันไม่ฆ่าเราหรอก เราก็เอาแต่หาข้าวทาน้ำให้เขากิน เขาเจ็บมาเราก็ช่วยรักษาให้ เขาจะมีแต่เวลาไปรบกันฆ่ากัน มีเวลาไปคิดปรมาณู เขาไม่มีเวลาปลุกข้าว เราปลุกข้าว ปลุกพืชพันธุ์ธัญญาหาร เขาเจ็บป่วยเต็มไปด้วยบาดแผลมา เราก็ช่วยรักษา เขาไม่มีเวลารักษากันหรือหนะ เราก็รักษาเราก็หาอาหารให้ คนที่เกื้อกูลเขา ไม่ว่าจะอาหาร ช่วยรักษา ช่วยเหลือเกื้อกูลอะไรต่างๆ ไม่ว่าจะฝ่ายแดง ไม่ว่าจะฝ่ายน้ำเงิน เราช่วยทั้งสองฝ่ายคนทั้งสองฝ่ายก็เลยไม่ทำร้ายเรา เราก็รอดพ้นไฟประลัยกัลป์ นี่ไง!

สุดท้าย สองฝ่ายที่เขาฆ่ากัน มันก็ตายไปๆ ก็คือมันเอาไฟประลัยกัลป์ไหม้กันไปไฟประลัยกัลป์ไหม้กันเรื่อยๆไป ฆ่ากันด้วยลูกกระเบิด ฆ่ากันด้วยปืน นั่นแหละไฟประลัยกัลป์ ฆ่ากันไป ฆ่ากันมา สุดท้ายหมดโลกแล้ว ผู้ที่รอดพ้นจากไฟประลัยกัลป์ก็คือ ผู้ที่มีน้ำใจ มีความเอื้อเฟื้อ มีประโยชน์ต่อโลก รู้จักสภาวะแห่งความเป็นคน รู้จักสภาวะแห่งความเป็นสังคม รู้จักสภาวะแห่งวัฒนธรรม รู้จักสภาวะแห่งเศรษฐกิจ รู้จักสภาวะแห่งรัฐศาสตร์ แล้วก็ทำตามความรู้ ความเข้าใจดังกล่าวอยู่ในสังคมนี้ คนเหล่านี้จะรอดพ้นไฟประลัยกัลป์ของโลก ของมนุษยชาติ ส่วนผู้มีแต่สร้างไฟ ก็จะถูกไฟไหม้ตายเป็นที่สุด

นี่คือบุญรักษา ฟังมาถึงตรงนี้แล้วนี้ ก็คงจะพอเข้าใจแล้วว่า จะรอดพ้นจากไฟประลัยกัลป์ได้อย่างไร คำตอบ “จงมาปฏิบัติธรรมโลกุตระให้ได้”

มหกรรมเทศกาล เจ-มังฯ ของชาวบ้านราชฯ

บันทึกจาก ... บังจาสมณะ

เทศกาลเจ ๒-๑๒ ต.ค. ๒๕๕๘ ปีนี้ดูสื่อจะกล่าวถึงน้อยกว่าปีที่ผ่านๆมา แต่ร้านค้าขายอาหารเจกลับมีเพิ่มขึ้นในหลายๆพื้นที่ของประเทศ แม้แต่ที่อุบลราชธานีร้านค้าอาหารเจก็ผุดเกิดมากขึ้นอย่างเห็นๆได้ชัด ยิ่งถ้าเปรียบเทียบกับ ๘-๙ ปีที่แล้ว เมืองอุบลฯแทบไม่เห็นร้านอาหารเจในเทศกาลเจเลย มาถึงวันนี้ร้านอาหารเจคึกคักมากขึ้นอย่างผิดตา คนกินเจก็มากขึ้น ทั้งๆที่คนเงินจริงๆก็ไม่มากอย่างจังหวัดอื่นที่เทศกาลกินเจคึกคักกันมาก่อนแล้ว อาจจะเป็นเพราะ

กระแสของสื่อที่โหมกระพือ ให้ความสนใจกับเทศกาลกินเจอย่างต่อเนื่องมาหลายปีที่ผ่านมา รวมถึงความเติบโตขึ้นของร้านอาหารมังสวิรัติทำให้เทศกาลเจที่อุบลฯปีนี้ร้านค้าอาหารเจก็ดูคึกคักมากขึ้น

พ่อท่านพยายามแนะนำให้พวกเราใช้คำว่า “มังฯ” ควบคู่ไปกับคำว่า “เจ” เพื่อให้ติดปากติดตลาดเหมือนคำว่าเจ แต่ดูเหมือนกระแสยังไม่ไปได้ถึงไหนนัก ปีนี้ที่ร้านค้าทั้งอุทยานบุญนิยม และที่ร้านมังบุฟเฟต์ ก็ใช้คำนี้ทำเป็นธงสีเขียวบ้าง แต่ก็ไม่มากอะไร ไม่ได้สอบถามว่าพิธีกรหรือประชาสัมพันธ์ของร้านทั้งสองได้พูดถึงคำว่า เจ-มังฯ บ้างหรือเปล่า

อาจจะกล่าวได้ว่าร้านอาหารบุญนิยม เป็นร้านอาหารเจที่ใหญ่ที่สุดของชาวโศก สูงขึ้นไปอีก เป็นร้านอาหารเจที่ใหญ่ที่สุดของภาคอีสาน และก็น่าจะเป็นร้านอาหารเจที่ใหญ่ที่สุดในประเทศไทยด้วย (ส่วนนี้ยังไม่ขอรับรองยืนยัน แต่ก็น่าจะเป็นเช่นนั้น) ที่สำคัญเป็นร้านอาหารที่มีความแปลกในหลายๆด้าน ยากที่จะหาร้านค้าใดเลียนแบบได้ ตั้งแต่คนช่วยทำงานมีเป็นจำนวน ๓๐๐ กว่าคน หรือทั้งหมู่บ้าน ลูกเด็กเล็กแดง ไปจนถึงคนสูงวัยผมสืดอกเลา ทุกคนทำงานฟรีไม่มีรายได้ตอบแทน ขึ้นตอนและพื้นที่ในการล้างผักอสังการมาก ประมาณ ๔ x ๑๕ เมตร ใช้ฟักทอง ๑,๗๐๐ กิโลกรัม ข้าวโพดกว่า ๑๕,๐๐๐ ฟัก มะละกอ ๒ ตัน(๒,๐๐๐ กิโลกรัม) เห็ดประมาณวันละ ๑๐๐ กิโลกรัม มีเด็กตัวเล็กตัวน้อยคอยบริการน้ำอุ่น และน้ำสมุนไพรให้กับพี่ๆทุกๆลูๆที่ช่วยทำงาน ตามแผนกต่างๆ ชยะ ๔๐ ตันที่ได้ สามารถเอามาทำปุ๋ยได้ถึง ๒๐ ตัน กากถั่วเหลืองเอามาทำไบกาซี ๒๐ ตัน มีเจ้าหน้าที่จากสาธารณสุขจังหวัดได้มาทำการสุ่มตรวจผักพืชที่ใช้ ผลปรากฏว่ามีผักไร้สารพิษ ๑๒ ชนิด ใบมะกรูด, บุษบาริมทาง, ผักเบ็ด, ถั่วฝักยาว, มะเขือเปราะ, มะเขือพวง, ตะไคร้, ผักพาย, ชะพลู, ผักกาดหอม, แดงกวา, เห็ดฟาง ตรวจไม่พบฟอร์มาลีน ผักปลอดสารพิษในชั้นปลอดภัย ๔ ชนิด พริกสด, ใบเตย, ใบบัวบก, สะระแหน่ ตรวจอาหาร ๓๓ ชนิด พบจุลินทรีย์ ๓ ชนิด น้ำข้าวโพด, ซุปมะเขือ, ปนเจ

จากข้อมูลที่ทางบ้านราชฯได้จัดทำรายงาน บอกให้เห็นถึงการจัดงานเทศกาลเจของชาวบ้านราชฯไม่ธรรมดา ดังนี้

หมู่บ้านราชธานีโศกจัดกิจกรรมมหกรรมอาหารเจ'๔๘ บริการอาหารแก่ชาวอำเภอวารินชำราบที่สหกรณ์บุญนิยม และบริการแก่ชาวเมืองอุบลราชธานี ที่อุทยานบุญนิยม ตั้งแต่วันที่ ๑-๑๒ ต.ค. เป็นการบูรณาการการศึกษาแบบองค์รวมภายใต้ชื่อค่ายพณิชยบุญนิยม เพื่อพัฒนาบุคลากรในหมู่บ้านโดยมีเป้าหมายการทำงานคือ ๕ ส. , ๖ ส.(สาธณียาธรรม ๖) และ ๗ อ.(อิทธิบาท ๔, อารมณ, อาหาร, อากาศ, ออกกำลังกายหรืออิริยาบถ, เอนกาย, เอาพิษภัยออก) ปีนี้มีผู้สนใจมารับประทานอาหารเจจำนวนมากขึ้นเป็นเท่าตัว เมื่อเทียบกับปีที่ผ่านมา

การเตรียมงานได้มีกระดมสมองของนิสิตสัมมาสิกขาลัยราชธานีโศกตั้งแต่วันที่ ๑๕ ก.ย. และมีการกระดมสมองจัดสรรงานทั้งชุมชนในวันที่ ๑๘ ก.ย. ในช่วงนั้นน้ำเริ่มท่วมถนนทางเข้าหมู่บ้านและมีโปรแกรมการอบรมเกษตรกรอีก ๒ รุ่น ซึ่งจะเสร็จสิ้นการอบรมในวันที่ ๓๐ ก.ย. จึงเป็นช่วงที่กระชั้นชิดมาก ในวันที่ ๒๐-๒๔ ก.ย. มีผู้เข้าอบรมจำนวน ๑๔๕ คน และในวันที่ ๒๖-๓๐ ก.ย. มีการอบรมเกษตรกรอีกชุดหนึ่งจำนวน ๑๖๕ คน ทีมงานอบรมได้จัดกิจกรรมใน

หลักสูตรและปรับการทำงานให้สอดคล้องกับการเตรียมงานเทศกาลอาหารเจ ซึ่งได้รับความร่วมมือจากผู้เข้ารับการอบรมเป็นอย่างดี คุรุโบลานได้เปิดใจว่า “รู้สึกประทับใจกับพลังรวมของความสามัคคี เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันของผู้ประสานงาน ทีมพี่เลี้ยงและผู้เข้าอบรม สัมผัสได้ถึงวิญญาณที่หล่อหลอมวัฒนธรรมโฮมแอง ความมีน้ำใจ และความเป็นพี่เป็นน้อง ผู้เข้าอบรมเต็มใจและบอกว่า ดีใจที่ได้ทำบุญ” ในช่วงภาคค่ำของวันที่ ๒๙ มีการประชุมก่อนงาน ทั้งเด็กนักเรียนที่เพิ่งเปิดเทอม โดยเด็กนักเรียนประชุมที่ศาลาเอือนฝันเขียว ส่วนผู้ใหญ่ประชุมที่ศาลาเอือนเพิงกัน แล้วรวมกันรับฟังโอวาทจากสมณะ-สิกขมาตุ

ตั้งแต่วันที่ ๑-๑๑ ต.ค.ร้านทั้งสองแห่งเริ่มเปิดบริการ ที่สหกรณ์บุญนิยมเปิดขายด้านหน้าร้านซึ่งอยู่ใกล้ย่านตลาดอำเภอวารินชำราบ เปิดบริการ ๐๖.๐๐-๑๙.๐๐ น. ส่วนอุทยานบุญนิยมเปิดบริการตั้งแต่เวลา ๐๖.๐๐-๑๙.๓๐ น. บริการแบบบุฟเฟต์ ในราคาจานละ ๑๕ บาท บรรยากาศเป็นสวนอาหารที่มีความรื่นรมย์ บริการอาหารรสชาติอร่อยและบทเพลงที่ไพเราะจากดีเจหลายคน ที่บริการธรรมะและให้ความรู้เรื่องพืชผักรวมทั้งความบันเทิงตลอดวัน ในช่วงเวลา ๑๗.๓๐-๑๙.๓๐ น. เป็นการแสดงดนตรีบนเวทีธรรมชาติ อาหารที่ทำในปีนี้อย่างแน่นหนาผัดพื้นบ้านเป็นหลักมาปรุงเป็นทั้งอาหารเจรสชาตีสาน หรืออาหารรสชาติไทยๆ ในวันที่ ๒ ต.ค. โสภณเคเบิลทีวีจังหวัดอุบลราชธานี มาถ่ายทำบรรยากาศของงาน และสัมภาษณ์ทั้งแม่ค้าและลูกค้าที่มาจับจ่ายที่อุทยานบุญนิยม วันที่ ๓ ต.ค. คุณพรตะวัน ธนะโชคและคุณตรงเดือน นาวาบุญนิยมได้ไปร่วมรายการที่โทรทัศน์ช่อง ๑๑ ซึ่งได้มาถ่ายบรรยากาศงานเจของอุทยานบุญนิยมไปประชาสัมพันธ์ถ่ายทอด ๙ จังหวัดในภาคอีสาน และในวันเดียวกันนี้มีเจ้าหน้าที่จากสาธารณสุขจังหวัด มาตรวจพืชผักและอาหาร ซึ่งผลจากการตรวจตัวอย่างเป็นผักไร้สารพิษถึง ๑๒ ชนิด ที่เป็นผักปลอดสารพิษในระดับปลอดภัย ๔ ชนิด ในวันที่ ๙ ต.ค. พ่อท่านได้ไปบิณฑบาตและแสดงธรรมที่ศาลาเซามีแสง ในช่วงเวลา ๐๙.๐๐-๑๑.๐๐ น. ในหัวข้อเรื่อง “จะรอดพ้นไฟประลัยกัลป์ได้อย่างไร” มีการออนไลน์ (on line) ถ่ายทอดเสียงสดๆ ไปยังพุทธสถานและสังฆสถานต่างๆ รวมทั้งวิทยุชุมชนทั้งหมด ๑๒ แห่ง

บรรยากาศการทำงานในปีนี้มีผลดีทั้งสูง มีการประณีต-ประหยัดมากขึ้นเรื่องวัตถุดิบ และประหยัดพลังงานอารมณ์กันได้ดี นอกจากนี้จะได้รับความร่วมมือจากชาวบ้านราชฯ อย่างเต็มที่ทุกคนแล้ว ยังมีญาติธรรมกลุ่มอุบลอโศก และกลุ่มสวนสาบฝัน นอกจากนี้ชาวเครือแห่แม่ค้าตลาดไร้สารพิษนำผักมาส่งแล้วก็อยู่ปักหลักช่วยกันอย่างเหนียวแน่น วันที่ ๑, ๓, ๙ ต.ค. มีการประชุมการทำงาน ส่วนวันที่ ๑๐-๑๑ ต.ค. มีการประชุมนักเรียนโดยมีท่านสมณะและสิกขมาตุ ได้แสดงธรรมเพื่อให้เกิดกำลังใจ และพี่น้องชาวอุบลฯ นอกจากนี้จะสนใจอาหารเจแล้วยังให้ความสนใจสื่อธรรมะที่นำมาจำหน่ายในงานนี้สามารถจำหน่ายหนังสือพิมพ์ “เราคิดอะไร” ฉบับพิเศษ แถมหนังสือนักรบเท้าเปล่าหมดจำนวน ๒๐๐ เล่ม ก่อนที่งานจะสิ้นสุด

นับเป็นความโชคดีที่ปีนี้ไม่ท่วม จึงมีเฉพาะนักเรียนทั้งชั้นประถมศึกษาชั้นมัธยมศึกษา และคฤณนอนประจำที่ร้าน ส่วนผู้ใหญ่จะเดินทางไปกลับโดยมีรถคอยบริการเป็นเวลา และทีมงานได้เดินทางกลับบ้านในวันที่ ๑๒ ต.ค. เย็นของวันที่ ๑๓ ต.ค. ตั้งแต่เวลา ๑๙.๐๐-๒๐.๓๐ น.

มีกิจกรรมระดมสมองสรุปรงานทั้งหมด มีผู้ร่วมกิจกรรมนี้ร้อยชีวิต โดยมีพ่อท่านเป็นประธาน การระดมสมองให้ทุกคนช่วยกันคิดมองหาอุปสรรคและปัญหา บรรยายภาคการทำงาน รวมถึงข้อเสนอแนะ แล้วนำมาสรุปในที่ประชุมได้รับรู้ร่วมกัน โดยแบ่งเป็น ๔ ทีมคือ

- ทีมงานร้านอาหารบุญนิยมรวมแผนกหน้าร้าน
- ทีมงานร้านอาหารบุญนิยมรวมแผนกหลังร้าน
- ทีมงานสามอาชีพภูษาคิ
- ทีมร้านสหกรณ์

เมื่อเสร็จสิ้นการรายงานของแต่ละกลุ่มจึงรับฟังโอวาทจากพ่อท่าน

นอกจากนี้ยังมีบทสัมภาษณ์ถึงความรู้สึกของผู้มาร่วมงานบางส่วนดังนี้

คุณชัย สะท้อนภาพ ชาวสวนล่างฝั้น “ที่สวนล่างฝั้นมีพี่น้องที่มาช่วยกัน ๑๘ คน ทีมแรกมาตั้งแต่วันที่ ๓-๗ ต.ค.เป็นคณะแม่บ้านที่ช่วยครัวอยู่สวนล่างฝั้น แล้วคณะนี้ก็กลับไปก่อน ช่วงที่ ๒ วันที่ ๗-๙ ก็จะเป็นคณะครูอาจารย์ หมอลำหมอแคน คิดว่าเป็นกิจกรรมที่เป็นบุญ จึงอยากจะมาช่วยทางพี่ใหญ่ เพื่อเก็บประสบการณ์ การบริหารจัดการในแต่ละจุดเพื่อไปใช้ที่สวนล่างฝั้น เมื่อเรามีความพร้อมที่จะบริการที่จังหวัดอำนาจเจริญ บรรยายภาคคนเมืองอุบลฯ นำทั้งเป็นคนที่เป็นบุญและศรัทธาในอาหารเจมาก คนมากินเยอะ คณะหั่นเตรียมหั่นไม่ได้หยุดตั้งแต่ ๗ โมงเช้าถึง ๕ โมงเย็น จะหยุดก็ช่วงกินข้าว คณะหลังร้านก็อบอุ่นสนุกสนานกันดี ได้เห็นว่าเป็นการทำงานกันอย่างเหนียวแน่น แต่ละจุดก็มีความสามัคคีและรับลูกกันได้ดี การที่ทำงานแบบบูรณาการเป็นการมองเห็นความสำคัญของการศึกษา ได้ทั้งประโยชน์ตนและประโยชน์ท่าน”

น.ส.ขวัญทิพย์ บุระพวง นักเรียน สส.ธ. “ในงานเจทำตำแหน่งแม่ครัว ทำงานปีนี้สนุก ค่ะ เพราะมีเพื่อนร่วมงานที่ดี มีเพื่อนในทีม ๙ คน ทั้งปรุงอาหารและยกอาหาร ทีมเพื่อนเป็นทีมที่เคยร่วมงานกันและสนิทกัน ส่วนทีมผู้ใหญ่อีกก็ไว้วางใจกับพวกเรามาก ไม่มาจู้จี้อะไรมาก ท่านปล่อยให้เราบริหารกันเอง อาหารที่ทำก็มีประเภทแกงและผัด ผัดวันละประมาณ ๕๐ ถาด ส่วนแกงทำวันละ ๑๕ อย่าง ปริมาณอย่างละ ๒ หม้อเบอร์ ๔๕ ปัญหาที่พบคือขาดคนยกไปหน้าร้าน เราทำงานกันเบิกบานดี ประทับใจเพื่อนร่วมงาน ในการทำงานครั้งนี้เราได้ฝึกความอดทน แม้กำลังกินข้าวถ้ามีการสั่งอาหารมา เราก็ต้องรีบทำให้ นอกจากนี้เรื่องสุขภาพก็จะดื่มน้ำอุ่นในช่วงเช้า จะมีสมุนพระรามนำไปบริการในช่วงเช้า และมีน้องๆในทีมงานนำน้ำอัญพีชมาบริการ ส่วนการกินอาหารจะกินข้าวกับน้ำพริกผักลวกเป็นส่วนใหญ่ อาจจะมีของทอดบ้างเป็นบางวัน และทำงานไปก็ออกกำลังกายไป ในตอนเย็นก็มีการสลับกันไปร้องเพลงที่เวที เรื่องปฏิบัติศีลก็มีฝึกคิดเรื่องจุกจิก รู้สึกว่าการเรียนรู้แบบนี้ทำให้เราได้ปฏิบัติจริง ได้เรียนรู้จริง ถ้าเราจะเรียนแต่ในหนังสือเราก็จะไม่รู้ว่าต้องทำอะไร ต้องแก้ปัญหาอย่างไร แต่จากที่พวกหนูได้ทำงานตั้งแต่ปีแรกมาจนปีนี้มีประสบการณ์ว่าจะวางแผนงานอย่างไร จะแก้ปัญหาอย่างไร และรู้วิธีว่าควรจะทำอารมณ์ให้เบิกบานอย่างไร ปีนี้ทำได้ดี ไม่ทะเลาะกับผู้ใหญ่”

คุณสุวิทย์ ธาณี ลูกค้า “ผมตั้งใจจะกินอาหารเจในช่วงเทศกาลอาหารเจ การไม่ได้กิน

เนื้อสัตว์ก็ทำให้จิตใจดีขึ้นและดีต่อสุขภาพ ผมชอบกับข้าวพื้นเมืองอีสาน เมื่อผ่านพ้นเทศกาลงานเจถ้ามีโอกาสผมก็จะมากิน ผมเห็นคนมากินอาหารเจเยอะ ผมว่าคนให้ความสำคัญมากขึ้นเพราะเรื่องสุขภาพ ผมเคยไปที่ราชธานีโอศก ๒ ครั้ง ในช่วงงานปีใหม่ และไปในโครงการโรงเรียนวิถีพุทธ ผมอยู่โรงเรียนบ้านมะเขือ อำเภอเมือง ผมไปเห็นแล้วก็เห็นวิถีชีวิตที่ดี ที่ไม่ไปยึดวัตถุนิยม เป็นวิถีชีวิตแบบหนึ่งที่น่าสนใจ แม้ใครทำได้ก็ดี แต่ถ้าทำไม่ได้ก็ไม่ว่ากัน ผมก็สิ่งที่เขาทำได้”

คุณวัชร ศรีบุรัมย์ ลูกค้า “ดิฉันจะมารับประทานอาหารที่นี้บ่อย แต่ในช่วงเทศกาลกินเจนี้จะมากินทุกวัน ช่วงนี้จะงดเนื้อสัตว์ ๑๐ วัน ที่ตั้งใจอย่างนี้ก็เพราะทำแล้วสบายใจและเพื่อสุขภาพด้วย ที่นี้บรรยากาศก็ดีอาหารก็อร่อย และคนที่นี้ก็ช่วยเหลือกันดี เห็นแล้วปลื้มใจ การเก็บงานเองก็ดี ผักให้ได้ช่วยเหลือตัวเอง ไม่เป็นภาระกับคนอื่น ตอนแรกมาเห็นคนอื่นเขาทำได้ เราก็ตองทำได้ มาทานที่นี้สามปีแล้วค่ะ แต่ก่อนไม่เคยทานข้าวกล้อง พอได้ทานเรื่อยๆ ก็ดีค่ะ ดิฉันชอบอาหารผัด เช่น ผัดกะเพรา”

คุณประสรวง แก้ว โอศกตระกูล “อยู่โอศกมา ๒๐ ปี ยังไม่เคยเห็นที่ไหนจะขายอาหารเจจนมีเต้า การทำงานแบบเรียนรู้อารมณ์ร่วมกัน ทำให้เด็กได้พัฒนา เด็กมีความสัมพันธ์กับผู้ใหญ่ เด็กๆได้เรียนรู้อารมณ์จากผู้ใหญ่ และผู้ใหญ่ก็กล้าปล่อยให้เด็กได้ทำงาน เด็กๆมีศักยภาพและมีความรับผิดชอบสูง และเขาก็เบิกบาน เขาทำงานได้ด้วยตัวเองเขาจะภูมิใจในตัวเอง ไม่ใช่เพราะคำสั่งของผู้ใหญ่ มันเป็นวิถีชีวิตของเขาที่ได้ทำงานไปพร้อมกับผู้ใหญ่ แต่จุดที่ต้องระวังคือเมื่อทำงานเก่งแล้วตัวมานะอัตตามันจะใหญ่ ตัวเองก็เคยเป็นมา ก็ต้องหมั่นฟังธรรมและปฏิบัติธรรม ไม่ใช่ทำงานอย่างเดียว”

จากบางส่วนของบทสัมภาษณ์ให้โอวาทปิดการประชุมสรุปงานเทศกาลเจของชาวบ้านราชฯ ๑๓ ต.ค. ๒๕๔๘ ดังนี้ “งานพาณิชยกรรมมันเป็นงานที่ยิ่งใหญ่ในโลกขึ้นไปเรื่อยๆ หลายพันปีมาแล้ว งานพาณิชยกรรมยังไม่เป็นภาษาอะไรหรอก ตั้งแต่พันปีที่แล้วมาเป็นต้น แต่เดี๋ยวนี้งานพาณิชยกรรมมันหมุนเวียนหมุนวน โอโฮ...มันซับซ้อนและมันยิ่งใหญ่ และมีอำนาจ มันครอบงำคนอย่างหนักหนาสาหัส และบังคับคนให้คนจะต้องทำ ถ้าไม่ทำอยู่ไม่ได้ โดยเฉพาะอย่างพวกเราที่อยู่กันเป็นสังคมชุมชนสาธารณโภคี ที่ส่วนตัวไม่ได้สะสมสมบัติเป็นของตนเองแล้วนี่ เราจะไม่ทำพาณิชยกรรมไม่ได้เลย งานพาณิชยกรรมนี่จึงเป็นงานที่จะต้องช่วยกันอย่างหนัก การประชุมที่สันติโอศกนี่ ประชุมโน่นประชุมนี่ประชุมอะไรต่ออะไร อาตมาไปมองเห็นแล้วว่า “การประชุมพาณิชยกรรม” เป็นการประชุมที่ยิ่งใหญ่ที่สุด เพราะมันรวมเอาทั้งฝ่ายผลิต ฝ่ายเศรษฐกิจ ฝ่ายการตลาด ฝ่ายวิจัย ฝ่ายตามเก็บข้อมูล ฝ่ายวางแผน ฝ่ายตรวจสอบ ฝ่ายอะไรต่ออะไรต่างๆนานา สารพัดรวมเอาไว้ที่นั่นหมดเลย มันจะต้องติดตามถึงแหล่งผลิต ติดตามถึงวัตถุดิบ จะต้องติดตามสังคม จะต้องพัฒนาอย่างไร จะต้องดูแลไปถึงวงกว้าง เสร็จแล้วเวลามาขายก็เป็นเรื่องของพาณิชยกรรม ก็จะต้องติดต่อกับการพาณิชยกรรม การภาษีอะไรต่างๆนานา เพราะฉะนั้นความเป็นสังคมสัมพันธ์ต่างๆ จะรวมอยู่ในการพาณิชยกรรมนี้ทั้งนั้นเลย เป็นเรื่องยิ่งใหญ่ ขอให้พวกเราฟังให้เข้าใจ จะต้องร่วมมือช่วยกัน ต้องพยายาม ปีนี้ดู

แล้วก็เห็นว่าพวกเราเข้าฝึก ดีขึ้น เก่งขึ้น ชำนาญขึ้นมันก็ดีแล้ว ปีหน้าจะหนักกว่านี้อีก ปีที่แล้วเราลุ่นวันละแสน จะขายให้ได้แสน เอาไปเอามาขายได้แสนไม่กี่วัน นอกนั้นวันละ ๘ หมื่น ๙ หมื่น ปีนี้ลุ่นวันละสองแสน ปรากฏว่าได้สองแสนอยู่สี่วัน นอกนั้นแสนเก้า แสนแปด แสนหก ก็เป็นไปไม่ได้ งานมันก็ต้องเพิ่มขึ้น เพราะว่าเราขายในราคาเดิม แต่ว่าได้เงินเพิ่มขึ้น งานมันก็ต้องเพิ่มขึ้น แต่เราก็กินไหว คนไม่ค่อยเพิ่มเท่าไรนะ เพราะได้ข่าวว่าบางคนจะออกไปขายของข้างนอก โดยมีความคิดว่า “มันก็เหมือนกันนั่นแหละ ขายของข้างนอกกับในนี้มันก็เหมือนกันนั่นแหละ” ขอบอกว่า ไม่เหมือนเลย ขายของข้างนอกก็ขายของเอาเงินเข้ากระเป๋าตัวเอง แม้จะขายอย่างบุญนิยม คือขายให้ถูกก็เถอะ ขายแล้วคุณก็ยังไม่สาธาณะ แต่ที่นี้มาขายของเป็นสาธาณโภคี พลังกุศลมันต่างกัน และที่สำคัญได้ขัดเกลาตัวเองมากกว่า เพราะสัมผัสมันมีมากกว่าและลึกซึ้งกว่า แต่ถ้าขายข้างนอกไม่ได้มีสัมผัสอย่างคนในในกลุ่มนักรับปฏิบัติธรรมด้วยกันหรอก ถ้าขายข้างนอกแล้วนี้ตัวเองก็จะถูกครอบงำ แล้วจะต้องต่อสู้กับข้างนอก แล้วแรงดูด หรือพลังสนามแม่เหล็ก ข้างนอกนี้ มันก็เป็นอย่างโลกีย์ ถึงจะขายอย่างเราก็แล้วแต่ แล้วมันก็วิว่าเหว มันจะไม่เหมือนกับที่เราขายอยู่ที่นี้ เพราะฉะนั้นการต่อสู้หรือว่าการพัฒนาตนเอง พลังที่จะพัฒนาตนเองนั้น ไปปฏิบัติธรรมหรือว่าปฏิบัติอยู่ข้างนอกนั้น มันเจริญได้ไม่ดีเท่าในนี้หรอก อาตมาเห็นสิ่งวิเศษก็คือ คณะใหญ่ที่เรา ร่วมกันทำงานเป็นมวลใหญ่มาก มีทั้งเด็กเล็กเด็กน้อย ๕ ขวบ ๖ ขวบ และทุกรุ่นไปจนคนแก่ ๗๐-๘๐ ปี ที่ร่วมทำกันอย่างสามัคคีอบอุ่น เบิกบาน แจ่มใส ไม่มีการแก่งแย่ง ทุกคนทำเพื่อส่วนรวม ทั้งๆที่ไม่ได้อะไรกันเลย เหนื่อยแต่ก็ต่างรู้ว่าทำเพื่องานเพื่อให้แก่สังคม นี่สิ..มันคิดเป็นตัวเงินเท่าไรก็ประเมินไม่ได้ มันเป็นเศรษฐศาสตร์บุญนิยมแท้ๆ มันเป็นเรื่องของจิตวิญญาณที่ชาวเศรษฐศาสตร์ทุนนิยม เขาไม่สามารถหยั่งถึง และทำไม่ได้เหมือน เอาละ....อาตมาก็คงไม่วิเคราะห์มากกว่านี้ จริงๆแล้วเราก็ต้องการคนมาช่วยเพิ่มขึ้นเรื่อยๆด้วยซ้ำ ฉะนั้น คนที่คิดออกไปทำส่วนตัว ควรที่จะต้องมาฝึก งานปีหน้านี้อาตมาว่า จะเป็นงานที่ยิ่งกว่าปีนี้อีก มันจะเพิ่มอะไรเข้ามาอีกเยอะแยะ”

วิทยานิพนธ์ปฏิรูปการศึกษา ตามหลักพุทธศาสตร์

บันทึกจาก...ปัจฉิมบท:

๒๒ ต.ค. ๒๕๔๘ ที่สันตือโศก คุณพิทยา สิทธิโชติ ได้มาสนทนาปรึกษา เกี่ยวกับการทำวิทยานิพนธ์ของตน ในหัวข้อ “ปฏิรูปการศึกษา ตามหลักพุทธศาสตร์” จากบางส่วนของ การสนทนาดังนี้

คุณพิทยา : ผมทำวิทยานิพนธ์เรื่อง ปฏิรูปการศึกษา ตามหลักพุทธศาสนา อาจารย์ ดูแล้วเขาก็บอกว่าไม่เหมาะ มันกว้างไป คำว่าพุทธศาสนาเนี่ย โดยหลักที่ผมจะทำคือเจาะไปที่ คำว่า อริยสัจสี่ เริ่มต้นจากสิ่งที่พระพุทธเจ้าตรัสรู้แน่ครับ คือเรื่องของความทุกข์ ที่มีสองส่วน คือความทุกข์กาย กับความทุกข์ใจ

ความทุกข์กายก็คือเริ่มจากปัจจัยสี่ครับพ่อท่าน ก็เลยอยากจะมาปรึกษาพ่อท่าน

การปฏิรูปการศึกษามันก็ มันเหมือนกับ คอมพิวเตอร์ครับ มีฮาร์ดแวร์ มีซอฟต์แวร์ ที่ทำส่วนใหญ่เป็นเรื่องของโครงสร้าง คือการจัดการระบบบริหารงานอยู่ ยังไม่ได้ลงถึงการเรียนรู้จริงๆ ของการศึกษานะครับ แล้วก็รัฐธรรมนูญปี พ.ศ.๒๕๔๐ นะครับระบุเลยว่าจะต้อง สนับสนุนทั้งภาครัฐแล้วก็เอกชน ให้ประชาชนมีความรู้คู่คุณธรรม ผมก็เปรียบเทียบความรู้เสมือนดาบ ถ้าเราขาดคุณธรรมที่เปรียบเสมือนฝักนี้ มันก็จะเป็นอันตรายต่อตนเองแล้วก็ผู้อื่นนะครับ

การศึกษาที่จัดกันปัจจุบันนี้ครับพ่อท่าน เขาจะแบ่งการศึกษาออกเป็น ๓ ส่วน การศึกษาในระบบ การศึกษานอกระบบ แล้วก็ตามอัธยาศัย ซึ่งผมเห็นว่าอันนี้มันไม่ยืดหยุ่นต่อสังคม นะครับ เป็นการจัดการศึกษาตามหลักงบประมาณ

ผมเลยเสนอเป็นเรื่องของว่า การจัดศึกษา ตามความถนัด หรือตามวาระนะ แต่ตรงนี้ที่ อาจารย์เขาก็แย้งมาว่า คำว่าวาระเนี่ยมันเป็นเรื่องของฮินดู มันมียศตำแหน่งสูงศักดิ์ ผมให้ความหมายนี้ ในเชิง ไนเนวาระนาบคือวาระนะ คือความถนัดของคนเนี่ยก็มี ๔ อย่าง อย่างที่พ่อท่านเคยพูดนะ

ครับ เรื่องผลิต เรื่องบริการ เรื่องบริหาร แล้วก็นักวิชาการหรือนักบวช ก็เป็นวรรณะพราหมณ์นะครับ

พ่อท่าน : คุณใช้ภาษาอังกฤษกำกับสิ วรรณะ เออ..The classes เป็นชั้น เป็นระดับ ถ้าเผื่อว่าไม่รู้จักการเรียงแบ่งชั้นวรรณะแบบความรู้ตามฐานความจริง The classes ที่เป็นชั้นของคุณค่า-คุณภาพและคุณธรรมตามความจริงที่ชาวพุทธเขามีเขาเป็นได้ คุณจะพูดกับอาจารย์ก็ยากแหละ เพราะเข้าใจกันอยู่แต่ในวรรณะแบบอินเดียก็ใช่ นั่นมันทำไม่ได้ แต่ถ้าวรรณะอย่างที่พูดนี้เดี๋ยวนี้เข้าใจกันแล้ว ก็จัดโดยความหมายอันนี้ อย่างผู้ผลิต ผู้บริการ ผู้บริหาร ตามฐานะของความเป็นจริงแห่งมนุษยชาติ ทีนี้ถ้าเผื่อว่าคนไม่เข้าใจคนฐานรากส่วนใหญ่ที่เป็นโลกีย์ เป็น The masses ก็อย่างหนึ่ง ส่วน The classes ก็อีกอย่างหนึ่ง ซึ่งความเป็นจริงของคนที่มีคุณค่า-คุณภาพ โดยเฉพาะคุณธรรม ต่ำลงไปตามลำดับ ซึ่งมีต่างชั้นต่างระดับกันจริงๆ และทุกวันนี้ก็มีคนมีคุณธรรมชั้นโลกุตระที่เป็นไปได้ เป็นไปจริง คือบริสุทธิ์ใจจริง สะอาดใจจริง ซื่อสัตย์จริง มักน้อยสันโดษจริง เพราะปฏิบัติธรรมอย่างสัมมาทิฐิ ขี้โลภมาก ขี้โลภก็ลดลงๆๆ เหลือเล็กน้อย หรือไม่มี เป็นลำดับที่แท้จริง นี่คือชั้นของความจริงอย่างนี้ นี่คือวรรณะแบบ The classes แต่ถ้าเอาคนที่มึนกลีสสามัญ หรือคนที่ไม่มีชั้น ไม่มีวรรณะตามที่กล่าว ก็เป็นคนโลกีย์ที่เป็นเหมือนกัน ก็เรียกว่า The masses คนส่วนใหญ่ คนทั่วไปที่เป็นกันอยู่ ก็อยู่กับกลีสสามัญ การศึกษาก็น้อยอยู่ในระนาบเดิม หรือวงจรเดิม

คุณพิทยา : พ่อท่านครับ ตรง“วรรณะ”เนี่ยในพระไตรปิฎกมีนะครับ

พ่อท่าน : อ้อ..ในพระไตรปิฎกเขามีวรรณะ ๔ มีชัดเจนเลย ท่านใช้คำภาษาบาลีว่า “อ้วนถ้ง-อ้วนถ้ง”เลย เป็นคนเลี้ยงง่าย สุขโร บำรุงง่าย สุปัส มักน้อย อับปิจฉ สันโดษ สันตุฎฐิ เป็นต้น คนมีวรรณะ มีการศึกษา มีชั้น มีความรู้ แล้วปฏิบัติบรรลธรรมจริง เมื่อบรรลธรรมแล้วจะมี ๔ ชั้น ๔ ระดับหรือมี ๔ คุณภาพดีสมบูรณ์สูงสุด แต่ถ้าใครมีความไม่ดี ก็อวรรณะ มี ๖ ชั้น มันต่างกันชัดเจน

คุณพิทยา : แต่ แต่วรรณะตามนี้เนี่ย คู่ทร แพศย์ พราหมณ์ กษัตริย์ พระพุทธเจ้า ดีทั้งใช้ใหม่ครับ ลักษณะที่ว่าแบ่งระดับสูงต่ำ...

พ่อท่าน : อ้อ ใช่ๆ ท่านดีทั้งเลย แต่การดีทั้งนี้ ที่จริงมันเกิดมาจากความจริงที่คนอินเดียยึดกันจริงๆอย่างนั้นจริงๆ แม้ปัจจุบันนี้ก็ยังเป็นอย่างนั้น การแบ่งวรรณะอย่างนั้นเป็นเรื่องของกิเลส ของคนดั้งเดิม ถือว่าเป็นเรื่องความเสื่อมของมนุษยชาติที่กำหนดความได้เปรียบเป็นกฎเป็นระเบียบ โดยผู้มีอำนาจผู้มีตำแหน่งปกครองนั่นเองตั้งหลักเกณฑ์ ตั้งอัตราสูงให้แก่ตน ยึดตำแหน่งสูงเอาไว้ให้ลูกหลานตน พวกที่ได้เปรียบที่เป็นนายทุนหรือผู้มีอำนาจปกครองทุกวันนี้ก็เหมือนกัน มีความได้เปรียบเป็นบัลลังก์เป็นอำนาจ ก็ยึดติดฐานะอยู่อย่างนั้นแหละ สามารถตั้งอัตราค่าตัวให้ตน ตั้งส่วนที่ตนจะได้เปรียบให้แก่ตัวเอง ชนิดที่ได้เปรียบทวีขึ้นเรื่อยๆขึ้นเสมอ แล้วก็หาทางตั้งกฎเกณฑ์เพื่อถ่ายทอดไปให้แก่คนของตนเอง ลูกของตนเอง หลานของตนเอง ก็ทำกันมาอยู่ตลอดเวลาอันก็เป็นอย่างนั้น คนระดับล่างก็ไม่มีสิทธิ์ที่จะเข้าไปอยู่ในบัลลังก์นั้นได้ง่ายๆ แม้จะเป็นยุคประชาธิปไตย ยุคแห่งความเสมอภาค ทุกคนมีสิทธิมนุษยชนเท่าเทียมกัน

ก็พูดๆไป ก็เป็นแค่คำพูด แท้จริงเป็นอื่นไม่ได้หรอก ถ้าไม่ล้างกิเลสกันให้ได้ อย่างมีมรรคมีผลจริงๆ ทรัพย์สมบัติก็มีอิทธิพล ยศตำแหน่งก็มีอิทธิพล ที่ช่วยส่งช่วยเสริม และคนใช้มันให้มีส่วนได้เปรียบ อยู่ตลอดเวลา นั่นแต่ประชาธิปไตยอเมริกา นายบุชพ่อเป็นประธานาธิบดี นายบุชลูกก็เป็น ประธานาธิบดี ตอนนี้ก็กำลังจะทำให้ นายบุชรุ่นน้องเป็นประธานาธิบดีต่อไปอีก มันก็เกิดก็เป็น ไปสู่ความเป็นธรรมชาติของสังคม จนกลายเป็นสังคมหลงเข้าใจว่า ยุติธรรม คือภาวะเช่นนั้นจบแล้ว ต้องยอมรับและถือว่านั่นคือดีที่สุดแล้ว ทั้งๆที่มันไม่ดี เช่น วรรณะ ๔ ของอินเดียนี้เป็นต้น ก็ได้ เป็นธรรมชาติแห่งสังคมอินเดียไปแล้ว

คุณพิทยา : ตอนนี้นำพระราชบัญญัติการศึกษา ๒๕๐๒ นะครับ ที่ให้ความหมาย เก่ง ดี มีสุข นี่นะ ผมจะเขียนในหัวข้อวิทยานิพนธ์ว่า ดีคืออะไร มีสุขนี่ ความหมายของคำว่า มีสุข ที่แท้จริงนี้ มันคืออะไรนะครับ และการศึกษาปัจจุบันนี้ครับมันแยกส่วน เรื่องของจิตวิญญาณนี้ มันไม่มีอยู่ในระบบการศึกษาปัจจุบันนะครับ ถ้าเป็นเรื่องของกายนี้ ก็เป็นเรื่องวิศวกรรม สร้างอะไรที่อำนวยความสะดวก สร้างอาหาร ดูแลร่างกายอะไรพวกนี้ครับ แต่ภูมิปัญญาชุมชนเราลืม ไปแล้ว ปัญหาสังคมที่เราเข้าไปไม่ถึงนะครับ เพราะเป็นการศึกษาที่แยกส่วน และคำว่า มีสุข สุขของเขา คือสุขจากสัมผัส สุขจากอะไรแบบนี้ครับ

พ่อท่าน : สุขโลกธรรม บำเรอโลกธรรม ถ้าไม่สนใจในโลกธรรมก็ทุกข์ กามของเขา ลดลงเขายังทุกข์เลย จะตายให้ได้ ต้องไปหาญาติไป ทั้งๆที่มันควรจะได้ใจที่กามลด ก็เลสลด เป็นรูปสมสุขแท้ๆ

คุณพิทยา : ครับ มันเป็นเรื่องที่ยิ่งกว่าตรงกันข้ามกับความจริงของชีวิต เพราะการศึกษา แบบทุนนิยมนี้ครับ เริ่มตั้งแต่ เรียนกันมาเพื่อที่จะมาหางาน และเพื่อหาเงิน หาเงินมาเพื่อแลก บัณฑิต ๔ ทั้งๆที่จริงๆแล้วชีวิตมันสามารถเข้าถึงบัณฑิต ๔ ได้ ผมว่าการศึกษาตรงนี้เราถูกหลอกมา นาน หลอกให้ทุกคนนี้เรียนๆมา ทำงาน มาหาเงิน แล้วก็มาแลกกับตรงนี้ มันเลยสร้างความเดือดร้อนได้เนะครับ ยกตัวอย่าง ผลของการศึกษาปัจจุบัน เช่นผู้ส่งออก อันนี้ในหนังสือ ของคุณบุญชู โรจนเสถียร ว่ามีครอบครัวอยู่ไม่กี่ร้อยครอบครัว มีรายได้ในการส่งออก หกพัน ถึงหกหมื่นล้านบาท ส่วนคนระดับล่างนี้ มีถึงสี่ล้านครอบครัวมีรายได้เพียงเจ็ดร้อยล้านบาท เนื่องมาจากการศึกษาปัจจุบัน ได้บอกถึงองค์ประกอบของศัพท์หรือนิยามของการจัดตั้งบริษัทเลย ครับ คือกลุ่มบุคคลที่จะสามารถแสวงหาผลตอบแทนสูงสุด

พ่อท่าน : นั่นแหละ อาตมาจึงได้พยายามตั้ง "บริษัทขอขอบคุณ" ขึ้นมาเรื่อยๆ โดยให้ลง บัญชีจริงทั้งหมดเลย เป็นบริษัทที่ไม่ต้องแสวงหากำไร ตั้งบริษัทขอขอบคุณนี้ขึ้นมาเพื่อชี้ให้ชัดว่า เป็นบริษัทที่จะต้องขาดทุนให้ได้ทุกปี แต่บริษัทก็ยังดำเนินการอยู่ได้ ไม่ล้มละลาย บอกเจตนา สรรพากรเขาอย่างนี้ เขาก็ว่า ไม่มีหรือบริษัทในโลกนี้ที่ตั้งขึ้นมาเพื่อขาดทุนเราก็ยืนยันว่าบริษัทนี้ไม่ เขาก็ไม่เชื่อ พูดกันเท่าไรเขาก็ไม่เชื่อ เขาก็บอกไม่มีในโลก ไม่มีบริษัทที่ตั้งใจตั้งมาเพื่อขาดทุน ไม่มี! ก็นี่แหละบริษัทที่ตั้งขึ้นมาเพื่อขาดทุน เขาก็ว่าทำอย่างนั้นไม่ได้ ตั้งไม่ได้ อ้าว...มันมี กฎหมายห้ามไม่ให้ตั้งบริษัทเพื่อไม่หวังผลกำไรด้วยหรือ? ตั้งบริษัทมาจะต้องตั้งมาเพื่อทำอะไรอย่าง

เดียวเท่านั้นหรือ? จึงจะถือเป็นบริษัทได้ ก็มันไม่มีกฎหมาย ไม่มีเงื่อนไขเลย ภาษากฎหมาย ในภาษาพาณิชย์ก็ไม่มี แต่เจ้าหน้าที่ไปคิดกันเอง

เอาเถอะ.. ไซ้.. เราก็เข้าใจอยู่ ว่าทุกบริษัทในโลกนี้ มันตั้งขึ้นมาเพื่อที่จะหากำไรทั้งนั้น แต่ที่ ตั้งจะมาขาดทุน มันก็ประหลาดนะ ที่จริง..เมื่อเขาตั้งแล้วทำได้ ขายขาดทุนแล้วบริษัทเขา อยู่ได้ ก็เป็นไรไปละ ก็ปล่อยเขาสิ แต่เจ้าหน้าที่สรรพากรก็บอกว่าไม่ได้ ต้องมีกำไร ถ้าอย่างนั้น ก็เป็นบริษัทไม่ได้ เราก็ว่า “เขาอยู่ได้ของเขาก็แล้วกันนะ เขาจะขาดทุนให้สังคมให้แก่ลูกค้าเสียหายอะไร” พูดเท่าไรสรรพากรก็ไม่รู้เรื่อง ไม่ยอม

ทั้งๆที่มันเป็นวิธีการให้ประโยชน์กับประชาชน เขาขายต่ำกว่าทุน ประชาชนได้ตรงเลย นี่รับประโยชน์ direct เลย ให้ประชาชนเต็มๆเลย ก็ให้แล้ว จบแล้วในตัว คือถ้าบริษัทในประเทศไทยนี้ มีหลายบริษัทที่ขาดทุนแล้ว เขาอยู่ของเขาได้ ยังดำเนินกิจการของเขาไปได้ เขาตั้งใจให้กับประชาชน สรรพากรก็ไม่ต้องไปนั่งตั้งกฎเกณฑ์จัดเก็บภาษีอะไรกับบริษัทเช่นนี้ เพราะเขาขาดทุน เขาช่วยประชาชนแล้ว ช่วยทันที เก็บภาษีไปก็เอาไปช่วยประชาชนอยู่ดี ก็ไปเก็บเอา กับบริษัทที่กำไรโน่น นี่เขาช่วยแล้ว ช่วยประชาชน ช่วยเจ้าหน้าที่ด้วย เจ้าหน้าที่ก็ไปทำงานอื่นได้ ไม่ต้องมานั่งปวดหัวเรื่องภาษีกับเจ้าหน้าที่

คุณพิทยา : เขาสร้างคนมาอยู่ข้างบนนะครับ แสงหากำไรไม่ว่าจะครับให้เลี้ยงตัวเองได้ โรงสีขานาเพราะนั้นคนฐานรากก็มีรายได้ จะสร้างความสมดุลให้แก่สังคม เพราะว่าคนข้างล่าง เยอะกว่าคนข้างบน

พ่อท่าน : โดยฐานนี้จะต้องรู้ตั้งแต่ต้นเลยว่า “ฐาน ๔” ของบุคคลในสังคม คือ นักผลิต นักบริการ นักบริหาร นักบวช นั้น ผู้ที่รวยที่สุดก็ต้องเป็นฐานราก หรือฐาน “นักผลิต” ผู้กระทำโดยตรง ฐานกรรมกร ผู้ลงทุนสร้างแท๊งค์ ทำแท๊งค์ จะต้องมั่งเงินมากที่สุด และผู้มั่งเงินมากจะลงไปก็ฐาน “นักบริการ” ซึ่งเป็นพ่อค้า ผู้ขนส่งสิ่งผลิตนำไปแจกจ่ายสู่มือประชาชน หรือคนรับจ้าง ผู้ผลิตอีกที เป็นผู้ช่วยผู้ผลิตอีกที ไม่ใช่ผู้ลงทุน ไม่ใช่ผู้ลงมือที่ตัวเองแบกหามทำเอง เป็นผู้อยู่ในฐานที่ ๒ หรือเป็นผู้ฉลาดเป็นผู้รับจ้างผู้ผลิตอีกทีช่วยคิดช่วยสร้าง ก็นับว่าเป็นคนระดับสูงขึ้นไปก็ต้องมีคุณธรรมมากกว่านักผลิต ก็เสียสละมากกว่า มีเงินน้อยลงไป ส่วน “นักบริหาร” นั้นยังเป็นคนระดับสูงขึ้นไปอีก เป็นผู้มั่งคุณธรรมมากกว่า ๒ ฐานที่แล้ว เป็นผู้จัดการได้มาก มีความรู้มาก ภูมิสูงมากทั้งทางธรรม ทั้งภูมิความรู้ในทางสร้างสรรบริหาร ผู้มีฐานที่ ๓ นี้ จะเป็นที่เคารพของอีก ๒ ฐานะ เป็นผู้สูงจริง ไม่ต้องมีเงินมาก ไม่ต้องสะสมมาก เพราะเป็นคนที่ช่วยคนอื่นอีก ๒ ฐานะนั้นได้อย่างเก่ง อย่างมาก และเป็นผู้ที่มักน้อยสันโดษ กิเลสน้อยกว่าอีก ๒ ฐานะล่างนั้นแล้ว ดังนั้น คน ๒ ฐานะล่างก็จะเคารพอุปถัมภ์คำชู้ท่านไว้ให้ท่านทำประโยชน์ให้ คนฐานะที่ ๓ นี้ จึงมีเงินน้อยลงไปยิ่งกว่า ๒ ฐานะล่างอีก ถ้าว่าไปแล้วจริงๆก็คือ ผู้รับใช้ ๒ ฐานะล่างอย่างแท้จริง ไม่ใช่มือป็นรับจ้าง แต่เป็นผู้มีประโยชน์ที่ช่วยเหลืออีก ๒ ฐานะอย่างแท้จริง และฐานะสุดท้ายสูงสุดคือ “นักบวช” นี้คือ ผู้ไม่มีเงินเลย อยู่อย่างผู้ช่วยคนทุกฐานะ เพราะเป็นผู้รู้ เป็นผู้มั่งคุณธรรมสูงสุด มักน้อย สันโดษ กิเลสน้อยถึงขั้นไม่มีกิเลสเลย จึงคือ ผู้ช่วยโลกช่วยสังคมแท้ๆ คนทั้ง ๓

ฐานะล่าง จะต้องอุ้มชูอุปถัมภ์ เคารพบูชาท่านผู้ฐานะ ๔ นี้แท้ๆ

คุณพิทยา : อย่างน้อยที่สุด ต้องยกระดับผู้เสียสละ ผู้เสียสละมากก็คือวาระที่อยู่ข้างบน (ภาพสามเหลี่ยมแบบปิระมิด)

พ่อท่าน : วาระที่อยู่ข้างบน คือผู้มีฐานะสูง คนรวยทางภูมิธรรมและจิตวิญญาณ เจริญก็จะเป็นส่วนที่อยู่บนยอดปิระมิดนี้ ก็จะมีน้อย เห็นใหม่ว่ามีส่วนน้อย ทั้งปริมาณคนในสังคมผู้เจริญสูงส่ง ฐานะ ๔ ก็น้อยกว่าเพื่อน (ฐานบนปลายของปิระมิด) ฐานต่อลงมาก็ไล่ระดับลงมา ก็โตขึ้น มีมากขึ้นๆ ก็เป็นธรรมชาติชั้นสูงกว่าก็มีน้อยกว่าลงมาเรื่อยๆ แต่ผู้มีน้อยนี้สูงนะ ส่วนข้างด้านล่างลงมาถึงพื้นคือ ผู้มีฐานะอุปถัมภ์ค่าชู้ข้างบน ก็จะมีมาก (ฐานล่างของปิระมิด)

คนที่อยู่ในฐานะ“รวยภูมิธรรม-รวยความรู้” เป็นผู้พอแล้ว สันโดษไม่โลภไม่เอาอีกแล้ว ผู้ไม่ต้องลงทุนใช้จ่ายการผลิตอะไรแล้ว มีแต่เอาความรู้ช่วยคนที่ทำที่ผลิต ยอดปิระมิดก็เป็นยอดจริง ไม่ได้อยู่อย่างขี้มั่วฐานะข้างล่างเลย แต่ถ้ามันกลายเป็นคนบนยอดก็กลับโลกเอาไปมาก มีแต่คิดหาทางจะดูดี จะข่ม จะขี้ฐานะล่าง จะโลกเอาไปจากฐานล่างหลายๆ ฐานล่างก็ไม่มีแรงผลิต ไม่มีแรงค้ำยอดบน ให้ตั้งอยู่ได้ ความสูงก็ล้มลงมา หรือความสูงก็ไม่ถาวรหรือไม่สูงจริง

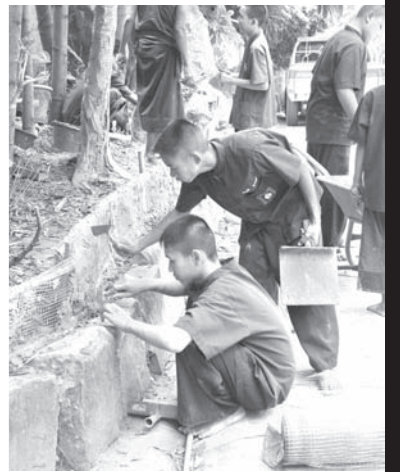
คุณพิทยา : อันนี้ก็คือการศึกษาที่จะต้องเข้าถึงรากเหง้าของปัญหา ปัญหาตอนนี้ก็แก้กัน แต่ไม่เข้าถึงว่า ความทุกข์ที่เกิดจากจิตใจจริงๆ ไม่มีการศึกษากันแล้ว ก็เลยแก้ไม่ได้ ตอนนี้รัฐพยายามที่จะให้ประชาชนนี้ เข้าถึงแหล่งทุนนะครับ ซึ่งพอเข้าถึงแหล่งทุนแล้วเสร็จแล้วนี้ มันอดรู้ไว้ไม่ได้ นายทุนก็เอาไปหมด

พ่อท่าน : หมด หมุนเวียนกลับมาหานายทุนหมดนั่นแหละ เพราะคนด้านล่างก็ไม่รู้จักชีวิต ด้านบนก็ไม่หยุดโลกกอบโกย ผู้ฉลาดผู้มีอำนาจทุกวันนี้ ก็ใช้วิธีหมุนเงิน เงินก็หมุนผ่านประชาชน หมุนจากกองกลาง หมุนจากด้านล่างขึ้นไปสู่ด้านบนไปเข้ากระเป๋าด้านบนมากขึ้น ทุกวันนี้มันแก้ปัญหามิได้

คุณพิทยา : ผมก็เลยบอกว่า การศึกษาแบบพุทธนิยม...ว่างั้นนะ ผมไม่ใช่คำว่าบุญนิยม เตียวเขาจะเคืองเอา มันก็หมายถึงเป็นการฝึกกัน แห่เล่นหยาบๆ อา...ยุ่งกัฒมันก็ต้องตบ นี่มันก็คือสร้างนิสัยให้ต้องฆ่า แก้ปัญหาปุ๊บต้องฆ่านะครับ ใครล่องล้าอชิบไต่ยก็ต้อฆ่าใช้ใหม่อะไรเป็นของละเอียดขึ้นนะครับ เป็นความหมายที่ละเอียดขึ้น

อันนี้เป็นมิติที่เราถูกค้านมาก คือเรื่องของความสันโดษ ความสันโดษนี้พอพูดถึงพระพุทธศาสนา...มันเกี่ยวอะไรกับเรื่องของสังคม มันเกี่ยวอะไรกับเรื่องของเศรษฐกิจ เพราะว่าพอพูดสันโดษ...คุณก็ไปอยู่ส่วนของคุณ

พ่อท่าน : เขายังไม่เข้าใจสันโดษกันเลย เขาไม่มีสันโดษ ไม่มี“พอ” แปลสันโดษกันว่าโดดเดี่ยว สันโดษแปลว่าความพอ แล้วคนที่มีความพออยู่ในสังคมนี้แหละ จะบังเกิดความมักน้อย สันโดษสงบแล้วตัวเองเอาไว้เรื่อยๆก็พอ คุณมีน้อย คุณก็พอ นอกนั้นคุณก็สะพัดๆไป แต่ถ้าคุณไม่มีใจพอ และไม่มีมักน้อย แม้มีน้อยก็พอได้ คุณไม่อยู่ในฐานะเป็นคน“สันโดษ”จริงหรอก เพราะฉะนั้นคนที่ไม่ฝึกสละ-ฝึกให้-ฝึก“กล้าจน” นี้ มันก็เป็นคนที่ขาดการศึกษา

อย่างแท้จริง โดยเฉพาะฝึก“**มักน้อย**” *ไม่หลงใหญ่ ไม่หลงฟุ้งเฟ้อ* นี้ สำคัญมาก ซึ่งในสังคมแห่งความเป็นปฤชุนหายากมากที่จะฝึกอบรมเรื่อง“มักน้อย”กันอย่างจริงจัง มีแต่จะหลง“**มักมาก** -**มักใหญ่**-**มักฟุ้งเฟ้อ**” ไปตามกระแสธรรมชาติแห่งคนโลกีย์ที่เต็มไปด้วยกิเลสมอมเมาชักจูงครอบงำนำพากันให้จัดจ้านสุดฤทธิ์สุดเดช

คุณพิทยา : คราวนี้หลักการปฏิรูปการเรียนรู้คือหัวใจ หัวใจของการที่ต้องปฏิรูปการศึกษาคือ ปฏิรูปการเรียนรู้ เรียนรู้อย่างไรนะครับ ผมเลยนำเสนอว่า มันต้องชักนำปัญหาเป็นศูนย์กลาง ตอนนีเขามาถกกันมากเลย จะเอาเด็กเป็นศูนย์กลาง หรือจะเอาผู้ใหญ่เป็นศูนย์กลาง ผมเลยคิดว่าต้องนำปัญหาเป็นศูนย์กลางของการเรียนรู้ ปัญหาของแต่ละที่ ปัญหาของสังคม ปัญหาของชุมชนท้องถิ่นนั้นๆ และสร้างการเรียนรู้ในมิติสัมพันธ์กับครอบครัว-ชุมชน และสังคม แล้วก็ประเทศนะครับ โดยการเรียนรู้และความเข้าใจในกระบวนการของจิต ต้องเข้าไปร่วมด้วยนะครับ ผมวกเข้ากับการแก้ปัญหา เพราะว่าปัญหานี้ พอเข้าถึงจิตวิญญาณแล้วนี่ คนจะรู้สึกว่ายากจะแก้ไขที่จิตวิญญาณตัวเองมากกว่าที่จะไปโทษคนอื่น ถ้าคิดจะแก้ปัญหาก็คือผนวกๆเรื่องของปัญหากับจิตวิญญาณ ให้เข้ากัน เป็นการบูรณาการร่วมกัน

อย่างระบบการศึกษาที่เขาที่มีระบบตรวจสอบ มาตรฐานการศึกษาควรจะเป็นอย่างไร อันนี้ยิ่งทำการศึกษามากขึ้นนะครับ จากการศึกษาแบบระบบทุนนิยมนี้ ปัญหาสังคมและ

เศรษฐกิจมากขึ้นนะครับ แต่ถ้าเราจัดการศึกษาแบบพุทธนิยมเนี่ย มันจะต้องตรวจสอบด้วย ยิ่งถ้ามีการศึกษาเนี่ย ระบบเศรษฐกิจแล้วก็สังคมมันต้องลดลง ดังนั้น ต้องเอาตัวนี้เป็นตัวตั้ง คือเอาตัวปัญหาของสังคม และก็ปัญหาเศรษฐกิจเนี่ย เป็นตัวชี้วัดเลยว่า ทำการศึกษาแล้วนี่ ปัญหามันต้องลดลง ไม่ใช่ปัญหามันเพิ่มขึ้น ยิ่งการศึกษาสูงขึ้น แต่ปัญหามันมากขึ้น มันแก้ ปัญหาไม่ได้ อันนี้ก็ คือ การปฏิรูปการศึกษาคือ เราก็ไม่ได้ปฏิเสธเรื่องวิชาการ เรื่องประกอบอาชีพ แต่เรียนรู้คุณธรรมเพื่อประกอบอาชีพ อย่างมีจริยธรรม แล้วก็อยู่บนพื้นฐานของปัจจัย ๔ แล้วก็อุดรูรั่วของชีวิต อย่างนี้ครับ

อันนี้ถามพ่อท่าน คือผมไปตั้งหลักตรงที่อ่า...คำว่าอริยสัจ ๔ คือสิ่งที่พระพุทธเจ้าตรัสรู้ เนี่ย คำว่าทุกข์กาย กับทุกข์ใจ ผมจะแตกตัวทุกข์กายออกไปนี่ เป็นเรื่องของอ่า...ปัจจัย ๔ ครับ ว่ามนุษย์นี้ควรเรียนรู้เรื่องปัจจัย ๔ แล้วศึกษา แล้วก็ทำ

พ่อท่าน : ต้องรู้อะไรที่สังคมในโลกนี้มันหลงใหล ซึ่งคนพากัน create ขึ้นมามอมเมา โลกตลอดเวลา ต้องรู้ทันอันนี้ แล้วเราจะต้องตัดกิเลสอันนี้ เราไปติดเอาสิ่งที่ไม่จำเป็นที่เขา เสริมสร้าง ประดับประดาขึ้นมา มอมเมาแล้วตัวเองก็ติด อันนั้นต้องเรียนรู้เพื่อละ ถ้าเราไม่ติดอะไร ก็บุญไปแล้ว ถ้ายังติดอยู่ต้องล้างๆ ล้างความติดนั้น สุดท้ายก็จะรู้แจ้งในความเป็นปัจจัย ๔ แล้วมันก็ไม่หนักไม่มาก

คุณพิทยา : ถ้าพูดถึงอริยสัจ ๔ หนังสือส่วนใหญ่พูดถึงว่า เกิด แก่ เจ็บ ตาย ไม่มี ใครพูดถึงตัวทุกข์ ทุกข์กายที่เกิดจากปัจจัย ๔ ผมเลยต้องอ้าง ว่าพระนี่ก็คือมีนัสัย ๔ สร้าง ตัวเองให้เป็นคนมักน้อย-สันโดษ ตามหลักปัจจัย ๔

พ่อท่าน : คำว่ามักน้อย-สันโดษ คุณก็อธิบายออกซิว่า มาลดสิ่งที่ติด ที่เพื่อออกไป เรื่อยๆ จนสู่ความเป็นสันโดษ จึงจะใกล้เข้ามาสู่แจ้งว่าปัจจัย ๔ คืออะไร สำคัญจริงชัดๆอย่างๆ รู้ว่าชีวิตมันอยู่ได้แค่ปัจจัย ๔ ก็พอ ก็อยู่ได้จริงๆ สิ่งอื่น ๆ มันสำคัญรองลงมาๆ จนเป็น ของเพื่อ ของเปลือก เพราะฉะนั้นคุณเพื่ออะไรนั้นแหละ สิ่งที่คุณรู้แจ้ง ท่านก็ปลดปล่อย ละล้าง กระทั่งไม่ติด ได้สำเร็จ

แต่ทุกวันนี้ มันเป็นกาละกาลีของสังคมโลก โลกประดับประดาจัดจ้านหนักหนาสาหัสมาก เมื่อเรียนรู้ความจริงของสิ่งเพื่อสิ่งเกินแล้ว มันติดอะไรอยู่ก็ลดลงมา ลดลงมา มันเป็นอบายมุขไป สอนหมดแล้ว อบายมุข โลกธรรม กามารมณ์ ก็ลดลงมาตามๆนั้นแหละ รูป รส กลิ่น เสียง สัมผัสอะไรต่างๆลดลงมา มันก็จะไหลลงมาหาปัจจัยสำคัญถูกสัจจะจะได้เรื่อยๆ สุดท้ายเหลือ ปัจจัย ๔ แม้แต่ปัจจัย ๔ มันก็ยังมีรูป รส กลิ่น เสียง สัมผัส ก็ของประดับประดาในโลกที่เราจะต้องรู้เท่าทัน แล้วก็เหลือปัจจัย ๔ ที่พอยังชีพ ฟังตนเองรอดได้อย่างเหลือเพื่อ

คุณพิทยา : แล้วตัว ตัวจิตเล่าครับพ่อท่าน

พ่อท่าน : ตัวจิตนั้นแหละ เป็นตัวเรียนรู้และตัวละลด พร้อมไปกับสร้างสรรค์

คุณพิทยา : แล้วผมต้องพูดสองภาคนี้ครับ ภาคทุกข์กาย กับภาคทุกข์ใจ ภาค ทุกข์ใจนี่ผมไปโยงถึงนิวรรณ์ ๕ แล้วนะครับ

พ่อท่าน : ก็ตัวนั้นแหละตัวนิวรรณ์ ๕ ซึ่งเป็นตัวกิเลสทั้งหมด

คุณพิทยา : ผมไปเอาเข็ม“คบสัตนบุรุษ”แล้วก็ว่าไป อย่างนี้ใช้ไหมครับ ก็คือมีแค่สองส่วน ทุกข์กาย กับทุกข์ใจ

พ่อท่าน : โภชนงค์ ๗ สติปัญญา ๔ เป็นตัวล้ามนิวรรณ์ ๕ ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในอริยสัจธรรม ซึ่งมีนิวรรณ์ ๕ เป็นอาหาร ของอริยสัจธรรม และมีกายกรรม วจีกรรม มโนกรรม ที่เป็นทุจริต ๓ เป็นอาหารของนิวรรณ์ ๕ ทุจริต ๓ ก็มีการไม่สำรวมอินทรีย์ ๖ เป็นอาหาร คือไม่สำรวมตา หู จมูก ลิ้น สัมผัสกาย สัมผัสใจ สัมผัสรูป รส กลิ่น เสียง สัมผัสอะไรก็ตามแต่แล้วคุณไม่รู้เรื่อง ปฏิบัติสำรวมไม่เป็น มันก็มีกิเลสปรุงไปเรื่อย คุณก็รับเลยไป เพราะคุณไม่มีการสำรวมอินทรีย์ ไม่มีสติ สัมปชัญญะปัญญา คุณไม่มีโยนิโสมนสิการ คุณก็ไม่มีการปฏิบัติธรรม มันต้องมีพื้นความรู้ว่า “อาหาร” ทั้งหมดนี้ เป็นอย่างไร ทำอย่างไร แต่คุณโยนิโสมนสิการไม่เป็นก็เพราะคุณไม่ศรัทธา แม้คุณจะศรัทธา ศาสนาพุทธขนาดไหน แต่ถ้าคุณไม่ได้ฟังสัทธรรมจากสัตนบุรุษ มันก็ไม่มีทางปฏิบัติที่ถูกต้อง แล้วคุณจะให้มันเป็นสุจริต ๓ ให้เป็นสติปัญญา ๔ ให้เป็นโภชนงค์ ๗ อย่างมีมรรคมีผล ไม่ได้ การได้รับความรู้ การศรัทธา จึงสำคัญมาก ไม่เช่นนั้นโยนิโสมนสิการ, สติสัมปชัญญะ, สำรวมอินทรีย์ ไม่ถูกถ้วนแน่

โยนิโส มนสิการ, สติสัมปชัญญะ, สำรวมอินทรีย์ ๖ นี้เป็นตัวปฏิบัติทั้งหมด ในชีวิตเมื่อมีสัมผัสทางกาย-วาจา-ใจ แล้วไม่รู้ว่าเป็นสำรวมอินทรีย์ ๖ ปฏิบัติอย่างไร การสัมผัสแล้วมันเกิดกิเลสอย่างไร วิธีปฏิบัติเพื่อลดละได้อย่างไร ละกิเลสออกได้จึงจะเข้าไปสู่กรรมที่เป็นสุจริต กายกรรม สุจริตวจีกรรม สุจริตมโนกรรม สุจริตก็คือเป็นการปฏิบัติกรรมที่มันปราศจากกิเลสไปเรื่อยๆ เป็นกุศลโลกุตระ

ส่วนมากปฏิบัติกายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรมกัน ก็มักจะมีแค่เป็นกุศลโลกียะ มันก็มีความดี แต่ไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงตัวตนของกิเลสคือสักกายะ ธรรมที่ได้จึงเป็นแค่กุศลโลกียะ แถมตือก ดีใจ หลงบุญ ไม่รู้จักปรมาตมธรรม ก็เลยได้บุญได้กุศล แล้วก็หลงติดบุญ หลงกุศล อ้อหือ..ทำบุญทำทานกันจัง มีเหฟารพันลึก ตั้งหน้าตั้งตาทำมาหากิน บางคนไปโลกมาให้ได้มากมาย จะได้มาทำบุญกับคุณพ่อ หลวงพ่อมากมาย จะได้บุญใหญ่ๆ ทำบุญใหญ่ๆ ปลุกเร้ากันให้หลงใหญ่ๆ ปิติเบิกบานราเริง สวรรค์ของเรา จะได้สวรรค์ใหญ่ โอ้โฮ..ตายแล้วชาติหน้าเราจะสุข จะไปสู่ภพสวรรค์ คนก็มากันใหญ่ มาทำบุญสุขสำราญ เบิกบานบุญบารมีมากมายกัน ขยันหมั่นเพียรกันไป สร้างสรรค์มาแล้วก็มาทำบุญ ทำบุญแล้วก็เท่ากับได้ใบเบิกทาง แล้วก็ไปกินในสวรรค์ ก็ทำกันอย่างนี้ทั้งนั้น

คุณพิทยา : แล้วธรรมะทั้งหมดนี้ครับพ่อท่าน ผมสรุปอย่างนี้ได้ไหมว่า จริงๆแล้วก็คือธรรมะนี้คำว่ากำมือเดียวนี้ คือธรรมะที่อยู่ในอริยสัจ ๔ คือทุกข์กาย กับทุกข์ใจ

พ่อท่าน : ทุกข์กาย ทุกข์ใจ มันมีทุกข์อริยสัจ กับทุกข์โลกียะสามัญ และสุขมันก็มีสุขแบบรูปสมสุขหรือสุขโลกุตระ กับสุขแบบโลกียะสุข ก็ต้องมีภูมิแบ่งทุกข์ออก-แบ่งสุขออก จะสุขกาย สุขใจ หรือทุกข์กาย ทุกข์ใจ ในทางโลกก็รู้ๆกันอยู่ และบำบัดทุกข์ บำรุงสุขกันทั้งนั้น

แต่ยังไม่รู้ทุกข์อารยธรรมา ไม่รู้สุขโลกุตระ ว่าแตกต่างกับทุกข์โลกียะ สุขโลกียะอย่างไร เพราะเข้าใจโลกุตระจะไม่ได้

เช่น ทุกข์โลกียะก็คือทุกข์ไม่ได้สนใจในโลภธรรม ไม่ได้บำเรอกิเลส พอได้บำเรอกิเลส ก็สุข ก็สุขๆทุกข์ๆวนไปวนมาอยู่อย่างนั้น ไม่มีการหลุดพ้นทุกข์ เพราะทุกข์กับสุขสองอันนี้ มันเป็นของคู่

ส่วนโลกุตระนั้นนะ เมื่ออยากได้ขึ้นมาก็เป็นทุกข์ กิเลสตัณหาเกิดขึ้นมาเป็นทุกข์ เรียนรู้เหตุ แห่งทุกข์ แล้วล้างเหตุนั้นๆได้ กิเลสตัณหาลดลงๆ ก็เป็นสุข ทุกข์ก็น้อยลง ถ้าดับเหตุตายสนิทเลย ก็ไม่สุขไม่ทุกข์เลย อทุกขมสุขหรืออุเบกขานี้แหละ “สุขโลกุตระ” หรือเรียกว่า เนกขัมมลิตโสมนัสเวทนา ส่วนสุขโลกียะเรียกว่า เคหลิตโสมนัสเวทนา เพราะฉะนั้นเคหลิตเวทนา คือสุขทุกข์แบบโลกๆ เมื่อทุกข์ คุณก็กิเลสโต แม้ได้สุขคุณก็บำเรอกิเลสของคุณ กิเลสคุณก็อ้วน ไข้ใหม่ ซึ่งเมื่อได้รับความบำเรอ กิเลส มันก็โตขึ้นหนาขึ้น สุขนี่ละตัวดีที่หลอกคนสนิทนัก ...อยากได้อะไร เมื่อได้บำเรอกิเลส กิเลสอ้วนขึ้นใหม่ ดังนั้น ทุกข์ก็กิเลสก็โต สุขก็กิเลสก็โต ปุถุแปลว่า โต อ้วน หนา ปุถุขณจึงคือคนที่กิเลสหนาขึ้นๆ ทั้งขึ้นทั้งลง แต่ทางโลกุตระนี้จะต้องรู้จักกิเลสตนเอง แล้วละกิเลสให้ลดลงๆ จนหมดทุกข์ ทุกข์คือพาให้ไปหาสุขโลกียะนั้นแหละ เพราะฉะนั้นจากการดับเหตุนี้ ทุกข์ก็สูญหมดเลย ไม่มีกิเลสที่จะให้บำเรอกันอีกแล้ว มันหมดทั้งทุกข์ ทั้งสุข มันก็ไม่มีด้วย แต่ใช้ภาษาเรียกว่า “อุปสมสุข หรือ ปรมัง สุขัง” สุขของโลกุตระ มันสุขสงบในใจ ส่วนสุขของโลกียะ มันสุขระริกกระรี่เฟลิคเฟลินใจ มันคนละอย่างกัน

เพราะฉะนั้นทุกข์สุข ถ้าแยกสุขโลกุตระ ทุกข์โลกุตระ หรือสุขโลกียะ ทุกข์โลกียะ แยกทั้งความต่างสองอย่างนี้ออกจากกันไม่ได้ คนที่ไม่มีความรู้เรื่องนี้ก็ไปโลกุตระไม่ได้ ภาษาตัวเดียวกัน

คุณพิทยา : อย่างนี้เราพอสรุปได้ไหมครับว่าระหว่าง ทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค ตัวมรรคทั้งหมดนี้คือ ตัวอธิบายทั้งหมด มันก็รวมลงในคำว่ามรรค ไข้ใหม่ครับ ไม่ว่าจะ เป็นมรรคมีองค์ ๘ หรือว่าโพธิปักขิยธรรมอะไร มันก็คือตัวมรรคไข้ใหม่ครับ

พ่อท่าน : ภาคปฏิบัติชัดเจนอยู่แล้ว ในมรรคมีองค์ ๘ องค์ธรรมที่ชี้การปฏิบัติใน ทุกๆอริยาบถคือ ความดำริ-สังกัปปะ วาจา กัมมันตะ อาชีวะ ไร ก่อนอื่นก็ศึกษาให้สัมมาทิว คุณต้องเริ่มตรงนี้ก่อน ทำความรู้ความเห็นให้ชัดเจนเป็นความถูกต้องเสียก่อน ส่วนตัวปฏิบัตินั้นก็คือ สังกัปปะ วาจา กัมมันตะ อาชีวะ นั้นแหละ โดยมีวามะ มีสติสัมปะชัญญะ เป็น องค์ประกอบสำคัญอยู่กับสัมมาทิวที่เป็นประธาน แล้วทำทุกองค์เป็น“สัมมา”ให้ได้นะ จึงสั่งสมลงเป็น“สัมมาสมาธิ” ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในมหาจิตตาริสกสูตร

สัมมาสมาธิคือ“จิตมั่นตั้งมั่นแข็งแรง”ตั้งมั่นเพราะว่าได้สั่งสมการปฏิบัติได้ลดละกิเลสเรื่อยๆ เมื่อกิเลสหมดลง หมดลงๆ มากเข้า จิตมั่นก็แข็งแรงตั้งมั่น ก็จะตกผลึกเป็นกำลังใหญ่ เป็น ปีกแผ่น

คุณพิทยา : พ่อท่านแล้วเมื่อที่พ่อท่านพูดถึงคำว่า สัมมาสมาธิ มันมีอยู่สองส่วนนะ

ครับที่คำว่าสมาธิ ตามที่เขาเอามาพูดกันนี่มันเรื่องของกรรมฐานใช่ไหมครับ กรรมฐาน ๔๐ อย่าง
 อย่างที่ไปนั่งสมาธิกัน

พ่อท่าน : กรรมฐาน ๔๐ นั้นในวิสุทธิมรรค สอนไว้ กรรมฐาน ๔๐ ไม่ใช่ทางเอกของพุทธ

คุณพิทยา : แล้วๆในส่วนการศึกษาเนี่ย มิติที่หลังความตายนี้ มันจะต้องทำการศึกษาด้วยไหม

พ่อท่าน : หลังความตายไม่มีการศึกษา ตายแล้วศึกษาอะไรไม่ได้

คุณพิทยา : ก็พระพุทธเจ้าก็มีพูดถึงนี่ครับ นรก สวรรค์อะไรอย่างนี้

พ่อท่าน : นรก สวรรค์ มันก็คือสิ่งที่คุณจะต้องไปรับผลนั้น ไม่มีการศึกษา ศึกษาอะไรไม่ได้ หลังจากการตาย

คุณพิทยา : แต่..ปัจจุบันเรา เราก็รู้ซิคะครับพ่อท่านครับ ตายแล้วมันไปไหน พระพุทธเจ้าก็พูดถึงไม่ใช่หรือครับ มีนรก มีสวรรค์

พ่อท่าน : พูดถึง ก็บอกแล้วว่า คุณจะต้องไปรับผล ไม่ได้พูดถึงว่าคุณจะไปศึกษาอยู่ในภพสวรรค์ ภพนรก มีแต่จะไปรับทุกข์รับสุขอยู่เท่านั้นเมื่อตายแล้ว ศึกษาอยู่ในภพนั้น ภพนี้ ไม่มี

คุณพิทยา : แล้วพ่อท่านเห็นว่าระบบการศึกษาเนี่ย มันควรจะมีส่วนนั้นด้วยไหมครับ

พ่อท่าน : ไม่จำเป็นหรอกเสียเวลา ให้รู้จักทฤษฎีที่ชัดเจนเท่านั้นพอแล้ว เพราะว่าคนที่เขาชู้ด้วยนรก ล้อด้วยสวรรค์กันนั้น มีเต็มโลกอยู่แล้ว มีเต็มประเทศอยู่แล้ว ไม่ต้องห่วงหรอก ศาสนาอื่นเขาก็ชู้ก็ล้อกัน นรกสวรรค์ศาสนาอื่นเขาก็สอนทั้งนั้น แม้เขาจะอธิบายไม่เหมือนเราก็ตาม เพราะงั้นก็ต้องให้กลัวนรก ให้บุกสวรรค์ ไม่ว่าศาสนาไหนทั้งนั้น ไม่ต้องเป็นห่วงหรอก เน้นกันเพื่อ..เยอะเยอะ แต่สอนโลกุตระให้เข้าใจ แล้วก็มาบุกเอาโลกุตระนี้สิ ต้องมาระดมกัน คนที่จะรู้ว่าไอ้..ไม่ต้องเสียเวลาไปแย่งสวรรค์ ทำโลกุตระนี้แหละจะได้ทั้งสวรรค์ทั้งนิพพานไปในตัว ไม่เป็นไร นรกสวรรค์นี้ หากปฏิบัติเข้าขั้นโลกุตระแล้ว ไม่ต้องไปสั่งสมนรกเลย สวรรค์คุณก็ได้ นิพพานคุณก็จะถึง

สวรรค์โลกุตระคือมันสุขอย่างสงบ คุณก็ยังต้องทิ้งเลย ไปติดอยู่อย่างนั้น เหมือนคนไปติดป่า ป่ามันสงบ คุณก็ติดป่าอยู่อย่างนั้นนะ คุณก็อยู่อย่างงั้น คุณจะไปไหน ติดแล้วไม่ออกหรอก พระพุทธเจ้าท่านตรัสรู้หมดแล้ว ที่สุดสวรรค์ต่อให้ตีขนาดไหนก็ต้องทิ้ง ขนาดพระพุทธเจ้าท่านมีสวรรค์วิเศษแค่ไหน ยิ่งใหญ่ไหม สุดท้ายท่านยังต้องทิ้ง แล้วก็ปรินิพพานหมดสิ้นอัฐภาพไปแล้ว

แต่ถ้าคนที่ไม่มีภูมิพอ ก็คงเสียดาย ไอ้..ทั้งทำไม่ คนยังถามว่าทำไมพระพุทธเจ้ามีคุณค่ามีประโยชน์ตั้งมากตั้งมายนะ ปรินิพพานไปทำไม ตายแล้วเกิดมาอีกไม่ได้หรือ นี่แหละคือคนที่ยังตัดไม่ขาด ยังติด ยังห่วงหวงจริงๆ ก็จะไม่มีการเบ็ดเตล็ดขาด

รักขิตาม.

๒๗ พ.ย. ๒๕๔๘

“บุญ”

เอา“บุญ”มาล่อ“เงิน”ของคนเขลา
 คอยรับเอาลาภสักการะมหาศาล
 เข้าใจพุทธศิวเป็นเพลลีนบุญทาน
 จึงตกदानเสียรู้อดสูใจ
 ศรัทธาพุทธหยุดโลกบุญให้หุนหันช่วย
 บุญอยากกรวยอยากสมหวังอยากยิ่งใหญ่
 พุทธแท้ต้องเสียสละจากจิตใจ
 บุญอะไร..จึงเสียรู้ผู้เขี้ยวบุญ....

★ ตะวันแดง ทะเลเงิน

ศรัทธาธรรม

ทุกปัญหาสารพันในวันหนึ่ง
 ไม่ศึกษา ไม่สนใจ ไม่ศรัทธา
 ด้วยเอาตัณหาของว่างคนห่างวัด
 เสกขของขลังสิ่งเสน่ห์ทำเล่ห์กล
 ลึงค์ทำลาง ไบมีไข่มุกพุทธ
 อย่างบวชเล่นแป๊ะสีของเปล่าเอาสบาย
 หากบวชจ่ายไรที่พึงจึงมาบวช
 มีทรัพย์สินเงินทองของนอกกาย
 อย่างปล้ำอวยให้มารร้ายแฝงกายเร้น
 เสี่ยงบาปถึงวินัยไว้ข้างทาง
 ตั้งองค์เคร่งครัดตั้งระเบียบเรื่องการบวช
 ศาสนาไม่เสื่อมหากร่วมด้วยช่วยป้องกัน

เพราะเหตุที่คนขาดศรัทธา
 ขาดปัญญาบงกชฉายไสยสิ่งปน
 สารพัดพิธีกรรมทำทวงผล
 รดน้ำมนต์ใบหญ้ารอยอบาย
 ลึงค์ควรรหยุดขุดถอนก่อนจะสาย
 กิ่งมอธ่ายไร้โคนค้ำนำเสียดาย
 ใจต่ำลวด ให้ลัทธิลัทธิลึกลับเข้าหมาย
 เกินวินัยศีลกำหนดให้ลดวาง
 แอบบวชเล่นเป็นพระช่วยสะสาง
 ขอบบวชอ้างสารพัดบัญญัติกัน
 ตั้งองค์เข้มงวดตั้งวินัยให้รัดงั้น
 รู้เท่าทันหมันศึกษาศรัทธาธรรม

★ แต่ธรรม

★ สมเจตน์ เมฆพายัพ

วันอาสาฬหบูชา ๑๓ กรกฎาคม ๒๕๕๖

เขารับใช้ฆราวาสกษัตริย์สร้างชาติ
 เขาประกาศความจริงลึกลับ
 เขาทุ่มเทกายใจตลอดมา
 เขาเอาศานตแพศยาคนแผ่นดิน
 เขาคือผู้มีหน้าที่ระไกร
 พิศายาใจเพื่อมนุษย์ไม่สุดสิ้น
 ขบเพลิงดวงไฟของที่มีผลกษ
 สร้างทองที่ขุมขุมหิ้งตนเอง
 เขาคือชาติทุกกษัตริย์มั่งคั่ง
 เขาช่วยกษัตริย์สร้างขลังรับเร่ง
 ศาสนายาใจเกร็ดข่ายกล่ามบทเพลง
 ร่วมมรรตองสรสร้างขลังพร้อมเพรียง
 ใจอาชีวะให้ควมรู้คู่ธรรมะ
 เสียดสะจริงใจไร้ขี้เสียด
 เขาขานขึงเฟรชขุกิกรแบบผลเพียง
 คือ“พี่เลี้ยง”ชวานำราชาแห่งการจริง

อย่าแกลงเกินจนเกินแกลง

ถ้าเหนือขยหน้าขยหน้าเหนือขยหายเมื่อขยสู้
 อย่าเคี้ยวแข็งแกลงขยถ้าเหนือขยหน้า
 ไม่เคี้ยวตามตามขยไม่พอขยหน้า
 ปล่อยให้ขยหน้าขยหน้าขยหน้า
 ไม่มีใครขยขยหน้าขยหน้า
 ขยขยขยขยขยขยขยขยขย
 ขยขยขยขยขยขยขยขยขย
 เหมือนขยขยขยขยขยขยขย
 โลกนี้ขยขยขยขยขยขยขย
 ขยขยขยขยขยขยขยขยขย
 ขยขยขยขยขยขยขยขยขย
 ขยขยขยขยขยขยขยขยขย

สรวรรค์บนดิน

★ เป็นต้น นาประโคน

แผ่นดินคือดินทรัพย์นับค่าอันนิตย์
 แผ่นดินคือที่มั่นล้ำค้ำชูหมาย
 แผ่นดินคือถิ่นฐานบ้านเกิดตาย
 แผ่นดินถิ่นสุดท้ายฝั่งกายเรา
 คนล้มคุณแผ่นดินคนลี้หนีคิด
 ทูลรีตติตติตติตติตติตติ
 ใส่น้ำพิชมาดินถิ่นเคยเนา
 เมื่อดินเคี้ยวโตกขยขยขยขย
 ดินตายหมัดไม้ผัดขยขยขย
 สืบต่อสืบล้านตานคนพาไฟ
 ดินตองปอขยขยขยขยขยขย
 ดินขยขยขยขยขยขยขยขย
 มาสร้างสรวรรค์สรวรรค์ขยขยขย
 ให้แม่เจ้าธรณีมีพิชผล
 ดินขยขยขยขยขยขยขย
 ขยขยขยขยขยขยขยขยขย

★ เป็นต้น นาประโคน

ปลุกชีวิต

แสงสุวรรณบรรเจิดเปิดวันใหม่
 ม่านอุทัยไล่ล้าดับริบคธา
 เพลงอรอนพร้อมเสนาะเทมาเวลา
 ทัชไถ่นารักถาวรทานถาวร
 วิทกถันลิ้นรักเสียงทักถาวร
 เหมือนบอกล่ต่อนิที่ต้นขึ้นสมอง
 ดัดอาลัยในรสที่ขยขย
 มาขยขยขยขยขยขยขย
 ปลุกอารมณ์ขยขยขยขยขย
 มาเบิกบานงานขยขยขยขย
 เบิกวิถีขยขยขยขยขย
 จุดพลุเพลิงฉันทะเป็นประธาน
 สืบชีวิตกตทาบสร้างสรวรรค์
 ก่อนที่จะสิ้นสิทธิดสังขาร
 กุ่มกำลังสืบสมอดมการณ
 ใต้วินญาณโยงเยื่อในเชื้อบุญ

★ กล้าขอม ชาวหินฟ้า

ชื่อใหม่	น.ส.ดินเย็น ชาวหินฟ้า
ชื่อเดิม	น.ส.นันทนวล ปัญญาคำ
พี่น้อง	๗ คน เป็นคนที่ ๕
เกิด	๑๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๘
ภูมิลำเนา	จ.แม่ฮ่องสอน
การศึกษา	มัธยมศึกษาตอนปลาย
อาชีพเดิม	แม่ค้าขายข้าวแกง

ต้นปี ๒๕๒๗ เข้าไปอบรมทางสายธุรกิจรวม ได้พบ ญาติธรรมและได้อ่านหนังสือของชาวอโศก(สารอโศก,แสงสุญ)ในหนังสือ พระโพธิรักษ์เขียนแจกแจกถูกตัวเอง ทำให้ได้เห็นและรู้จักกิเลสตัวเอง เกิดความศรัทธามาก จึงสมัครเป็นสมาชิกหนังสือ และจะ กราบหนังสือของชาวอโศกก่อนอ่านทุกครั้ง

หลังจากได้ศึกษาธรรมะของชาวอโศก ทำให้ชีวิตและจิตวิญญาณดีขึ้น รู้จักกิเลสความไม่ดี ของตัวเอง และพร้อมที่จะแก้ไขให้กรรมของเราดีขึ้น

กลางปี ๒๕๒๘ เข้ามาอยู่ที่พุทธสถานศิระะอโศก ทำงานด้านกลีกรวม (ไร่ชาตาตอง)

ปี ๒๕๓๑ เข้ามาอยู่ที่พุทธสถานปฐมอโศก บุกเบิกร้านมังสวิรัตปฐมอโศก(มร.ฐ.) ทำงาน ด้านขยะวิทยา

ปี ๒๕๔๑ เข้ามาอยู่ที่พุทธสถานราชธานีอโศก ช่วยบุกเบิกราชธานีอโศก ขายอาหารที่ อุทยานบุญนิยม ทำงานบัญชี และเป็นพี่เลี้ยงงานอบรม งานอดิเรกช่วยผลิตขวดดีท็อกซ์

ปัญหาและอุปสรรคในการทำงาน ในการทำงานทุกอย่าง เมื่ออยู่ร่วมกันตั้งแต่ ๒ คนขึ้นไป ย่อมมีปัญหาด้านความคิด มีอึดตาเมื่อไม่ได้รับความร่วมมือ ไม่ได้รับความสะดวกในการทำงาน ฯลฯ เมื่อมีงานก็ได้รับรางวัลคือใจหทัยมาทำเป็นการบ้าน เพราะการทำงานคือการปฏิบัติธรรม ถ้าใช้ชีวิตคือ ได้เห็นกิเลสตัวเอง

แนวทางแก้ไข เมื่อมีผัสสะก็จะเห็นตัวตน จึงจะเกิดการแก้ไขจากอกุศลเป็นกุศล มองตน แล้วจะแก้ไขปัญหาได้คือ จบที่เราและแก้ไขที่ตัวเราเอง

ข้อปฏิบัติที่คิดว่ายากที่สุด ๑. การคิดไปในทางอกุศลมากกว่าทางกุศล ๒. ความอยากให้ได้ สมใจในความคิด ให้ผู้อื่นเห็นด้วย เมื่อไม่เห็นด้วยเราก็ก่ออึดตาตัวตน

คติประจำใจ ลดความอยากลงเสียบ้าง ชีวิตก็จะมีความสุข

เป้าหมายชีวิต ชาตินี้เราจะต้องล้างกิเลสจนหมด สูงสุดและมีความสุขได้คือเป็นพระอรหันต์

ข้อคิดข้อฝากให้หมู่กลุ่ม มองอะไรก็มองได้ แต่อย่าลืมมองตัวตนเราเองก่อน

แก้ไขอะไรก็แก้ไขได้ แต่ต้องแก้ไขตัวเราเองก่อน

ทำอะไรก็ทำได้ แต่ต้องทำนัตถ์เองก่อน ●

 โดย...นวมานุท

◎ **สังฆสมศรีภราดรามี**
ไฉพิภิกษุเสขมโต
ระลึกพุทธคุณเป็นใหญ่
ทำได้ใช้เลยอรหันต์

พระสิคาลมาตาเถรี

ในอดีตชาติของ**พระสิคาลมาตาเถรี**

นั้น เคยเกิดอยู่ในยุคสมัยของ**พระพุทธเจ้า**
พระนามว่า **ปทุมุตตระ** คราวนั้นได้
เกิดในตระกูลอำมาตย์ที่มั่งคั่งร่ำรวย
รุ่งเรืองด้วยทรัพย์มหาศาลในนคร
หังสวดี ประกอบด้วยข้าทาสบริวารมากมาย

วันหนึ่ง มีโอกาสติดตามบิดาผู้เป็น
อำมาตย์ไปฟังธรรมของพระปทุมุตตรพุทธเจ้า
แล้วบังเกิดศรัทธาอย่างยิ่ง จึงขอบวชในพระพุทธศาสนา

ครั้นได้บวชเป็นภิกษุณีแล้ว ก็ตั้งใจบำเพ็ญ
เพียรละเว้นบาปกรรมทางกาย เว้นจากทุจริตทางวาจา ชำระจิตให้มี
ความเป็นอยู่ที่บริสุทธิ์ โดยเคารพศรัทธายิ่งในพระพุทธเจ้า พระธรรมคำสอน และพระสงฆ์ทั้งหลาย
มีความขวนขวายมากในการฟังธรรมเสมอๆ

ครั้งหนึ่ง **ได้เห็นพระพุทธเจ้าทรงแต่งตั้งภิกษุณีรูปหนึ่ง** เอาไว้ในตำแหน่งผู้เลิศกว่าภิกษุณี
ทั้งหลาย **ในด้านสัทธาธิมุติ(พันกิเลสด้วยศรัทธา)** จึงปรารถนาตำแหน่งเช่นนั้นบ้าง โดยยิ่งบำเพ็ญ
เพียรในไตรสิกขา(ข้อศึกษาปฏิบัติ ๓ อย่างคือ อธิศีล-อธิจิต-อธิปัญญา) พระศาสดาจึงได้ตรัสว่า

“หากผู้ใดมีใจศรัทธาอย่างไม่หวั่นไหว มีใจตั้งมั่นดีในพระตถาคต มีศีลงามที่พระอริยะ
รักใคร่สรรเสริญ มีความเลื่อมใสในพระสงฆ์ มีความคิดเห็นที่ถูกต้อง เช่นนี้นักปราชญ์เรียกผู้นั้นว่า
เป็นผู้ไม่ขัดสน มีชีวิตอยู่อย่างไม่เป็นหมัน

เพราะฉะนั้น ผู้ที่มีปัญญา เมื่อระลึกถึงคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้าทั้งหลาย ฟังหมั่นประกอบ
ความเชื่อมั่นในศีล และความเลื่อมใสในการเห็นธรรมเกิด”

แล้วพระศาสดาทรงพยากรณ์ให้อีกว่า

“ท่านเลื่อมใสในพระพุทธเจ้า มีธรรมอันงาม **จะได้ตำแหน่งนั้นตามที่ปรารถนา ในสมัย**
ของพระพุทธเจ้าพระนามว่า โคดม จะได้เป็นสาวิกา(ศิษย์ผู้หญิง)ของพระศาสดาพระองค์นั้น”

ได้ฟังคำพยากรณ์อย่างนั้นจึงมีความยินดียิ่ง ตั้งจิตเมตตาบำเพ็ญด้วยการปฏิบัติทั้งหลาย จนตลอดชีวิต

หลังจากชาตินั้นแล้ว ก็ได้เวียนตายเวียนเกิดด้วยจิตตั้งมั่นในธรรม และด้วยกุศลกรรมที่ได้กระทำไว้ ในที่สุด...ก็ได้เกิดเป็นธิดาในตระกูลเศรษฐีแห่งนครราชคฤห์อันอุดมสมบูรณ์ ในแคว้นมคธ

เมื่อนางเจริญวัยแล้ว ก็ได้แต่งงานมีครอบครัว ให้กำเนิดบุตรชายคนหนึ่ง เลี้ยงดูจนกระทั่งเติบโตใหญ่ชื่อว่า **สิงคาลมาณพ** แต่บุตรีของนางเป็นผู้มีความคิดเห็นที่ผิด ยินดีในทางที่ผิด บูชากราบไหว้ทิศต่างๆอย่างมกมายหลงทิศผิดทาง โดยกระทำตามคำสั่งเสียก่อนตายของผู้เป็นบิดา

มีอยู่วันหนึ่ง ขณะที่**พระพุทธเจ้าองค์สมณโคดม**เสด็จบิณฑบาตในนครราชคฤห์ ทอดพระเนตรเห็นสิงคาลมาณพกำลังกราบไหว้ทิศทั้งหลายอยู่ ด้วยพระเมตตาจึงทรงแสดงธรรมโปรด ให้สิงคาลมาณพรู้ถึงการบูชาทิศทั้งหลายอย่างถูกต้อง โดยการถือศีลละทำบาป ไม่เสพทางเสื่อมคือ **อบายมุข ๖ รู้จักคบมิตรแท้ อย่าคบมิตรชั่ว และให้กราบไหว้บูชาบุคคลที่ควรบูชาทั้ง ๖ แทนที่จะไปกราบไหว้ทิศทั้ง ๖** พอจบคำตรัสสอน สิงคาลมาณพก็แจ่มแจ้งเห็นธรรม ประกาศตนเป็นอุบาสก ผู้ถึงพระรัตนตรัยเป็นที่พึ่งตลอดชีวิต

ซึ่งครั้งนั้นเอง มารดาของสิงคาลมาณพก็อยู่ในที่นั้นด้วย พอนางได้ฟังธรรมที่เปรียบเสมือน หางของที่คว่ำ เปิดของที่ปิด บอกทางแก่คนหลงทาง ส่องไฟในที่มืดให้เห็นได้ ทำให้นางถึงกับเกิดปัญญาสว่างไสว บรรลุธรรมเป็น**พระโสดาบัน**ในที่นั้นทันที

ไม่เห็นช้าเลย นางจึงได้ขอบวชเป็น**ภิกษุณี** ซึ่งใครๆก็เรียกว่า **ภิกษุณีสิคาลมาตา(ภิกษุณีผู้เป็นมารดาของสิงคาลมาณพ)**

บวชแล้ว ยิงได้ฟังธรรม ได้พบเห็นพระผู้มีพระภาคเจ้าเสมอๆ มิได้เบื่อบ่นหายในการเห็นพระรูปของพระศาสดา ที่บังเกิดจากพระบารมีทั้งปวง อันมีพระลักษณะงามไปทั่วด้วยสิริ(มงคล)เป็นที่ศรัทธายิ่งนัก จึงได้อาศัยเป็นพุทธานุสสติ(ตามระลึกถึงคุณของพระพุทธเจ้า)ในการปฏิบัติธรรมยิ่งขึ้น

ไม่นานนัก ก็ได้หลุดพ้นจากกิเลสทั้งปวงบรรลุอรหัตตผล เป็นพระอรหันต์องค์หนึ่งด้วยอาศัยศรัทธาอันแรงกล้า นั้น เพราะเหตุนี้เอง พระศาสดาจึงทรงตั้งพระสิคาลมาตาเถรีไว้ในตำแหน่งของ **ผู้เลิศยอดกว่าภิกษุณีทั้งปวงในด้านสัทธาธิมุติ**

พระเถรีนี้จึงเป็นผู้มี**อภิญญา ๖** แล้ว(คือ ๑. อิทธิวิธี = มีฤทธิ์รู้กิเลสได้ ๒. ทิพพโสต = หูทิพย์แยกแยะกิเลสได้ ๓. เจโตปริยญาณ = รู้วาระจิตว่ามีกิเลสอันใดบ้าง ๔. ปุพเพนิวาสานุสสติญาณ = รู้แจ้งระลึกชาติการเกิดของกิเลสได้ ๕. ทิพพจักขุ = ตาทิพย์มองเห็นลูกิเลสได้ ๖. อาสวักขยญาณ = ความรู้แจ้งว่ากิเลสหมดสิ้นแล้ว) และมี**ปฏิสัมภิตา ๔** (คือ ๑. อตถปฏิสัมภิตา = รู้แตกฉานในเนื้อหาสาระ ๒. ชัมมปฏิสัมภิตา = รู้แตกฉานในธรรมะ ๓. นිරูตติปฏิสัมภิตา = รู้แตกฉานในภาษา ๔. ปฏิภาณปฏิสัมภิตา = รู้แตกฉานในไหวพริบ) อีกด้วย

● **ณวมพุทธ**

จันทร์ ๕ ธ.ค. ๒๕๔๘

(พระไตรปิฎกเล่ม ๑๑ ข้อ ๑๗๒)

พระไตรปิฎกเล่ม ๓๓ ข้อ ๑๗๔)

รายงาน

จาก

พุทธสถาน

สันติอโศก

ประจำเดือนพฤศจิกายน ๒๕๔๘

เดือนนี้ที่สันติอโศก ต้นเดือนฝนตก ปลายเดือนเริ่มหนาว ที่สวนบุญพักพิง ข้างห้องหับเหมามาปัดบปิ่นที่ให้ได้ตามแบบที่สร้างไว้ และเตรียมสื่อที่ติดนปิเวณหลังติดแดง เพื่อให้ชยชต ในซาต ๒๐ ล้านนาท ๒๐๓ ๔ ปี ปีละ ๕ ล้านนาท ความเป็นอยู่ของชาวสันติอโศก เป็นไปตตามระบบคนเมือง ยังทำร้ตชเป็นปกติ ทุกวัน

-วันพุทธฝึกเจโตสมถะ

-วันอังคาร พฤษหัส สุกร์ เสาร์และอาทิตย์

เวลา ๕.๐๐-๕.๓๐ น. นักเรียนมาฟังธรรม

-เวลา ๙.๐๐-๙.๓๐ น. เทศน์ก่อนฉัน

เวลา ๑๘.๐๐-๑๙.๓๐ น. ชมวีดิทัศน์

เวลา ๑๙.๓๐-๒๐.๓๐ น. รายการพระ

ธรรมก่อนนอน

นักเรียนบูรณาการในฐานงาน เรียน ๒ คาบ ตั้งแต่เวลา ๖.๐๐-๘.๓๐ น. และ ๑๑.๐๐-๑๔.๓๐ น. เข้าห้องวิชาการ เวลา ๑๕.๐๐-๑๗.๐๐น. หลังจากนั้น พักรับประทานอาหาร ชมวีดิทัศน์

เหตุการณ์ทั่วไป

พฤ.๓-๓.๔ สมณะและชาวชุมชนไปร่วมงาน มหาปวารณา

พ.๙ ประชุมกรรมการศูนย์บุญนิยมสิกขา

จ.๑๔ โหวต ประชัญยอมขึ้นเป็นนาค

-นาคธาตุนุญเป็นสามเณรมีเงื่อนไขว่า ต้องขึ้นไปฝึกที่ พุทธสถานภูผาฟ้า

อ.๑๕ ประชุมอภิธานิยธรรม

-ประชุม ชมร.

-ประชุมบริษัทขอขอบคุณจำกัด

พ.๑๖ ประชุมศูนย์บุญนิยมสิกขา

-ประชุมที่มงานวิจัย

-ประชุมคนวัดหญิง

-ประชุมคุรุช้กถามพฤติกรรมเด็ก

พฤ.๑๗ ประชุมกรรมการชุมชน

ส.๑๙ ประชุมศูนย์บุญนิยมสิกขา ทั้ง

วังสวนฟ้า วังจันท์พฤษชา ศรีบูรพา และ สันติอโศก ตกลงกันเรื่องอบรมไม่ให้ซ้ำกันในการอบรม เพื่อเฉลี่ยการอบรม เพื่อจะได้ นิมนต์สมณะหมุนเวียนอย่างพอเพียง

อา.๒๐ ประชุมผู้ปกครองพุทธธรรมวันอาทิตย์

จ.๒๑ สมณะเพาะพุทธ ไปเทศน์สถาน

กักกันเยาวชน บ้านมูทิตา

พถ.๒๔ ประชุมพรรคเพื่อฟ้าดิน สาขาที่ ๑๐
-ประชุมกรรมการชุมชน

ศ.๒๕ - ส.๒๖ ประชุมกลุ่มวังจันทร์พุกษา
จัดโรงบุญที่หน้าวังจันทร์พุกษา

ส.๒๖ กิจนิมนต์ ที่หมู่บ้าน แสบปีแลนด์
สมณะ ๕ รูป

-ประชุมชุมชนสันติโศก

อา.๒๗ ประชุมสถาบันบุญนิยม พ่อท่าน
บอกว่า เมื่อมีอาการนี้ พวกเราจะ ๑. รวดเร็ว
๒. เป็นหลักฐาน ๓. เป็นระเบียบเรียบร้อย
๔. งดงาม ๕. เป็นปึกแผ่น แน่นหนา

- ประชุม ๘ องค์กร

จ.๒๘ ประชุมพาณิชย์บุญนิยม พ่อท่าน
เป็นประธาน กล่าวโดยสรุปว่า ตอนนี้สังคม
กำลังแยกเป็นสองส่วน พวกเราจะต้องเป็น
กลางไม่อยู่ข้างใคร และทำตนให้อายุยืน ทั้ง
พ่อท่านเองก็ตั้งใจให้อายุยืนถึง ๑๕๐ ปี พวกเรา
ต้องอยู่ให้ถึง ๑๕๐ ปี จะได้มีเพื่อนทำงาน
สร้างสรรสังคมที่รู้จักกัน

-บรรพชาสามเณรธาตุนุญ โดยอุปัชฌาย์
เดินดิน ดิกขวิโร และสามเณรขึ้นไปฝึกตนที่
พุทธสถานภูผาฟ้าน้ำ

การศึกษานุญนิยม

พถ.๓ นักเรียนสัมมาสิกขา ไปร่วมงาน
มหาปวารณาที่ชุมชนปลื้มโศก

พ.๙-จ.๑๔ นักเรียนสัมมาสิกขาศาลิโศก
มาอบรมที่ สวนบุญผักพืช ปทุมธานี อบรมใน
เชิงสร้างสำนึกในอดีต เข้าใจปัจจุบัน มุ่งมั่นใน
อนาคต สร้างการมีส่วนร่วมในการแก้ปัญหาสังคม

ศ.๑๑ ครูสัมมาสิกขารับประทานอาหารร่วมกัน

ส.๑๒ นักเรียนสัมมาสิกขาและครูไปชม

การแสดงที่ศูนย์วัฒนธรรมแห่งประเทศไทย
เพื่อช่วยประชาชน ๓ จังหวัดชายแดนภาคใต้
บัตรราคาใบละ ๑,๐๐๐ บาท จำนวน ๑๑๐ ใบ
อภิชนนทานการจาก พล.ต.จำลอง ศรีเมือง

ส.๑๒-อา.๑๓ คีนสู่เหย้าศิษย์เก่าพุทธธรรม

วันอาทิตย์ ครบรอบ ๒๔ ปี ศิษย์เก่าพุทธธรรม
มาจำนวน ๑๐๐ กว่าคน และพ่อท่านให้
ความเมตตาลงมาพูดคุยด้วยพร้อมแจกของที่
ระลึก

จ.๑๔ นักเรียนสัมมาสิกขาไปชม ภาพยนตร์
วิทยาศาสตร์ ที่ห้องฟ้าจำลอง

ศ.๑๘ คณะครูรับประทานอาหารร่วมกัน

- ประชุมกรรมการโรงเรียน

ส.๑๙ ประชุม พรช.นักเรียนสัมมาสิกขา

- ประชุมนักเรียนสัมมาสิกขา

อา.๒๐ ประชุมครูสัมมาสิกขา คัดเลือก

คณะกรรมการบริหารการศึกษาจำนวน ๙ คน
๑.ผู้จัดการและ ๒.ครูใหญ่เป็นโดยตำแหน่ง ๓.น.ส.จันทร์
แรม ๔.น.ส.โบบุญ ๕.น.ส.แสงขวัญ ๖.นายประมุข
๗.นายธรรมะกระจาย ๘.น.ส.ปัทมา ๙.นางปานรุ่ง
อยู่ในวาระจนจบปีการศึกษา ๒๕๔๘

-แต่งตั้งน.ส.โบบุญ อโศกตระกูล ปฏิบัติ
หน้าที่แทนครูใหญ่

พ.๒๓ คณะกรรมการบริหารการศึกษา
ประชุมกันครั้งแรก ขาดประชุม ๑ คน ที่

ประชุมเรื่องการดูแลเด็กเป็นเบื้องต้น

-ประชุมนักเรียนสัมมาสิกขาเพื่อชี้แจง
การดำเนินงานของคณะกรรมการ

ศ.๒๕ ประชุมคณะกรรมการบริหาร
การศึกษา

ส.๒๖ ประชุมนักเรียนสัมมาสิกขา เรื่อง
ระเบียบการใช้ภาษาชน สัมมาคารวะ

จ.๒๘-อ.๒๙ นักเรียนสัมมาสิกขาและครู
ไปร่วมแรงลงเคียวเกี่ยวข้าว ที่ทุ่งนาแรงรัก
นครปฐม เป็นภาพที่สวยงามสำหรับเยาวชน
มี ดร.ขวัญดี อัจฉราวุฒิชัย ช่วยสอนภาษา
อังกฤษและภาษาไทย คุณทองเหมา ช่วย
สอนคุณค่า การทำนา อาจารย์ศิวกานท์ ปทุมสูติ
ช่วยสอนลำนำกีประกอบบทเพลงวงฆราวาส
คุณทองเหมาให้ข้อคิดว่า ในอดีตคนทำนาเป็น
ปัจจุบันคนทำนาไม่เป็น ในอนาคตคนทำนาเป็น
เพราะชาวอโศก

พ.๓๐ นักเรียนและครูสัมมาสิกขา ไปจัด
โรงบุญที่มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร

-นักเรียนสัมมาสิกขาสรุปการไปเกี่ยวข้าว
ที่ทุ่งแรงรัก ว่าเป็นที่ประทับใจ ได้ระลึกคุณค่า
ของข้าวและชาวนา

-ทุกวันอาทิตย์มีเด็กๆมาเรียนพุทธธรรม
วันอาทิตย์ ประมาณ ๓๐-๕๐ คน

พั่งเกิด พั่งแก่ พั่งเจ็บ พั่งตาย

-สมณะถนอมคุณ คุณกิตติธเน ต้องไปล้าง
โตะ ล้างดาห้ละ ๒ ครั้ง สมณะใจเด็ด
จิตตคุณ ดูแล

-สมณะปองสุญ โสสิตธัมโม ไปกายภาพ
บำบัด เนื่องจากเป็นอัมพาตข้างซ้าย สมณะ
เมฆฟ้า นภัมคัล และนาคชยันยอม เป็นผู้ดูแล

อ.๑๕ พ่อท่านเข้าโรงพยาบาลเพื่อผ่าตัดต่อ
กระดูกฝังเลนซ์และต้องพักเป็นเวลา ๑ เดือน

พ.๒๓ พ่อท่านเดินทางไปหาพบแพทย์เพื่อ
ตรวจดูผลการผ่าตัด

อบรม

ศ.๑๘-๑๑.๒๐ อบรมผู้ปฏิบัติศีล ๘
จำนวน ๔๐ คน

ขอนำโคลกพ่อท่าน ที่ให้ไว้ในงานมหา-
ปวารณาว่า

**เอาแต่ใจตัว คือชั่วโดยอัตโนมัติ
จะดีได้ต้องกัดให้ กัดเห็นใจคนอื่นเสมอ**

ด้วยความนอบน้อมคารวะแด่..องค์สมเด็จพระสัมมา-
สัมพุทธเจ้า องค์พระโพธิสัตว์เจ้า และพระอารยเจ้าทั้งหลาย

 สมณะฟ้าไท สมชวติโก

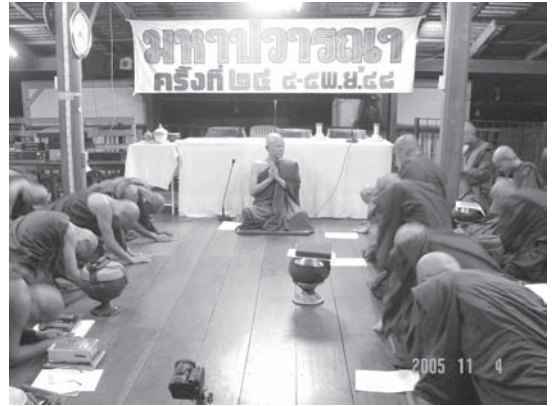
ปฐมมโศก

ประจำเดือนพฤศจิกายน ๒๕๔๘

เป็นเดือนประชุม “มหาปวารณา” ครั้งที่ ๒๔ ตั้งแต่วันที่ ๔-๗ พฤศจิกายน ปีนี้จัดที่ พุทธสถานปฐมมโศก เช่นเคย การจัดงานครั้งนี้ นับว่าจัดใหญ่กว่าทุกปี เพราะพ่อท่านอายุ ๗๒ ปีแล้ว เพื่อเป็นมหาชกตัญญูต่อผู้มีพระคุณ คณะภรรยาหลายฝ่ายร่วมกันจัดงานนี้ขึ้น ตั้งปรารถนาของงานที่ผ่านๆมา ปีนี้จัดใหญ่ขึ้นชื่อ “ปีตุบูน ๗๒ ปี พ่อท่าน” มีผู้มาชมแหกปาทา ๒๐ กว่าโรง บชชยาภาศปาทา แหกปาทาเป็นปีเป็นน้องมีควมสุขทั้งผู้ให้และผู้รับ

ศ.๔ เวลา ๐๔.๐๐ น. สมณะเข้าประชุม มหาปวารณา ๑๐๔ รูป ขาด ๑ รูป คือ สมณะ ปองสุญ โสสิธัมโม เนื่องจากอาพาธ เมื่อหมู่สมณะพร้อมแล้ว พ่อท่านให้โอวาทกัณฑ์พิเศษ นับว่าลึกซึ้งพิสดารอย่างน่าอัศจรรย์ และเพื่อประโยชน์ของหมู่เราส่วนใหญ่ น่าจะได้ประโยชน์ร่วมกัน ฝ่ายทำต้นฉบับจึงได้ติดต่อหัวข้อธรรมที่เหมาะสมนำออกมาเผยแพร่ให้ญาติธรรมหมู่เราได้ฟังกันคือ เรื่องการมีน้ำใจ เอาภาระให้

มากกว่านี้ และปีนี้พิเศษอีก พ่อท่านคัดเอาคำตรัสของพระพุทธเจ้าพิมพ์เป็นแผ่นการ์ดแจกนักบวชทุกฐานะ พ่อท่านอ่านและบรรยายให้หมู่สมณะได้ฟัง ติดตามได้จากเทปเรื่อง **“ลึกซึ้งเท่าใดในอารมณ์นิพพาน”** หัวใจของการประชุมอีกเรื่องหนึ่งคือ เปิดโอกาสให้เพื่อนสมณะด้วยกันชี้ชมทรัพย์แต่ละองค์ การประชุมครั้งนี้สมณะได้รับประโยชน์โดยทั่วถึงกัน เสร็จสิ้นการประชุมเวลา ๐๙.๐๐ น. ของวันที่ ๕ พฤศจิกายน พ.ศ.๒๕๔๘

อา.๖ เวลา ๐๔.๐๐ น. ช่วงทำวัตรเช้า พ่อท่านได้แจ้งมติการประชุมที่ญาติธรรมควรรับรู้ร่วมกัน และแจ้งสมณะแต่ละรูปลงอาราม โสลกธรรมปีนี้ **“เอาแต่ใจตัวคือชั่วโดยอัตโนมัติจะดีได้ต้องหัดให้ หัดเห็นใจคนอื่นเสมอ”**

-กิจกรรมภาคเย็น ญาติธรรมทุกเครือข่าย เปิดการแสดง ในงานนี้มีการประชุมหลายองค์กร อาทิ การประชุมใหญ่พรรคเพื่อฟ้าดิน ประชุม ครุสัมพันธ์มาลิกษาทั้งหมด ประชุมคณะกรรมการ กลางเพื่อเตรียมงานปีใหม่ที่บ้านราชฯ และ ประชุมกลุ่มย่อยอื่นอีกมากมายเพื่อให้สอดคล้อง กับงานมหาปวารณา คณะกรรมการที่ช่วยงาน ชาวอโศกทั้งหมด มีการช้ชุมทรัพย์กัน

๑.๘ เวลา ๑๓.๐๐ น. ประชุมใหญ่ลิกษมาตุ เข้าร่วมทั้งหมด ๒๕ รูป ขาด ๒ รูป คือ ลิกษมาตุปราณี และลิกษมาตุสุดใส เพราะ อาพาธ มีพ่อท่านเป็นประธาน มีสมณะเข้าร่วม ประชุม ๒๑ รูป พ่อท่านนำโคลกธรรมมา ขยายความให้เห็นกิเลสชัดเจนลึกซึ้งพิสดารยิ่งขึ้น ฐานะของผู้หญิงเป็นนักบวชให้เขากราบต้องทำ ตัวให้เหมาะสม และลิกษมาตุต้องประสานสอดคล้อง เข้าด้วยกันให้ได้มากกว่า เพื่อเป็นแบบ อย่างให้ญาติโยม หมูเราจะก้าวไปให้ดีกว่านี้ ต้องออกจากภพ ลดอัตตา ประสานหมูให้เพิ่ม ขึ้น จบการประชุม ๑๗.๐๐ น.

และในวันเดียวกัน ทีมงานอบรมคุณภาพ ชีวิตสถาบันฝึกอบรมผู้นำ จังหวัดกาญจนบุรี ได้นิมนต์ให้พ่อท่านไปแสดงธรรม ธรรมที่ แสดงสองกัณฑ์ ดีมาก เรื่อง **“ทำประโยชน์ตน ประโยชน์ท่านด้วยมรรคองค์ ๘”** เรื่องที่สอง **“สำนักโพธิสัตว์เพื่อความสุขของปวงชน”** ท่าน ที่สนใจโปรดติดตามจากเทปได้ การไปกิจนิมนต์ ในครั้งนี้ พ่อท่านเมตตาแก่ทีมงานและญาติธรรม ของสถาบันฝึกอบรมผู้นำ โดยกล่าวว่า “ถ้ามี ผู้อาศัยประจำ มีทะเบียนบ้านเป็นทางการครบ ๔๐ หลังคาเรือน พ่อท่านจะอนุญาตให้ตั้งเป็น สังฆสถาน” พล.ต.จำลองและทีมงานทั้งหมด รู้สึกดีใจมาก รับปากพ่อท่านว่า ปี ๒๕๔๙

สถาบันฝึกอบรมผู้นำต้องมีผู้อยู่ประจำ มี สำเนาครบตามที่พ่อท่านกำหนดแน่ๆ

๑.๑๔ เวลา ๑๔.๐๐ น. พ่อท่านเป็นประธาน การประชุมชุมชน บรรยากาศของการประชุม รื่นเริงดีมาก สรุปตอนท้าย พ่อท่านตั้งคำถาม พวกเราว่า ทำไมเราปฏิบัติธรรมแล้ว ไม่เจริญ ขึ้น พ่อท่านบอกให้เราไปตามฟังจากเทปทำวัตร เข้าวันที่ ๑๔ พฤศจิกายน เรื่อง **“ทำไมคุณ ปฏิบัติธรรมจึงไม่เจริญขึ้น”** เพราะท่านบรรยาย ไว้ละเอียดดีมาก และท่านได้พูดถึง พลเอกบุญลือ มาขอให้ท่านแต่งเพลง เพื่อเตือนสติสังคมวันนี้ พ่อท่านได้รวบรวมเพลงสันติภาพ สันติภาพผี สันติภาพประกาศิต สามเพลง สี่เวอร์ชัน ชื่อชุด เพื่อชาติไทยที่รักของเรา ทำแจกฟรีแบบไม่อั้น

ทุ่งนาผืนนี้ที่เคยหว่านดำ ขอย้อนไปเมื่อ ปลายเดือนสิงหาคม ณ ทุ่งนาแรงรัก ชาวมุขชน ปฐมอโศก นักเรียน สส.ฐ. และ สส.สอ. ได้ร่วมกันดำนา วันเวลาผ่านไป ๓ เดือน ข้าวแก่ แตรกรวงพร้อมที่จะเก็บเกี่ยวได้ วันเก็บเกี่ยวมา ถึง ๒๗-๒๙ พฤศจิกายน เคียวสัมพันธ์วัน โสมแสวง ลีปสานรอยคันไถ ดำนาคนไทยในผืนนา เมื่อใดสิ้นไร่นา ไนไม่ซ้ำพาสันชาติ ชาวมุขชน และนักเรียนสัมพันธ์มาลิกษาปฐมอโศกร้อยกว่าชีวิต สัมมาลิกษาสันตอโศกมาร่วมเกี่ยวข้าวด้วยอีก ร้อยกว่าชีวิต เมื่อเรามองไปที่ท้องนา ข้าวสุก

เหลืออร่ามดั่งทอง และคนที่เกี่ยวข้าวมีอายุ
 ลิบกว่าปีไปจนถึงแปดสิบกว่าปี มองดูแล้ว
 เป็นภาพที่ประทับใจมาก กับทุ่งรวงทองประมาณ
 สามสิบไร่

เมื่อวันที่ ๒๘ พ.ย. ดร.ขวัญดี อัครวฤทธิชัย
 และอาจารย์ทองเหมาะ แจ่มแจ้ง ได้รับเชิญมา
 บรรยายให้ความรู้ด้านกิจกรรมที่พวกเขากระทำอยู่
 และความรู้ด้านอื่นๆอีกมาก นับว่าบูรณาการ
 กลางห้องนากันเลยทีเดียว

ตอนเย็นของวันเดียวกันนี้ มีรายการ
 ผ่อนคลายด้วยเสียงเพลง ที่พวกเราผลัดกันขึ้น
 ไปร้อง และคำคืนนี้มีรายการพิเศษ โดยอาจารย์
 ศิวกานท์ ปทุมสูติ กวีเอกของเมืองไทยอีกท่าน
 หนึ่งที่มาร่ายกวีให้พวกเราฟัง และสอดแทรก
 เสียงเพลงจากวงฆราวาส บรรยายเพิ่มเติมด้วย

ลีลาน้ำเสียงของอารมณ์ศิลปินที่สะกดผู้ฟังได้
 ด้วยสุนทรีย์ศิลป์ อย่างงดงาม สู่เส้นทาง
 สันติธรรมเพื่อมวลชน นับเป็นโชคดีของหมู่เรา
 ที่มีโอกาสเปิดหูเปิดตา เพิ่มวิสัยทัศน์ด้าน
 ความรู้ อีกมิติหนึ่ง ขออนุโมทนา อาจารย์
 ศิวกานท์ ที่สละเวลามาช่วยสร้างบรรยากาศ
 เปี่ยมด้วยคุณค่าและแง่คิดในครั้งนี้ โอกาสหน้า
 คงได้รับความเมตตาจากท่านอาจารย์อีกเช่นเคย
 สาธุ

ผืนนาแห่งนี้ยังเป็นสถานที่เรียนรู้ ในการ
 พัฒนา ฝึกฝน อดทน การศึกษาแบบบูรณา
 การที่นำมาใช้กับชีวิตจริงๆต่อไป

ส.๑๒ เวลา ๑๑.๐๐ น. ดร.แก้วขวัญ
 วัชรไทย์ พร้อมด้วยคณะ ๑๐ ท่าน มาเยี่ยม
 ชมการทำลายขยะพลาสติกให้เป็นแก๊สและ
 น้ำมันเป็นเวลา ๑ ชั่วโมง เมื่อดูขั้นตอนทุกอย่าง
 ยอมรับว่าเป็นไปได้จริง ขอชื่นชมผลงานของ
 นายเฉลิม บุญฤทธิ์ ที่วิจัยพลังงานทดแทน
 โดยนำของเสียแปรรูปออกมาเป็นน้ำมันสำเร็จ
 ได้จริง และกว่าจะถึงวันที่ดร.แก้วขวัญ มาชม
 การสาธิตด้วยตนเอง ทีมงานของ ดร.แก้วขวัญ
 ได้ติดตามมาเป็นระยะๆ จนทราบผลชัดเจนว่า
 เป็นได้จริง เพื่อพิสูจน์ด้วยสายตาตนเอง
 ดร.แก้วขวัญ และคณะจึงมาชมขั้นตอนการ
 กำจัดขยะพลาสติกให้เป็นแก๊สและน้ำมันดังกล่าวนี้

สรุป การวิจัยพลังงานทดแทนของนาย
 เฉลิม(ใจเดียว) ประสบความสำเร็จ เป็นไปได้
 จริง เพื่อประโยชน์ของคนส่วนมาก โครงการนี้
 น่าจะได้รับการพัฒนาช่วยเหลือให้เป็นรูปธรรม
 ที่ชัดเจนขึ้น ดร.แก้วขวัญ ผู้อำนวยการโครงการ
 ส่วนพระองค์สวนจิตรลดา จึงอนุญาตให้นาย
 เฉลิม บุญฤทธิ์ และทีมงานไปดำเนินงาน

อย่างเป็นทางการ ในสวนอุทัยธรรมศาลา
เกลียวทอง จังหวัดปทุมธานี ในเนื้อที่ ๑ ไร่
ชื่อโครงการว่า “ศูนย์การเรียนรู้พลังงาน
ทดแทนสวนอุทัยธรรม” ซึ่งเป็นโครงการใน
ส่วนพระองค์

-๑๓.๐๐ น. ของวันเดียวกัน นักศึกษา
ระดับปริญญาโท คณะสิ่งแวดล้อมและ
ทรัพยากรศาสตร์ มหาลัยมหิดล จำนวน ๒๒
คน มาเยี่ยมชมชุมชนวิถีพุทธ

พ.๒๔ นักศึกษาระดับปริญญาเอก ๑๒
คน และอาจารย์ ๔ คน จากมหาวิทยาลัยมหิดล
ศาลายา มาเยี่ยมชมศึกษาวิถีพุทธ

กิจกรรม

ส.๑๒,๑๙,๒๖ สมณะแก้วก้ว สรณีย์ และ
เพื่อนสมณะ รับกิจนิมนต์แสดงธรรมที่ “พุทธ
เมตตาคาร” เป็นประจำ

พ.๒๓-๒๔,๒๗ ลิกขมาตุผลดี น.พ.แสนดิน
และคณะ ไปร่วมงานอบรมหลักสูตร“ชีวิตใหม่”
ณ ศูนย์การเรียนรู้ ชลขวัญ บ้านพอแดง
อ.ท้ายเหมือง จ.พังงา มีชาวบ้านบริเวณละแวก
นั้นเข้ารับการอบรมหลายร้อยคน สมณะที่มา
อบรมจากทักษิณอโศก และที่อื่นมาสมทบด้วย
รวม ๑๕ รูป ผลจากการอบรมนับว่าเป็นที่น่า
พอใจ

ศ.๒๕ ท.ญ.ฟากฟ้าหนึ่ง อโศกตระกูล และ
คณะ ไปดูกิจการเกี่ยวกับสาหร่ายเกลียวทอง
ที่โครงการสวนพระองค์สวนจิตรลดา เจ้าหน้าที่
แผนกต้อนรับ ให้การต้อนรับดีมาก จะลองนำ
มาทดลองทำที่ศูนย์เจาะวิจัยชั้น ๔ ในอนาคต
อันใกล้นี้ ซึ่งโครงการนี้ เป็นโครงการที่ชาวบ้าน
สามารถทำเองได้

อปินาณิธรรม คือ ธรรมอันไม่ เสื่อมของหมู่คณะ

- สมณะลงปาติโมกข์ทุกวันพระ ๑๔-๑๕
ค่ำ ของทุกเดือน หมู่สมณะ ลิกขมาตุ ประชุม
- อปินาณิธรรม پایของวันพฤหัสบดี
- คณะกรรมการชุมชน ประชุมทุกเช้าของ
วันจันทร์ โดยมีสมณะ ลิกขมาตุร่วมประชุม
ด้วย
- คณะครูประชุมทุก پایวันจันทร์
- กรรมการ ชุมชน และหน่วยงานฝ่าย
ผลิต ส่งตัวแทนไปประชุม ทุกเดือนที่สันติอโศก
เพื่อร่วมกันพิจารณากิจกรรมต่างๆ ภายใน
ชุมชนให้เป็นเอกภาพ ร่วมกันคิดร่วมกันทำ
ร่วมกันรับผิดชอบ อย่างเป็นระบบ อาศัยที่
ประชุมเป็นการปฏิบัติธรรมสร้างความเจริญ
ด้วยประการนี้แล

ขอจบรายงานประจำเดือนด้วยโคลกธรรม
พ้อท่านดังนี้

**“ปราชญ์ จะไม่สร้างอำนาจให้แก่ตนเอง
จนคนเกรงไม่กล้าตี ไม่กล้าท้วง
ส่วนคนแก่ฉลาด จะสร้างอำนาจให้แก่ตนเอง
จนคนเกรงไม่กล้าตี ไม่กล้าท้วง”**

 สมเด็จพระธรรมกร กุโธ

ศิระะอโศก

ประจำเดือนพฤศจิกายน ๒๕๔๘

เดือนนี้เป็นช่วงแห่งการเก็บเกี่ยว ทุ่งรวงทองหลายแห่งมีน้ำท่วมขัง เพราะฝนตกผิดฤดู ยิ่งเป็นการเพิ่มทุกข์ให้กับชาวนา กระตุกสันหลังของชาติข้าวที่เกี่ยวข้อง ต้องรีบกู้ขึ้นจากนา เพื่อไม่ให้ถูกฝนเพราะข้าวจะเสียหายได้

แม้จะทุกข์ยากขนาดไหน เกษตรกรต้องยืนหยัดต่อไป สมกับเป็นอาชีพบุญ ดังที่พระพุทธองค์ตรัสสรรเสริญ ชาวมุขชนหรือแม้นักเรียนต่างก็ไม่ย่อท้อเมื่อให้เลือกระหว่างลงนาเกี่ยวข้าวกับการเข้าห้องเรียนเพื่อความผาสุกของชุมชน

ชุมชนศิระะอโศกปีนี้ ช่วยกันทำนาทั้งหมด ๕ แปลง รวมเนื้อที่ ๙๓ ไร่ ได้ผลผลิตประมาณ ๓๗ ตัน ข้าวเปลือกเหลือจากบริโภคภายในชุมชนจะจำหน่ายในราคาบุญนิยม

อีกก้าวหนึ่งของชาวอโศกที่ประสบความสำเร็จในการผลิตพืชผักไร้สารพิษ โดยปฏิเสธรูปยเคมีและยาฆ่าแมลง ในแปลงผักมีการปลูกผักหลายชนิด เช่น กระเทียม หัวหอม กะหล่ำปลี และแตงกวา เป็นต้น และยังปลูกผักเพื่อชุมชนอื่น ที่จำเป็นใช้ผักจำนวนมาก เช่น ช่วงเทศกาลปีใหม่ และช่วงงานเพื่อทำดินและงานอบรม

งานสร้างคน

การอบรมเจ้าหน้าที่จากกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ วันที่ ๒๓-๒๗ พ.ย. (๔ คืน ๕ วัน) เป็นข้าราชการจาก ๒ จังหวัด คือ อำนวยเจริญและอุบลราชธานี ประกอบด้วย ๔ หน่วยงานคือ เกษตร-พัฒนาที่ดิน-ปศุสัตว์ และประมง จำนวน ๑๑๓ คน เพื่อเตรียมการอบรมเกษตรกรในโอกาสต่อไป ในโครงการอบรมเกษตรกรแกนหลักสนับสนุนวาระแห่งชาติ เกษตรอินทรีย์

หลักสูตร “พัฒนาการเกษตรสู่ระบบเกษตรอินทรีย์ตามแนวเศรษฐกิจพอเพียง”

นายสุนัย เศรษฐบุญสร้าง ผู้ช่วยรัฐมนตรีกระทรวงเกษตรฯบรรยายแนวทางสู่ระบบเกษตรอินทรีย์ นายแก่นฟ้า แสนเมือง และน.ส.ขวัญดิน สิงห์คำ บรรยายและสาธิตปุ๋ยอินทรีย์ ดำเนินรายการโดย นางพลีขวัญ พูนลาม

ชาวมุขชนและแม่ฐานช่วยกันต้อนรับในฐานะเจ้าบ้านเป็นอย่างดี ในการอบรมครั้งนี้ มีการแยกกลุ่มพบสนทนา-ลิกขมาตู่ทุกเย็น เพราะเน้นด้านธรรมะเป็นหลัก

หลังการอบรมมีผู้ตั้งสังขะอธิษฐาน เช่น
เล็กสุนันท์ ๖ ราย
งดสุรา ๑๐ ราย
รับประทานเนื้อสัตว์น้อยลง ๕ ราย
ลดละอบายมุขทุกชนิด ๑๓ ราย

กิจกรรมอบรมเครือข่าย ๔ แห่ง

ศ.๑๑-๑๕ อบรมเกษตรกร ที่ศูนย์วิจัยเอ็ดอโศก (ส.กำแพงพุทธ สุพล)

จ.๑๔-ศ.๑๘ อบรมเกษตรกร ที่ศูนย์สกลอโศก (ส.ถ่องแท้ วินยธโร - ส.ผิว พาลสุริโย)

ศ.๑๘-๑.๒๒ อบรมเกษตรกร ที่ศูนย์สุรินทร์อโศก(ส.เด็ดขาด จิตตสันโด, ส.แก่นหล้า วัฒน, ส.ชุ่มบุญ กิตติปาโล)

พ.๒๔-จ.๒๘ อบรมเกษตรกร ที่ศูนย์ศรีโคตรบูรณ (ส.ถ่องแท้ วินยธโร - ส.ผิว พาลสุริโย)

จงรับลมมือทำงานนั้นเดี๋ยวนี้

เพราะแม้งานนั้น สุดท้ายจะยังไม่เสร็จ

ก็ดีกว่ายังไม่ได้ลงมือทำเลย แน่นอนที่สุด

(โคลกธรรม สมณะโพธิรักษ์)

สมณะเด็ดขาด จิตตสันโด

ศาลือโคก

ประจำเดือนพฤศจิกายน ๒๕๔๘

ในช่วงก่อนนี้ เป็นบขชยาภาคของ
 ภาขประชุมมหาปวารณาที่ปฐมอโคก ซึ่งเป็น
 สถานที่น่าสนใจมาช้านาน ชาวอโคกเรามี
 ปกติที่สามาขตจะว่างมาขตถึงเดือนนี้ได้ เพราะ
 พวกเราฝึกฝนกันมามาก และในขณะเดียวกัน
 เราก็สามาขตที่จะขึ้นชมกันได้ดีด้วย เพราะเรา
 ต้องฝึกทั้งสองส่วน หมู่กลุ่มของเราจึง
 เขชิตพัฒนาขึ้นมาได้จริงๆ ส่วนใครจะเขชิต
 มากเขชิตน้อยนั้น ขึ้นอยู่กับความสามาขตส่วน
 บุคคล ซึ่งต้องเรียนรู้อะไรฝึกฝนกันไปเรื่อยๆ

เหตุการณ์รายวัน

๑.๑ สมณะ ลิกขมาตุ และคณะครูประชุม
 การศึกษา

- คณะกรรมการผู้บริหารชุมชนศาลือโคก
 ประชุมเรื่องการบริหารที่ดิน หาข้อมูลเพื่อจะซื้อ
 ที่ดิน ๒ แปลงข้างวัด

พ.๒ สมณะ ลิกขมาตุ ครู และนักเรียน
 สัมมาสิกขา ๕๐ คน เดินทางสู่พุทธสถาน
 ปฐมอโคก (รอบที่ ๑)

- สมณะเพื่อพุทธ ชินธโร ไปกิจนิมนต์ที่

สถาบันฝึกอบรมผู้นำของพลตรีจำลอง ศรีเมือง
 จ.กาญจนบุรี

พฤ.๓ ชาวชุมชนศาลือโคก จำนวน ๓๐
 คน เดินทาง(รอบที่ ๒)ไปร่วมงานมหาปวารณาที่
 พุทธสถานปฐมอโคก ๔-๗ พ.ย. ๒๕๔๘

จ.๗ เสร็จงานมหาปวารณา สมณะ-ลิกขมาตุ
 และชาวชุมชนเดินทางกลับสู่พุทธสถานศาลือโคก

พฤ.๑๐-จ.๑๔ นักเรียนสัมมาสิกขาศาลือโคก
 เข้าค่ายอบรมที่สวนบุญผักพืช(คลอง ๑๓)จ.ปทุมธานี

เพื่อปลูกฝังอุดมการณ์ รักประชาธิปไตย

ส.๑๒ ตัวแทนชาวชุมชนศาลือโคก ๔ คน ไปเจรจาขอซื้อที่ดินข้างชุมชน ที่จ.นครสวรรค์

-เด็กหญิงศิริรัตน์ เลี่ยมวัน ป่วยเป็นไข้ มาเลเรีย แพทย์รักษาตัวที่โรงพยาบาลไพศาลี

อา.๑๓ โรงพยาบาลไพศาลีจัดบริการพ่นหมอกควันป้องกันยุง ในชุมชนศาลือโคก

-ชาวชุมชนศาลือโคกจำนวน ๑๐ คน เข้าร่วมกิจกรรม ในงานมหกรรม รวมพลังสร้างสุขภาพแห่งชาติ ที่บริเวณหน้าสำนักงานเทศบาลตำบลไพศาลี

จ.๑๔ ประชุมคณะกรรมการผู้บริหารชุมชนศาลือโคก

-ประชุมชาวชุมชนศาลือโคก ประจำเดือน พฤศจิกายน ๒๕๔๘

อ.๑๕ สมณะเพื่อพุทธ ชินธโร ไปกิจกรรมที่สถาบันฝึกอบรมผู้นำ พลตรีจำลอง ศรีเมือง จ.กาญจนบุรี

อ.๑,พ.๑๖ สมณะและพระอาคันตุกะลงอุโบสถทบทวนพระปาติโมกข์ เสร็จแล้วประชุมอภิปรายนิยธรรมต่อ

พ.๑๖ ชาวชุมชนและนักเรียนสัมมาสิกขาไปร่วมงานประเพณีลงแขกเกี่ยวข้าว

-ชาวชุมชนและนักเรียนสัมมาสิกขาไปร่วมงานประเพณีวันลอยกระทง โดยร่วมในขบวนแห่นางนพมาศ และร่วมการแสดง ได้รับ

รางวัลชนะเลิศการประกวดกระทง และชุมชนเข้มแข็ง

พ.๑๗ สมณะ ลีขมาตุ และคณะกรรมการบริหารผู้บริหารชุมชน ร่วมการประชุมเครือข่ายชุมชนเพชรผาภูมิ กำแพงเพชร

ศ.๑๘-อ.๒๒ อบรมแกนนำเกษตรกรนักเรียนโรงเรียนราชประชานุเคราะห์ ๑.หนองม่วง จ.ลพบุรี จำนวน ๕๘ คน หลักสูตร “พัฒนาการเกษตรสู่ระบบเกษตรอินทรีย์ ตามแนวเศรษฐกิจพอเพียง”

พ.๒๓ ประเมินผลกิจกรรมเยาวชนคนสร้างชาติ ร.ร.ไพศาลี จำนวน ๑๑๕ คน

พ.๒๔ ประเมินผลกิจกรรมเยาวชนคนสร้างชาติ ร.ร.อนุบาลไพศาลี จำนวน ๘๒ คน

ศ.๒๕-อ.๒๙ อบรมเจ้าหน้าที่และข้าราชการกระทรวงเกษตรฯ แกนนำเกษตรกร จำนวน ๘๘ คน หลักสูตร “พัฒนาการเกษตรสู่ระบบเกษตรอินทรีย์ตามแนวเศรษฐกิจพอเพียง”

อา.๒๗-จ.๒๘ ตัวแทนชาวชุมชนศาลือโคก จำนวน ๓ คนเข้าร่วมประชุม ๗ องค์กร และพาณิชยบัณฑิตนิยม ที่พุทธสถานสันติโคก

อ.๒๙ ประชุมสรุปงานอบรม, เตรียมงานบุญลอมข้าว, โรงบุญ ๕ ชั้นวา และงานตลาดอารียะ ๒๕๔๘

พ.๓๐ เตรียมจัดสถานที่โรงบุญ ๕ ชั้นวา และงานบุญลอมข้าว

ข้อคิดสุดท้าย

ผู้นำที่มีศีลธรรม ย่อมนำตน ครอบครัว และประชาให้ผาสุก

สมณะแห่งแก่น พลาญไถ

สีมาโตก

ประจำเดือนพฤศจิกายน ๒๕๔๘

ปีนี้พุทธศาสนาสีมาโตกมีสมณะสงฆาตม ๒ รูป สิกขมาตุ ๓ รูป เมื่อกลับจากงานมหาปวารณา ได้เดินไปเที่ยวข้างวัดซึ่งเป็นนิคมชุมชนสำคัญของชาวชุมชน มีทั้งน้ำเขียนสีมาสีกขาม ตัน และม.ปสวาย นิสิต ม.วช. คนรัก คนชุมชนฯ ไปชม “โฮมแอง” เที่ยวข้างที่นาสวนกลาง (บ้านเป็งแดง อ.ขามทะเลสอ) และอีก ๒ แห่ง คือ ที่นาพ่อหลวง ศรีสวัสดิ์นั้น ที่อ.ขามสะแกแสง และ อ.คง โยมให้ทำพิธี เที่ยวข้างปีนี้ลุยน้ำลุยโคลน เพราะฝนตกชุก ไปนอนพักค้าง ๓ คืน เที่ยวเสด็จช่วยกันหาบข้าวฟ่อนใส่รถมาตากที่ชุมชน เพื่อชกพารวมตีกอซึ่ง หลังชกเสด็จงานโรงบุญ ๕ ธันวาคม

งานเที่ยวข้างวัดนี้เด็ดๆได้เปลี่ยนบรรยากาศสัมผัสท้องทุ่ง สายลม แสงแดด ลงว่ายน้ที่สระข้างวัดที่ปัก มีน้ำเต็ม ๔ สระ เด็ดกว่ายน้ำกันสนุกสนาน ตอนค่ำมีชกพารวมข้างวัดหลวมกินกัน แคมป์รถพารเส้นขอบสองไฟ งานนี้หนักเขียนบอกกว่า “กว่าจะได้เข้ามากินไม่ใช่ง่ายเลยนะ” ทั้งเหนื่อยและหนัก แต่ก็สนุกดี

เหตุการณ์ทั่วไป

อ.๑ ส.เดินดิน ตึกขวีโร ส.คมคิด หันตภาโว และญาติธรรม ๑ รถตู้ แวะฉันภัตตาหารก่อนไปร่วมงานมหาปวารณา ส.เดินดินพูดถึงสีมาว่า “ที่นี้สงบดีไม่ค่อยได้ยินเสียงประกาศ อาตมาไม่มีบุญได้มาอยู่ที่นี่”

ผู้มีอายุยาวฝ่ายหญิงพูดขึ้นว่า “ดิฉันไม่มีบุญต่างหากที่ไม่ได้ทำมาอยู่ที่นี่”

พ.๓ ส.ผืนฟ้า อนุตโร ส.เด็ดขาด จิตตสันโต ส.กำแพงพุทธ และสิกขมาตุ ๒ รูป พร้อมด้วยญาติธรรม ๒ รถตู้ มาแวะฉันภัตตาหาร แล้วต่อไปงานมหาปวารณา สมณะประจำสีมา ๖ รูปออกเดินทางไปร่วมงานมหาปวารณา ที่พุทธสถานปฐมอโศก

ส.๕ ญาติธรรม และนักเรียนสีมาสิกขา ๑ คันรถบัส เดินทางไปร่วมงานมหาปวารณา

จ.๗ คณะครู และนักเรียนสีมาสิกขา ภูผาฟ้า น้ำ มาแวะพักค้าง ๑ คืน แล้วเดินทางไปศิระะอโศก

อ.๘ ส.เดินดิน ส.เทินธรรม ส.ด่วนดี สุขโว และสม.กล้าข้ามฝัน มาแวะฉันภัตตาหารก่อนเดินทางเข้าบ้านราชฯ สม.หยาดพลี ครูกลม ครูเย็นใส และนักเรียน สส.ม. ทุกชั้นเรียนไปแสดงตัวกับเจ้าหน้าที่ของกระทรวงศึกษาธิการ

เพื่อนับยอดจำนวนนักเรียน ที่ศิระชะอโคก

พ.๙ ประชุมทีมงานศูนย์ฝึก ประชุมฐาน
กสิกรรม บ่ายคณะหมอดิน มาปรึกษาเรื่องการ
อบรม

พฤ.๑๐-จ.๑๔ ส.ธาตุดินไปร่วมงานเข้า
ค่ายสัมมาสิกขาศาลีอโคก ที่สวนบุญผั๊กพืช คลอง
๑๓ จ.ปทุมธานี ภายใต้วหัวข้อว่า “สำนึกอดีต
เข้าใจปัจจุบัน มุ่งมั่นอนาคต”

ส.๑๒ ประชุมวิสามัญ กลุ่ม“วัง สี เมฆ”
สม.นวลน้อม ไปร่วมงานคืนสู่เหย้าชาวพุทธธรรม
ที่สันตืออโคก กทม. (๑๒ - ๑๓ พ.ย.)

อา.๑๓ ประชุมใหญ่ประจำเดือนของชุมชน
สีมาอโคก

จ.๑๔ บ่ายสมณะ - ลิกขมาตุ ประชุม
อภิธานิยธรรม เย็นประชุมกลุ่มก่อร่างสร้างบุญ
และฐานโรงवाद

อ.๑๕ ตรวจศีลคนวัด นิสิต ม.วช. และ
นักเรียนสัมมาสิกขา

พ.๑๖ สมณะลงอุโบสถ ฟังสวดพระ
ปาติโมกข์ วันที่ตรงกับวันลอยกระทง บรรดา
นิสิต ม.วช. ร่วมกันตั้งตบะลอยกิลเลส

ศ.๑๘-อ.๒๒ ส.คำจริง วจีคุตโต ส.พัน
เมือง ภาทันโต ไปอบรมหมอดิน ที่ศูนย์อบรม
กลุ่มเมฆอโคก จ.บุรีรัมย์

อา.๒๐ ประชุมคณะกรรมการชุมชน และ
ประชุมครู

อา.๒๗ ส.ธาตุดิน ปฐวีโรโส เดินทางไป
ราชธานีอโคก และต่อไปประชุมสมณะนวกะที่
ภูผาฟ้าหน้า จ.เชียงใหม่ สม.นวลน้อม คุณพลังใจ
และคุณอัมพรไปร่วมประชุมพาณิชย์บุญนิยม
ที่สันตืออโคก

จ.๒๘-พ.๓๐ ส.สร้างไท ปณิโต สม.หยาด
พลี สม.นวลน้อม คณะครู นิสิต ม.วช. และ

นักเรียนสัมมาสิกขาสีมาฯไปร่วมกันเกี่ยวข้าวที่
นาของ พ่อท้วง ศรีสุขวัฒน์ ที่ อ.ขามสะแกแสง
อ.๒๙-ส.๓๖.ค. ส.คำจริง วจีคุตโต ไป
งานอบรมหมอดินจำนวน ๗๐ คน ที่ศูนย์ฝึก
“วังน้ำเขียว”

พ.๓๐ ส.พอจริง สัจจาโส เดินทางไป
ปฐมอโคกเพื่อสมทบกับหมู่อาวสุสนวกะ และไป
ร่วมประชุมสมณะนวกะที่ พ.ส.ภูผาฟ้าหน้า

๓ ขงปากกาการะงับความโกรธ

“ผู้ใดโกรธตอบผู้ที่โกรธตน เพราะ
เหตุที่โกรธตอบนั้น ผู้นั้นชื่อว่า เลว
กว่าผู้ที่โกรธก่อนเสียอีก ผู้ไม่โกรธตอบ
ผู้ที่โกรธ ชื่อว่า ชนะสงครามที่ชนะได้
ยาก” (พุทธพจน์)

๓ สมณะสร้างไท ปณิโต

กฐนาฬาน้ำ

ประจําเดือนพฤศจิกายน ๒๕๔๘

ช่วงเดือนพ.ย. ชาวชุมชนกฐนาฬาน้ำไปช่วยม
งานมหาปวารณาที่พุทธสถานปฐมอศไก พอ
เสด็จงานที่กลับชุมชน ช่วยกันเก็บเกี่ยวข้าว
ดีข้าว ได้ข้าวเปลือก ๕๐๐ กว่าถัง ซึ่งพอเลี้ยง
คนในชุมชนตลอดปี และยังมีเหลือบริจาคและ
จำหน่าย เช่นถนุฑกาสที่พานมา แต่ข้าวเปลือก
จำนวน ๑ ถังของที่นี่ จะยิ่งใหญ่กว่าที่เป็น
มาตฐานโดยทั่วไป

ต่อไปนี้เป็นเหตุการณ์ของชุมชน

พ.๑๖ หมุ่มสมณะลงโบสถ์ทบทวนพระ
ปาติโมกข์

ศ.๑๘ ประชุมคณะกรรมการชุมชนกฐนาฬาน้ำ
ณ ศาลาบรรพชน

ส.๑๙ ประชุมคณะครูสัมมาสิกขาภาน้ำ
ณ ศาลาจกรม

-ประชุมชุมชนกฐนาฬาน้ำ ณ เขื่อนฉะกิ้น
ชี้แจงนโยบายชุมชนว่า เป็นชุมชนศีล ๘
ดังนั้นคนในชุมชนจะต้องพัฒนาตนไปสู่ศีล ๘
ด้วยความพยายาม

พ.๒๔ ชมร.เชียงใหม่ ชายมังฯ อิมละ ๕ บาท

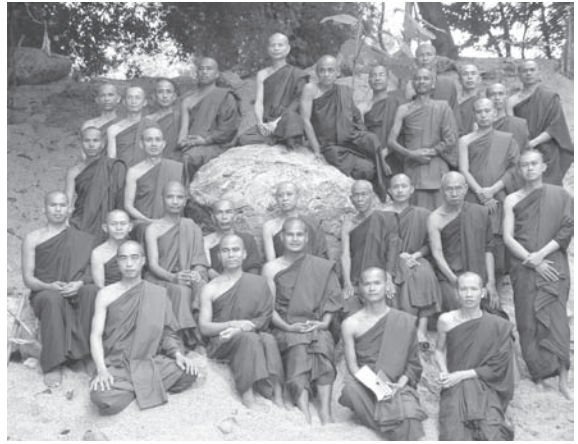
พ.๓๐ ชมร.เชียงใหม่ ชายมังฯ อิมละ ๕ บาท

ทุกวันศุกร์ อ.๒ (สมณะร่มเมือง ยุทธาวโร) จะ
สอนธรรมะกระดานขาว มีชาวภาน้ำ มาเรียน
ธรรมะกันอย่างคึกคัก

ดีลอยู่กับตน ไม่ต้องกังวลอะไร

สมณะปิ่นพน อิริจิตโต

รายงานสื่อโตก

ประจำเดือนพฤศจิกายน ๒๕๔๘

กาลเวลาผ่านไปผ่านไปรวดเร็วเหลือเกิน เพลสแปไปเดี่ยวซะสิ้นปีอีกแล้วหรือหือนี้ คิดอ่าน จะทำดีสิ่งใดต้องรีบทำ ก่อนที่รุ่นคืนจะผ่านไป ก็ปกกาลเวลา เวลา...ผ่านไปเร็ว...ผ่านไปเลย

ช่วงเดือนนี้ ชาวบ้านราชฯ ต้องทำงาน แข่งกับเวลาในหลายด้าน เพื่อให้ทันงานปีใหม่ ไม่ว่าจะเข็นงานขนหินใหม่ใหญ่เข้าบ้านราชฯ เพื่อ ตักแต่งประดับสถานที่, งานซ่อมแซมเรือที่ชะงัก เป็นที่ปัก, งานก่อสร้างต่างๆ, งานปรับโคของ สี่ข้างพื้นฐานของตลาดอาทิตย์ และที่สำคั้ญ งานกลึงข้อมปลูกปักใช้สาขพิษ ทั้งปีเวณ ชุมชนและชุมชน ชะมิกาชวมพลังโฮมแองกัน เป็นระยะๆ เพื่อช่วยกันพลิกฟื้นผืนดินให้ เป็นสีเขียว และยังม้งานอบขมอย่างต่อเนือง ทำให้ ชาวบ้านราชฯ ต้องเร่งจัดพัฒนาตนเองและพัฒนา งานไปพร้อมกัน

เดือนนี้มีอะไร

อ.๑ หมุ่มสมณะเดินทางเข้าร่วมงานประชุม มหาปวารณาที่ปูลมอโคก ส่วนชาวชุมชนในวันที่ ๒ และทั้งหมดเดินทางกลับในวันที่ ๘ พ.ย.

อ.๑-พ.๓๐ วิฑูชุมชนบัวกลางมูล ทดลอง กระจายเสียงให้ความรู้แก่ประชาชนเรื่องธรรมะ กลีกรรมไร้สารพิษ ความรู้เรื่องสุขภาพ และใน เดือนนี้รณรงค์เรื่องงดบุหรี่ โครงการคนอุปถ อดสะอาด โดยร่วมมือระหว่างพันธมิตรวิฑู ชุมชนบัวกลางมูล FM 93.5 MHz ชมรมสร้าง สรรคนดีศรีอุบล ชมรมเภสัชกรและวิฑูประชา สังคมจังหวัดอุบลฯ FM 103.5 MHz ออก อากาศรายการทุ่งศรีเมืองทุกเรื่องเมืองอุบล ทุกวันศุกร์เวลา ๑๗.๐๐ - ๑๘.๐๐ น.

จ.๗-อา.๑๓ อาสาสมัครกลุ่มกรีนเวย์ จากประเทศเยอรมนี ๒ คน มาศึกษาศาสนา และการทำเกษตรอินทรีย์

พ.๙ คณะกองทุนเงินล้านบ้านอุดมเกษตร จำนวน ๖๐ คน นำโดย นายจรัส ลั้งศรี มา ศึกษาดูงานด้านการบริหารจัดการเงินกองทุน ๑ ล้านบาทประจำหมู่บ้าน

จ.๑๔ ชาวบ้านราชฯ จัดกิจกรรมโสมแอง เกี่ยวข้าวที่เครือแหบ้านนาเยี่ย มีสมาชิกไปร่วม กิจกรรม ๒๐ คน

ศ.๑๘ ทีมเครื่องกลหนักบ้านราชฯ เริ่มขนหินจากบ่อหิน อ.โขงเจียม มาบ้านราชฯ เป็นวันแรก และขนต่อเนืองทุกวัน

จ.๒๑ ชาวบ้านราชฯ จัดกิจกรรมโฮมแอสงเกี่ยวข้าวที่เครือข่าย อ.สำโรง มีสมาชิกไปร่วมกิจกรรม ๓๐ คน

พ.๒๔ ชาวบ้านราชฯ จัดกิจกรรมโฮมแอสงเกี่ยวข้าวที่เครือข่ายบ้านหนองหัว มีสมาชิกไปร่วมกิจกรรม ๒๐ คน

ศ.๒๕ คณะครูและนักเรียน ร.ร.บ้านไผ่ อ.เขื่องใน จ. อุบลฯ จำนวน ๘๐ คนมาเยี่ยมชมและศึกษาดูงานเกี่ยวกับวิถีชีวิตชุมชน

จ.๒๘ ชาวบ้านราชฯ จัดกิจกรรมโฮมแอสงเกี่ยวข้าวที่เครือข่าย บ้านน้ำขุ่น กิ่งอ.น้ำขุ่น จ.อุบลฯ มีสมาชิกไปร่วมกิจกรรม ๒๐ คน

จ.๒๘-พ.๓๐ บริษัทจินตนาการจำกัด มาถ่ายทำสารคดีให้กับศูนย์คุณธรรมเกี่ยวกับงานอบรมเยาวชนคนสร้างชาติและเรื่องวิถีชีวิตชุมชนบุญนิยม

งานอบรม

อ.๑๕-ส.๑๙ เจ้าหน้าที่เกษตรจังหวัดสุรินทร์ จำนวน ๘๓ คน มาอบรมในโครงการอบรมแกนนำเกษตรกร หลักสูตรพัฒนาการเกษตรสู่ระบบเกษตรอินทรีย์ตามแนวเศรษฐกิจพอเพียง

อ.๒๐-พ.๒๔ คณะครู ๗ คน นำนักเรียนจากโรงเรียนบ้านโนนสวรรค์ จ.สุรินทร์ จำนวน ๑๗๘ คน มาอบรมในโครงการเยาวชนคนสร้างชาติ

อ.๒๒-ส.๒๖ เจ้าหน้าที่จากกระทรวงเกษตรฯ จ.ยโสธร จ.มุกดาหาร และ จ.ศรีสะเกษ จำนวน ๙๘ คน มาอบรมหลักสูตรพัฒนาการเกษตรสู่

ระบบอินทรีย์ตามแนวเศรษฐกิจพอเพียง

ศ.๒๖-อ.๓๐ คณะครู ๑๑ คน นำนักเรียนจากโรงเรียนนาหินกุล ๒, โรงเรียนนาเยี่ย คีตจักรมัชฌิมาภิเษก, โรงเรียนสามัคคีวิทยาการ จ.อุบลฯ จำนวน ๑๗๙ คน มาอบรมในโครงการเยาวชนคนสร้างชาติ

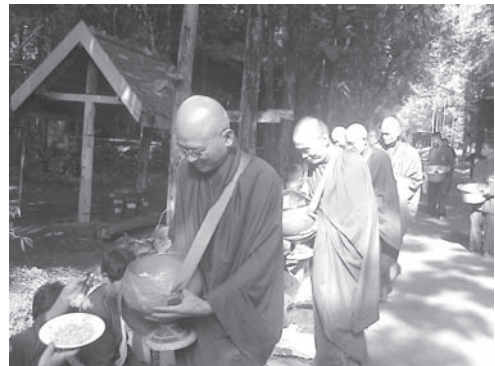
ของฝากก่อนจบ

ทุกวิชา ก็ เป็นวิชา แห่งบุญ

หากเรามีสติสัมโพชฌงค์ ตรวจอ่าน

จัดการกิเลส

 ฝึกขมาตุมหาแก้ว ขำวหินฟ้า

สังฆสถานทักษิณอโศก ประจำเดือนตุลาคม ๒๕๔๘

เมื่อออกพรรษาแล้วแต่พวกเราชาวทักษิณอโศกต่างตระหนักถึงคำสอนของพระพุทธเจ้า “เราต้องไม่หยุดอยู่ในกุศลกรรม” ฉะนั้นจะเข้าพรรษาหรือออกพรรษา พวกเราก็ปฏิบัติจนเป็นวิถีชีวิตของพวกเราแล้ว พวกเราปฏิบัติธรรมเสมอต้น เสมอปลาย จะพากันเพิ่มอธิศีลกันในช่วงเข้าพรรษา ซึ่งอันนี้สงส์จากการเพิ่มอธิศีลในช่วงเข้าพรรษา แต่ละคนเข้มแข็งมากขึ้น โดยเฉพาะลำดับสุดท้ายก่อนออกพรรษา มีการเข้าค่าย “เดี่ยวเราเพื่อเอามิตร” ให้แต่ละคนถือศีล ๘ กินมือเดียว โดยมีหลักกติกาว่า ค่ายนี้เราฝึกเป็นพุทธะอย่างแท้จริง คือ ๑.เจอน้ำกันฝึกยิ้มให้กัน ๒.ทักทายเจริญธรรมก่อน ๓.พูดจาภาษาดอกไม้สุภาพ อ่อนน้อมก่อนมต ๔. ตรงต่อเวลา ๕. เวลาเดินเห็นให้สำรวจมือเท้า

จากการเข้าค่าย ๗ วันส่งผลให้เกิดความอบอุ่น เป็นพี่เป็นน้องกันมากขึ้น เพราะแต่ละคนได้ลดตัวตนลงมา มาทำงานร่วมกัน กินข้าวพร้อมกัน มีรายการผ่อนคลายเป็นสนทนาการด้วยกันเป็นกิจกรรมเชื่อมร้อยดวงใจแต่ละคนเข้าด้วยกัน โดยเฉพาะช่วงค่ำมีการนั่งสมาธิและมีการกรรมการถือไม้เรียวคอยกำกับทำให้แต่ละคนนั่งสมาธิได้ดีเยี่ยม เพราะพวกเราเคยถือสาจนเมื่อยแล้ว *ตอนนี้ไปก็จะถือศีล ไม่ถือสา*

เหตุการณ์ในเดือนนี้

๓.๑ สมณะและชาวชุมชนช่วยกันต่อสะพานชนปุน ขนอิฐบล็อคขึ้นภูเขาสร้างแท็งก์น้ำบนภูเขาไว้ใช้ในหน้าแล้ง

จ.๓ สมณะ ๔ รูป นำโดยสมณะดินดี สันตจิตโต สัตตาพะไปให้กำลังใจและจัดโรงบุญผู้ประสบภัยสึนามิ อ.ตะกั่วป่า จ.พังงา

ศ.๗ สมณะดินทอง นครวโร และสมณะ ลั่นผา สุชาติโก ไปบิณฑบาตและแวะเยี่ยมญาติธรรมเก่าแก่ คุณเพ็ญธรรมและคุณแม่

-การสร้างแท็งก์น้ำเสร็จโดยใช้เวลา ๗ วัน ลั่นค่าก่อสร้างเป็นเงินประมาณ ๓๕,๐๐๐ บาท

ส.๘ ประชุมวิสามัญชาวชุมชน

-สมณะ ๒ รูป ไปร่วมงานศพหน้าของศีลตะวันตกที่วัดจอมไตรและวันนี้ฝนตกหนักตลอดวัน ทำให้น้ำเกือบเต็มคลองไหลเข้าไปนา ๑๐ ไร่

อา.๙-จ.๑๐ สมณะ ๒ รูป พร้อมด้วยชาวชุมชน ไปติดตามประเมินผลที่บ้านคอนหัด ต.ทุ่งโพธิ์ อ.ร่อนพิบูลย์ จ.นครศรีธรรมราช

อ.๑๑ คณะผู้สูงอายุจำนวน ๑๓ คน มาเยี่ยมและฟังธรรมะ

พ.๑๒-๑.๑๘ อบรมคนภายใน “ค่ายเคียว
เราเพื่อเอามิตร”

ส.๑๕ สมณะเลื่อนลิ่ว อรณชีโว และ
สมณะพองไท รตนบุญญู กลับจากไปให้กำลัง
ใจผู้ประสบภัยสันามิ อ.ตะกั่วป่า จ.พังงา

จ.๑๗ สมณะพอแล้ว สมิติโต สมณะ
ดินดี สันตจิตโต กลับจากไปให้กำลังใจผู้ประสบ
ภัยสันามิ

ส.๒๐ สมณะดินดี สันตจิตโต สมณะ
เลื่อนลิ่ว อรณชีโว แสดงธรรมหน้าศฤงคารของ
คุณสายพุทธ ที่สมาคมฮกเกี้ยน

ศ.๒๑-๑.๒๕ อบรมเขวชนคนสร้างชาติ
นักเรียนมาจากหลายจังหวัด มีพี่เลี้ยงมาช่วย
กันมากมาย

ส.๒๒ สมณะ ๓ รูป เดินทางไปกิจนิมนต์
เนื่องในโอกาสรวมญาติของครอบครัวเอกทักษิณ

อา.๒๓ สมณะ ๒ รูป ไปกิจนิมนต์บ้าน
คุณพรเพ็ญ อ.ย่านตาขาว จ.ตรัง

-ประชุมเครือแห่ทักษิณอโคก

พฤ.๒๗ ประชุมชาวชุมชน

ศ.๒๘-ส.๒๙ ติดตามประเมินผล โรงเรียน
วัดเกาะทองส้ม ต.โคกม่วง อ.เขาชัยสน จ.พัทลุง

จ.๓๑ สมณะ ๖ รูปพร้อมญาติโยม เดินทาง
ไปประชุมที่สวนธรรมชาติอโคก อ.พะโต๊ะ
จ.ชุมพร และต่อไปร่วมงานมหาปวารณา ที่
ปฐุมอโคก

ข้อคิดก่อนจาก

**การมีมิตร ๕๐๐ คน ย็นน้อยกว่า
แต่หากมีศัตรูเพียงคนเดียวก็มากเกิน
แล้ว**

สร้างมิตรดีกว่าสร้างศัตรู

@สมณะดินท๑๑ นครวัด

ประจำเดือนพฤศจิกายน ๒๕๔๘

“เอาแต่ไขตัว หนีขั้วโดยฮัตโนมตี ขะดี
ใต้ตองหัดให้ หัดเห็นใจคนอื่นเสมอ” เป็น
โคลงคาถาธรรมที่แต่งทาสูไขว่ทุกคน ที่ยังมีกิเลส
เห็นแก่ตัวอยู่มาก โดยเฉพาะชาวใต้บ้านเรา ที่
แต่ละคนมีความรู้ความสามารถเฉพาะตัวสูง
ทางชะยอสมทำตามหัดเห็นตาม จึงเป็นเือง
ยากมาก ถึงแม้จะมาถึงปฏิบัติธรรมแล้วยังยาก
อยู่มาก ฉะนั้นหากจะไปบวชบวชคนทักษิณอโคก
จะต้องไขพิศขั้วคำติ คำวิชาขนะ พิกเห็นใจคนอื่น
เสมอ พิกอหนัสมถ่อมตน พิกให้วี่ พิกทวาบ
พิกพูดภาษาตอกไม้ ให้มากขั้วน ปล่อยให้
สถความแข็งกระด้าง ทั้งกาย วาจา และใจ
เพื่อเป็นกาชปฏิบัติบวช ทวาบพอท่านสมณะ
โพธิจารย์ ไนโอกาสศขบชอบ ๓๕ พชชษา และมี
อายุ ๗๒ ปีไนหัดต่อไป

เหตุการณ์ประจำเดือน

พฤ.๓ ชาวทักษิณอโคก เดินทางไปร่วมงาน
มหาปวารณาที่ปฐุมอโคก

จ.๗ สมณะและชาวชุมชนกลับจากงาน
มหาปวารณา

อ.๘ ทิมสมณะจากภูษาและญาติโยมจาก
ดอยรายปลายฟ้ามาเยี่ยม

พ.๙ ประชุมเตรียมงานกัตัญญุชานุพการี
-สมณะดินดีและญาติธรรมไปแสดงธรรม
สวดศพ กำนันล้อม รองเมือง ณ วัดเขียวชาญกิจ

ส.๑๒-อา.๑๓ จัดงานกัตัญญุชานุพการี

จ.๑๔ ประชุมสรุปร่างงานบวชบวชการี และ
ประชุมชาวชุมชนทักษิณอโคก

อา.๒๐-จ.๒๑ ติดตามประเมินผลชุมชน
ต้นแบบ ที่บ้านหว่าหลัง ต.สะทอน อ.นาทวี
จ.สงขลา

พ.๒๓-อา.๒๗ สมณะและญาติธรรมไปช่วยงานอบรมธรรมที่ ชเลขวัณ อ.ท้ายเหมือง จ.พังงา มีสมณะ ๘ รูป ลิกขมาตุ ๑ รูป (สม.พุดดี) และผู้รับการอบรมประมาณ ๔๐๐ คน

พถ.๒๔ ประชุมข่ายแห่ทักษิณอโคก

ศ.๒๕ สมณะกล้าดีและชาวชุมชนไปเยี่ยมแม่ถ้วน หลีกภัย ได้สัมภาษณ์มาออกรายการวิทยุชุมชน พร้อมกับเอาผลผลิตกล้วยและส้มโอ ไปฝากด้วย

ส.๒๖-อา.๒๗ สมณะ ๓ รูป มาร่วมงานโรงเรียน และติดตามประเมินผลชุมชนต้นแบบที่บ้านคุณสมพร ยอดระบำ ณ บ้านสวนเลา อ.จุฬาภรณ์ จ.นครศรีธรรมราช

จ.๒๘-อ.๒๙ ประชุมสัมมนากำหนดนโยบายกลุ่มธรรมชาตอโคก มีสมณะเลื่อนฟ้า สัจจเปโม และทีมสมณะจากภูผาฯ ร่วมสังเกตการณ์

พ.๓๐ ประธานและรองประธานศูนย์คุณธรรม มาติดตามและเยี่ยมให้กำลังใจกลุ่มธรรมชาตอโคก

ในอดีตก่อนจาก

ความมืดทำให้เราเห็นดวงดาวในท้องฟ้า
อุปสรรคช่วยให้เราแข็งแกร่ง และมีปัญญา

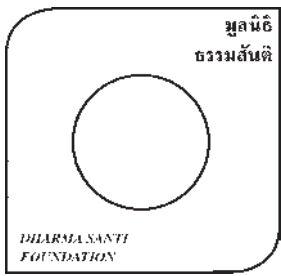

@สมณะติน๗๐๙ นคร๑ไร่

สรุปรายงานการประชุม องค์กรต่างๆของชาวอโศก

สรุปรายงานการประชุม
คณะกรรมการมูลนิธิธรรมสันติ
E-mail: thatfah2520@yahoo.com

ครั้งที่ ๑๑/๒๕๕๕ (๒๗ พฤศจิกายน ๒๕๕๕)

- กรรมการขาดประชุม ๓ คน
- รับรองรายงานการประชุมครั้งที่ ๑๐/๒๕๕๔
- รับรับบัญชีรายรับ-รายจ่าย ประจำเดือน

กันยายน-ตุลาคม ๒๕๕๔
-โรงเรียนสัมมาสิกขาสันตอโศก (สส.สอ.)
เลือกตั้งคณะกรรมการบริหารในตำแหน่งครูใหญ่
ผู้จัดการและครูฐานงาน รวม ๙ คน จัดบูรณาการ
การศึกษานอกสถานที่ อาทิ ชมงานจุฬาริชาการ,
เกี่ยวข้าว

-โรงเรียนสัมมาสิกขาปฐมอโศก (สส.ฐ.)
และโรงเรียนสัมมาอาชีวสิกขาปฐมอโศก(สอฐ.)
เมื่อวันที่ ๒๗-๒๙ พฤศจิกายน ๒๕๕๔ บูรณาการ
การศึกษาเกี่ยวข้าวที่ทุ่งนาแรงรักชุมชนปฐมอโศก
นครปฐม

-ธรรมสันติทันตกรรม สถิติการใช้บริการ
ประจำเดือนตุลาคม ๒๕๕๔ มีผู้ใช้บริการ จำนวน
๕๘ ราย

-หน่วยงานบุญญาภิบาล กิจกรรมดำเนินไป
ตามปกติ

-อาคารตะวันฉาย ๑-๒ คณะกรรมการ
บริหารกวดขันเจ้าของห้องไม่ให้ต่อลำโพงโดย
พลการ เพราะจะเกิดความเสียหายทั้งระบบงาน
คลังเสียง ขอให้ติดต่องานที่คลังเสียงโดยตรง

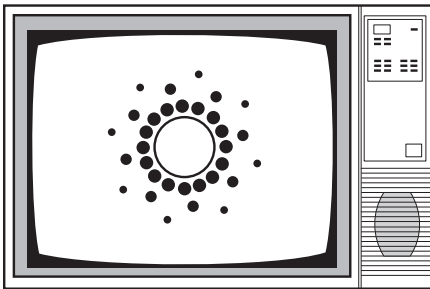
-ฝ่ายธรรมรูป ปฏิทินปีใหม่ มอบให้ส่วนกลาง
๑,๑๐๐ ชุด จำหน่าย ๖,๓๐๐ ชุด และ จำหน่าย
ในราคาต่ำกว่าทุนในงานตลาดอารียะปีใหม่'๕๕
จำนวน ๒๐๐ ชุด

-การก่อสร้างอาคารสถาบันบุญนิยม คาดว่า
จะเสร็จต้นปี พ.ศ.๒๕๕๙

- ได้รับหนังสือเอกสารจากหน่วยงานภาครัฐ
และเอกชน

กำหนดการประชุมครั้งต่อไปวันอาทิตย์ที่ ๑๕
มกราคม ๒๕๔๙ เวลา ๑๓.๐๐ น. ณ สันติอโศก

สรุปรายงานการประชุม
คณะกรรมการธรรมทัศน์สมาคม
E-mail: tta2531@lycos.com

ธรรมทัศน์สมาคม

ครั้งที่ ๑๐/๒๕๔๘ (๒๗ พฤศจิกายน ๒๕๔๘)

- กรรมการขาดประชุม ๕ คน
- ปัจจุบันมีสมาชิก ๓,๓๑๒ คน
- หนังสือจำหน่ายดีได้แก่ นาฬิกาชีวิต ของ
อาจารย์สุทธีวิสต์ คำภา, ภูมิวิธีที่ทอกซ์และเวลาชีวิต
โดย ล้อเกวียน เทปจำหน่ายดีได้แก่ ชุดธรรมคิดะ
เสียงปลุก เสียงปลง เสียงธรรม และถอดรหัส
สุขภาพของคุณหมอใจเพชร

- แจ้งค่าใช้จ่ายในการปรับปรุงร้าน อาทิ
ประตูกระจกหน้าร้าน ๔๐,๐๐๐ บาท เครื่องปรับ
อากาศ ๓๑,๐๐๐ บาท ชั้นวางแผ่นซีดีและหนังสือ
๔๐,๐๐๐ บาท

- กำหนดเปิดทำการ ๒ ช่วงเวลา คือ เวลา
๐๖.๐๐-๐๙.๐๐ น. และ ๑๑.๐๐-๑๓.๐๐ น. เริ่ม
ตั้งแต่วันที่ ๕ มกราคม ๒๕๔๙

- จัดโรงบุญแจกหนังสือ จำนวน ๓๐๐ เล่ม

ในวันที่ ๖ ธันวาคม ๒๕๔๘

- กำหนดการจำหน่ายหนังสือจากที่อื่นๆ ๔๐%
หนังสือของชาวอโศก ๖๐%

- งานปีใหม่นำเทปธรรมะประเภท MP3
ไปจำหน่ายในราคาแผ่นละ ๑๕ บาท

- นายปรีชา ธรรมพิภพ อุปนายกคนที่ ๑
และเจ้าของกิจการโอเชียนมีเดีย อนุญาตให้นำ
เทปของท่านพุทธทาสและ เทปพระพยอม ที่มีใน
ร้านธรรมทัศน์ฯ ทั้งหมดไปจำหน่ายในงานตลาด
อาริยะปีใหม่ '๔๙ ณ ชุมชนราชธานีอโศก
อ.วารินชำราบ อุบลราชธานี

กำหนดการประชุมครั้งต่อไป วันอาทิตย์ที่ ๑๕
มกราคม ๒๕๔๙ เวลา ๑๓.๐๐ น. ณ สันติอโศก

สรุปรายงานการประชุม
คณะกรรมการสมาคม
นักศึกษาผู้ปฏิบัติธรรม

ครั้งที่ ๑๐/๒๕๔๘ (๓๐ ตุลาคม ๒๕๔๘)

- กรรมการขาดประชุม ๔ คน จากกรรมการ
ทั้งหมด ๑๕ คน

- รับรองบัญชีรายรับ-รายจ่ายประจำเดือน
ตุลาคม ๒๕๔๘

- คณะกรรมการชุดใหม่ได้รับการอนุมัติจาก

กรมการปกครอง ทะเบียนเลขที่ จ.๔๓๘๑/๒๕๔๘
ลงวันที่ ๗ ตุลาคม ๒๕๔๘ ในวาระ ๒ ปีเรียบร้อยแล้ว

-โครงการฟื้นฟูจิตใจผู้ประสบภัยธรณีพิบัติ
สึนามิ ช่วงที่ ๒ มีตัวแทนของสมาคมเดินทางไป
ร่วมกิจกรรมที่ศูนย์การศึกษาและเรียนรู้“ชเลขวัญ”
เมื่อวันที่ ๖ ตุลาคม ๒๕๔๘

-นายแรงผา จำปี กรรมการ เป็นอาสาสมัคร
จราจรวันอาทิตย์ ณ ชุมชนสันตือโศก

-เครือข่ายงดเหล้าได้ขอความร่วมมือจาก
สมาคมเป็นแนวร่วมสนับสนุนนโยบายไม่วางบุหรื
ณ จุดขาย และไม่โฆษณาเหล้าเบียร์ เครื่องดื่ม
แอลกอฮอล์ทางสื่อทุกชนิด

-เปลี่ยนแปลงวันอบรมนักเรียนโรงเรียน
สัมมาสิกขาตาลีโศก อ.ไพศาลี นครสวรรค์ เป็น
วันที่ ๑๐-๑๔ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ ณ สวนบุญผักพืช
คลอง ๑๓ ปทุมธานี

- สมาคมฯ ร่วมกับกลุ่มรวมบุษชาธรรมจัดงาน
“Meeting มิตรตรี” ในวันที่ ๑ พฤศจิกายน ๒๕๔๘
เวลา ๑๗.๐๐ น. ณ ชุมชนสันตือโศก วันที่ ๔-๕
ธ.ค. ๒๕๔๘ จัดโรงบุญมังสวิริติ ๕ ธันวาคมหาราช
ณ อำเภอกันตัง จ.อุทัยธานี และงาน“ค่าย
จริยธรรมหนุ่มสาว” ๑๐-๑๔ ธ.ค. โดยร่วมกับงาน
บุญลอมข้าว ณ ชุมชนหินผาฟ้า น้ำ จ.ชัยภูมิ

-การน้อมเกล้าถวายน้ำหมักชีวภาพใน
โครงการส่วนพระองค์ สวนจิตรลดา ร.ต.ท.ชัยพงศ์
บุญพรหม อุปนายกคนที่ ๓ เป็นตัวแทนถวาย
น้ำหมักชีวภาพ เพื่อใช้ในโครงการบำบัดน้ำทิ้ง
น้ำเสียและบำบัดกลิ่นในโรงโคมวังสวนจิตรลดา

-ร่วมงานตลาดอาริยะปีใหม่ '๔๘ สมาคมฯ
เปิดร้านสกรีนเสื้อเผยแพร่โคลกธรรม และ
จำหน่ายกางเกงขาก๊วยในราคาต่ำกว่าทุน และ
ช่วยจำหน่ายพืชผักผลไม้ไร้สารพิษ

สรุปรายงานการประชุม เครือข่ายชุมชนชาวโศก ประจำปีพุทธศักราช

๒๕๔๘

★กลุ่มปรากฏโศก (๑๓ พฤศจิกายน)

-ประธานในที่ประชุม นางพองศรี ปัจฉิมนันท์

ประชุม ณ ชุมชนสันตือโศก บึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๕๐

-สมาชิกเข้าร่วมประชุม ๑๐ คน

-รับรองบัญชีรายรับ - รายจ่ายกองทุน

ปรากฏโศก และรายงานการเงินกองทุน
สงเคราะห์ปรากฏโศก

-ได้ส่งเงินงวดที่ ๒๗ ในโครงการร่วมบุญ
ปฐพีพุทธ ปัจจุบันรวมเงินที่ส่งแล้ว จำนวน
๔๖๒,๙๐๐ บาท

-งบประมาณในการจัดโรงบุญ ๕ ธันวาคมหาราช
จำนวน ๒๕,๐๐๐ บาท

-แต่งตั้งผู้รับผิดชอบทั้งอาคารสถานที่ การ
ยื่นหนังสือขอใช้น้ำ-ไฟ และได้รับการสนับสนุน
ติดตั้งเต็นท์ผ้าใบจาก ห้างหุ้นส่วนจำกัด ประภิต
ผ้าใบ ปากน้ำ สมุทรปราการ ขั้นตอนการแจก
อาหาร การประชาสัมพันธ์ การจัดทำป้าย เครื่อง
เสียง เป็นต้น

-สมาชิกพักค้างคืนที่เต็นท์ซึ่งจะติดตั้งใน
เย็นวันที่ ๔ ธันวาคม ศกนี้คือ นายวีระ แสงทอง
ล้วน นายประสพ ไชยมะณี และนายพยัพ เชิดชู
ชัยไพบูลย์

-ขอความร่วมมือจากสมาชิกให้นำมิด เขียง
กะละมัง ผ้ากันเปื้อน หมวกคลุมผมไปใช้ในงาน
โรงบุญ โดยขอความร่วมมือหลังจากแจกอาหาร
เสร็จแล้วขอให้อยู่ช่วยเก็บและทำความสะอาดให้

เรียบร้อยสมบูรณ์

- กำหนดการประชุมครั้งต่อไป วันอาทิตย์ที่ ๕ ธันวาคม ๒๕๔๘

- พิจารณาการร่วมงานปีใหม่ที่ตลาดอารีย์ '๔๘ ณ ชุมชน ราชธานีโคก ต.บึงไหม อ.วารินชำราบ อุบลราชธานี โดยร่วมกับบจ.แต่ชีวิต จำหน่าย น้ำตาลทรายสีรำ ในงบประมาณ ๒๐,๐๐๐ บาท

- คุณสุชาดา เพื่อกล้าลี บริจาคแสดมปีมูลค่า ๑๐๐ บาท

สรุปรายงานพิเศษวันลอยกระทง
จาก นักเรียนโรงเรียนสัมมาสิกขา
หินผาฟ้าหน้า(สส.ผ.)

ต. นานทองหม่อม อ.แก่งคร้อ ชัยภูมิ

โรงเรียนสัมมาสิกขาหินผาฟ้าหน้าได้จัดกิจกรรมงานวันลอยกระทงด้วยการทำ ๕ ส. และให้เข้าใจความสำคัญของวันเพ็ญเดือนสิบสองที่เป็นประเพณีของชาวไทยในการขอขมาพระแม่คงคา วันนีจึงจัดประกวดการประดิษฐ์กระทงที่ใช้วัสดุธรรมชาติล้วนๆ ไม่คิดแข่งกันชนะแต่มุ่งที่ฝีมือและการรักษาสິงแวดล้อมในกิจกรรมที่ไม่เพิ่มขยะที่ย่อยสลายยาก

ช่วงเย็นเล่นเกมที่มุ่งเน้นความสามัคคี การทำงานเป็นหมู่กลุ่ม เยาวชนจะนำไปประกอบกิจกรรมเล่นเกมนี้ก็ดีไม่น้อย โดยมีเชือกเป็นอุปกรณ์ซึ่งกับต้นไม้ (ความสูงของเชือกที่ซึ่งแล้วประมาณ ๑๕๐ เซนติเมตร) ทำอย่างไรให้ให้ผู้เล่นแต่ละคนข้ามเส้นเชือกนี้ได้ โดยไม่มีมือวัยะส่วนใดส่วนหนึ่งถูกเส้นเชือก ในขณะที่เดียวกันมือของผู้เล่นทั้งหมดห้ามหลุดออกจากกัน (ทีมที่ร่วมกิจกรรมทั้งหมดมี ๓๐ คน) หากมีคนใดคนหนึ่งถูกเส้นเชือกต้องเริ่มต้นใหม่ จนกว่าจะข้ามเส้นเชือกได้ทุกคน กิจกรรมนี้ผู้เล่นเริ่มต้นใหม่อยู่หลายครั้งจนเหลือ ๑๕

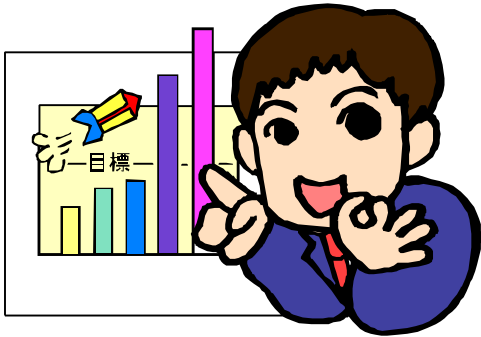
นาทีสุดท้ายจึงสามารถข้ามได้หมดทุกคน เป็นเกมที่สอนให้เกิดความสามัคคี ไม่ถือสา มีความอดทน พากเพียร และให้กำลังใจซึ่งกันและกัน

รายการถัดจากเกมต่างมารับธรรมะจากท่านสมณะ ในหัวข้อ “กระทงสำคัญไฉน” การฟังครั้งนี้เกิดความรู้สึกว่ากระทงมีค่าเปรียบเหมือนกระทงชีวิต หากสามารถทำดี ละเลิกกิเลสกระทงย่อมลอยไปสู่ดี เปรียบดั่งกระทงบุญจะเบาลอยน้ำ ส่วนกระทงบาปจะหนักและจมน้ำ จากนั้นมีการแสดงโปงลาง ส่วนผู้ใหญ่ในชุมชนต่างมาให้กำลังใจเด็ก ๆ รายการสุดท้ายคือการลอยกระทงด้วยการอธิษฐาน อาทิ ผู้เขียนรายงานฉบับนี้ขณะลอยกระทงได้อธิษฐานว่าจะตั้งใจเรียนให้จบ ม.๖ กิจกรรมวันลอยกระทงในครั้งนี้ลอยอย่างคนมีศีล ผู้เข้าร่วมกิจกรรมไม่ลืมพระคุณพระแม่คงคา และศีล ๕ เพราะศีลนำสุขมาให้ในวันลอยกระทงนั่นเอง

ข้อมูลจาก อริสา กานะ
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒

สถิติเผยแพร่สู่สาธารณชน

ประจำเดือนพฤศจิกายน ๒๕๔๘

ห้องเผยแพร่เทป

ทำวัตร

ทำไม่คุณไม่เจริญในการปฏิบัติธรรม สมณะโพธิรักษ์ ๑ ม้วน

ก่อนฉัน

ขอประกาศมรรค-ผล-นิพพาน สมณะโพธิรักษ์ ๑ ม้วน

ผู้มีนิพพานจะช่วยสังคมได้จริงๆ " " ๑ ม้วน

มีสติรักษาจิตทุกขณะ(ตอน ๑) " " ๑ ม้วน

นิพพานคืออะไรตอน ๑ " " ๑ ม้วน

นิพพานคืออะไรตอน ๒ สมณะโพธิรักษ์ ๑ ม้วน

☆☆☆

๑ คนเรามีกิเลสอยู่ ถ้าคนไหนไม่เห็น

กิเลส คนนั้นอันตราย

๑ กิเลสเป็นเหตุให้เราหวั่นไหวไม่ให้เรา

เห็นความสำคัญของการถือศีล

◆ คำคมอาจารย์ ๑

ธรรมปฏิกรรม

จดหมาย	๘๐๐	ฉบับ
สิ่งตีพิมพ์	๒๕	ฉบับ
ตีพิมพ์	๑๐	ชิ้น
แสดมปัฐ	๘๐๐	บาท

⇒ ⇒ ⇒

ธรรมพิมพ์

สารอโศก(มหาปวารณา'๔๘)	๕,๐๐๐	เล่ม
ดอกบัวน้อย(โรงเรียนของหนู)	๕,๐๐๐	เล่ม

☆☆☆

สถิติธรรมโสด

	เทป	ซีดี	เอ็มพี 3	วีซีดี	ดีวีดี	
ผู้มาติดต่อ	๕๗	๒๓	๑๓	๔๐	๕	ราย
จำนวนที่ยืม	๑,๐๓๒	๕๖	๒๕	๑๐๕	๓๓	แผ่น/ม้วน
สมาชิกเพิ่ม	๔	๔	๔	๑	๑	ราย
สื่อที่ออกใหม่	๑๔๔	๔๒	๑	-	-	แผ่น/ม้วน

พัสดุ

๒๕

ชิ้น

๕๕ ๕๕ ๕๕

ธรรมปฏิสัมพันธ์

จดหมายออก	๒	ฉบับ
-----------	---	------

๕๕ ๕๕ ๕๕

ใต้ร่มอศิตก

ศูนย์รวมข่าวคราวของญาติธรรมจากทั่วสารทิศ
เพื่อเสริมสร้างกำลังใจ ให้กรรมฐาน
และแก้ปัญหาของนักปฏิบัติธรรม

สารอศิตก ฉบับที่ ๔ ปีที่ ๒๖(๒๙)
ประจำเดือนพฤศจิกายน ๒๕๔๘

มีสิ่งใดเยี่ยมยอดกว่า “การให้”
เมื่อสูงในระดับหนึ่ง
“ทรัพย์สินสิ่งของ” เริ่มน้อยลง
แต่การบริการรับใช้ผู้อื่นกลับหนาแน่น
บริการตนเริ่มลด
บริการผู้อื่นเริ่มมากขึ้นเป็นเงาตามตัว
ยิ่งบริการ ยิ่งมีโอกาสลดละ
เพราะได้ปรับกาย-วจี-มโน ให้ตรงซัด
และเราจะเพิ่มการรับใช้เพื่อนมนุษย์ให้มากขึ้นๆ
เกิดมาทำไม?
คำตอบก็คือ เพื่อรับใช้เพื่อนมนุษย์
มิใช่หาที่เสียบๆอยู่สงบๆ ไม่ยุ่งกับใคร
นี่เป็นปณิธานสานต่อพระพุทธองค์

โรงบุญญา

๕ ธันวาคม

มหาราชา

อาหารเป็นใหญ่ในโลก

วันนี้โลกกำลังพัฒนาในเรื่องของการกิน

ระดับที่ ๑ ปลุกผักไร้สารพิษ

ระดับที่ ๒ กินอาหารหลากหลาย (หลายรส-หลายสี)

ระดับที่ ๓ ปลุกผักอายุยืน

ระดับที่ ๔ กินตามตลาด (ตลาดมีอย่างไรก็ให้กินอย่างนั้น)

ระดับที่ ๕ คนปลูกจะสบายใจที่สุด แต่ถ้าเราไม่ฝึกเปลี่ยนพฤติกรรมในการกิน ข้อนี้ก็คงยากมาก ตลาดในโลกมนุษย์ คนกินก็เป็นผู้กำหนดเหมือนกัน ใครจะพัฒนาส่วนตัวไปก่อนก็ขอเชิญ

จึ๊ยจึ๊ย

นโยบายร้านค้าชุมชนชาวอโศก (ตอนที่ ๒)

๒๖ กันยายน ๒๕๔๘ ในที่ประชุมพาณิชย์บุญนิยม

ต.อ.ได้เสนอแนวทางการรับสินค้าจากข้างนอกมาจำหน่าย พอสรุปได้ดังนี้

บทบาทของร้านค้าชุมชน คือ **ขายสินค้าชุมชนชาวอโศก และขายสินค้าจำเป็นให้กับชาวบ้าน** แลวนั้น โดยมีข้อพิจารณาดังนี้

๑. เป็นสินค้าที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิตประจำวัน เช่น ชุดนักเรียน เครื่องเขียน อุปกรณ์การเรียน อุปกรณ์เครื่องมือการเกษตร เมล็ดพันธุ์พืช เครื่องไฟฟ้า เครื่องนุ่งห่ม หมอน มุ้ง เสื้อผ้าห่ม รองเท้า ฯลฯ

หรือไม่เป็นสินค้าฟุ่มเฟือย หรือสินค้าที่กระตุ้นการบริโภค เช่น เครื่องประดับ เครื่องสำอาง

ของเล่นเด็ก ขนมหินเล่น

๒. เป็นสินค้าที่มีคุณภาพดี ระดับปานกลางขึ้นไป ที่มีความคงทนใช้ได้นาน

๓. เป็นสินค้าที่มีลักษณะรูปแบบสีสันทันเรียบง่าย ไม่ฉูดฉาด ไม่เป็นสินค้าตามกระแส
ความนิยมหรือรสนิยมของตลาด

สิ่งที่เรียกว่า “ปฏิบัติธรรม”

จากญาติธรรมพองพุทธ พวงจันทร์(อ.เมือง จ.ตาก)

“ตอนนี้ผมก็ตั้งใจปฏิบัติตามที่เคยทำ เช่น ใส่อุปกรณ์ให้น้อยลง ส่วน

มากเป็นชุดม่อฮ่อม ตอนแรกจิตไม่เข้มแข็งพอ ใส่อุปกรณ์ตามโลกๆเขา ตอนหลังมองดูแล้วเราโง่หรือเปล่า ขนาดรู้ว่าสังโตนดี หรือสังโตนไม่ดีก็ยังทำอีก บาปสองเท่า ทั้งๆที่รู้สังโตนควรไม่ควร ตามกระแสโลกๆไปเหมือนกัน เพราะเราไม่มีสติ ปล่อยให้กิเลสตามต่างๆมาควบคุมจิตใจ เหมือนกับลูบๆคลำๆ ไม่แน่วแน่ ไม่มั่นคง แต่ก็พยายามลดละเลิกลงมา เคยท้อนะครับ เพราะเราไม่เอาจริงกับมัน พัสสะมันเยอะมาก มาโดยไม่รู้ตัว ทั้งความโกรธ โกรธ โลก และหลง เหนื่อยครับ แต่ผมก็จะพยายามสู้ บำบัดให้ตายให้ได้ เพื่อสู่ทางธรรมให้ถึงที่ที่ดีที่สุดครับ.....”

ปฏิบัติธรรม มีใจ มุ่งหาความสงบ

ปฏิบัติธรรม คือ “ละชั่ว” และต่อด้วย “ทำดี” และ “ปรับอารมณ์”

เราจึงต้องเริ่มที่ “เปลี่ยนพฤติกรรม” สิ่งทีไถ่ล้างตัวจึงคือ “กินอยู่หลับนอน”

มีใจมุ่ง “นั่งสมาธิ”

“สมาธิ” เป็นอุปกรณ์เสริมได้ แต่มีใจตัวหลัก จุ๋ยๆๆ

ลักษณะของสมณะและวิปัสสนา

จากญาติธรรมจิตราภรณ์ แก้วทะชาติ(ราชเทวี กทม.)

“ชีวิตการทำงานก็มีพัสสะมาระกบบัง ก็พยายามอ่าน

จิตอ่านใจตัวเอง พยายามตามกิเลสตัวเองให้ทัน อย่างบางทีถูกที่ทำงานต่อว่า

ด้วยถ้อยคำที่ไม่ดี ข้าพเจ้าก็คิดเสียนั่นคือใจยกมาลงใจเราว่า จะโกรธหรือไม่

ก็ปรากฏว่าแอบแวนในใจนิดๆ และก็พยายามขจัดออกไปจากใจ ไม่ให้ติดใจนาน

คิดเสียนว่าเขาคงมีปัญหาส่วนตัว ไม่มีที่ระบาย ก็เลยมาลงที่เรานี้(ซึ่งจริงๆ

เขาก็มีปัญหาครอบครัวยู่) ก็ได้แต่สงสารเขาไป”

การต่อสู้กับกิเลสมี ๒ วิธีที่ควบคู่กันไป

๑. ถ้าแรงนัก อาจจะต้องนั่งไว้ก่อน คิดแล้วยิ่งแพ้
จึงจำเป็นต้องใช้ความสงบสยบความเคลื่อนไหว ไม่ว่าจะผิด
หรือถูก....นั่งไว้ก่อน นี่ก็สมณะ

๒. การนำเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นมาพิจารณาเดี๋ยวนั้น เพื่อให้เกิดจิตขม นี่ก็**วิปัสสนา** แต่การพิจารณาหัด**เข้าใจเขา** ก็ยังเป็นแนว**สมถะ**

การเจาะจิตของตัวเอง อ่านจิตของตัวเอง เข้าใจจิตของตัวเอง นี่ก็**วิปัสสนา** (ส่วนใหญ่เวลาพิจารณาโหระ มักเป็นแนว**สมถะ** จึงไม่ค่อยก้าวหน้า)

๓. ส่วนการพิจารณา เมื่อเหตุการณ์ผ่านไปแล้ว เขาเรียก **วิปัสสนิก** ซึ่งก็ต้องทำบ่อยๆ จุ๋ยๆ

เกลียดคนหรือเกลียดการกระทำ ?

จากญาติธรรมมลิวรรณ

แต่งสุริยารังษี (ดอนเมือง กทม.) “.....รู้สึกจะเกลียดเขามากกว่าเดิม เพราะเขาชอบลักขโมยเงินของบริษัทฯ อยากจะลาออกจากงาน แต่ก็แก้เกินกว่าที่จะไปสมัครงานเริ่มต้นที่อื่นได้.....”

จึงจกมีข้อคิดเห็นเพิ่มเติมดังนี้

๑. **ทำใจ** โดยเห็นเป็นเรื่องของวิบาก
๒. **ล้างใจ** ด้วยการหัดประทับใจในพฤติกรรมเล็กๆน้อยๆมีไหม?
๓. **เข้าใจ** เพราะไม่มีใครอยากชั่ว ลงนรก แต่**อำนาจโมหะ** ทำให้ไม่กลัว กล้าทำ
๔. **ถามใจ** เกลียดอะไร อย่าเป็นคนพาล อย่าเหมาแข่ง ถ้าเกลียดก็ต้องเกลียดที่การกระทำ แล้วรู้มั๊ย คนที่มีนิสัยแบบนี้มีอยู่รอบตัว แต่เราไม่รู้ แล้วถ้ารู้ เราต้องเกลียดคนทั้งหมดหรือ? หรือเกลียดเฉพาะคนที่รู้ คนที่เราไม่รู้จะเลวแค่ไหนก็ไม่เกลียด? จุ๋ยๆ

การประชุม : ยุทธศาสตร์การบริหาร

จึงจกเกาะอยู่ข้างฝาบาตร ท่านธัมมาวุธ ได้ตักฟ้าอภัย เห็นคณะผู้บริหารบริษัทพลังบุญ มา

ประชุมกันทุกวันอาทิตย์

แอบถามเหตุผล ก็ได้เหตุผลว่า คณะผู้บริหารในบริษัท จะประชุมกันเพื่อแก้ไขปัญหาต่างๆ ให้เรียบร้อย ก่อนที่จะเข้าที่ประชุมคณะกรรมการบริษัท ซึ่งจัดเดือนละ ๑ ครั้ง

วิธีการนี้ทำมาได้ ๒-๓ เดือนแล้ว ปัญหาได้รับการแก้ไขเร็วขึ้นมา ไม่หมักหมม

“เราได้ฝึกใจกว้าง ฟังคนอื่นคิด และใช้กลุ่มตัดสิน ทำให้พวกเราไม่อยู่ในภพ” ประธานพลังบุญ ซึ่งห้อมมาจากกาญจนบุรีแทบทุกครั้ง กล่าวเสริมขึ้น

จึงจกก็ได้แต่ สาธุๆ

กัจจัตถ-กิจกรรม-กิจการ (๓ ก.)

“ดิฉันเป็นคนแก่ สองคนต้องดูแลกันจึงไม่

ได้มีโอกาสมาเข้าหมู่กลุ่ม แต่ดิฉันจะมากี่สันตอโศก

บ่อยๆ มาฟังธรรม มาทำบุญ ซื้อหนังสือ และอาหารแห้ง กั้ว งา ข้าว ดิฉันก็จะมาซื้อ
ที่นี่ ทุกสิ่งทุกอย่างที่ก็น่าชื่นชม ดิฉันจะพยายามปฏิบัติตามค้ะ ทุกวันนี้ดิฉันทานอาหาร ๒ มื้อ และไป
ปฏิบัติธรรมที่วัดใกล้บ้านทุกวันพระค้ะ”

ญาติธรรมวีไลวรรณ ทับสาร (อ.เมือง จ.ชัยภูมิ) เล่า ๓ ก.ของตัวเองสู่กันฟัง
แม้อายุมากก็อย่าท้อ อายุเป็นแค่ตัวเลข ทำสิ่งไหนได้ก็ทำไป ค่อยๆสั่งสมบารมี ปฏิบัติธรรม
คือการปรับเปลี่ยนพฤติกรรม กาย-วจี-มโน ทั้งหมดนี้คือ **กัจจัตถ**
แล้วก็ต้องหาสิ่งที่เป็นประโยชน์ ทำให้ชีวิตมีคุณค่า ให้มีการเคลื่อนไหว นี่คือ **กิจกรรม**
รวมกันหลายๆ ทำเยอะๆ นี่ก็ **กิจการ** จุ๊ยะๆ

ศีลข้อ ๑ ต้องไม่กินเนื้อสัตว์

จากญาติธรรม สนิท ทรัพย์
มาก (อ.โนนสูง จ.นครราชสีมา)

“ผมได้ฝึกปฏิบัติธรรม กิน
มังสวิรัตมาตั้งแต่ พ.ศ.๒๕๔๔ แล้วนั้น
และก็กินมาอย่างล้มลุกคลุกคลาน มาจนถึง
วันที่ ๑๐ พฤศจิกายน ๒๕๔๖ จึงกินได้จริง
มาตลอดจนกระทั่งทุกวันนี้ แล้วผมก็คิดว่า
จะกินไปตลอดชีวิต จะไม่ได้ทวนไปกิน
เนื้อสัตว์อีกเลยครับ”

ก่อนจะทำความดีใส่ตัว

ควรเลิกชั่วให้ได้ก่อน

เบียดเบียนผู้อื่นต้องรู้เท่าทัน

เบียดเบียนตัวเองให้ทุกข์ ให้เหน็ดเหนื่อยต้องกระจ่าง

หากเข้าใจ “จุดมุ่งหมาย” ของศีล ๕ โดยเฉพาะศีลข้อ ๑ เราจะรีบเลิกกินเนื้อสัตว์

บำเพ็ญความดี โดยอาศัยเลือดเนื้อผู้อื่น มันตลกตือออก! จุ๊ยะๆ

(หมายเหตุ แต่ก็ไม่ใช่ว่าญาติธรรมจะโจมตีผู้อื่น เอาไว้โจมตีตัวเองดีกว่า)

ละครโลกุตตระ.....เรื่องเงินเดือนเท่ากัน

จาก ๑ ณ ชุมชนสีมอโศก

เกริ่น โรงงานพลาสติกภายหลังการขาดแรงงานอย่างมาก จึงได้มีมติให้จ้าง ลูกหลานหมู่บ้านจนดีมาช่วยงาน

จาก ๒ คนงานถาม เงินเดือนไม่น้อยไปเหรออครับ?

จาก ๓ นี่เงินเดือนเท่ากับผู้จัดการแล้วนะ

จาก ๔ โใบหน้าคนงานดีใจ ได้เท่ากับผู้จัดการ !

การหล่อหลอมจิตวิญญาณด้วยการอ่านหนังสือ

จากญาติธรรมปฐพี ถาวรบรรจบ (อ.เมือง จ.สงขลา)

“เวลาได้รับสารอโศกจากสันตอโศก มีความรู้สึกว่ามันเหมือนกับได้น้ำทิพย์หยดลงกลางใจ ครับ จะอ่านทันที ชอบทุกคอลัมน์ บางครั้งอ่านแล้วก็อ่านอีก.....”

จึงพยายามลงทศนคติของญาติธรรมที่อ่านหนังสือ เพื่อที่เราจะได้ตรวจตัวเองว่า มีความรู้สึกนี้หรือไม่ อย่างไร

เพื่อการแก้ไขที่ดีขึ้นๆ

คนอื่นคิดอย่างนี้ ทำไมเราคิดอย่างนั้น การปรับความคิดก็เป็นเรื่องสำคัญ เขาเห็นทำไม เราไม่เห็น ต้องมีอะไรผิดปกตินั้น? อะไรวางนี้เป็นต้น

กระจงเงา จะทำให้เราแต่งตัวดีขึ้น จู๊ย์ๆๆ

ชีวิตที่มีกิจกรรม

“ช่วง ๗-๘ เดือนที่ผ่านมา มีโอกาสเข้าไปทำงานที่กทม. เลยใช้เวลาในวันอาทิตย์ไปช่วยงานที่ชมร. สาขาหน้าสันตอโศก

ในขณะที่ทำงานไปก็ได้รับคำแนะนำ และแนะแนว จากพี่น้องชาวชมร.”

ญาติธรรมสุเทพ งามนนท์ (อ.เมือง จ.ตาก) เล่ากิจกรรมขณะปฏิบัติธรรมที่กรุงเทพฯ แต่อยู่จังหวัดไหน ก็ต้องหาเรื่องที่เป็นกุศลทำ

กิจกรรมทำประโยชน์ให้คนอื่น ถือเป็น“ทานบารมี”

ทานมิใช่แค่วัตถุข้าวของ ทรัพย์สิน

งานบริการรับใช้ช่วยเหลือ ก็เป็นทาน

ก้มลงหยิบขยะบนถนนใส่ถังขยะ ก็ได้ทำทานแล้ว

จู๊ย์ๆๆ

ถือ “ศีล” ต้องให้ถึง “อริศีล”

ผมและครอบครัวก็ยังยึดติดตัวเองอยู่บน

พื้นฐานของศีลห้า ซึ่งต้องหมั่นสำรวจตรวจตราตัวเองอยู่เสมอว่าศีลห้า

ที่ยึดถือปฏิบัติไว้ขนาดตกบกพร่องหรือเปล่า ตกหล่นไปมากหรือเปล่า.....”

ญาติธรรมสุรศักดิ์ สุตะปัญญา (อ.อมก๋อย จ.เชียงใหม่)

ตั้งตนอยู่ในศีล ๕ มาตลอด

แต่การเข้าถึงมรรคผล เราจะต้องเข้าถึงเป้าหมายของศีลแต่ละข้อ

การรู้เป้าหมายเหมือนมีเข็มทิศจะทำให้เราไม่พลาดอานิสงส์ขนานแท้ของศีล

ว่างๆลองทำการบ้านให้ตัวเอง ศีลแต่ละข้อมีเป้าหมายเพื่ออะไร?

แล้วเราจะชัดเจนว่า ทำไมเพื่อนเราไม่กินเนื้อสัตว์ แต่ยังชอบกินเนื้อเพื่อน!

หรือยิ่งถือศีล ก็ยิ่งถือสา ยิ่งยอมคนไม่เป็น อะไรทำนองนี้ จู้ๆ

ปฏิบัติธรรมคือการลดละ

“ปัจจุบันนี้ผมพยายามปฏิบัติธรรมให้ได้มากเรื่อยๆ

ได้บ้างไม่ได้บ้างแต่จะพยายามเริ่มต้นใหม่เสมอ จะฝึกฝนต่อไป

สิ่งที่ทำได้มีดังนี้

๑. เลิกดื่มเหล้า และเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ทุกชนิด

๒. เลิกบุหรี่, น้ำอัดลม, เครื่องดื่มชูกำลัง

๓. ปลูกผักกินเอง (พักพื้นบ้านไร่สารพืชม)

สิ่งที่จะพยายามทำต่อไปคือ รับประทานอาหารมังสวิรัต สม่ำเสมอ....”

จ.ส.อ.สมจิตร์ สรดอก (อ.ชุมพวง จ.นครราชสีมา)

“ผลที่ได้รับจากการอ่านทำให้การสำรวจกรรมสามคือ กายกรรม วาจกรรม มโนกรรมดีขึ้น
ความโกรธง่ายหายเร็วลดลง โดยใช้หลักโพชฌงค์สาม คือ สติ ธรรมวิจย วิริยะ ฝึกเพียรให้อยู่ทุก
ลมหายใจ สติเป็นตัวจับ บางครั้งพลังพลออกไปก็กลับมาได้เร็ว....”

สมบุญรณ์ หาญมนตรี (อ.ภูพาน จ.สกลนคร)

“ขณะนี้ผมเริ่มดูทีวีน้อยลง.....”

สุรศักดิ์ สุตะปัญญา (อ.อมก๋อย จ.เชียงใหม่)

จึงจกนำ ๓ ชีวิตของญาติธรรมมาเป็นกรณีศึกษา

วันนี้ที่เขากลับอโศก ก็เพราะอโศกนั้นการลดละเขาว่าเป็นทุกข์

หลายคนหันไปศึกษา “การทำใจ” ด้วย “สมาธิ” เพราะง่ายกว่า ซึ่งผิดฝาผิดตัว

ความจริงแล้ว กายสักขีเป็นต้นทาง เป็นด่านแรกของมรรคผล คือจะเรียนลัด หลุดพ้น

ทำที่ใจ จึงเป็นวิธีคิดของนิสัยเล่นห่วย จู้ๆ

ไฟฟ้ายะ ตบะเพกิลล

วาระที่ ๖ ตั้งตบะธรรม

คุณประสพ : จะพยายามลดความโกรธ

คุณลุงสมมาตร : สวดมนต์และนั่งสมาธิก่อนนอนทุกคืน

คุณกาญจนา : กินอาหารมังสวิรัตินิสฺฐิตี สัปดาห์ละ ๔ และขอเพิ่มอีก ๑ ข้อ คือ มาวัดทุกครั้งจะไม่ใส่รองเท้า

คุณสมศรี : ไม่กินไข่ ถั่วคึล ๘ กินอาหารมือเดียวทุกวันพระ

คุณอุบล : ถั่วคึล ๘ ทุกวันพระ

อ.เทียนฟ้า : ตั้งใจไว้ ๓ ข้อ คือ
๑. สวดมนต์ทำวัตรเช้าอธิษฐานทุกวัน และก่อนนอนจะตรวจสอบผล ๒. ถอดรองเท้ามาวัดทุกครั้ง ๓. จะอ่านหนังสือธรรมะวันละ ๑๐ หน้า อ่านทางเอกภาค ๒ จบแล้ว จะอ่านหนังสือทางเอกภาค ๓ ต่อ, ถั่วคึล ๘ กินอาหารมือเดียวได้สัปดาห์ละ ๑-๒ วัน

ขอตั้งตบะใหม่ว่าจะไม่ขี้บ่น

คุณป้าผ่องศรี : จะมาวัดทุกวันอาทิตย์

คุณป้าลำน้ำ : กินอาหาร ๒ มือ ทุกวันพระ

(เก็บตกแฟ้มรายงานการประชุมกลุ่มญาติธรรมปราการอโศก ปีที่ ๒๑ ครั้งที่ ๕/๒๕๔๘ ๓ กรกฎาคม ๒๕๔๘ พุทธสถานสันตอโศก)

☀ จั๊จกส์.

คติประจำเดือนนี้

❁ **กระจงงำทำให้เรำแต่งตัวดีขึ้น**
พิสสะทำให้เรำแต่งใจดีขึ้น.

ปี ๒๕๔๖ งานอบรม“คนของแผ่นดิน” ที่กลุ่มขอนแก่นอโศก มีการจัดอบรมทุกเดือนเรื่อยมา ผู้เขียนเป็นคนหนึ่งที่ได้ไปช่วยงานบุญนี้แทบทุกครั้ง ซึ่งกิจกรรมนี้เองทำให้ผู้เขียนมีโอกาสได้รู้จัก **คุณแม่ณรงค์เยาว์** ซึ่งอุทิศตนเป็นวิทยากรสอนการทำขนม หลังจากคุ้นเคยกันดีแล้ว เธอได้เล่าชีวิตส่วนตัวให้ผู้เขียนฟังว่า

ฉันมีสามีชื่อ**นายเขตชาติ เหล่าลาภะ** อายุ ๔๘ ปี อยู่บ้านเลขที่ ๓๔ บ้านน้ำอ้อม หมู่ที่ ๑ ต.น้ำอ้อม อ.กระนวน จ.ขอนแก่น เขาเกิดในครอบครัวชาวนาชาวไร่ ฐานะยากจน หลังจากเรียนจบ ป. ๔ แล้ว พ่อได้พาไปบวชเรียนเป็นสามเณรอยู่ได้ไม่ถึงปี พ่อก็ตายจากไป แม่จึงให้ลาสิกขาบท

พอสึกจากสามเณรแล้ว เด็กชายเขตตอนนั้นมีใจอยากเรียนต่อ แต่แม่ห้ามเอาไว้ โดยให้เหตุผลว่า น้องกำลังเรียน เงินทองของแม่ก็ไม่ค่อยมี แม่แนะนำว่า หากลูกตั้งใจจริงควรเลือกเรียนการศึกษาผู้ใหญ่ ซึ่งมีเรียนทุกวันอาทิตย์ ส่วนวันอื่นให้ช่วยแม่ทำงาน เพราะครอบครัวเราขาดพ่อ แม่จึงหวังพึ่งพาลูก

เมื่อแม่ไม่ให้เรียนเหมือนเพื่อนคนอื่นๆ ทำให้เขาเกิดความน้อยใจ ไม่ว่าจะผู้เป็นแม่จะบอกจะสอนอย่างไร ก็ไม่ยอมเชื่อฟังเลยสักครั้ง

จากนั้นเขาจึงจำใจไปเรียนก.ศ.น. ถ้าวັນไหนขอเงินแม่ได้ไม่พอจำนวนที่ต้องการ ก็จะฉีกเงินนั้นใส่หน้าแม่ และแสดงอาการไม่พอใจ ด้วยการเตะโน่นเตะนี่ อาละวาดออกฤทธิ์ทำให้แม่ต้องขำใจอยู่เป็นประจำ

ด้วยความเป็นเด็ก เขาเสียใจมากที่แม่ไม่สามารถสนองความต้องการได้ ทำให้เขาไม่ค่อยตั้งใจเรียน สุดท้ายจึงเรียนไม่จบ พอหมดหนทางเลยไปอาศัยวัดในกรุงเทพฯ อยู่กับเพื่อนๆที่เป็นนักศึกษา ซึ่งรู้จักกันสมัยบวชเรียนเป็นสามเณรนั่นเอง

ต่อมาในเดือนตุลาคม พ.ศ.๒๕๑๙ นักศึกษาได้ก่อจลาจล นายเขตไปเป็นแนวร่วมกับเหล่านักศึกษาด้วย ในครั้งนั้นรัฐบาลสั่งปราบนักศึกษาอย่างหนัก แต่เขารอดตายอย่างปาฏิหาริย์ เพราะได้แม่ค้ารถเข็นที่อยู่ในเหตุการณ์ช่วยชีวิตเอาไว้

พอผ่านความเป็นความตายครั้งนี้แล้ว เขาก็กลับมาอยู่บ้านได้สักพัก จากนั้นมีนักศึกษามาชวนไปเป็นสหาย(คอมมิวนิสต์)อยู่ในป่า โดยร่วมกันก่อตั้งกลุ่มต่อต้านรัฐบาล เนื่องจากต้องการเรียกร้องประชาธิปไตย

รัฐบาลออกกวาดล้างพวกคอมมิวนิสต์ โดยใช้เครื่องบินบินขึ้นฟ้าแล้วยิงปืนชู่ **ตอนนั้นแม่ของนายเขตเป็นห่วงลูกชายจนหัวใจปัมจะขาดสิ้น** พอได้ยินเสียงปืนจากเครื่องบิน เธอถึงกับช็อคไปเลยก็มี ด้วยเยื่อใยห่วงรักแห่งผู้เป็นแม่ เธอจึงขอให้ลูกสาวบอกน้องชายได้โปรดกลับออกจากป่ามาอยู่บ้านเถอะนะ **แต่อนิจจา! แทนที่นายเขตจะเชื่อและทำตาม กลับพาน้องชายเข้าไปอีกคน ทำให้หัวใจแม่จวนเจียนจะแหลกสลาย** แม่ถึงขนาดล้มป่วยเป็นโรคหัวใจในที่สุด เมื่อได้ยินเสียงปืนยิงชู่ครั้งใด แม่ก็แทบหัวใจวายครั้งนั้น

ช่วงที่แม่ป่วย นายเขตก็ส่งสารแม่มา แต่ออกจากป่าได้เฉพาะตอนกลางคืนเท่านั้น เพราะเจ้าหน้าที่รักษาดินแดนตั้งฐานปฏิบัติการอยู่ในหมู่บ้านน้ำอ้อม คืนไหนที่ลักลอบออกมาพบหน้าแม่ได้ แม่จะอ้อนวอนรำให้ให้เขากับน้องชาย กลับออกจากป่ามาอยู่บ้านกับแม่ แต่เขาไม่อาจทิ้งเพื่อนได้จึงจำใจปฏิเสธ **แม่ทนตรอมใจอยู่สองปีที่สุดก็ถึงแก่กรรมในปลายปี พ.ศ.๒๕๒๑**

นายเขตไม่มีแม่แต่โอกาสจะกราบศพแม่ด้วยซ้ำ เพราะเจ้าหน้าที่ดักซุ่มรออยู่ในหมู่บ้านต่อมาปี พ.ศ.๒๕๒๒ ทางการออกปราบปรามพวกคอมมิวนิสต์อย่างหนัก เพื่อนของเขาถูกเจ้าหน้าที่ฆ่าตายไปหลายคน สุดท้ายฐานแตก เขาก็พาน้องออกจากป่ามาอยู่บ้านในปลายปี พ.ศ.๒๕๒๒ นั้นเอง

ปี พ.ศ.๒๕๒๓ พ่อเขตเขาได้แต่งงานกับจัน ได้ลูกคนแรกเป็นผู้หญิง ต่อมาปี พ.ศ. ๒๕๒๕ เขาก็มีลูกอีกคนเป็นผู้ชาย พ่อลูกทั้งสองคนโตขึ้นพอรู้ความจริงเห็นได้ว่า พวกเขาหนีภัยแตกต่างกันราวฟ้ากับดิน คือลูกคนโตชื่อ **สาวิกา** เป็นคนอ่านหนังสือเก่งมาก ส่วนลูกคนเล็กชื่อ **วสันต์** ซึ่งมีชื่อเล่นว่า **เจ้าตาล** นั้นนิสัยถอดแบบจากพ่อทั้งพิมพ์ คือมีนิสัยเอาแต่ใจตัวเอง แม่พ่อกับแม่จะบอกจะสอนอย่างไร เขาก็ไม่ยอมเชื่อฟัง ดูจากเวลาเขาทำผิดแล้วเราอบรมเขา เขาก็รับคำว่าจะไม่ทำอีก สัญญาเป็นจริงเป็นจังว่าจะเป็นคนดีของพ่อแม่ แต่ลับหลังก็เป็นเจ้าตาลเด็กดื้อเหมือนเคย ถึงอย่างนั้นก็เถอะ ผู้เป็นพ่อยังคงรักและเอาใจสารพัดอย่างกับลูกคนนี้

ปี พ.ศ.๒๕๓๖ พ่อเจ้าตาลเรียนจบ ป.๖ นำสาวคือ **ครูดินนา** ที่อยู่สันตือโศกได้มาขอเอาหลานทั้งสองคนไปเรียนที่ **โรงเรียนสัมมาสิกขา** พ่อแม่รู้สึกดีใจมาก เพราะวางใจว่าลูกๆได้เรียนอยู่ในสังคมแวดล้อมที่ดีพร้อมทั้งคุณธรรมและคุณภาพ ซึ่งต้องช่วยกล่อมเกล่าให้ลูกเราเติบโตเป็นคนดีแน่นอน

ช่วงนั้นแม่ค้าขาย ส่วนพ่อทำงานรับจ้าง ทำให้พอจะมีเงินเก็บอยู่บ้าง ตอนกลางปี พ.ศ.๒๕๓๙ พ่อกับแม่ตัดสินใจซื้อมอเตอร์ไซด์คันหนึ่ง

ส่วนลูกทั้งสองหลังจากได้มาศึกษาเล่าเรียนอยู่ที่โรงเรียนสัมมาสิกขาที่สันตือโศกแล้ว ในระยะสองสามปีนี้ สาวิกาไม่เคยสร้างปัญหาให้หมู่กลุ่ม การเรียนก็สอบผ่าน ส่วนเจ้าตาลนั้นมักก่อเรื่องเป็นประจำ ชอบคบเพื่อนหัวดื้อแล้วชวนกันแหกกฎ จนทำให้พี่เลี้ยงที่ชื่อ **สากล** บ่นหนักใจ

ช่วงที่เจ้าตาลเรียน ม.๓ ใกล้จะจบอยู่แล้ว พอรู้ว่าพ่อแม่ซื้อมอเตอร์ไซค์ ก็อยากกลับบ้านจะได้ขี่มอเตอร์ไซค์เล่น เลยแหกกฎระเบียบของโรงเรียน เพื่อให้ได้ออกจากโรงเรียนมาอยู่บ้าน

พ่อแม่ได้รับทราบว่าลูกชายทำผิดกฎระเบียบของโรงเรียนอยู่เสมอ ก็ไม่สบายใจมาก สุดท้ายจึงรับลูกชายกลับบ้าน โดยตกลงกันว่า ถ้าลูกมาอยู่บ้านแล้ว ไม่ว่าพ่อแม่บอกสอนอะไร ลูกต้องเชื่อฟังนะ จะต้องจะซุกซนไม่ได้ เพราะลูกโตแล้ว ต่อหน้าเจ้าตาลก็รับปากรับคำว่าจะเชื่อฟังคำสั่งสอนของพ่อแม่ แต่พอกลับหลังก็แอบเอารถไปเที่ยวอยู่เสมอๆ

ผู้เป็นพ่อแสนหนักอึ้งในหัวใจ เพราะพ่อเคยเป็นวัยรุ่นและเป็นลูกที่ไม่ดีของแม่มาก่อน ตอนนี้ได้มาเป็นพ่อคน จึงทวนคิดไปถึงแม่ของตน แล้วคิดไปว่า **“แม่ของเราก็คงจะรักเราเป็นห่วงเราเหมือนดังเรารักลูกเป็นห่วงลูกในคราวนี้ โอ้!...แม่ผู้นำสงสาร แม่ต้องมาตรอมใจตายเพราะลูกหัวดื้อ เกเรคนนี้ โอ้!...แม่ผู้แสนดีของผม บัดนี้ถึงล้อแห่งกรรมที่ผมเคยทำเอาไว้กับแม่ในคราวนั้น มันได้หมุนกลับมาสนองผมเข้าให้แล้ว”** พ่อเซตสามีของฉันทัดคิดหนัก จนเริ่มซาบซึ้งพระคุณและตระหนักรู้หัวอกผู้เป็นแม่.....

ทุกครั้งที่ลูกชายออกนอกบ้าน พ่อรู้หมดว่าลูกจะไปทำอะไร จะไปเที่ยวที่ไหน เพราะเคยทำกับแม่ของตัวเองมาก่อน ใจพ่อนี้แสนปวดร้าว คินไหนลูกหัวแก้วหัวแหวนเอามอเตอร์ไซค์ออกไปเที่ยววันนั้นพ่อจะนอนไม่หลับ กระสับกระส่ายคิดเป็นห่วงลูก เพราะรู้ว่าลูกเอารถไปแข่งกับเพื่อนๆ กลัวสารพัดว่าลูกจะได้รับอุบัติเหตุ

มีอยู่วันหนึ่ง พ่อห้ามและยึดกุญแจรถคืน **เท่านั้นล่ะเจ้าตาลโกรธมาก ถึงกับด่าพ่ออย่างหยาบคายว่า “ไอ้ควาย!”** พ่อพ่อได้ยืนอย่างนั้นถึงกับนั่งอึ้งไปเลย นึกไม่ถึงว่าด้วยความรักความห่วงลูกกลับได้รับผลตอบแทนเช่นนี้

ตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมา พ่อก็ไม่ยอมพูดกับลูกคนนี้อีกเลย แต่หัวใจพ่อซิปวรดร้าวทुरนทुरาย และก็รู้สึกอยู่เสมอว่า โธ่เราไม่น่าทำกรรมกับแม่ของเราเอาไว้เลย แล้วก็คิดถึงคำสอนของพระที่ว่า หากเราทำบาปทำกรรมเอาไว้กับพ่อแม่ของเรา มันก็เหมือนดังเราถ่มน้ำลายขึ้นไปรดฟ้า สุดท้ายน้ำลายของเราเองก็จะตกลงมารดหน้าของเราเหมือนเดิม ใ้หน่หนอกรรมของเราที่ไม่ยอมเชื่อฟังคำสั่งสอนของแม่เรามาก่อน พอตกมาถึงลูกของเรา ลูกก็ไม่ยอมฟังคำสั่งสอนของเราอีกเหมือนกัน นี่แหละหนอที่พระท่านว่า เราทำกรรมอะไรเอาไว้จะดีหรือชั่วก็ตาม ก็จะได้รับผลของกรรม กรรมนั้นมันจะแตกต่างกันก็เพียงแต่ว่า จะส่งผลของกรรมเร็วหรือช้าเท่านั้นเอง กฎแห่งกรรมนี้เป็นกฎตายตัว มันช่างยุติธรรมจริงๆหนอ!

ไม่ว่าลูกตาลจะเอารถไปเที่ยวที่ไหนอย่างไร พ่อ
ก็ไม่ห้าม ส่วนฉันผู้เป็นแม่ก็พยายามห้ามปรามลูก
แต่ลูกมันก็ไม่ยอมเชื่อฟัง ตอนนั้นลูกตาลอายุ ๑๔
ปีแล้ว มักจะแอบเอารถไปแข่งอยู่เป็นประจำ

หลังจากที่เขาเที่ยวจนทำให้พ่อแม่
เข้าใจมามากพอแล้ว วันนั้นตรงกับวันที่ ๒๗

พฤศจิกายน พ.ศ.๒๕๓๙ ลูกตาลบอกแม่ว่า

จะกลับไปเรียนหนังสือที่สันตือโคอีกครั้ง พ่อกับแม่
ได้ยินอย่างนั้นก็ดีใจเหมือนได้ลาภอันมีค่ายิ่ง

ในวันนั้นฉันสังเกตว่าลูกตาลเปลี่ยนไปเป็นคน

ละคนเลยละ คือปกติเขาจะเป็นคนร่าเริงแจ่มใส แต่ทว่าวันนี้
เขาเป็นเรียบร้อย เป็นผู้ใหญ่ขึ้น และธรรมดาเขาจะไม่ยอมซักเสื้อผ้า

มีแต่แม่เป็นคนซักให้ แต่วันนี้เป็นวันที่เขาเตรียมตัวกลับสันตือโค มีเสื้อผ้าอยู่เท่าไร เขาก็เก็บมาซักหมด!

พ่อเจ้าตาลซักผ้าตากหมดแล้ว เขาก็มือเตอร์ไซค์เข้าไปในหมู่บ้าน เทียวเข้าเทียวออกอยู่ตั้ง
สามสี่เที่ยว แล้วก็กลับมาหนึ่งอยู่ที่บ้าน คล้ายๆจะนั่งรออะไรอยู่สักอย่าง(ฉันคิด!) พอกลับมาเที่ยวที่สี่นี้
เขาก็มานั่งพักอยู่ที่บ้านได้สักครู่ ลูกตาลก็ขับรถออกจากบ้านไปตามเส้นทางสายกาฬสินธุ์-กระนวน
คือถนนสายนี้ก็อยู่หน้าบ้านพอดี พอลูกตาลขับรถออกไปสักครู่เดียว ฉันก็ได้ยินเสียงรถชนกันโครมคราม
พอฉันได้ยินแค่นั้น ฉันก็ได้บอกน้องชายให้ออกไปดูหน่อย เพราะเจ้าตาลเพิ่งขับรถออกไปสักครู่นี้เอง

น้องชายฉันออกไปดูก็พบว่า **เจ้าตาลขี่รถไปชนกับรถปิคอัพ รถตกถนนไปคนละทาง** ฉัน
จึงร้อนรนรีบตามไป เห็นเจ้าตาลนอนหายใจรวยรินอยู่ เลือดอาบไปทั้งตัว ภาพนี้ทำให้หัวใจฉันแทบ
หยุดเต้น ตัวชา มือไม้สั่น ไม่รู้คิดรู้อะไรได้เลย แล้วคนขับรถปิคอัพก็กรณีก็บอกให้รีบเอาคนเจ็บไป
ส่งโรงพยาบาลราชพฤกษ์ ขอนแก่น

ในระยະที่เจ้าตาลนอนเจ็บอยู่ที่โรงพยาบาลนั้น ท่านสมณะและพี่เลี้ยง คือ คุณสากล
พร้อมเพื่อนๆที่เคยร่วมเรียนมาด้วยกัน ได้มาเยี่ยมให้กำลังใจอย่างอบอุ่น **เจ้าตาลนอนเจ็บอยู่ที่โรงพยาบาล
แห่งนั้นเป็นเวลา ๑๙ วัน สุดท้ายคุณหมอจะเยียวยารักษาได้ จึงสิ้นใจตายลงอย่างสงบ**

พอลูกตาลตายไป พ่อและแม่ก็ไม่มีความสุขเลย ทุกวันเคยเห็นหน้าลูก เคยพูดคุย เคย
ใกล้ซัดดูแลกัน ถึงแม้ผู้เป็นพ่อจะรังเกียจลูกสักปานใด แต่ขึ้นชื่อว่าพ่อว่าแม่แล้ว หากลูกกลับตัว
กลับใจเป็นคนดี พ่อแม่ที่ไหนเล่า จะไม่ยอมให้อภัยลูก

ครั้งที่เจ้าตาลตายไปใหม่ๆ ฉันเห็นพ่อเขาร้องไห้คร่ำครวญคิดถึงลูกชายทุกวัน บางครั้ง
เห็นเด็กเดินมาก็คิดว่าลูกตัวเอง พอเดินมาใกล้ๆ กลับไม่ใช่ เขายังเสียใจหนัก

ต่อจากนั้นมาพ่อเซตก็หันมากินเหล้าเป็นเครื่องปลอบใจ เรียกว่าแทบจะกลายเป็นคนบ้าเพราะ
ความรักลูก คิดถึงลูกที่ต้องมาตายจากไปก่อนวัยอันสมควร นี่แหละหนอ ที่พระท่านว่า **เคยให้ทุกข์แก่ท่าน
อย่างไร ทุกข์นั้นย่อมมาถึงตนได้ในภายหลัง** คุณแม่ณรงค์เยาว์ เหล่าลาภะ กล่าวกับผู้เขียนในที่สุด

★ **ก่อน**

★ **ตาลกับเพื่อนๆที่สันตือโค**

ป.ปรีดา

email: porpreeda@chaiyo.com

หันมากินขนมไทย ปลอดภัยกว่า

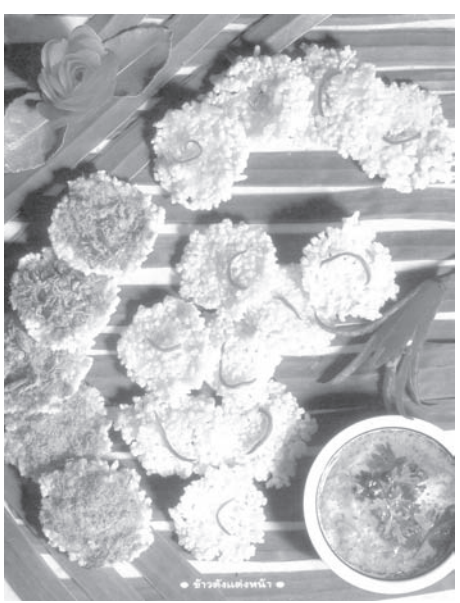
ท่านทราบหรือไม่ว่าของกิน(เล่น)ทุกวันนี้ ที่มีบรรจุภัณฑ์จูงใจคนซื้อ มีภัยอย่างมหันต์ต่อเด็กของท่าน ตามโรงเรียนต่างๆจะขายของกินประเภทนี้หลากหลายรูปแบบ จูงใจให้เด็กๆซื้อวันละหลายๆซอง ผลที่ตามมาคือเมื่อบริโภคสิ่งเหล่านั้นเข้าไปแล้ว ไตจะทำงานหนัก สะสมนานๆ ไตของคนนั้นจะเสื่อมและเสียเร็วกว่าปรกติ

ของกินหลายชนิดโดยเฉพาะประเภทกรุบกรอบมีส่วนผสมของเกลือค่อนข้างสูง ล่าสุดแม้แต่บะหมี่กึ่งสำเร็จรูปที่ต้องผสมน้ำเดือดเวลารับประทาน ยังผลิตเป็นประเภทขนมกรุบกรอบให้เด็กซื้อหาและรับประทานได้ทันที ราคาสูงกว่าเดิมสองเท่า ขนมหลายๆชนิดหากท่านดูที่บรรจุภัณฑ์จะมีส่วนผสมของเกลือโซเดียมแทบทั้งสิ้น จึงนำเป็นห่วงหากเยาวชนของชาติมีพฤติกรรมการบริโภคที่เป็นเช่นทุกวันนี้

ทำให้ผู้เขียนนึกถึงขนมสมัยที่ยังเป็นเด็ก จำได้ว่าขนมกรุบกรอบก็มีขนมกรอบเค็ม ข้าวแตน ขนมผิง ขนมดอกจอก ข้าวเกรียบว่าว ข้าวเกรียบ ข้าวเกรียบอ่อน ข้าวเฒ่า ข้าวตัง ไม่ใช่ข้าวตังหน้าตั้งอย่างที่รู้จักกันทุกวันนี้ แต่เป็นเพราะหุงข้าว ดงข้าวจนไหม้กัน

หม้อจึงกลายเป็นข้าวตังโดยปริยายนั่นเอง ขนมเบื้องทั้งเค็มและหวานก็เป็นที่โปรดปราน กล่าวไปไยกับขนมครก ปาท่องโก๋ ที่ทุกเช้าจะเห็นผู้คนเข้าแถวคอยซื้อกัน ขนมปังๆ ก็เห็นแต่ขนมปังทานเนย ทานนมชั้นหวาน ที่ปังขายกัน ข้าวเหนียวปิ้งที่ห่อใบตองก็เป็นที่นิยมรับประทานกันไม่น้อย ไม่ต้องพูดถึงขนม น้ำดอกไม้ ขนมถ้วยฟูที่พ่อค้าหาบมาขายถึงหน้าบ้าน ขนมปลากริมไข่เต่าใส่ในหม้อดินเผารสหวานหม้อหนึ่ง รสเค็ม

หม้อหนึ่ง ใครต้องการซื้อก็จะตักใส่ถ้วยให้กินเดี๋ยวนั้น หรือหากไม่กินเดี๋ยวนั้นก็นำถ้วยขนมในบ้านออกมาใส่ก็ได้ ขนมกุยช่าย ขนมถั่วยี่ แม่ค้าหาบมาบริการถึงที่ไม่ต้องเสียเวลาออกไปซื้อหา ขนมหวานๆได้แก่ ลัมบันนี่ วุ้นกรอบ เผือกกวน ถั่วกวน ลูกชุบ ในรูปพริก ผลไม้หลากหลาย เด็กๆชอบกินกันจัง แต่เก็บได้ไม่นาน เพราะสมัยนั้นยังไม่ได้เจือสารปนเปื้อน หรือวัตถุกันเสียใดๆ โดยเฉพาะสารกันบูดยังไม่รู้จักเสียด้วยซ้ำ เผือกต้ม มันต้ม กัลยทอด มันทอด ข้าวเม่าทอด ข้าวโพดต้ม เกาลัด แห้วทั้งสด และต้มสุก เม็ดขนุนต้ม ถั่วลิสงต้มเป็นที่นิยมไม่น้อย

ขนมๆไทยๆ ไม่ต้องมีบรรจุภัณฑ์อะไรมากมายแค่ห่อด้วยใบตองก็ดูน่ากินแล้ว ไม่ว่าจะเป็นขนมชั้น ขนมถั่วแปบ ขนมบัวปิ่น ขนมด้วง ขนมเหนียว ขนมกล้วย ขนมใส่ไส้ ขนมตาล ตะโก้, เป็ยกปุ้น ข้าวหลามตัด ข้าวเหนียวตัด ขนมขี้หนู(ขนมทราย) วุ้นกะทิ สารพัดวุ้น ขนมต้มแดง ขนมต้มขาว ขนมลีมกลิ่น ขนมสาลี เป็นต้น ขนมกินอ่อม ได้แก่ ข้าวต้มมัด ข้าวหลาม ขนมจาก ยิ่งตอนเข้าโรงเรียนยังมีข้าวโพดคั่ว เกาลัด กวยจี๊(เมล็ดแตงโมตากแห้ง) ให้ขบเคี้ยว หรือไปตามงานวัดจะได้กินอ้อยควั่น ผลไม้เชื่อมเสียบไม้ แม่แต่ตั้งเม โรตีสายไหม เด็กในยุคนั้นก็ชอบกันมากทำให้ฟันผุนทุกวันนี้ ทั้งข้าวตอก ข้าวตู เวลาไปซื้อจะเห็นเก็บไว้ในขวดโหล ขนมแข่งถึงหน้าเทศกาลของคนจีนมักจะได้ออกชิม เก็บได้หลายสัปดาห์นำมาตากแดดและทอดกิน ภูมิปัญญาจีนในสมัยก่อนประเทศจีนเป็นประเทศยากจน จึงมีกลเม็ดในการถนอมอาหารที่กินได้นานวัน ทั้งผักกาดดอง ซิงดอง หัวไชโป้ว เต้าหู้ยี้ ฟังคนจีนโบราณแล้วว่าที่เมืองจีนสมัยนั้นข้าวสารหายาก ขนาดจะหุงข้าวต้มยังต้องใส่มันเทศลงไปเพื่อให้ดูมีจำนวนมากและเพียงพอแก่คนในบ้าน เหมือนกับคนที่อยู่ตามชนบทในเมืองไทยมักจะนำข้าวเหนียวมาปั้นเป็นก้อนแล้วไปจี่ในกองไฟเรียกว่า ข้าวจี่ หากใช้แป้งปั้นเป็นก้อนแล้วนำไปทาวีธีเดียวกันก็เรียกแป้งจี่ กินอ่อมดี และจะได้กินข้าวต้มลูกโยนในเทศกาลสำคัญๆทาง

ศาสนา ขนมชนิดนี้ทำจากข้าวเหนียวมัดกับกะทิใส่เกลือ น้ำตาล ห่อด้วยใบมะพร้าวอ่อนหรือใบเตยมีหางยาว ผูกเป็นพวง

มาถึงวันนี้ขนมไทยที่จำหน่ายอยู่นั้นจะไม่ค่อยเห็นห่อด้วยใบตองแล้วก็ตาม แต่ก็ยังเป็นขนมสด อันตรายน้อยกว่าขนมสมัยใหม่ หากผู้ผลิตลดความหวานลง ทำให้ผู้บริโภคสนใจในการกิน เด็กๆกินแล้วจะได้อิ่มติดหวานมากนัก ไม่เป็นอันตรายหากต้องกินระยะยาว ขนาดนี้มันยังพอกันรณรงค์ให้เด็กดื่มนมจืด

เพราะเด็กดื่มกันเป็นประจำ หากไม่ใส่ใจดูแลเด็กของท่านจะสะสมแต่พิษภัยจากการกิน

ผิดกับคนในยุคก่อน เลี้ยงลูกด้วยนมแม่ บ้วนด้วยน้ำข้าว (ทุกวันนี้ใช้หม้อหุงข้าวไฟฟ้า ไม่มีน้ำข้าวให้ดื่ม) และกล้วยน้ำว้าบดเพียงเท่านี้เด็กๆสามารถเจริญวัยได้อย่างแข็งแรง ไม่มีอาการพิกลพิการน้ำหนักเกินขนาดอย่างที่พบเห็นเช่นเด็กในปัจจุบัน มองแล้วน่าเป็นห่วงจริงๆ

จึงขอให้ผู้ผลิตขนมนานาชาติ โดยเฉพาะขนมที่มีบรรจุภัณฑ์ต้องตาเด็กๆ ได้โปรดสำนึกถึงคุณภาพของสินค้าประเภทบริโภค หากยังมีส่วนผสมของสารปนเปื้อนที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ โดยเฉพาะใช้เกินขนาด ย่อมทำให้เยาวชนของชาติมีสุขภาพที่เสื่อมเร็วกว่าวัย และขอวิงวอนเจ้าของโรงเรียนแต่ละแห่งได้โปรดพิจารณาก่อนรับสินค้าที่เด็กนักเรียนต้องซื้อเป็นประจำในโรงเรียน นำยีนดีที่ขณะนี้หลายโรงเรียนให้ความร่วมมืองดจำหน่าย*น้ำอัดลมทุกชนิด* พ่อแม่ผู้ปกครองก็เช่นกันอย่าได้ตามใจซื้อของบริโภคที่เสมือนยาพิษเติมวันละเล็กละน้อยให้เด็กของท่านต้องเสียสุขภาพเร็วกว่าอายุขัยเลย

หากท่านผู้ใดมีประสบการณ์จริงจากชีวิต

สามารถส่งมายังคอลัมน์นี้ หรือส่งมายัง e-mail ช่างต้นได้

ศรัทธานั้น...สำคัญไฉน?

RSSM:
ประทับใจ
(๑๑๓)

หากจะพูดว่าการจะปฏิบัติตนให้เกิดมรรคเกิดผลคือการหลุดพ้นจากสภาวะทุกข์ในจิตใจคนเรานั้นเปรียบได้กับการทำนาของพระพุทธรเจ้า (คงฟังมาไม่ผิด)

อันว่านาของพระพุทธรเจ้าเท่าที่ฟังมา ท่านว่า มี“**ศรัทธา**”เป็น“**เมล็ดพันธุ์**” นั่นคือความรู้(ที่ผ่านๆมา)

ฉันเริ่มประจักษ์แก่ตาขึ้นมาบ้างก็เมื่อสาม-สี่ปีก่อน ฉันมีโอกาสได้คบคุ้นกับเพื่อนคนหนึ่ง ซึ่งใครๆก็เห็นว่าเธอ “**อ่อน**” เหลือเกินในการเผชิญความจริง(ผัสสะ) ทั้งสุขภาพกายที่ไม่สู้จะแข็งแรงนัก และสุขภาพใจก็ต้อง “**หลบมุม**” ดูแลตัวเองเป็นระยะๆ

ฉันก็เป็นอีกคนหนึ่งที่อยู่คิดว่า ตัวเองจะ “**อ่อนหัด**” ยิ่งกว่าเพื่อนคนนี้ ด้วยอาการที่ “**ดิ้นรน รุ่มร้อน...อยู่ไม่เป็นสุข**” กับ “**เส้นทางนักปฏิบัติธรรม**” ที่ได้เลือกแล้วนี้

การจะ“**รู้ทุกข์**”นั้นก็ว่ายากแล้ว แต่การเจาะ - ขำแรกใจให้ชัดในรากเหง้า “**เหตุแห่งทุกข์**” นั้นก็ยากยิ่งขึ้นอีก....ช่วงระยะที่ยัง “**ต้องทน**” นั้น มักมี “**มาร**” มาลวงเสมอๆ เพราะ “**ธรรมชาติของใจที่อ่อนแอ**” มักช้านาญในการ “**หลบ-หลีก-เลี่ยง**” อะไรที่รู้สึกว่าจะหนัก ไม่สบาย เตือดเนื้อร้อนใจ ฯลฯ ยิ่งเลี่ยงก็ยิ่งเน้นซ้ำ....นาน สำหรับการรักษาตนที่เหตุแท้ยิ่งขึ้นๆ

ครั้งนั้นฉันร่ำจะออกจากวัดเพื่อ“**หาเงิน**” โดยอ้างว่า เพื่อแก้กมลหนึ่งในปัจจัยสี่แก่บุพการีผู้ให้กำเนิด ซึ่งมีทางให้เลือกไม่น้อยสำหรับชาวอโศกในยุคนั้น

คราวนั้นเพื่อนฉันคนนี้ก็กำชับฉันเป็นมั่นเป็นเหมาะว่า “**ไม่ว่าจะด้วยเหตุอะไรที่ใจเราดิ้น ขอลอยเดี่ยวเท่านั้น ขอแค่เธออย่าออกนอก “**หม้อยา**” เด็ดขาด สักวันกาลเวลาและอะไรรอบๆตัว จะทำให้เราคลี่คลายปัญหาตัวเองได้”**

ข้อคิดส่วนนี้เพื่อนได้รับการชี้แนะมาจากท่านผู้รู้ แล้วเธอก็ “**เชื่อฟัง**” และดูจะ “**เชื่อมั่น**”ตามรอยไม่น้อย....

เวลาผ่านไปสามปีกว่า พบกันในงานปลูกเสกฯ๔๘ เพื่อนฉันคนนี้ได้ “**แกร่ง**” ขึ้นจนผิดตาฉันถามไถ่เธอถึง “**สุขภาพกาย**” เธอบอกว่าอาการ “**ภูมิแพ้**” แต่เธอดีมน้ำเปล่าวันละไม่ต่ำกว่าสามลิตร! ติดต่อกันหนึ่งปีเต็ม! อาการนั้นก็อันตรธานหายไปสิ้น ไม่มีผลเบียดเบียนเธอแล้ว! (ที่จริงจริง)

ส่วนอาการ “**ภูมิแพ้...ทางใจ**” นั้น ฉันไม่มีโอกาสได้ซักถามเธอเลย เพราะเธอไม่ว่าง วังวุ่นอยู่ แต่การที่เธอเอามาระคน เอามาระหมู่ วังวุ่นตัวเป็นเกลียวด้วยรอยยิ้มแบบคน “**มีพลัง**” เช่นนั้น

ได้ ก็พอจะเป็นคำตอบอยู่แล้ว ว่าการอยู่ใน “หม้อยา” ที่เธอเชื่อนั้น ได้ “บ่มเพาะเมล็ดพันธุ์แห่งศรัทธา” ในหัวใจเธอให้ “แก่กล้า” จนมี “อินทรีย์” เป็น “ผล” และพาให้เธอเติบโตแข็งแรงขึ้นเรื่อยๆ ตามธรรมชาติสมควรแก่ธรรม...แท้ ฉันเชื่อเช่นนั้น

“ต้นกล้าแห่งศรัทธา”ที่กำลังเติบโตนี้ เธอคือ **คุณทรายศิลป์(บุญสม) ลิลัน** มิตรดีสหายดี ผู้อดทนยิ่งคนหนึ่ง ซึ่ง “เชื่อมั่นยิ่ง” ในพลังของหมู่มิตรดีสหายดีสังคmlingแวดล้อมดี อันมีค่าประมาณมิได้ในโลกยุคกึ่งพุทธกาลนี้

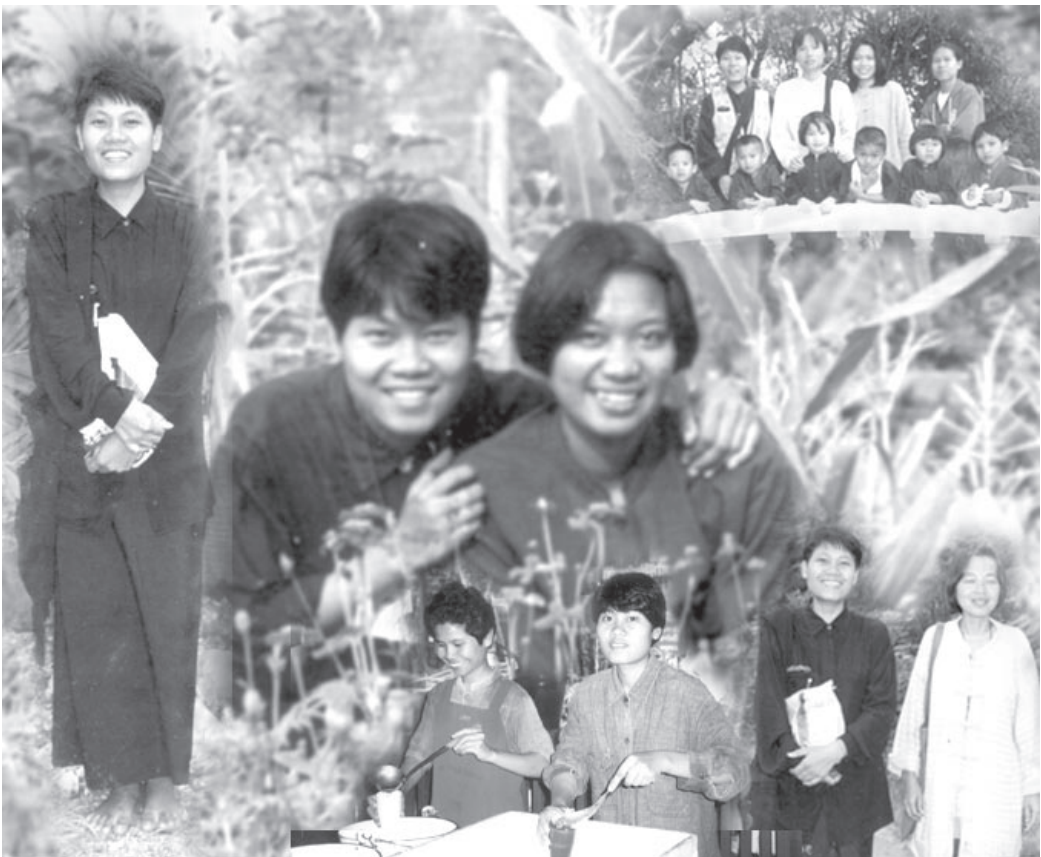
ฉันยังระลึกถึงและซาบซึ้งกับ “รอยธรรม” พร้อมย้ำตามรอยเพื่อนอยู่ไม่ห่าง **เจริญศรัทธา** พร้อมพากเพียรอย่างต่อเนื่อง **สักวันฉันคงแข็งแรงและแกร่งไม่แพ้เพื่อนแน่** ขอขอบคุณและยินดีด้วยเป็นอย่างยิ่งกับความเจริญของเพื่อน...จากใจจริง

และเชื่อว่ายังมีอีกหลายต่อหลายท่าน ที่เชื่อมั่นมากมายเห็นด้วยว่า “หม้อยา” คือหมู่มิตรดี สหายดี สังคmlingแวดล้อมดีนั้น สำคัญเพียงไหน สำหรับการพัฒนาชีวิตจิตวิญญาณของเราๆ แต่ละคนแต่ละท่านจริงไหม? สาธุ

๕ **ตะวันเบิกฟ้า**
ณ มุมหนึ่งสันตินาคร
มิถุนายน'๘๘

ป.ล. คุณบุญสม(ทรายศิลป์) ลิลัน ประจำที่ชุมชนวัฒนธรรมศิระขอโตก

๕ แม่น้ำ ลักขิตะ

จิตวิญญาณต้องมีการพัฒนา

**“คนยังคงทำผิดซ้ำแล้วซ้ำอีก
แม้มีตำราประวัติศาสตร์ให้ศึกษานับพันเล่ม
เพราะปัญหาไม่ได้แก้ไขในอดีต
หากแต่มันเกิดในปัจจุบัน”**

“ประวัติศาสตร์ซ้ำรอยเดิมอีกแล้ว” เราจะได้ยินคำนี้กันบ่อย หลังเกิดเหตุการณ์ร้ายๆ ขึ้น และเป็นที่น่าคิดว่า ประวัติศาสตร์จะซ้ำรอย ต่อเมื่อเหตุการณ์นั้นๆ กลายเป็นอดีต เป็นบันทึกประวัติศาสตร์ไปอีกเรื่องหนึ่ง ซึ่งมันจะยังซ้ำซากอยู่เช่นนี้ อย่างไม่มีวันจบสิ้น

มีตำราประวัติศาสตร์นับพันๆ เล่มให้คนศึกษา กระนั้นยังมีอาจหยุดปัญหาที่เกิดซ้ำๆ ได้ เพราะอะไร?

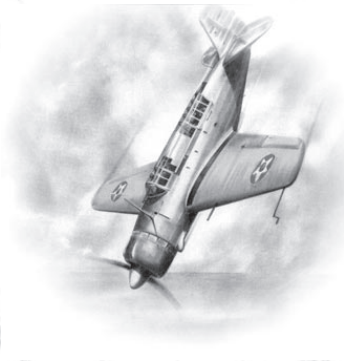
เพราะจุดเกิดปัญหาไม่ได้อยู่ที่กระบวนการตามบันทึกประวัติศาสตร์... แกนเกิดของปัญหามาจากคน จากจิตใจโง่ของใครคนหนึ่ง หรือคนโง่ร่วมตัวกันก่อปัญหาขึ้นมา ด้วยอวิชาเป็นตัวขับเคลื่อนคนเกิด-ตายหมุนเวียนตามกาล แต่กระบวนการก่อปัญหายังคงเกิดซ้ำๆ อย่างเดิม トラบไตที่เรามีได้แก้ปัญหากันที่จิตวิญญาณคนให้พ้นอวิชา ก็ยากจะหยุดการซ้ำรอยประวัติศาสตร์ได้

ตัวเราเองก็เช่นกัน... ในอดีตเราทำผิดซ้ำๆ กันไม่ถ้วน แต่เราก็ยังจะทำผิดต่อไปอีก

ข้าพเจ้าเชื่อว่าไม่มีใครอยากกระทำผิดซ้ำสอง โดยเฉพาะเรื่องร้ายๆ ก่อความเจ็บปวดให้กับชีวิตและจิตใจ

แต่อย่างไรก็ตาม เหตุแห่งกรรมกับกาลละนั้นต่างกัน หากจิตวิญญาณเราไม่พัฒนา เรื่องเคยเกิดแล้วก็จะเกิดขึ้นอีก เป็นต้นว่า... เรามีเรื่องทะเลาะรุนแรงกับใครคนหนึ่ง ใจเราผูกพยาบาทไว้ ผ่านไปห้าปีเจอหน้าคนคนนั้นอีกครั้ง เรายังต้องทะเลาะกับเขาเช่นเคย และตราบไตเราไม่ล้างใจพยาบาท อาจ

ผูกพันทะเลาะกันข้ามภพข้ามชาติก็เป็นได้

ดังพระเวทที่ตัดตามพยาบาทพระพุทธรูปเจ้า นับห้าร้อยชาติ
จงล้างจงผลาญพระองค์มาโดยตลอด กระทั่งชาติสุดท้าย
ร่างพระเวทที่ต้องจมปลูงพี เพราะผลแห่งบาปหนัก พยายาม
ฆ่าพระพุทธรูปเจ้า

ก่อนพระเวทที่ตลิ่งใจ พลันได้สำนึกผิด...จึงขอ
พระพุทธรูปเจ้าอภัยโทษให้แก่ตน

พระองค์ทรงอภัยให้ และกล่าวอีกว่า อนาคตข้างหน้าอันไกลโพ้น...หลังพระเวทที่ตชดใช้
บาปกรรมจนหมดสิ้น ยังมีโอกาสได้กลับมาเกิดเป็นพระปัจเจกพุทธรูปเจ้า เพราะปรับจิตเล็กพยาบาทได้
ก่อนตาย

ดังจะเห็นได้ว่า ปัจจุบันบ่งชี้ได้ว่าประวัติศาสตร์จะซ้ำ
รอยหรือไม่.....

หากปัจจุบันเรามีการพัฒนาไปดี แน่หนอนว่าความเสีย
หายเก่าๆ จะไม่เกิดขึ้นอีก และความเสียหายใหม่ๆ จะเพลาลง
ไม่หนักหนาเกินเราแก้ไขได้

ส่วนสำคัญอยู่ที่จิตวิญญาณเรา หากไม่มีการพัฒนา เรื่อง
ทุกข์ใจจะวนเวียนเกิดกับเราไม่มีจบสิ้น

สารอโศกฉบับก่อนลงปฏิทินงานประจำปีบางงานผิดไป บางงานมีการเปลี่ยนแปลงวันที่
ฉบับนี้จึงขอลงแก้ไข

ปฏิทินงานประจำปีของชาวอโศก

❖ ตลาดอารียะปีใหม่ '๕๙

ศ. ๓๐ ธ.ค.'๕๘ - จ. ๒ ม.ค.'๕๙

❖ ตลาดโรสารพิช “เพื่อฟ้าดิน” ครั้งที่ ๑๓

ศ. ๒๐ ม.ค. - อ. ๒๒ ม.ค. '๕๙

❖ ฉลองหนาวธรรมชาตอโศก (ปอยหนาว)

ศ. ๒๗ ม.ค. - อ. ๒๙ ม.ค. '๕๙

❖ พุทธากิเษกสุดยอดปาฏิหาริย์ ครั้งที่ ๓๐

อ. ๑๒ ก.พ. - ส. ๑๘ ก.พ.'๕๙

❖ ปลุกเสก“พระ”แก้วของพุทธ ครั้งที่ ๓๐

อ. ๒ เม.ย. - ส. ๘ เม.ย.'๕๙

❖ คินสู่เหย้า เขาคินกำ สัมมาสิกขา ครั้งที่ ๕

ศ. ๒๑ เม.ย. - อ. ๒๓ เม.ย.'๕๙

❖ โอมโกว้ง ม.วช.

อ. ๔ มิ.ย. - จ. ๕ มิ.ย.'๕๙

❖ อโศกรำลึก บูชาพระบรมสารีริกธาตุ

ศ. ๙ มิ.ย. - อ. ๑๑ มิ.ย.'๕๙

❖ คินสู่เหย้า เขาคินรัง นศ.ปสร. ครั้งที่ ๓

ส. ๘ ก.ค. - อ. ๙ ก.ค.'๕๙

❖ มหาปวารณา ครั้งที่ ๒๕

ศ. ๓ พ.ย. - ส. ๔ พ.ย.'๕๙

❖ ตักบาตรเทโว และวันเกิดปฐมอโศก

อ. ๕ พ.ย. - อ. ๗ พ.ย.'๕๙

❖ ตลาดอารียะปีใหม่ '๕๐

ส. ๓๐ ธ.ค.'๕๙ - อ. ๒ ม.ค.'๕๐

คืนสู่เหย้าชาวพุทธธรรม ครั้งที่ ๓ ปี ๕๘

ในปีนี้เป็นการจัดงานครั้งที่ ๓ ซึ่งครั้งที่ ๑ จัดเมื่อประมาณ ๑๐ กว่าปีที่แล้ว และครั้งที่ ๒ ก็เมื่อปีที่ผ่านมา กิจกรรมและบรรยากาศในปีนี้เป็นไปอย่างเรียบง่าย และอบอุ่น ซึ่งต้องขอบคุณ คณะทำงานหลายท่าน ที่มีการเตรียมพร้อม และเตรียมตัวมาเป็นอย่างดี

งานสู่เหย้าในปีนี้จะจัดตรงกับวันเสาร์ ที่ ๑๒ และวันอาทิตย์ที่ ๑๓ พฤศจิกายน ๒๕๕๘ ณ พุทธสถานสันติอโศก บรรยากาศในงานมีดังนี้

วันเสาร์ที่ ๑๒ พฤศจิกายน ๒๕๕๘

เวลาประมาณบ่ายโมง เริ่มลงทะเบียนที่ใต้โบสถ์ ศิษย์เก่า ศิษย์ปัจจุบันทยอยกันมาอย่างช้าๆ สำหรับในปีนี้เป็นคนทำงานมีความเห็นพร้อมกันว่า เราจะจัดงานในรูปแบบที่จะเชิญทุกคนที่เคยเป็นชาวพุทธธรรมซึ่งมีตั้งแต่ผู้ปกครองเด็กนักเรียน ครูเก่าๆ รวมถึงชาวพุทธธรรมในปัจจุบันมาร่วมสังสรรค์ และพบปะทำกิจกรรมกัน ยอดทั้งหมด ในปีนี้มี ๑๙๙ คน

รวมทั้งสมณะ ลีขมาตุตด้วย บรรยากาศในช่วงนี้ค่อนข้างจุกจุกเล็กๆ น้อยเนื่องจากฝนตกลงมา ทำให้กิจกรรมที่กำหนดไว้จึงต้องเลยเวลาไป

รายการสนทนาตามประสาชาวพุทธธรรม และกิจกรรมสัมพันธ์ดำเนินรายการโดย **คุณอ้อย (เคียงฟ้า คำสามปอนด์)** บรรยากาศทำให้รำลึกถึงการเข้าค่ายพุทธฯ จบจากกิจกรรมนี้แล้ว ร่วมกันรับประทานอาหารมื้อเย็น สำหรับอาหารก็ได้รับความกรุณาจากแม่ครัวใหญ่ **คุณสุพิศ คุณจินตนา**

และทีมชาวงานชาวพุทธธรรม

ในช่วงของคำคืนนี้ ชาวพุทธธรรมเริ่มทยอยมา
กันมากขึ้นทำให้บรรยากาศในคืนนี้มีความอบอุ่นและครื้นเครง
พวกเราทุกคนมารวมตัวกันในศาลาฟังธรรม โดยมีทั้ง
สมณะ ลิกขมาตุ ท่านได้สั่งสอน ศิษย์จบไปหลายรุ่น ทุก
คนเติบโตมีการงาน มีชีวิตที่แตกต่างกันไป บางคนก็ได้ดิบ
ได้ดีในหน้าที่การงาน บางคนก็อยู่วัดช่วยงานศาสนา บาง
คนก็ศึกษาในระดับมหาวิทยาลัยกำลังเรียนปริญญาตรีกำลังต่อโท
และกำลังจะทำดอกเตอร์ แต่ทุกคนก็มีพื้นฐานความดีงามที่
ได้ถูกอบรมบ่มเพาะมาตั้งแต่เยาว์วัย **แม้จะไปหวัหกกันชีวิต
ที่ไหนก็ตาม แต่ก็ยังมีสิ่งที่เตือนตัวเอง อย่าทำผิด ศีลธรรม**

**“เด็กพุทธธรรม จำให้จงดี ว่าเราต้องมีศีลห้า
เป็นใหญ่”** นี่คือนเพลงประจำของเด็กพุทธธรรมคอยเตือนให้
มีสติ ในการดำรงชีวิต

เจาะเวลาหาอดีต หลังจากที่ท่านสมณะฟ้าไท
สมชาติโก ท่านผู้เคยผ่านสนามพุทธธรรมมาอย่างโชกเลือด
เอ๊ย...โชกโชน กล่าวเปิดงาน รายการต่างๆที่ดำเนินต่อดังนี้

- สัมภาษณ์ศิษย์เก่า
- จัดกลุ่มสนทนาธรรมซักถาม สารทุกข์สุขดิบ

โดยมีสมณะ และลิกขมาตุ ร่วมวงด้วย

- มีโชว์รำอวยพรจากศิษย์เก่าพุทธธรรม แต่
เป็นศิษย์ใหม่ของสัมมาลิกขา(ด.ญ.สุวิมล ทองประสาน)

- รายการร้องเพลง ชับกล่อมด้วยเสียง
เพลงที่ไพเราะเพราะพริ้ง **จากนายเขต และเพื่อนวง
ฆราวาส** นี้ก็เคยเป็นพุทธธรรมจากเด็กตัวน้อย แต่
บัดนี้คุณเธอเล็กกว่าช้างเล็กน้อย (ล้อเล่น)
- และรายการสุดท้ายจากนักร้อง
กิตติมศักดิ์ร่วมบรรเลงบรรลัยไม้ไผ่ไม่เล็ก ทยอยกัน
มาขับแขกเอ๊ย...ไม่ใช่ ชับกล่อมให้บรรยากาศไม่เงียบเหงา เช่น
**คุณพ่อนรินทร์ คุณแม่เทียนดิน คุณครูสมหญิง คุณครู
รอยทราย** เป็นต้น

และเวลาที่รอคอยก็มาถึง **“บันทึกแห่งความหลัง”**
ใครเป็นใครในอดีตได้ปรากฏขึ้นบนจอทีวี หลายคนฮา

หลายคนอึ้ง(ทำไม่ได้) ตอนนั้นเราทำอะไรลงไป
 เนี่ย วันและวัยผ่านไปหลายคนเติบโตอย่างสง่า
 งาม หลายคนก็เฉาซแลแก่ชรากันไปตามๆกัน
 ไม่เชื่อถามครูตุ๊กตุ๊กก็ได้ แสงเทียนฉุยจุดและส่ง

ใจไปให้พวกเราชาวพุทธธรรมทุกๆดวง ชาวพุทธธรรมล้อมวงประสานใจด้วยความรู้สึกที่อบอุ่น และ
 ยินดีที่ลูกศิษย์ ครู ลูกหลาน ได้กลับมารวมใจเป็นหนึ่งเหมือนประหนึ่งว่าจะให้สัญญาว่าจะทำความดี
 และจะนำแสงสว่างส่องนำทางชีวิตไม่ให้เดินผิดพลาด เพลงเทียนน้อยดังขึ้นพร้อมกับหัวใจที่ปลาบปลืม
 พวกเราจะกลับมาอีก เพื่อมาบอกว่าพวกเราประสบความสำเร็จในชีวิต เป็นคนมีคุณภาพที่ดี

ครูเปรมใจผู้ผ่านร้อนผ่านหนาวยาวนานกับชาวพุทธธรรมคงไม่มีใครในชาวพุทธธรรมที่ไม่รู้จัก
 มากล่าวความรู้สึกที่มีต่อพุทธธรรม

ท่านสมณะบินบน ธีรจิตโต ผู้ก่อตั้งพุทธธรรมให้เกิดขึ้นกล่าวปิดงานในคืนนี้และเป็นกำลัง
 ใจให้กับพวกเราทุกคน

แจกของที่ระลึกสำหรับผู้ที่ต้องกลับในคืนนี้ แล้วพวกเราก็แยกย้ายกันไปพักผ่อน

วันเสาร์ที่ ๑๒ พฤศจิกายน ๒๕๔๘

ตี ๕ เวลานั้นดพกันที่ศาลาเพื่อมาทำวัตรเช้า กับ**รายการพรก่อนจาก** จากท่านสมณะ และ
 สิกขมาตุ ท่านเคยเป็นสมณะประจำกลุ่ม เคยเป็นครูประจำกลุ่ม เคยผจญภัยกับความซุกซนของลูก
 ศิษย์ เคยคิดท้อ เคยคิดหนี เคยคิดว่าง่าย แต่ขอบอกใครผ่านด่านนี้ได้จะเป็นสุดยอดของยุทธจักร
 ในการดูแลสั่งสอนเด็กและทุกท่านก็ผ่านมาได้อย่างสวยงาม และสมบูรณ์ สมณะและสิกขมาตุที่กล่าว
 มานี้ก็มี **ท่านมันแจ๊จ พุทธชาติ ท่านเด่นตะวัน นรวีโร ท่านกล้าจริง ตถภาโว สิกขมาตุจินดา**
สิกขมาตุฟิ่งพร้อม สิกขมาตุบุญจริง สิกขมาตุนวนันมี สิกขมาตุผาแก้ว และท่านฟ้าไท สมชาติโก

เป็นผู้ดำเนินรายการ

และเป็นความโชคดี และความเป็นสิริมงคลแห่งชีวิตที่ **พ่อท่าน** ให้ความเมตตา ต่อชาวพุทธธรรมที่สละเวลาอันมีค่า มาให้โอวาทแก่พวกเรา และได้เอาจ.ม.จากศิษย์เก่าพุทธธรรม “**ชีวิตตะวัน**” ที่กำลังศึกษาอยู่ที่ประเทศเยอรมันมาอ่านให้พวกเราฟัง พร้อมฝากลงทะเบียนร่วมงานผ่านทางอีเมลมาด้วย พวกเราชาวพุทธธรรมทุกคนกราบขอขอบพระคุณพ่อท่านอย่างสูง

หลังจากนี้ก็ร่วมกันใส่บาตร และถ่ายรูปหมู่เป็นที่ระลึก

รับประทานอาหารเช้า ประมาณ ๘.๓๐ น. รายการเอื้อไอนุ่นโดย**ท่านสมณะบินบน ธิรจิตโต** เป็นผู้ดำเนินรายการ สำหรับวันนี้มีศิษย์เก่ามาสมทบเพิ่มอีกหลายคน รายการเอื้อไอนุ่นให้พวกเราได้ซักถามข้อข้องใจ เลาความเป็นไปของแต่ละคน แนะนำที่รุ่นแรกๆให้ห้องๆรุ่นหลังๆได้รู้จัก นัดแนะทำกิจกรรมในครั้งต่อไป รับประทานอาหาร

กิจกรรมอำลา แลกเปลี่ยนของที่อยู่อู่ซึ่งกันและกัน ล้อมวงจับมืออำลาตามแบบฉบับของชาวพุทธธรรม คือ ลากันด้วยการยกมือไหว้ไปรอบวง พร้อมกับร้องเพลง “**คำมั่นสัญญา**”

สังสรรค์เฮฮาร่วมกันรับประทานอาหาร ผลัดกันไปร้องเพลงก่อนแยกย้ายกลับบ้าน

อีเมลจากศิษย์เก่าพุทธธรรม

๙ พฤศจิกายน ๒๕๔๘

กราบนำสการพื่อท่านที่เคารพอย่างสูงคะ

หนูได้รับทราบข่าวจากคุณแม่ว่าในวันที่ ๑๑-๑๓ พฤศจิกายนที่จะถึงนี้ จะมีการ **คืนสู่นักศึกษาแก่นักเรียนพุทธธรรมวันอาทิตย์สันติอโศก** ซึ่งงานครั้งนี้ได้จัดเป็นครั้งที่ ๓ ในปีที่แล้วหนูไม่ได้มีโอกาสไปร่วม แต่ก็คิดว่าหากจะมีการจัดงานในครั้งที่ ๓ หนูจะต้องไปร่วมงานให้ได้อย่างแน่นอน แต่เมื่อเวลาผ่านไปจริงๆ เนื่องจากภารกิจหน้าที่ที่ตนเองมีอยู่ ทำให้ไม่สามารถไปร่วมงานคืนสู่นักศึกษาอย่างที่หวังได้ หนูก็เลยต้องกราบขออนุญาตพื่อท่านขอเขียนจดหมายฉบับนี้เป็นการลงทะเบียนรายงานตัวแทนตัวจริงนะคะ

ชีวิตที่ผ่านมาจบจนกระทั่งในวันนี้ของหนูซึ่งในอีกไม่กี่วันก็จะมีอายุ ๒๖ ปีเต็ม ได้ผ่านพบเจอสิ่งต่างๆ หลากหลายมากมาย ไม่ว่าจะเป็สถานที่แปลกใหม่ ขบธรรมเนียมวัฒนธรรมที่ไม่คุ้นเคยมาก่อน แต่สิ่งที่หนูได้เจอมากมายและเห็นว่ามีความหลากหลายมากที่สุดก็คือมนุษย์คะ อาจจะเป็เพราะว่าชีวิตของหนูตั้งแต่เกิดมานั้น โชคชะตาถูกกำหนดทำให้มีโอกาสได้ต้องใช้ชีวิตปะกับกลุ่มคนหลายแบบ ทั้งบุคคลที่มีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมดี และกลุ่มคนที่ถูกสังคมจัดสรรว่าเป็นบุคคลที่ด้อยกว่า ฉะนั้นหนูจึงได้คบคุ้นทั้งกับคนร่ำรวย คนแค้นแค้น แต่ไม่ว่าจะเป็คนแบบไหน มีความสุขทางโลกก็ยะแตกต่างกันเพียงใด หนูก็พบว่าไม่ว่าจะยากหรือเศรษฐี ก็ต่างมีความทุกข์แสนสาหัสด้วยกันทั้งสิ้น ไม่ว่าจะเป็ความทุกข์ที่เนื่องมาจากความต้องการได้มาซึ่งลาภ ยศ สรรเสริญ ความทุกข์เรื่องสามี เรื่องลูก จนกระทั่งเรื่องอะไรหลายแหล่จิตใจคะ เรื่องคนโน้นเค้าเป็อย่างนี้ คนนี้เค้าเป็อย่างนั้น คนนี้เค้ากลั่นแกล้ง เค้าไม่ดีกับเรา และก็เรื่องเรื่องและเรื่องจนนับไม่ถ้วน นี่ก็คงเป็ความทุกข์ ทุกข์ และ ทุกข์จากสิ่งภายนอกที่ปุ่ดูชนทั้งหลายไม่ว่าจะดีจะจนจะชั่วจะเลวก็ไม่สามารถหาทางออกให้กับชีวิตของตนได้

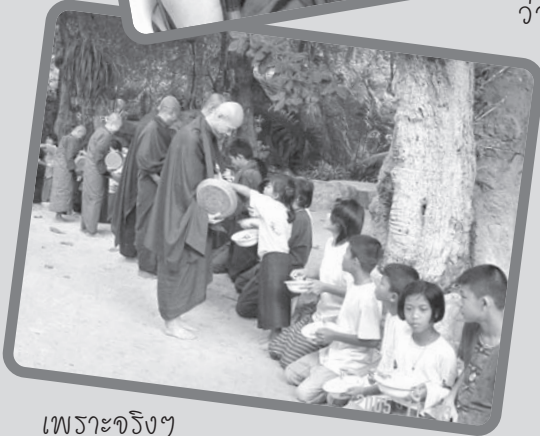
หนูเห็นแล้วบางครั้งก็รู้สึกแปลกใจนะคะ ว่าทำไมในวันนี้ตัวเราจึงไม่ได้มีความทุกข์มากมายอย่างที่บุคคลอื่นประสบอยู่ เคยมีคนพูดกับหนูว่า หนูเป็คนโชคดี ชีวิตเกิดมาไม่มีกรรมที่ทำให้ต้องมาเจอกับความทุกข์อะไรอย่างที่คุณอื่นเค้าได้รับ เค้าเป็กัน คำพูดนี้หนูคิดว่า ก็คงจะมีส่วนจริงอยู่บ้าง ตรงที่ว่าหนูก็คงได้ทำกรรมดีมาพอสมควรจึงทำให้เกิดมาเจอธรรมะตั้งแต่เด็ก มีครอบครัวที่อบอุ่น และไม่ต้องประสบกับสิ่งที่เลวร้ายในชีวิตมากนัก แต่หนูก็เห็นว่าจริงๆแล้ว **คนเราทุกคนไม่ว่าจะเกิดมาแบบไหน ต่อให้มีอะไรที่**

เก็บบทหรือมากมายเก็บงาใจ มันก็ทุกข์ได้ทั้งนั้นแหละคะถ้ามันจะทุกข์ ในสมัยก่อนที่หนูไม่ได้พยายามฝึกฝนพัฒนาคุณธรรมของตัวเองนั้น ชีวิตของหนูมันก็ทุกข์แสนจะทุกข์คะ เพียงแต่ว่าอาจจะมีความทุกข์ที่คนภายนอกไม่สามารถมองเห็นไม่สามารถรับรู้ได้ว่าเรายุ่งเกี่ยวกับเรื่องอะไร หากให้ยกตัวอย่างเอาตัวที่ชัดเจนก็ใช้ตัวความที่อยาก ความต้องการที่จะต้องประสบความสำเร็จ ต้องยิ่งใหญ่ ต้องดัง ต้องเก่ง ต้องวิเศษกว่าคนอื่นนั่นแหละคะ ที่มันทำให้ชีวิตของหนูแต่ก่อนนั้นไม่ได้มีความสุขเลย ต้องพยายามต่อสู้เพื่อให้ได้สิ่งเหล่านั้นมา พอได้มาสมใจก็ปลื้ม ผยอง เมื่อไม่ได้ก็ไม่พอใจ ต้องต่อสู้เพื่อให้ได้ในสิ่งที่ต้องการจะได้ ใจมันก็ร้อนรนระเคอะ มันไม่เป็นสุข

แต่ฉันนี่เมื่ออนุญทพยามฝึกฝนพัฒนาตนเองทางคุณธรรมทั้งนั้นมา หนูเลยได้ค้นพบสังขธรรมความจริงบางอย่าง ก็หนูทำแล้ว มันทำให้หนูมีความสุขมากกว่าการที่เราเก่ง หรือเอาชนะคนอื่นได้ นั่นก็คือใจของเราที่ไม่คิดว่าเราต้องเบียดเบียนใคร ต้องเหนือกว่าคนอื่น จิตใจที่ดีดีต่อผู้อื่น ตัวไม่โอ้อวดริษยาคนอื่นนั่นแหละคะมันทำให้หนูมีความสุขมาก เราสามารถยอมให้คนอื่นเก่งกว่าได้ ยอมที่อาจจะเป็นคนที่ไม่ได้ในสายตาคนอื่น แต่บทสรุปสุดท้ายก็คือว่า ชีวิตวันนี้ที่แบบเข้าใจในสังขธรรมแบบนี้ในวันนี้แหละคะที่มีความสุขมากมายหลายเท่ากว่าชีวิตวันในสมัยก่อน ที่อาจจะดูเก่งกาจเยี่ยมยอดในทางโลกมากมายนัก ที่หนูสามารถพูดได้แบบนี้ เพราะหนูได้รับความสุขที่มันเกิดขึ้นจริงจากการปฏิบัติ มันมีความสุขทางโลกุตระที่สงบนิ่งและเย็น แตกต่างจากความสุขโลกียะที่เราร้อนที่หนูเคยประสบ และเมื่อจิตใจของเรามันได้รับการพัฒนาขึ้นมา วจีกรรมและกายกรรมมันก็เปลี่ยนแปลงไปตามมโนกรรมที่เกิดคะ จากในสมัยก่อนที่อาจจะเก่งแสนเก่งแต่ไม่มีคนอยากอยู่ใกล้ เพราะมันร้อน มันดูหยาบ ในปัจจุบันนี้กลายเป็นว่าไม่ว่าจะเป็นใครที่พบเจอ ไม่ว่าคนไทยหรือคนต่างชาติเขาก็กลัวว่า หนูดูเป็นมิตร ไม่กระด้าง และอบอุ่น มันก็เลยทำให้เรากลายเป็นบุคคลที่เป็นที่รักของคนอื่น โดยมีได้ตั้งใจ ชีวิตมันก็เลยมีแต่ดีดีและดีเรื่อยขึ้นไปคะ

คนเรานั้นมักจะทำทุกข์เพราะสิ่งร้ายๆที่เกิดขึ้นในชีวิต อีกทั้งเพราะสิ่งที่เราหวังเอาไว้ มันมักจะได้ไม่ได้สมใจอย่างที่เรากำลังต้องการ แต่จริงๆแล้วหากเราชาวพุทธเชื่อเรื่องกรรม หนูก็ไม่เห็นว่าเราจะต้องไปทุกข์อะไรกับสิ่งที่มันเกิดขึ้นแล้ว เกิดขึ้นอยู่ หรือกำลังจะเกิดขึ้นเลยคะ

ในสมัยก่อนหนูนั้นจะเป็นทุกข์หากไม่สามารถได้สิ่งที่เราคิดว่ามันดี มันควรจะได้ มันควรจะเป็น มักจะกังวลกับสิ่งที่จะเกิดในอนาคต แต่วันนี้หนูไม่ทุกข์อะไรมาหลายปีแล้วละคะ ซึ่งก็มีผลมาจากคำพูดประโยคหนึ่งของพ่อท่านซึ่งทำให้หนูคิดได้และหลุดจากทุกข์ในเรื่องนี้

เมื่อประมาณเดือนมิถุนายนที่ผ่านมาหลังจากที่หนูกลับมาจากเมืองไทยคราวที่แล้วใหม่ๆ หนูกำลังไฟแรง ตั้งใจว่าต้องทำปริญญาเอกที่เยอรมันนี้ให้ได้ เพราะคิดว่าคงจะเป็นผลดีต่องานศาสนาในอนาคต ตอนแรกๆมันมีวิแวว่าจะไม่ได้ เพราะความคิดเราไม่ตรงกับ Professor เท่าไรนัก เนื่องจากเขาก็เชื่อมั่นในระบบทุนนิยม หนูก็ทุกขั้นละคะ แต่เมื่อหนูได้กราบเรียนพ่อท่าน พ่อท่านก็ได้บอก ว่า “ไม่งั้นจะต้องไปกังวล ได้ก็ทำ ไม่ได้ก็ไม่ทำ ก็กลับมา” คำพูดของพ่อท่านอันนี้แหละคะ ที่ทำให้หนูหลุดความทุกข์ตัวนี้ รวมถึงสิ่งใดๆที่มันจะเกิดในอนาคตไปเลย แล้วมีเพียงวิชากรรมเก่าบวกกรรมใน

เพราะจริงๆ

ปัจจุบันของเราเท่านั้น ที่สามารถลิขิตกำหนดชะตาชีวิตของเราได้ ไม่ใช่ความคิดที่ว่า “ฉันจะต้องทำให้ได้” ชักหน่อย ถ้าสิ่งเหล่านั้นเราจะต้องทำ มันจะเป็นของเรา มันก็ต้องเป็นสิ่งที่เราต้องทำแน่นอน แต่หากมันไม่ใช่ของเรา ต่อให้เราจะต้องแก่งแย่ง พยายามขนาดไหน เราก็ไม่มีวันที่จะได้มันมาได้ เพราะฉะนั้นหนูก็ได้ค้นพบสัจธรรมอีกอย่างหนึ่งว่าทำวันนี้ ทำสิ่งที่อยู่ในขณะนี้ให้ดีที่สุด แล้วอะไรมันจะเกิด มันก็ต้องเกิดคะ หากทำดีที่สุดแล้วมันไม่ได้ดี หรือมันมีสิ่งที่ไม่ดีเกิดขึ้นในชีวิตนี้และเราไม่สามารถแก้ไขได้ หากเราเชื่อเรื่องกรรมก็คิดซะว่า เราก็จะได้ชดใช้บาปกรรมอันนี้ให้มันหมดไป ไม่ต้องไปกัมหนักันตาทุกขั้นไปกับมัน จะได้มีกำลังเต็มที่จะตั้งจิตตั้งใจว่า ตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป ก็จะกระทำแต่กรรมดีไม่ประพฤตีสั่งใดๆที่เป็นบาปทั้งปวง แค่นี้ชีวิตมันก็ไม่ทุกข์แล้วละคะ เพราะฉะนั้นจากที่เคยได้ยินคำพระพุทธพจน์ที่ว่า “จิตวิญญาณเป็นประธานสิ่งทั้งปวง” อยู่บ่อยๆ วันนี้หนูได้พิสูจน์โดยตัวหนูเองแล้วละคะ เป็นคำตรัสที่มีความหมายลึกซึ้งและถูกต้อง คนเราจะสุขจะทุกข์มันก็อยู่ที่ความคิดของเรา ใจของเราเท่านั้น

ชีวิตที่แสนสุขในวันหนึ่งของหนูนั้นจะไม่สามารถเกิดขึ้นได้เลย หากหนูไม่ได้ชิมชั้บรับทราบธรรมะ คุณธรรม ความดีงามจากพ่อท่าน สมณะ ลิกขมาตุ รวมทั้งท่านญาติธรรมทุกท่าน ตั้งแต่หนูอายุได้เพียง ๓ ขวบ เมื่อครั้งเป็นนักเรียนพุทธธรรมวันอาทิตย์สันตโศก

รุ่นแรก และได้รับการเลี้ยงดู ดูแลจากชาวอโศกเรื่อยมา แม่วันนี้หนูจะอยู่แดนไกลถึงเยอรมัน คำสอนสิ่ง คุณธรรมที่ดั่งามที่หนูได้รับเหล่านั้น ไม่ว่าจะเป็นศีล ๕ หลักธรรมต่างๆ หนูก็ยัง ตั้งมั่น ประพฤติ ปฏิบัติ พยายามอย่างยิ่งที่จะพัฒนาคุณธรรมของตนเองให้ดียิ่งๆขึ้นให้ได้ เพราะหนูตระหนักดีว่า งานศาสนาที่จะสามารถออบกู้มวลมนุษยชาติได้นั้น จำต้องถูกขับเคลื่อนไปโดยบุคคลที่มีคุณธรรมแห่งอารยะที่แท้จริงเท่านั้น หนูก็ตั้งใจตั้งมั่นว่า หนูจะพยายามเป็นหนึ่งในกลุ่มคนอารยะเหล่านั้นให้จงได้ค่ะ

พร้อมกันกับจดหมายฉบับนี้ หนูก็ขอกราบขอความกรุณาพ่อก่อนผ่านส่งขอ กราบระลึกถึงอดีตคุณครูโรงเรียนพุทธธรรมวันอาทิตย์สันตโศกทุกๆท่าน รวมถึงขอ ส่งความระลึกถึงเพื่อนๆ พี่ๆ น้องๆ ศิษย์เก่าศิษย์ใหม่โรงเรียนพุทธธรรมวันอาทิตย์ สันตโศกทุกๆคนค่ะ เพราะแม้ในวันนี้แต่ละคนรวมถึงขีดตะวันจะมีอายุที่มากขึ้น ไม่ใช่ เด็กตัวเล็กวิ่งเล่นในสันตโศกเหมือนในแต่ก่อน แต่สำหรับหนูแล้วภาพช่วงเวลาชีวิต ในวันนั้น ที่ได้มีโอกาสอยู่ร่วมกับเพื่อนๆ ทุกคน ณ ที่แห่งนี้ มันยังชัดเจนในความทรงจำ ค่ะ ไม่น่าเชื่ออะคะ เหมือนกับรู้สึกที่เราเพิ่ง ๗-๘ ขวบเมื่อไม่นานมานี้ แต่ที่ไหนได้ตอนนี้ ก็เข้าวัยกลางคนเข้าซะแล้ว เวลามันช่างผ่านไปเร็วเหลือเกินคะ และพวกเราทุกคนก็มี ชีวิตที่แตกต่างอยู่ห่างไกลกันไป แต่ไม่ว่าจะอย่างไรก็ตามขีดตะวันก็เชื่อมั่นว่า เพื่อนๆ พี่ๆ น้องๆ ทุกๆคนคงจะมั่นใจและติดเหมือนกันว่าพวกเราทุกคนก็คือเครือญาติ เป็นพี่น้องลูก พ่อเดียวกันทั้งสิ้น เพราะหากพวกเราไม่เคยมีบุญร่วมกันมาก่อน เราก็คงไม่ได้มีโอกาสได้ เจอะเจอ และใช้ชีวิตร่วมกัน ณ ดินแดนศักดิ์สิทธิ์อโศกแห่งนี้ในสมัยวัยเยาว์อย่างแน่นอน สุดท้ายนี้ขีดตะวันก็ขอส่งกำลังใจให้เพื่อนๆ พี่ๆ น้องๆ มีแรงพลังที่จะผลักดันตัวเองให้ สามารถเป็นลูกของพ่อท่านทุกๆชาติไปตั้งเช่นที่ตัวขีดตะวันเองก็กำลังเพียรพยายามอยู่คะ ท้ายที่สุดนี้หนูก็ขออาราธนาให้พ่อท่านมีสุขภาพที่แข็งแรง อยู่เป็นร่วมโพธิ์ร่มไทร ให้ลูกๆชาวอโศก จนอายุอย่างน้อย ๑๕๑ ปีนะคะ

กราบมัสการค่ะ

 ขีดตะวัน ชนะกุล

Albert Ludwig Universitat Freiburg, Germany